Will Adams

CODUL LUI ALEXANDRU

UN EROU DE LEGENDĂ
O COMOARĂ ÎNVĂLUITĂ ÎN MISTER

Will Adams

CODUL LUI ALEXANDRU

Traducere din limba engleză
GRAALSOFT

Editura RAO

După ce a murit la Babilon, în 323 î.Hr., trupul lui Alexandru a fost purtat într-o procesiune măreață spre Egipt ca să fie până la urmă înmormântat în Alexandria, iar mormântul a rămas la vedere timp de circa șase sute de ani.

Mausoleul lui Alexandru era considerat o minune a lumii. Împărați romani ca Iuliu Cezar, Augustus și Caracalla au făcut pelerinaje la mormântul său. Însă, după o serie de cutremure, incendii și războaie, Alexandria a intrat în declin și nu s-a mai știut nimic de mormânt.

Cu toate că s-au efectuat numeroase săpături, nu a fost niciodată găsit.

Cuprins

PROLOG

Deșertul Libiei, 318 î.Hr.

În partea cea mai joasă a peșterii se află un iaz cu apă dulce, ca o unghie înnegrită la degetul unui picior răsucit, carbonizat, mutilat. Un strat gros de licheni și alte plante forma cheaguri la suprafața sa, neatinsă de secole, cu excepția undelor iscate la contactul cu miriadele de insecte ce trăiau acolo, sau a bulelor de gaz ieșite din imensul lac cu apă dulce de sub deșertul din jur. Dar pacea și încremenirea nu aveau să dureze.

Suprafața se tulbură brusc și din apă se iviră capul și umerii unui bărbat. Își ținea fața în sus și gura deschisă când ieși la suprafață și începu imediat să tragă cu nesaț în nările tremurătoare și gura căscată cantități mari din aerul dătător de viață, de parcă ar fi stat sub apă peste limita suportabilității. Clipele treceau, dar respirația gâfâită îi era tot sacadată; ba mai mult, devenea mai disperată, ca și cum inima era cât pe ce să-i spargă pieptul, dar, încetul cu încetul, trecu de ce era mai rău și începu să-și revină. Și, după aceea, se uită pentru prima oară cu luare-aminte la locul în care se afla.

În peșteră nu era lumină, nici măcar de la fosforescența apei; și, cu toate că prima senzație generală și nelămurită a omului a fost de ușurare că supraviețuise drumului pe sub apă, aceasta a fost repede înlocuită de mâhnire, deoarece era evident că scăpase dintr-o cameră a morții doar ca să fie întemnițat în alta. Se îndreptă pe bâjbâite spre marginile de piatră ale iazului și încercă să se cațăre și să iasă de acolo, dar pereții erau alunecoși și abrupți, iar degetele sale obosite și umflate nu reușeau să se prindă bine de stâncă. Înaintă cu greu în jurul marginii și simți în cele din urmă o proeminență mai joasă. Se sui pe aceasta și își răsuci corpul. Își scoase picioarele din apă și,

instinctiv, își duse mâna sub tunica zdrențuită și îmbibată cu apă la mânerul pumnalului; dar primejdia de a fi urmărit nu era prea mare. Coridorul subteran plin cu apă prin care tocmai scăpase avea o intrare atât de îngustă, care se strâmta pe parcurs, încât trebuise să se răsucească pentru a se putea strecura pe acolo. Ar vrea să-l vadă pe porcul acela gras care voise să-și înfigă sabia în el, încercând apoi să-l urmărească; era sigur că *el* ar putea rămâne blocat în coridor și n-ar reuși să iasă decât în cazul în care își va pierde o parte din carne.

Kelonymus nu fusese niciodată până acum recunoscător Cerului pentru că era scund și slab; constituția lui îi adusese de-a lungul anilor multe batjocuri și umilințe, ba chiar avansuri nerușinate; dar acum îi salvase viața. Se simți în siguranță pentru asta, de parcă soarta îi rezervase un scop anume pe această lume, așa că mulțumi zeilor din tot sufletul.

Se ridică în picioare, cu mâinile în sus, deasupra capului. Simți tavanul colțuros de piatră la mică distanță și începu să exploreze tot ce era în jurul său. Peste tot unde nu era apă sau deasupra ei, era stâncă. Fără să vadă, era imposibil să fie sigur, dar părea să fie complet închis într-o mică bulă. Apoi ceva șuieră prin aer și îl atinse ușor pe obraz, iar el țipă tare de spaimă și își acoperi fața cu mâinile. Strigătul lui răsună și reverberă în jurul său, în peșteră. Era un ecou ciudat de profund și rezonant pentru un loc atât de îngust. Mai țipă o dată, să verifice, și avu confirmarea că se afla într-o peșteră mult mai mare decât crezuse.

Kelonymus se puse în genunchi, intră din nou în apa murdară și înotă spre capătul cel mai îndepărtat. Peretele era tot colțuros și lipicios, dar acum avea de partea sa nu numai timpul, dar și un țel. Învăță din fiecare greșeală până reuși să se urce pe o ieșitură din stâncă de deasupra apei. Își scoase tunica plină de apă și și-o legă în jurul taliei. Ceva fâlfâi din nou pe lângă el. Părea să fie o pasăre,

dar nicio pasăre cunoscută lui nu se putea orienta în bezna asta. Poate un liliac. Normal că văzuse lilieci în amurg, rotindu-se prin livezile din oază ca niște țânțari. Îi reveni speranța. Dacă erau lilieci; dacă aceștia erau *aceiași* lilieci pe care îi văzuse în livezi, atunci trebuia să existe și o ieșire din peșteră. Bătu din palme și ascultă țipetele stridente ale liliecilor căzând din locurile unde erau cocoțați. Cea mai multă gălăgie venea de sus, de la mare înălțime, chiar deasupra capului său. Găsi o piatră și o aruncă în sus până în tavan, apoi o auzi cum cade cu zgomot aproape de el.

Găsi cel mai potrivit perete și începu să-l urce. Nu era un bărbat atletic, iar urcușul în beznă se dovedi a fi un coșmar. Peretele era foarte înclinat, dar avea unele porțiuni de care se putea ține. Totuși, neputând să vadă nimic, ajunsese de multe ori în zone de unde nu mai putea înainta; se retrăsese pur și simplu de acolo în locul de unde venise și încercase să găsească alt traseu. Trecură ceasuri. Multe ceasuri. I se făcea din ce în ce mai foame și era mai obosit. Doar groaza că peștera îi va fi mormântul îl determina să nu se dea bătut. O dată își pierduse punctul de sprijin și căzuse, rostogolindu-se până la baza peretelui, țipând îngrozit. O fractură la picior i-ar fi fost la fel de fatală ca și unui cal, dar se lovi în schimb cu capul de stâncă și văzu negru în fața ochilor.

Când își veni în fire, preț de o clipă binecuvântată, nu-și dădu seama unde era sau ce-l adusese acolo. Când își aduse aminte, își puse o mână la ochi, deznădăjduit. Se gândi o clipă să se întoarcă pe drumul pe care venise. Dar, chiar dacă cei care-l urmăreau credeau că se înecase și nu-l mai căutau, tot se îndoia că va putea să mai treacă prin apă. Trebuia să meargă înainte. Mai încercă o dată să se cațăre pe perete. Și din nou. Și încă o dată. Iar la a patra încercare ajunse pe o ieșitură îngustă de piatră, aflată sus, deasupra podelei peșterii, dar avea acolo destul loc să se așeze în genunchi. Era mult nisip aspru și piatră sfărâmată

pe acel prag; azvârli câte o pietricică în fiecare direcție ca să-și dea seama ce era în jurul lui. La stânga era un perete stâncos, dar absolut nimic la dreapta, în afară de o prăpastie până la iazul de unde urcase. Dar se târî înainte și mai sus, pe deplin conștient că orice mișcare greșită însemna o cădere care îi va aduce moartea. Însă realizarea acestui pericol nu îl făcu să dea înapoi, ci să se concentreze mai mult asupra a ceea ce făcea.

Din ce în ce mai mulți lilieci se agitau în jurul lui. Era semn bun. Și curând i se păru că întunericul nu mai era așa de nepătruns ca înainte. Simți că era ceva în fiecare parte a sa. Pragul se închisese în jurul lui, iar acum se țâra prin burta unui șarpe de piatră. Aruncă pietricele înaintea sa, urmărind unde cădeau. Acum era sigur că vedea umbre peste tot în jurul său, după care s-a ivit o lumină slabă călăuzindu-l către gura unui tunel din care a ieșit, șocat, în lumina soarelui care asfințea. Era orbitoare lumina de afară după lunga perioadă petrecută în beznă, așa că și-a pus mâna streașină la ochi pentru a-i feri. Soarele în amurg! Asta însemna că trecuse mai bine de o zi de la ambuscada lui Ptolemeu. Când își recăpătă vederea, se uită în jos. Nu era nimic sub tălpile sale decât pietre sfărâmate și o moarte sigură. Făcu un pas înapoi, înfiorându-se, se prinse bine de stâncă și se aplecă în afară să se uite în sus. Deasupra lui, coama dealului nu se ridica la o înălțime mai mare decât aceea a cinci bărbați solizi.

Soarele avea să apună în scurt timp. Kelonymus nu ezită câtuși de puțin. Se întoarse cu fața la stâncă și începu să urce. Nu se uită nici în sus, nici în jos, ci își mișcă pe rând fiecare braț și picior, mulțumit să înainteze oricât de încet. Răbdarea i-a fost de folos. Suprafața stâncii era din gresie și, de mai multe ori, ceea ce părea să fie un bun punct de sprijin se sfărâma în mâna lui sau sub tălpi când se lăsa cu toată greutatea, deși mică, a trupului său. Soarele apuse și se făcu întuneric exact când ajunse în cele din urmă la marginea colinei de deasupra lui. Se trase în sus pe coate,

până în vârf, apoi se rostogoli pe spate, uitându-se la cerul înstelat.

Kelonymus nu era soldat. Nu pretinsese niciodată că are curaj. Era arhitect, un artist, un vindecător și un învățat. De aceea îl recrutase fratele său pentru această misiune. Încă simțea reproșul mut al umbrelor care-l înconjurau că nu li se alăturase, deși făgăduise. Împreună în viață; împreună în moarte. Când le devenise limpede că nu mai puteau fugi de Ptolemeu și armata lui, ceilalți băuseră fără obiecții licoarea din frunze de *Primus laurocerasus* pe care le-o pregătise Kelonymus, ca nu cumva să-și dezlege limbile sub tortură. Doar Kelonymus se împotrivise când își destupase sticluța. Simțise că-l cuprinde o spaimă teribilă la gândul că va pierde totul încă tânăr fiind, darul minunat al vieții, vederea, mirosul, gustul, pipăitul, capacitatea de a gândi. I se părea de neimaginat să nu mai vadă colinele înalte ale patriei sale; malurile râurilor cu vegetație luxuriantă, pădurile de pini și brazi argintii! Să nu mai vorbească și să râdă cu înțelepții din piață! Să nu-și mai îmbrățișeze mama sau să-și tachineze sora ori să se joace cu cei doi nepoți ai săi! Așa că doar se prefăcuse că ia otrava. Și apoi, după ce ceilalți și-au dat sufletul, fugise în adâncul peșterilor.

Luna răsări să-i lumineze coborârea. Tunica îi era încă rece și jilavă, dar și-o puse pe el ca să se usuce mai repede. Ajunse pe coama colinei și din vârf văzu tot ce se afla în jurul său, doar un pustiu de nisip, și își dădu seama cât de singur era. Înainte vreme, îi avusese alături pe fratele și pe camarazii săi, pe care putea să se bizuie, erau cei mai buni soldați ai lui Alexandru, stăpânii neînfricați ai pământului. Nicăieri nu era mai în siguranță ca în preajma lor. Fără ei era un bărbat slab și firav, în voia sorții, pe un teritoriu necunoscut, unde se vorbeau limbi de neînțeles. Coborî panta din ce în ce mai repede, cu frica de Pan în suflet, până începu să fugă, de parcă toate grozăviile din lume îl urmăreau. Fugi mâncând pământul până se

împiedică într-un șanț, își suci glezna și căzu în genunchi, rostogolindu-se apoi pe nisipul tare. Se uită în urmă la colină și văzu un val uriaș izbindu-l, spărgându-se peste el, îngropându-l sub greutatea sa enormă, dar din nou spaimele nopții îl ridicară în picioare și porni mai departe, împleticindu-se. Fugea spre livezile și lacurile din oază. Fugea spre o nouă viață; căci știa că n-o mai putea trăi niciodată pe cea de dinainte. Se opri încă o dată, ducându-și mâna la zona dureroasă, iar efortul, furia și regretele îi alungară panica.

Vedea umbre în întunericul din fața lui. În lumina lunii abia le distingea formele. Când își dădu seama ce erau, începu să se tânguiască. Se uită în jur înainte să se apropie. Nu era nici urmă de gărzi. Probabil că Ptolemeu plecase deja; avea un popor de condus. Ajunse la primele două cruci. Bilip, cel care îl dusese în spate când se părea că nu va mai rezista până la Areg. Iatrocles, cel care îi spunea povești minunate despre ținuturi îndepărtate, pe care le văzuseră. Cleomenes și Herakles erau următorii. Nu conta că erau deja morți de la otrava băută, răstignirea era pedeapsa macedoneană pentru criminali și trădători, iar Ptolemeu voise să știe toată lumea cum îi considera pe acești bărbați. Dar însuși Ptolemeu era un criminal și un trădător. Ptolemeu era acela care încercase să-i iasă din cuvânt lui Alexandru. Acești oameni voiseră doar să îndrepte lucrurile.

Ceva în simetria crucilor îi atrase atenția lui Kelonymus. Formau perechi de fiecare parte a drumului. Pe toată lungimea acestuia, erau doar perechi. Dar fuseseră treizeci și patru în trupa lui. El și ceilalți treizeci și trei. Un număr impar. Cum de erau toți în perechi acum? I se ivi un licăr de speranță în suflet. Poate mai scăpase cineva. Începu să meargă mai repede pe calea înspăimântătoare a morții. Prieteni vechi de fiecare parte; dar nu și fratele lui. Douăzeci și patru de cruci și fratele său pe niciuna. Douăzeci și șase. Se rugă în tăcere zeilor, speranța

întărindu-i-se mereu. Douăzeci și opt. Și pe niciuna fratele lui. Și nu mai erau cruci. Intră într-o stare euforică pentru o clipă. Dar nu ținu mult. A fost de parcă îi înfigea cineva un cuțit în spate când își dădu seama ce făcuse Ptolemeu și scoase un țipăt de furie și disperare, căzând în genunchi pe nisip.

Când furia i se potoli până la urmă, Kelonymus era alt om, un om obsedat de o idee fixă. Își încălcase o dată jurământul. Se jură să nu-l mai încalce din nou. Împreună în viață; împreună în moarte. Oricât l-ar costa.

Oricât l-ar costa.

CAPITOLUL 1
Reciful Ras Mohammed, Sinai, Egipt

I

Daniel Knox picotea fericit la proră când fata se așeză între el și soarele după-amiezii, într-o atitudine intenționat provocatoare. Deschise ochii și se uită cu precauție la ea când văzu cine este, pentru că Max îl avertizase că fata era acum a lui Hassan al-Assyuti, iar Hassan avea reputația pe deplin dovedită de om mândru și violent cu oricine care intra pe teritoriul său.

— Da, ce dorești? o întrebă el.

— Și chiar ești beduin? izbucni ea. Tipul ăla, Max, a zis c-ai fi beduin, dar nu arăți ca unul dintre ei. Să nu mă înțelegi greșit, parcă ai fi, tenul, părul și sprâncenele, dar…

„Nu era de mirare că îi atrăsese atenția lui Hassan”, se gândi Knox, pe când fata tot turuia. Toată lumea știa că era nebun după tinere blonde și mlădioase ca trestia, iar aceasta avea un zâmbet fermecător, ochi uimitori de culoare turcoaz, un ten frumos cu câțiva pistrui care nu ieșeau în evidență și unul sau două coșuri pe bărbie și o siluetă tinerească pusă în valoare de costumul ei de baie verde pal cu galben ca lămâia.

— Mama tatălui meu era beduină, spuse el, sperând să-i dezlege enigma. Asta-i tot.

— Uau! O bunică beduină! Luă răspunsul lui ca pe o invitație să se așeze lângă el. Cum arăta *ea?*

Knox se ridică într-un cot, mijindu-și ochii ca să-i ferească de soare.

— A murit înainte să mă nasc eu.

— O, îmi pare rău. O buclă blondă și umedă îi căzu pe obraz, își dădu părul în spate cu ambele mâini și îl strânse acolo într-o coadă de cal improvizată, în așa fel ca pieptul să îi iasă puțin în afară. Atunci, ai fost crescut aici? În deșert?

El se uită în jur. Erau pe puntea ambarcațiunii pentru scufundări a lui Max Strati, priponită de o geamandură în largul Mării Roșii.

— În deșert? întrebă el.

— Plici! îi trase în joacă o pălmuță pe piept. Știi ce vreau să spun!

— Sunt englez, zise el.

— Îmi place tatuajul tău. Își plimbă un deget pe steaua în opt colțuri, albastru cu auriu, de pe bicepsul lui drept. Ce reprezintă?

— Era simbolul Argeazilor, spuse Knox.

— Cine?

— Vechea familie regală din Macedonia.

— Ce? Vrei să spui a lui Alexandru cel Mare?

— Bravo!

Fata strâmbă din nas.

— Deci ești unul dintre admiratorii lui, nu? Eu nu am auzit decât că era o brută și un bețivan.

— Nu era deloc așa.

Ea zâmbi, mulțumită să fie contrazisă.

— Hai, spune-mi mai departe.

Knox se încruntă. Ce să spui mai întâi despre Alexandru? Într-o viață atât de scurtă, să faci din Macedonia, care fusese un stat de frunte în Grecia antică, stăpâna incontestabilă a lumii cunoscute pe atunci, cucerind teritoriu după teritoriu cu viteza cu care mărșăluiau trupele neoprite de lanțurile muntoase sau deșerturile cele mai aride. Și, cu toate că fusese un geniu strategic, temerar în gândire și executarea planurilor, carisma, cavalerismul și curajul extraordinar au fost calitățile care i-au câștigat admirația generațiilor, căci își asuma riscuri

enorme de fiecare dată, conducând el însuși orice atac, luptând cu cei mai fioroși războinici din tabăra adversă, ieșind întotdeauna în evidență prin felul în care era îmbrăcat, parcă atrăgând inamicul spre el. La Issos, a doua din cele trei victorii ale sale asupra vastului Imperiu Persan, depășit numeric de zece ori și pe malul neavantajos al unui fluviu apărat cu îndârjire, se năpustise pur și simplu asupra celor mai bune trupe ale inamicului, decimându-le înainte să se îndrepte spre Nemuritori, gărzile de corp ale lui Darius, parcă simțind că pe Marele Rege îl lăsa curajul, situație în care acesta s-a întors imediat cu spatele la macedoneni și a fugit.

— S-a întâmplat la asediul orașului din India pe nume Multan, reluă Knox. Era spre sfârșitul campaniilor lui Alexandru. Oamenii lui se săturaseră de atâtea lupte. Nu voiau decât să plece acasă. Dar el nu accepta înfrângerea. A fost primul care s-a urcat pe metereze. Apărătorii cetății reușiseră să dea jos toate scările de asalt, așa că era singur acolo. Orice om normal ar fi ales să se pună la adăpost, nu? Știi ce-a făcut Alexandru?

— Ce?

— A sărit *în interiorul* zidurilor. Totul de unul singur. Era singurul mijloc prin care să-și determine oamenii să vină după el. Și au venit. Au distrus cetatea ca să-l salveze, ajungând la el exact la timp. Rana la plămâni căpătată în acea zi a contribuit probabil la moartea sa de mai târziu, dar, în mod sigur, a făcut din el o legendă. Obișnuia să se laude că avea cicatrici pe fiecare parte din corp, în afară de spate.

Ea pufni în râs.

— Pare să fi fost un psihopat.

— Alte vremuri, spuse Knox. Nimeni nu susține că Alexandru a fost un sfânt, dar, pentru epoca în care a trăit, a fost mai bun ca majoritatea oamenilor. Știi, când l-a învins pe împăratul persan Darius la Issos, a luat-o prizonieră pe mama acestuia, Sisygambis, și a pus-o sub

protecția lui personală. După moartea lui Alexandru, femeia a fost atât de îndurerată, că a ales să moară de foame. Vezi, nu după moartea propriului ei fiu, ci a lui Alexandru. Nu faci asta pentru un psihopat.

— Aha, făcu ea.

Era clar că se săturase de discuția despre Alexandru. Se ridică în genunchi și își puse palma stângă pe punte, departe de Knox, apoi întinse mâna peste el să ia cutia frigorifică roșu cu alb. Îi scoase capacul și verifică fiecare sticlă sau doză dinăuntru să vadă cât de rece era. Nu se grăbea și în timp ce făcea asta sânii i se legănau în sutienul de la costumul de baie în toată frumusețea lor, cu sfârcurile roz ca niște petale de trandafir. Brusc, lui Knox i se uscă puțin gura. Deși știa că ea voia să-l ispitească, nu era mai puțin fermecat de nurii ei. Dar își aminti de Hassan, așa că se încruntă și se uită în altă parte. Ea se așeză la loc, bufnind, cu o sticlă deschisă în mână și un zâmbet poznaș pe față.

— Vrei și tu? îl întrebă.

— Nu, mersi.

Fata ridică din umeri, luă o gură din sticlă.

— Îl știi de mult pe Hassan?

— Nu.

— Dar ești prieten cu el, nu?

— Sunt pe statul lui de plată. Asta-i tot.

— Dar e cușer, nu?

— Nu e cel mai potrivit cuvânt cu care să descrii un musulman.

— Știi la ce mă refer.

Knox ridică din umeri. Era prea târziu pentru ca ea să mai dea înapoi. Hassan o agățase într-un bar de noapte, nu la biserică. Dacă nu-i plăcea de el, ar fi trebuit să-l refuze; doar atât. Nu era proastă sau naivă. Știa prea bine ce face cu trupul ei. Iar Hassan nu era un om tocmai rău, în pofida reputației sale. Era bogat, puternic, arătos și renumit prin faptul că dăruia diamante femeilor sale, mai ales dacă le

bumbăcea un pic înainte.

Chiar în acea clipă, Max Strati apăru de după colț, din zona cabinelor. O luă repede spre ei.

— Ce faceți voi aici? întrebă el, cu un licăr sumbru în ochi.

Venise în vacanță la Sharm el-Sheik cu douăzeci de ani în urmă și nu mai plecase niciodată de acolo. Egiptenii fuseseră buni cu el; n-avea să riște să-l supere pe Hassan.

— Stăteam și noi de vorbă, spuse Knox.

— În timpul vostru liber, nu al meu, vă rog, zise Max. Domnul al-Assyuti își invită musafirii la o ultimă scufundare.

Knox se ridică în picioare.

— Pregătesc eu totul.

Fata sări și ea de pe locul ei, bătând din palme cu un entuziasm prefăcut.

— Grozav! Nu credeam că o să mă mai scufund.

— Fiona, tu n-ai să vii cu noi, așa cred, îi spuse Max pe un ton sec. Nu avem destule tuburi cu oxigen. Vei rămâne aici cu domnul al-Assyuti.

— Așa deci. Părea brusc speriată; ca un copil. Își puse mâna pe antebrațul lui Knox, de parcă ar fi vrut să-l rețină.

El i-o dădu la o parte și se îndreptă supărat spre pupa, unde erau lăzile de plastic cu echipament: costume de scafandru, labe de cauciuc, ochelari de protecție, iar alături un raft metalic cu tuburi de oxigen. Aruncând doar o privire, Knox și-a confirmat ceea ce știa deja; erau suficiente tuburi de oxigen. Simți că ochii lui Max aruncau văpăi în spatele său, așa că se strădui să nu se uite în jur. Fata nu era problema lui. Era destul de mare să-și poarte și singură de grijă. Nu avea nicio legătură cu ea; nicio obligație. Se dăduse peste cap să se stabilească în acest oraș; nu avea să renunțe la toate doar pentru că o puștoaică neastâmpărată își făcuse greșit socotelile. I se făcu greață când se ghemui lângă lăzi și începu să verifice echipamentul.

II

Săpăturile FAM din Delta Nilului, nordul Egiptului

O ploaie de nisip căzu în groapa pătrată unde Gaille Bonnard săpa pământul cu târnăcopul. Își ridică ochii și îl văzu pe Kristos stând pe zid, cu mâinile în șolduri.

— Ce e? întrebă ea.

— Elena vrea să te vadă.

— Unde? întrebă Gaille, ștergându-și sudoarea de pe frunte.

— La magazie.

Gaille încuviință din cap obosită și își puse jos târnăcopul, apoi ieși din groapă. Echipa lucra practic în același timp la două situri arheologice, la un sfert de oră de mers unul de celălalt. Cel la care lucra ea era un cimitir străvechi; și mai era ceea ce numeau situl templului, unde aveau acces doar Elena, șefa Fundației Arheologice Macedonene, cu experimentații ei arheologi greci, și Qasim, reprezentantul Consiliului Suprem pentru Antichități. Elena o chema întotdeauna să se uite la un ostracon sau altul pe care îl găsise, de obicei o rugăminte adresată zeilor într-o versiune locală, cu totul aparte, a limbii grecești vechi, dorind o „a doua părere” în privința traducerii unui cuvânt sau expresii, apoi dădea repede din cap, pretinzând că era exact la ce se gândise și ea și o trimitea din nou la treabă, așa că Gaille își petrecea jumătate din viață pe drumuri.

Își scoase tricoul alb de bumbac de pe piept și brațe pe când mergea printre copaci și urca panta lină a colinei. Era atâta umiditate aici în Delta Nilului, că acest gest nervos îi devenise un obicei. Își scutură sandalele de pământul nisipos, chiar dacă știa că în scurt timp se vor umple din nou.

Elena o aștepta de obicei la una din cele două mese de pe veranda magaziei, unde depozitau un timp toate obiectele găsite, până le lua CSA. Dar astăzi nu era acolo. Nu era nimeni. Și nici camionul. Ba mai mult, ușa metalică a barăcii din cărămidă de deasupra gropii nu era încuiată, ba chiar puțin întredeschisă, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată înainte, cel puțin când era Gaille acolo.

O deschise, dând să intre, și o strigă pe Elena. Nu-i răspunse nimeni. O deschise și mai larg. Era o groapă pătrată în podea, din care ieșea o scară de lemn. Pe pereți erau rafturi pline cu lanterne, ciocane, săpăligi, coșuri, frânghii și alte piese de echipament arheologic. Gaille se enervă puțin. Închise ușa și inspecta rapid baraca, dar Elena tot nu era pe nicăieri. Gaille bătu la ușa magaziei și strigă, dar tot nimic. Așa că deschise ușa metalică încă o dată, apoi se puse pe vine lângă groapă și strigă din nou, cu mâinile făcute pâlnie la gură. Niciun răspuns, în afară de ecoul slab al propriei sale voci. Așteptă jumătate de minut, apoi strigă iar în hău. Tot nimic. Atunci se ridică, cu mâinile în șolduri, și se gândi.

Elena era unul dintre acei șefi care cred că toată echipa e incompetentă și, de aceea, încerca să facă totul de una singură. Se întrerupea mereu dintr-o treabă ca să se apuce de alta. Poate că asta se întâmplase și acum. Sau poate că mesajul nu-i parvenise corect. Kristos nu era chiar cea mai strălucitoare stea din univers. Problema era că nimic din ce făceai nu o mulțumea pe Elena. Dacă te duceai s-o cauți, se enerva că nu ai rămas la locul tău de muncă. Dacă stăteai acolo, se supăra că n-ai venit să vezi ce voia ea să-ți arate.

Se așeză din nou pe vine, cu genunchii încordați și gambele dureroase din cauza deshidratării și muncii grele de peste zi și strigă a treia oară. Începu să se alarmeze puțin. Dacă Elena căzuse înăuntru? Aprinse una din lanterne, dar puțul era adânc, iar fasciculul luminos se pierdea în întuneric, așa că nu vedea aproape nimic de sus.

Își spuse că n-ar păți nimic dacă ar coborî să verifice. La urma urmei, Kristos o trimisese acolo. Trase adânc aer în piept și își puse mâna pe scară, apoi întinse un picior pe prima treaptă, apoi pe celălalt, să vadă dacă o ține. Pe urmă începu să coboare. Groapa era mai adâncă decât crezuse, poate că de circa opt metri. De obicei, nu puteai să ajungi la o asemenea adâncime în Delta Nilului fără să nu dai de apă, dar situl era amplasat în vârful unei mici coline, probabil unul dintre motivele pentru care fusese locuit în Antichitate. Scara scârțâi, ca și frânghiile care o legau de pioleții bătuți în pereții puțului. Se opri la jumătatea drumului și mai strigă o dată. Tăcere totală, în afară de zgomotul respirației sale, mai puternic acum, în spațiul acela restrâns. Un pic de țărână căzu pe lângă ea. Curiozitatea începu să-i fie mai mare decât teama. Toți arheologii cunoșteau, fără îndoială, locul acesta, dar nu vorbiseră de ce se afla pe fundul său. Pașii îi scârțâiau pe fragmentele de bazalt, granit și cuarțit, vechi monumente și stele năruite, sfărâmate în mii de bucățele.

Își ridică lanterna. Un coridor îngust ducea la stânga. O strigă din nou pe Elena, dar mai încet de această dată, sperând să nu i se răspundă și să aibă ocazia să exploreze locul. Lanterna începu să pâlpâie intermitent, de parcă un contact nu era bine făcut. A bătut-o ușurel de perete și și-a revenit, ca și cum ai deschide un pumn. A luat-o pe coridor, piatra sfărâmată scârțâindu-i sub tălpi. Era o pictură pe peretele din stânga. Culorile erau neobișnuit de intense. Fusese evident curățată, poate chiar și retușată. Se profila o siluetă umană în veșminte de soldat, dar cu părul și capul unui lup cenușiu, având în mâna stângă un toiag și în dreapta un drapel militar cu un capăt între picioarele sale, un stindard stacojiu desfăcut lângă umărul său drept, pe fundalul cerului azuriu.

Zeii Egiptului antic nu erau specialitatea lui Gaille, dar știa destul ca să-l recunoască pe Wepwawet, un zeu-lup a cărui imagine se amestecase cu ale altora în Anubis,

șacalul. Mai întâi fusese văzut ca o iscoadă militară și zugrăvit pe *shedshed* – drapelul militar egiptean pe care îl ținea în această reprezentare. Numele lui însemnase „deschizător de drumuri”, de aceea robotul în miniatură destinat să exploreze misterioasele puțuri de aerisire ale Marilor Piramide fusese botezat cu o variantă a numelui acestui zeu, Upuaut. Devenise – ca și Anubis – un zeu al morții. Din câte își amintea Gaille, nu mai era la modă în timpul Regatului Mijlociu, în jur de 1600 î.Hr., așa că pictura aceasta trebuia să fi fost acolo de peste trei milenii și jumătate. Dar *shedshed*-ul pe care îl ținea Wepwawet spunea o altă poveste. Zugrăvite clar pe steag erau capul și umerii unui tânăr chipeș, cu o expresie de beatitudine pe fața aplecată spre stânga, ca a unei fecioare renascentiste. Nu puteai să fii sigur că aveai în față un portret al lui Alexandru cel Mare. Influența lui asupra iconografiei fusese așa de profundă, că, secole de-a rândul după moartea lui, oamenii și-au dorit să arate ca el, să stea în aceeași postură, să li se dea aceeași expresie și aceleași trăsături de către pictorii servili. Iar dacă acesta nu era Alexandru însuși, portretul era fără îndoială influențat de chipul lui, ceea ce însemna că putea fi datat înainte de anul 332 î.Hr. De aici rezulta o întrebare evidentă: Ce Dumnezeu căuta portretul pe un drapel din mâna lui Wepwawet, la peste un mileniu după ce zeul fusese uitat?

Gaille lăsă această enigmă pentru mai târziu și își continuă drumul, încă șoptind numele Elenei, doar ca o scuză în caz că întâlnea pe cineva, lucru foarte puțin probabil în întunericul tăcut de acolo. Lanterna ei funcționă din nou, apoi se stinse. Deodată, se făcu beznă în acel loc. Se uită în urma ei; în puț pătrundea doar o lumină extrem de slabă. Mai bătu ușurel și lanterna și își reveni încă o dată. Trecu pe lângă o altă pictură; din câte își dădea seama, era la fel ca aceea pe care o văzuse deja, deși aceasta nu fusese încă restaurată complet. Se aflau câteva sticle, cârpe și pensule pe stratul de praf alb de la

picioarele ei. Merse mai departe. Pereții începură să dea semne de afumare și carbonizare, de parcă izbucnise acolo un mare incendiu în vremuri îndepărtate. În timp ce săpau în alt sit, dezgropaseră din întâmplare straturi cu striații negre, cenușii și de un verde-portocaliu pal, resturi ale unor străvechi clădiri, rânduri de cărămizi din chirpici separate cu straturi de stuf în stilul antic egiptean, toate distruse de o mare catastrofă. Poate că incendiul avea o oarecare legătură cu asta.

În fața ei văzu ceva uimitor: strălucirea marmurei albe, portalul unei camere, iar de fiecare parte a sa, doi lupi uriași, sculptați în calcar, care stăteau pe burtă, părând totuși a fi în alertă și un pic amenințători. Mai mulți lupi. Pentru o clipă, avu o intuiție. După ce macedonenii ocupaseră Egiptul, dăduseră, în scopuri administrative, nume grecești multor orașe, iar acestea erau de multe ori inspirate din cultul autohton al zeilor. Dacă Wepwawet era zeul acestui loc, ceea ce părea foarte probabil, atunci sigur că asta nu putea fi…

— Gaille! Gaille! Undeva în spatele ei, de la distanță, Elena îi striga numele. Ești acolo jos? Gaille!

Gaille ezită un pic, curiozitatea fiindu-i pe moment mai mare decât teama. Dar frica învinse până la urmă. Se întoarse repede pe coridor.

— Elena, tu ești? strigă ea.

— Ce naiba faci acolo jos? răcni Elena.

— M-am gândit că ai căzut, că poate ai pățit ceva.

— Ieși odată, i-a dat ordin Elena, furioasă. Acum!

Gaille începu să urce. Nu spuse nimic până nu ajunse sus, ca să-și cruțe respirația. Apoi zise în grabă:

— Kristos mi-a spus că vrei…

Elena își apropie fața de a lui Gaille.

— De câte ori ți-am spus că nu ai voie în zona asta? zbieră ea. De câte ori?

— Îmi pare rău, doamnă Koloktronis, dar…

— Cine naiba te crezi? Elena se înroșise la față;

tendoanele i se îngroșaseră pe gât, ca la un cal de curse. Cum *îndrăznești* să cobori acolo? Cum *îndrăznești?*

— M-am gândit că ai căzut, repetă Gaille, neajutorată. Am crezut că poate ai nevoie de ajutor.

— Să nu îndrăznești să mă întrerupi.

— Nu eram…

— Să nu îndrăznești! Să nu îndrăznești!

Gaille deveni rigidă. Se gândi o clipă să îi răspundă cu tupeu. La urma urmei, erau abia trei săptămâni de când o sunase Elena pe neașteptate și o rugase, o implorase să lase pentru o lună proiectul de la Sorbona cu Dicționarul Demotic ca să țină locul consultantului ei lingvistic care se îmbolnăvise grav. Dar, în lumea asta, știi din instinct cât de bine te poți împăca cu alți oameni, iar Gaille nu avea nicio șansă în fața Elenei. Prima oară când se înfuriase Elena, fata își întrebase noii colegi ce era cu ea. Ei au dat din umeri și i-au spus că Elena fusese odată amabilă și fericită, dar apoi îi murise soțul, și de atunci clocotea de mânie ca o planetă tânără în plină activitate vulcanică, erupând imprevizibil și revărsând asupra tuturor, fără discriminare, lavă topită, câteodată cu o violență impresionantă. Îi intrase deja în obicei, era ceva de temut, ca și mânia vechilor zei care trebuiau îmbunați. Așa că stătea acolo, primind drept în față remarcile jignitoare și brutale ale Elenei despre lipsa ei de pregătire, nerecunoștința ei, despre răul pe care toate acestea i-l vor face în carieră când se vor afla, deși Elena avea să facă tot ce îi stă în putință s-o apere.

— Îmi pare rău, doamnă Koloktronis, spuse Gaille, când erupția acesteia dădea semne că o va spulbera de pe fața pământului. Kristos mi-a zis că vrei să mă vezi.

— I-am spus să-ți comunice că voi trece pe la tine.

— Dar nu asta mi-a zis. Am vrut doar să mă asigur că nu ai căzut.

— Unde ai fost?

— Nicăieri. Doar te-am căutat în groapă.

— Foarte bine, spuse Elena cu ranchiună, devenind din nou calmă. Atunci să nu mai vorbim despre asta. Dar mai bine nu-i spui nimic lui Qasim, altfel nu voi putea să te apăr.

— Nu, doamnă Koloktronis, zise Gaille.

Qasim, reprezentatul Consiliului Suprem la fața locului, era la fel de secretos în privința acestui loc ca și Elena. Fără îndoială că ar fi jenant pentru Elena să recunoască față de el că lăsase ușa neîncuiată și nepăzită.

— Vino cu mine, îi spuse Elena, închizând ușa metalică și cele două lacăte mari, apoi punându-și cheile în buzunar. Am acolo un ostracon. Aș vrea să-ți spui și tu părerea. Sunt 99,9% sigură că l-am tradus bine. Poate mă ajuți să fiu 100%.

— Sigur, doamnă Koloktronis, îi spuse Gaille, supusă. Mulțumesc.

III

— Ești tâmpit sau ce? îl întrebă Max pe Knox, aruncându-i o privire furioasă, după ce îl urmase la etrava ambarcațiunii pentru scufundări. Vrei să-ți faci testamentul sau îmi zici mie ce ultime dorințe ai? Ți-am spus răspicat s-o lași în pace pe femeia lui Hassan, nu?

— Ea a venit să stea te vorbă cu mine, îi răspunse Knox. Ai fi vrut să fiu nepoliticos?

— Flirtai cu ea.

— Ea flirta cu mine.

— Asta-i și mai rău. Hristoase!

Se uită în jurul său, citindu-i-se pe față teama. Cei care lucrau pentru Hassan trăiau cu frica în suflet.

— Îmi pare rău, se scuză Knox. Am s-o evit de-acum încolo.

— Ai face mai bine. Crede-mă, dacă îl superi pe Hassan, tu și amicul tău Rick vă puteți lua adio de la afurisitul

vostru de proiect, oricare ar fi acesta.

— Nu țipa la mine.

— Nu fac decât să te avertizez. Îl amenință cu degetul, de parcă ar mai fi avut ceva de spus, dar apoi se întoarse cu spatele și plecă.

Knox îl urmări cu privirea. Nu-l plăcea pe Max; și nici Max nu-l plăcea pe el. Dar aveau o relație simbiotică reușită. Max conducea o școală de scufundări, iar Knox era un instructor bun, de încredere, care știa să-i farmece pe turiști ca să-l recomande altora pe care îi întâlneau în călătoriile lor și, în plus, lucra pe mai nimic. În schimb, Max îl lăsa să-i folosească barca și sonarul pentru ceea ce numea el disprețuitor „micul lor proiect”. Knox zâmbi ambiguu. Dacă Max afla vreodată ce voiau să facă el și Rick, n-ar mai spune că era un proiect minor.

Knox venise la Sharm cu aproape trei ani înainte. Era de doar trei săptămâni aici când se întâmplase ceva extraordinar; și fusese influențat de același tatuaj de care vorbise cu câteva minute mai devreme. Era la un bar de pe faleză într-o seară, savurând o bere, când s-a apropiat de el un australian atletic.

— Te deranjez dacă mă așez și eu la masa ta?

— Nu, deloc.

— Mă cheamă Rick.

— Pe mine Daniel. Dar toată lumea îmi spune Knox.

— Da. Așa am auzit și eu.

Knox își miji ochii la el.

— Ai întrebat de mine?

— Se zice că ești arheolog.

— Am fost pe vremuri.

— Ai renunțat ca să te faci instructor de scufundări? îl întrebă Rick cu scepticism în glas.

— Ei au renunțat la mine. Un conflict cu direcțiunea.

— Aha. Se apleacă în față. Interesant tatuaj!

— Crezi?

Rick încuviință din cap.

— Dacă îți arăt ceva, n-ai să spui nimănui, îmi promiți?
— Sigur, îi răspunse Knox, ridicând din umeri.
Rick își vârî mâna în buzunar și scoase o cutie de chibrituri, înăuntru, în vată, era un obiect în formă de lacrimă, cam de trei centimetri, montat în aur, cu un ineluș la capătul mai îngust, care se putea atașa la un lanț sau centură. Avea particule roz în el, acolo unde fusese cioplit dintr-un coral. Iar la bază era gravată o stea în opt colțuri, abia vizibilă.
— L-am găsit acum câțiva ani, spuse Rick. Mă gândeam că poate îmi spui tu câte ceva despre asta. Știi probabil că e simbolul lui Alexandru, nu-i așa?
— Da. Unde l-ai găsit?
— Stai așa! pufai Rick, luându-l înapoi și punându-l posesiv în adăpostul său improvizat, apoi din nou în buzunar. Crezi că am de gând să-ți spun? Ei bine, vreo idee?
— Poate să fie orice. Un canaf pentru o robă sau o cupă de băut, ceva de genul ăsta. Un cercel.
— Ce? Rick se încruntă. Alexandru purta cercei?
— Steaua gravată nu înseamnă că îi aparținea personal, poate cuiva din neamul lui.
— Așa deci. Părea dezamăgit.
Knox se încruntă și el.
— Și ai găsit asta în reciful de aici, nu?
— Da. De ce?
— E ciudat. Alexandru nu a ajuns niciodată aici. Și nici oamenii lui.
Rick pufăi.
— Și credeam că ești arheolog! Chiar și eu știu că a venit în Egipt. S-a dus în locul acela din deșert.
— Oracolul lui Amon din Oaza Siwa. Da, așa e. Dar n-a ajuns niciodată în apropiere de Sharm, crede-mă. A luat-o pe coasta din nord.
— Păcat. Și asta a fost singura dată când a venit în Egipt?

— Da, în afară de… Și inima începu să-i bată lui Knox de să-i spargă pieptul când îi trecu prin cap ideea aceea nebunească. Iisuse Hristoase! murmură el.

— Ce e? întrebă Rick, surescitat, citindu-i emoția pe față.

— Nu. Nu. Nu se poate.

— Ce anume? Spune-mi.

Knox scutură din cap foarte hotărât.

— Nu. Sunt sigur că nu e nimic important.

— Hai, frate! Acum trebuie să-mi spui.

— Doar dacă îmi zici și tu unde ai găsit obiectul.

Rick își miji ochii la el, cu un aer viclean.

— Crezi că e mai mult? Asta crezi, nu-i așa?

— Nu chiar. Dar e posibil.

Rick ezită.

— Ești scufundător, nu?

— Da.

— Mi-ar prinde bine un partener. Nu e ușor să ajung singur în locul acela. Dacă îți spun, ne ducem împreună, ce zici?

— Sigur.

— E-n regulă. Atunci spune ce ți-a trecut prin cap.

— Bine. Dar nu uita, e doar o pură speculație. Șansele să fie ce cred eu că este…

— Înțeleg. Zi odată!

— Versiunea lungă sau scurtă?

Rick dădu din umeri.

— Așa nu ajungem nicăieri.

— Ei bine, trebuie să-ți dau mai întâi niște informați istorice. Alexandru a fost în Egipt o singură dată în viața lui, cum ți-am mai spus, și atunci pentru doar câteva luni. A traversat nordul Peninsulei Sinai către Nil, apoi a luat-o spre Memfis, vechea capitală situată la sud de Cairo, unde a fost încoronat. Apoi s-a dus din nou în nord, să întemeieze Alexandria, pe urmă a mers de-a lungul țărmului spre vest, până la Paraetonium, Marsa Matruh de

azi, și în cele din urmă a luat-o prin deșert spre Siwa. El și oamenii săi s-au rătăcit, așa se pare. Conform unei relatări, ar fi murit de sete dacă nu i-ar fi condus spre oază doi șerpi vorbitori.

— A, șerpi vorbitori! Îi găsești pe toate drumurile când ai nevoie de ei!

— Aristobulus spune o poveste mai plauzibilă, și anume că s-au luat după două ciori. Oricât timp ai sta în deșert, poți să fii aproape sigur că vei da de corbi cu gât cafeniu. Sunt cam singurele păsări pe care le vezi în cele mai multe locuri. Zboară adesea în perechi. Și sunt niște ticăloase obraznice; dacă nu găsesc șerpi sau lăcuste de mâncat, dau târcoale taberei tale căutând resturi, înainte să se întoarcă în oază. Așa că, dacă ar fi să te iei după ele…

Rick încuviință din cap.

— Ca delfinii, dar în Marea de Nisip.

— Dacă vrei, îl aprobă Knox. Oricum, l-au dus pe Alexandru în Siwa, unde a consultat oracolul și apoi s-a întors în deșert; dar, de această dată, s-a îndreptat spre est, pe drumul caravanelor, spre Oaza Bahariyya, unde e un templu celebru care i-a fost închinat, iar apoi s-a întors la Memfis. Asta a fost înainte să-i bată pe perși încă o dată. Pe urmă, după ce a murit, a fost adus înapoi în Egipt ca să fie înmormântat.

— Și crezi că asta e din acea perioadă?

— Cred că e posibil. Nu trebuie să uiți un lucru. Vorbim despre Alexandru. A condus treizeci de mii de macedoneni peste Hellespont ca să răzbune invazia lui Xerxes în Grecia, știind că va avea de înfruntat armate de zece ori mai mari ca a sa. I-a învins pe perși nu o dată, nici de două ori, ci de trei ori, și apoi și-a continuat drumul. A luptat în nenumărate bătălii și n-a pierdut niciuna și, cu toate că avea doar 32 de ani când a murit, era deja cel mai bogat, mai puternic și mai celebru om din lume. Când a murit cel mai bun prieten al său, Hefaiston, Alexandru l-a trimis pe lumea cealaltă pe un rug din lemn frumos sculptat, de

optzeci de metri înălțime, cât Opera din Sydney, pe care l-a aprins și i-a privit flăcările, profund mâhnit. Deci îți poți imagina că oamenii săi au vrut să realizeze ceva deosebit când a murit Alexandru.

— Înțeleg.

— De rug nu putea fi vorba. Trupul lui Alexandru era mult prea valoros pentru ei ca să fie ars. Printre altele, datoria unui nou rege macedonean era să-și înmormânteze predecesorul. Așa că omul care era în posesia trupului lui Alexandru putea emite pretenții serioase la tron, mai ales că Alexandru nu avea un urmaș, și toți se înghesuiau să-i succeadă.

Rick făcu semn din cap spre paharul gol al lui Knox.

— Mai vrei una?

— Sigur, mulțumesc.

— Două beri! îi strigă Rick barmanului. Scuză-mă că te-am întrerupt. Ziceai că toți se îmbulzeau să-i urmeze la tron.

— Da. Tronul era liber. Alexandru avea un frate, dar era debil mintal. Și soția lui, Roxana, era însărcinată, dar nimeni nu putea fi sigur că va face un băiat și, oricum, Roxana era o barbară, iar macedonenii nu cuceriseră lumea cunoscută pe atunci pentru a fi condusă de o corcitură. Așa că s-a ținut o mare adunare a armatei în Babilon și s-a ajuns la un compromis. Fratele debil mintal și copilul nenăscut încă, dacă avea să fie băiat, cum a și fost, Alexandru IV, aveau să domnească împreună; dar mai multe regiuni ale imperiului vor fi administrate pentru ei de guvernatori, numiți satrapi, care formau un fel de triumvirat. Mă urmărești?

— Da.

— Unul dintre generalii lui Alexandru era un bărbat pe nume Ptolemeu. El a fost cel care susținuse că șerpii vorbitori îl duseseră pe Alexandru în Siwa. Dar nu te lăsa indus în eroare de asta. Era un om foarte abil, foarte capabil. Și-a dat seama că, fără Alexandru care să țină

imperiul unit, acesta se va destrăma, și își dorea Egiptul pentru sine. Era o țară bogată, izolată, foarte puțin probabil să fie amestecată în războaiele altora. Așa că a reușit să obțină această satrapie, s-a instalat acolo și a ajuns în cele din urmă faraon, întemeind dinastia Ptolemeilor, care a luat sfârșit cu regina Cleopatra. E-n regulă?

Veniră berile. Cei doi ciocniră.

— Continuă, spuse Rick.

— N-a fost ușor pentru Ptolemeu să se proclame faraon, și-a urmat Knox povestea. Egiptenii nu ar fi acceptat pe oricine. Legitimitatea era foarte importantă pentru ei. Alexandru era diferit; un zeu în viață, incontestabil de sânge regal, care îi alungase pe asupritorii perși; nu era nicio rușine să fii condus de un astfel de om. Dar Ptolemeu nu însemna nimic pentru egipteni. Așa că unul dintre lucrurile de care avea nevoie era un simbol al regalității.

— Aha, făcu Rick, ștergându-și spuma de pe buza de sus. Trupul lui Alexandru.

— Ai ghicit, îi spuse Knox, zâmbind. Ptolemeu își dorea trupul lui Alexandru. Dar nu era singurul. Conducătorul triumviratului macedonean era un tip pe nume Perdicas. Își avea și el propriile ambiții. Voia să aducă trupul neînsuflețit al lui Alexandru înapoi în Macedonia și să-l depună, alături de tatăl său, Filip, în mormintele regale de la Aigai, în nordul Greciei. Dar să ajungi din Babilon în Macedonia nu era ușor. Nu puteai doar să-l pui pe rege într-o barcă oarecare. Trupul trebuia transportat cu un anumit ceremonial.

Rick aprobă din cap.

— Și eu cred tot așa.

— Un istoric, numit Diodor din Sicilia, a lăsat o descriere detaliată a tuturor procedurilor. Trupul neînsuflețit al lui Alexandru a fost îmbălsămat și pus într-un sicriu de aur vechi, în care s-au presărat mirodenii scumpe cu miros dulceag. Și a fost comandat un catafalc, adică un fel de

dric pe înțelesul tău și al meu. Era atât de impresionant, că a durat peste un an să fie gata. Era un templu de aur pe roți, de șase metri lungime și patru lățime. Coloane ionice de aur împodobite cu frunze de acant susțineau bolta poleită cu aur bătut cu nestemate, care scânteiau în soare ca niște fulgere. În fiecare colț era câte o statuie de aur a lui Nike, zeița greacă a victoriei, care avea în mâini un trofeu. Pe cornișa de aur erau dăltuite în relief capete de ibex, de care atârnau inele de aur ce susțineau o ghirlandă strălucitoare, multicoloră. Spațiile dintre coloane erau umplute cu o plasă de aur, ce proteja sicriul de soarele arzător sau de ploaie. Intrarea din față era străjuită de lei din aur.

— Da’ mult aur mai era acolo! exclamă Rick cu un oarecare scepticism.

— Alexandru era putred de bogat, îi răspunse Knox. Avea peste șapte mii de *tone* de aur și argint doar în trezoreriile persane. A fost nevoie de o mie de catâri și cinci mii de cămile să transporte o asemenea cantitate. Știi cum păstrau metalele prețioase?

— Cum?

— Le topeau și turnau lichidul în vase de lut, iar apoi spărgeau oalele.

— A naibii chestie! Rick pufni în râs. Tare bine mi-ar prinde să găsesc una din astea.

— Chiar așa. Iar generalii n-au îndrăznit să se zgârcească. Alexandru era un zeu pentru trupele macedonene. Dacă ar fi făcut economie, le-ar fi pierdut loialitatea. În orice caz, carul funerar a fost gata până la urmă. Dar era așa de greu, că inginerii au trebuit să *inventeze* roți și osii speciale care să amortizeze șocurile, ba chiar și drumul a fost anume pregătit de constructori, și a fost nevoie de șaizeci și patru de catâri care să tragă acel car. Se opri din vorbit ca să mai ia o gură de bere. Șaizeci și patru de catâri, repetă el, dând din cap. Și fiecare dintre ei purta o coroană aurită și un ham incrustat cu

nestemate. Și fiecare avea câte doi zurgălăi de aur. Și fiecare din clopoței avea înăuntru o limbă de aur, exact ca aceea din cutia ta de chibrituri.

— Îți bați joc de mine, spuse Rick, citindu-i-se pe față cât de șocat era.

— Și adevărul e, reluă Knox, zâmbind, că întregul catafalc, tot acel aur, a dispărut pur și simplu *fără urmă.*

CAPITOLUL 2
Șantierul unui hotel, Alexandria

I

Mohamed el-Dahap ținea pe birou o fotografie înrămată a fiicei sale Layla. Fusese făcută cu doi ani în urmă, chiar înainte să se îmbolnăvească fetița. Își făcuse obiceiul să se uite la ea câteva clipe în timp ce lucra. Uneori se bucura să-i vadă chipul. Dar acum mai mult îl întrista. Se ciupi de șaua nasului cu degetul mare și arătătorul, murmură o rugăciune scurtă, dar din inimă. Se ruga pentru ea cam de treizeci de ori pe zi, precum și în timpul *rek 'ah*-urilor oficiale. Rugăciunile sale dăduseră puține rezultate până acum, dar credința nu însemna asta. Fără perseverență, nu era nimic.

De afară veneau zgomote amestecate; strigăte, râsete fericite. Iritat, se uită pe fereastra biroului său. Lucrul pe șantier se oprise. Cei din echipa lui se strânseseră într-un colț. Ahmed dansa ca un derviș la un *moulid.* Mohamed ieși repede afară, furios. Allah îl blestemase cu cea mai leneșă echipă din tot Egiptul! N-aveau nicio scuză! Se încruntă ca să intre în starea de spirit necesară să le țină un discurs usturător, însă când ajunse la ei și văzu ce provocase agitația, uită ce intenționase să facă. Excavatorul făcuse o groapă mare în pământ, scoțând la vedere o scară în spirală ce ducea într-un puț adânc și negru, încă plin de praful depus în straturi. Părea galben, întunecat, vechi; la fel de vechi ca orașul.

Mohamed își ridică ochii la oamenii săi. Se uitau unul la altul, gândindu-se la același lucru. „Cine știe de când e aici, neștiut de nimeni? Cine știe ce bogății sunt pe fundul puțului?” Alexandria nu numai că fusese unul dintre marile

orașe ale Antichității, ci se și mândrea cu o comoară pierdută, faimoasă în toată lumea. Care dintre ei nu visase oare să descopere sarcofagul de aur al întemeietorului orașului, Iskandar al-Akbar, Alexandru cel Mare? Băiețandrii săpau gropi în parcurile publice; femeile le spuneau prietenelor ce ecouri ciudate auziseră când bătuseră în pereții pivnițelor de sub casele lor; hoții pătrundeau prin efracție în rezervoarele și subsolurile templelor și moscheilor. Dar, dacă era undeva, aici trebuia să fie, în inima străvechiului Cartier Regal al orașului. Mohamed nu se lăsă pradă reveriei, ci se uită în puțul cel adânc, simțind cum i se strânge stomacul de emoție.

Era oare în sfârșit minunea pe care o aștepta?

Îi făcu semn lui Fahd să-i dea lanterna și puse încet un picior pe prima treaptă. Era un om cât un munte acest Mohamed, dar tot era cu sufletul la gură când își lăsă greutatea considerabilă pe piatra ciobită, însă îl ținu. Mai coborî cu grijă câteva trepte, cu spatele la zidul exterior din calcar. Peretele interior care despărțea scara în spirală de puțul central era făcut din cărămizi parțial căzute, lăsând în urma lor un fel de mozaic negru. Mohamed se opri să ia o pietricică, o azvârli printr-o gaură din zid, își ținu respirația până o auzi căzând cu zgomot la picioarele lui, după vreo cinci secunde. Spirala se termina deasupra lui și întreaga scară era dăltuită în stâncă, fiind mai mult o sculptură decât o construcție! Asta îi dădu încredere. Continuă să coboare. În cele din urmă, spirala deveni dreaptă, luând-o printr-un portal boltit și dând într-o încăpere mare și rotundă, plină de nisip, pietre și cărămizi căzute. În mijloc, patru stâlpi groși înconjurau baza puțului central. Puțina lumină reflectată de sus era plină cu firicele de praf ce se învârteau încet, ca planetele, lipindu-i-se de buze ca o alifie, intrându-i în gură și în gât. Era răcoare aici jos, o liniște minunată după larma necontenită de pe șantier.

Pe lângă scara pe care tocmai coborâse, se ieșea din

această rotondă prin patru portaluri boltite, câte unul pentru fiecare punct cardinal. Bănci curbe, având deasupra bolți incrustate cu cochilii de stridii se aflau în pereții somptuos împodobiți cu basoreliefuri înfățișând zei care dansau, meduze amenințătoare, tauri furioși, flori care se deschideau și perdele de iederă. După primul portal se ivi un coridor întunecat plin de moloz și praf, coborând mai departe. Când rupse pânzele de păianjen de la intrarea în coridor, Mohamed înghiți puțin praf, fiind scârbit, dar și având pe moment o premoniție. Un culoar lateral cu tavanul jos începea din coridor și ducea la o cameră mare și înaltă, având pe pereți coloane cu găuri pătrate de aerisire. O catacombă. Se duse la peretele din stânga, lumină un craniu îngălbenit și prăfuit, îl răsturnă cu un deget. Dinăuntru căzu o mică monedă înnegrită. O luă, se uită cu atenție, apoi o puse alături, îndreptă lanterna spre o firidă. Avea cam doi metri adâncime. Un morman de cranii, oase și nisip fusese dat în spate, pentru a face loc ultimului ocupant. Cutremurat de această priveliște, bărbatul se retrase pe coridorul principal să-și continue explorarea. Trecu prin alte patru camere mortuare înainte să coboare un rând de douăsprezece trepte, apoi alte cinci, și ajunse în capul altui rând de scări și văzu un ochi de apă. Se întoarse în rotondă. Ahmed, Husni și Fahd, care coborâseră și ei, stăteau acum în genunchi, căutând prin moloz. A fost uimit că nu exploraseră mai departe, până își dădu seama că acela era singurul loc cu lumină naturală și că le luase singura lanternă.

— Ce e în locul ăsta? întrebă Ahmed. Peste ce am dat?

— O necropolă, îi răspunse Mohamed pe un ton sec. Un oraș al morților.

Vag enervat de prezența lor, trecu prin al doilea portal și ajunse într-o încăpere înaltă, fără ieșire, cu pereții din blocuri de calcar. Poate o sală de ospețe, unde rubedeniile și prietenii îndurerați veneau în fiecare an să-i

comemoreze pe cei dragi. Câteva trepte coborau prin ultimul portal într-un mic peristil. Pe o treaptă supraînălțată, între două coloane încastrate în zid, o ușă dublă de metal înnegrit, cu ținte și mânere hexagonale era plasată în peretele din blocuri de marmură albă. Mohamed trase de ușa din stânga. Se deschise cu un scârțâit strident. Omul se strecură într-o anticameră înaltă, spațioasă, dar goală. Două rânduri de litere grecești erau sculptate pe buiandrugul ușii boltite din peretele de vizavi; nu însemnau nimic pentru Mohamed. Păși pe o treaptă înaltă și trecu în a doua încăpere, cea principală, cu o înălțime și lățime asemănătoare, dar de două ori mai lungă. O platformă înaltă până la genunchi, de peste doi metri lungime și un metru lățime, se afla în mijlocul podelei, de parcă acolo fusese așezat odinioară un lucru important; poate un sarcofag. Dacă era așa, acesta dispăruse demult.

Un buton, de fapt un scut de bronz închis la culoare, era fixat în peretele din dreapta ușii. Ahmed încercă să-l scoată.

— Oprește-te! îi strigă Mohamed. Ești nebun? Vrei să faci zece ani de pușcărie la Damanhur pentru un buton-scut și o mână de cioburi?

— Nimeni în afară de noi nu știe de locul ăsta, i-a întors-o Ahmed. Cine știe ce comori sunt aici? Destule pentru noi toți.

— Locul ăsta a fost jefuit cu multe secole în urmă.

— Dar nu s-a furat tot, remarcă Fahd. Turiștii dau o groază de bani pe tot felul de cioburi antice. Vărul meu are o prăvălie pe Nebi-Daniel. Cunoaște valoarea unor astfel de obiecte. Dacă îl aducem și pe el aici jos…

— Ascultați-mă, spuse Mohamed. Cu toții. Nu luați nimic de aici și nu spuneți nimănui de locul ăsta.

— Cine ți-a dat dreptul să iei decizii? întrebă Fahd. Ahmed a descoperit locul ăsta.

— Dar acest proiect e al meu, nu al vostru. Șantierul e al

meu. Dacă suflă careva o vorbă, are de-a face cu mine. Pricepeți? Îi înfruntă pe fiecare în parte cu privirea, după care se opriră din explorarea lor și plecară. Îi urmări cu privirea, nesimțindu-se în largul său. Să încredințezi secrete unor astfel de oameni e ca și cum ai trece apă prin ciur; mahalalele Alexandriei erau înțesate de ticăloși care ar tăia și douăzeci de beregate numai la zvonul unei asemenea comori. Dar nu avea să dea înapoi din cauza asta. Toată viața lui, Mohamed se străduise să fie bun. Virtutea fusese o bucurie pentru el. Nu pleca de nicăieri până nu făcea ceva deosebit de generos și folositor, apoi își imagina cu încântare cuvintele de admirație rostite la adresa sa. Apoi se îmbolnăvise Layla și realizase că nu mai dădea nicio para chioară pe ce credeau oamenii despre el. Tot ce voia era s-o facă bine pe fiica lui. Problema era cum să folosească această descoperire în acel scop. Jaful nu era o soluție. Cu tot optimismul lui Ahmed, nu era suficient pentru ei toți; dacă nu le dădea celorlalți partea lor, au să-l pârască șefilor lui, poate o să-l reclame și la poliție. Asta i-ar face mult rău; ca șef de șantier, legea îl obliga să raporteze descoperirea la Consiliul Suprem pentru Antichități. Dacă cei de acolo află că nu declarase descoperirea ca să fure, și-ar pierde slujba, autorizația de muncă și ar sfârși, aproape sigur, în pușcărie. Nu putea să riște așa ceva. Venitul lui era cu totul neîndestulător, dar era singurul lucru care îl consola pentru moartea Laylei.

Soluția care îi veni în minte până la urmă era atât de simplă, că se miră de ce nu se gândise imediat la ea.

II

— Scuză-mă. N-ai vrea să mă ajuți?

Knox își ridică ochii și îl văzu pe Roland Hinz ridicându-și enormul costum de scafandru negru și ud.

— Sigur, făcu el, zâmbind. Iartă-mă. Eram cu gândul în

altă parte.

Knox se puse în spatele neamțului cât un munte pentru ca acesta să nu cadă încercând s-o scoată singur la capăt. O căzătură n-ar fi fost de dorit. Roland era un bancher din Stuttgart care se gândea să investească în afacerea lui Hassan din Sinai. Cheful de azi fusese mai ales în cinstea lui. Se distrase de minune, se amețise de atâta șampanie, se drogase zdravăn, călcându-i pe toți pe nervi. Nu trebuia lăsat nicăieri aproape de apă, iar Hassan îi plătea bine pe cei ce respectau regulile. Și nu numai regulile. Să-l pui pe Roland în costumul de scafandru era ca și cum ai îndesa o pilotă într-o față de plapumă; ieșea ca puful, în cele mai neașteptate locuri. Roland găsea totul foarte amuzant. Se credea fără îndoială sufletul acestei petreceri aparte. Se împiedica intenționat în propriile picioare și râdea isteric în timp ce Knox încerca zadarnic să-l țină în poziție dreaptă, amândoi căzând până la urmă pe punte sub greutatea lui Roland, care se uita după ceilalți invitați de parcă aștepta un ropot de aplauze.

Knox îl ajută să se ridice, zâmbind forțat, apoi îngenunche la picioarele lui să-i pună labele de cauciuc. Avea picioarele umflate, de un roz-gălbui, cu mizerie între degete, de parcă nu și le spălase de ani întregi. Knox încercă să se cufunde din nou în amintiri ca să uite de această sarcină neplăcută. Surescitarea inițială a lui Rick nu durase mult.

— Și chestia aia cu catafalcul a trecut prin Sinai, nu? întrebase el.

— Nu, spusese Knox. Potrivit tuturor surselor, nu.

— Prostii, amice! protestă Rick, rezemându-se de spătarul scaunului, scuturând din cap nervos. M-ai omorât cu asta.

— Nu vrei să-ți spun ce trebuie să știm?

— Sigur, zise el, încă iritat. De ce nu?

— Bine, tăcu Knox. Primul lucru pe care trebuie să-l știi e că sursele noastre nu sunt deloc de încredere. Nu avem

relatări de la martori oculari despre viața lui Alexandru sau campaniile lui. Doar din auzite.

— Zvonuri, sugeră Rick.

— Exact. Dar e și mai rău de atât. Când s-a destrămat imperiul lui Alexandru, fiecare dintre diversele facțiuni a vrut să se prezinte în cea mai bună lumină, iar celelalte, în cea mai proastă. S-a făcut multă propagandă, dovadă fiind multe scrieri. Apoi au venit romanii, iar Alexandru a fost o personalitate ilustră pentru ei. Cezarii îl proslăveau. Adepții republicii nu-l puteau suferi. Așa că istoricii alegeau cu multă grijă poveștile pe care le scriau, în funcție de tabăra în care erau. Într-un fel sau altul, multe din sursele noastre sunt foarte subiective. E extrem de greu să-ți dai seama unde e adevărul.

— Înțeleg.

— Dar suntem destul de siguri că acel catafalc a plecat din Babilon spre nord, de-a lungul Eufratului până la Opis, apoi către nord-vest, urmând cursul fluviului Tigru. Cred că îți imaginezi ce procesiune măreață a fost, iar oamenii se pare că veneau de la sute de kilometri doar ca s-o vadă. Și, în 322 sau 321 î.Hr., procesiunea a ajuns în Siria. După aceea, nu se mai știe prea bine ce s-a întâmplat. Nu uita, sunt două lucruri distincte despre care vorbim acum. Primul este trupul îmbălsămat al lui Alexandru, pus în sicriul său de aur. Al doilea e carul funerar. De acord?

— Da.

— Acum știm destul de bine ce s-a întâmplat cu trupul și sicriul lui Alexandru. Ptolemeu fie a condus sau a trimis un detașament de soldați să-l intercepteze și să-l aducă la Memfis, cu sau fără acceptul comandantului de escortă. Dar nu știm sigur ce s-a întâmplat cu catafalcul. Diodor – istoricul pe care l-am pomenit înainte – susține că trupul lui Alexandru a fost dus la Memfis și apoi la Alexandria cu tot cu catafalc, dar povestea e confuză și reiese că, de fapt, se referă doar la sicriu, nu și la catafalc. Dar cea mai strălucită descriere a acestui episod a făcut-o un tip pe

nume Aelian. El susținea că lui Ptolemeu îi era teamă că Perdicas, conducătorul triumviratului și omul care voia să ducă trupul lui Alexandru în Macedonia sa natală, va veni după el cu armata și îi va lua corpul împăratului, așa că s-a gândit la o șmecherie: să îmbrace o sosie a lui Alexandru în veșminte regale și un linţoliu de cea mai bună calitate și să o pună într-un car persan lucrat cu măiestrie din argint, aur și fildeș, crezând că Perdicas se va repezi să-l urmărească, în timp ce Ptolemeu avea să ducă trupul lui Alexandru în Egipt pe altă rută.

Rick își miji ochii.

— Deci, Ptolemeu a lăsat catafalcul în urma lui?

— Așa sugerează Aelian, spuse Knox. Nu uita că cel mai important era trupul lui Alexandru. Ptolemeu trebuia să-l ducă foarte repede în Egipt, și se călătorea destul de greu cu un catafalc. Estimările sunt că făcea maximum zece kilometri pe zi, și asta cu ajutorul numeroșilor drumari care pregăteau terenul ce trebuia parcurs. Și nu putea să fi călătorit fără să știe nimeni. Dar nu am găsit nicio relatare în care să se spună că a fost văzut călătorind pe drumul cunoscut din Siria prin Liban și Israel, apoi spre Sinai și Nil; și sigur trebuie să-l fi văzut cineva.

— Deci l-a lăsat în urma lui, așa cum am spus?

— Posibil. Dar catafalcul în sine era o comoară, așa că nu cred ca Ptolemeu să fi renunțat la el. Pune-te în locul lui. Ce ai fi făcut?

Rick se gândi câteva clipe.

— Mi-aș fi împărțit oamenii în două. Unii ar fi pornit înainte cu trupul. Ceilalți ar fi luat-o pe alt drum cu catafalcul.

Knox rânji.

— Și eu aș fi făcut la fel. Dar nu avem nicio dovadă că așa a făcut Ptolemeu. Însă pare logic. Acum, mai rămâne o întrebare: cum? De pildă, Siria e pe țărmul Mediteranei, așa că putea s-o ia pe mare până în Egipt. Dar se știa că Mediterana era împânzită de pirați, în plus, trebuia să

dispună de corăbii; dacă era posibil, cu siguranță că ar fi dus trupul lui Alexandru în acest fel, dar suntem destul de siguri că nu a fost așa.

— Ce alternative mai avea?

— Păi, presupunând că nu putea deplasa catafalcul așa cum era, ar fi putut să-l taie în bucăți, fiind mai ușor de transportat cu o caravană spre sud-vest, de-a lungul țărmului, trecând prin Israel spre Sinai; dar e aproape sigur că Ptolemeu nu a ales acest traseu, căci era drumul pe care avea să-l străbată Perdicas cu armata lui. Mai există și a treia posibilitate: l-a trimis spre sud până în Golful Aqaba, apoi cu o corabie ar fi ocolit Peninsula Sinai, ajungând la Marea Roșie.

— Peninsula Sinai, repetă Rick, zâmbind. Vrei să spui prin recifurile astea?

— Sunt recifuri foarte periculoase, încuviință Knox.

Rick pufni în râs și ridică paharul să facă un toast.

— Atunci, hai să căutăm drăcovenia aia, zise el. Și chiar asta făcuseră deseori.

Îi pusese labele lui Roland. Knox se ridică în picioare și îl ajută să-și prindă curelele de la mască, apoi verifică dacă era totul în ordine. Auzi pași pe punte, deasupra lui. Îl văzu pe Hassan venind agale spre ei. Se rezemă cu coatele de balustradă și se uită în jos.

— Vă distrați bine, băieți, le spuse el.

— O, da, se bucură Roland, făcându-i semn cu degetul mare că totul era perfect. Ne distrăm de minune.

Hassan zâmbi.

— Nu vă grăbiți să vă întoarceți.

Întinse o mână și Fiona apăru, ezitantă, din spatele lui, cu brațele încrucișate, tremurând de frig sau de nervi. Își pusese pe ea niște pantaloni lungi de bumbac și un tricou alb, subțire, de parcă o îmbrăcăminte mai modestă ar fi apărat-o oarecum. Sutienul umed de la costumul de baie îi udase tricoul prin care i se vedeau sfârcurile întărite ca piatra de frică. Hassan îl văzu pe Knox zgâindu-se. Rânji ca

un lup și își puse posesiv mâna pe umărul ei, aproape provocându-l pe Knox să facă ceva pentru a-l împiedica.

Pe străzile din Sharm se spunea că Hassan îi tăiase beregata unui văr al său de-al doilea pentru că se culcase cu o femeie care fusese a lui.

Knox își coborî privirea și se uită în jur, sperând să-și găsească un aliat cu care să împartă povara responsabilității. Max și Nessim, șeful gărzilor lui Hassan, un tip atletic, cu ochi ageri, își verificau unul altuia echipamentul de scufundare. Nu avea nicio speranță din partea lor. Mai încolo, Ingrid și Birgit, două scandinave blonde, aduse pe iaht pentru a-l desfăta pe Roland, își îmbrăcaseră deja costumele și așteptau să se coboare scara de la pupa. Knox încercă să-i atragă atenția lui Ingrid, dar ea își feri privirea de a lui.

Se uită din nou la punte. De sus, Hassan tot îl fixa cu privirea, de parcă știa la ce se gândește Knox. Un mascul dominant, în floarea vârstei. Rânjetul i se lăți pe față. Mâna îi coborî pe talia Fionei, apoi îi luă o fesă în palmă și o strânse. Omul pornise de la zero și ajunsese cel mai puternic armator din Canalul Suez înainte să împlinească 30 de ani. Nu realizezi atâtea dacă ești un molâu. Acum voia să-și extindă imperiul și în industria turismului, cumpărând proprietăți pe țărm cu gândul la dezvoltarea ce urmase crizei provocate de recentele atacuri teroriste împotriva turiștilor.

Pe străzile din Sharm se spunea că bătuse odată un turist american până intrase în comă, pentru că protestase când îi făcuse avansuri nevestei sale.

Roland era în sfârșit gata. Knox îl ajută să coboare scara și să ajungă în Marea Roșie, apoi îngenunche să-i dea labele ca să le tragă în apă. Germanul cel solid se răsuci ca o zvârlugă și ieși din nou la suprafață, râzând isteric, împroșcând cu apă.

— Așteaptă, îi spuse Knox. Vin imediat la tine.

Se ridică iute, scutură din cap și își prinse masca și

tubul de oxigen, își puse ochelarii la gât, cu labele într-o mână. Începu să coboare scara și fu cât pe ce s-o scape din mână când se uită în sus la punte pentru ultima oară. Hassan continua să-l privească fix. Lângă el, Fiona își încrucișase brațele pe piept de parcă se temea de ceva. Avea părul răvășit, umerii încovoiați și părea nefericită. Își arăta brusc vârsta sau tinerețea; era doar o copilă care întâlnise un egiptean prietenos într-un bar și se gândise că îi va plăti consumația, aproape sigură că va flirta, dar va scăpa de el, indiferent ce aștepta de la ea. I se măriseră ochii, rătăcită și speriată, dar trăgând oarecare nădejde, crezând că totul va ieși bine, pentru că oamenii sunt în general cumsecade.

Pentru o clipă, Knox își închipui că în locul ei era sora lui Bee.

Scutură din cap, mânios. Fata nu era câtuși de puțin ca Bee. Era matură. Alesese singură. Data viitoare va ști mai bine ce să facă. Nu era nimic între el și ea. Aruncă o privire peste umăr, să vadă dacă nu era nimeni în mare în spatele lui. Își puse regulatorul în gură, mușcă puternic și se aruncă pe spate în apa caldă ca lichidul amniotic a Mării Roșii.

III

Mohamed el-Dahap își strânse protector caseta la piept în timp ce femeia îl conducea spre biroul lui Ibrahim Beyumi, directorul Consiliului Suprem pentru Antichități din Alexandria. Secretara bătu o dată la ușă, apoi o deschise, făcându-i semn să intre cu ea. Un bărbat spilcuit și cam efeminat ședea la un birou din lemn de pin. Își ridică ochii de pe hârtiile din fața lui.

— Da, Jamilah, ce dorești? întrebă el.

— Dumnealui e Mohamed el-Dahap, domnule. E constructor. Spune că a găsit ceva pe șantier.

— Ce anume?
— Poate că e mai bine să vă spună chiar el, sugeră ea.
— Foarte bine, oftă Ibrahim.
Îi făcu semn lui Mohamed să ia loc la măsuța din colț. Mohamed se uită în jur, evaluând dezamăgit cu ochiul lui de constructor pereții cu lambriuri umflate și crăpate, tavanul înalt cu bucăți de stuc lipsă, desenele mucegăite cu monumente ale Alexandriei. Dacă acesta era biroul unui arheolog de frunte din Alexandria, atunci nu se făceau din antichități atâția bani pe cât crezuse.
Ibrahim îi citi gândurile.
— Știu, dar ce pot face, se plânse el. Ce e mai important: săpăturile sau confortul meu?
Mohamed ridică din umeri când Ibrahim veni să se așeze lângă el. Cel puțin părea să poarte lucruri scumpe; un costum perfect croit, inele de aur pe fiecare deget de la mâini, o brățară de argint la încheietura dreaptă. Își puse, afectat, mâinile în poală și întrebă:
— Deci, ai găsit ceva, nu?
— Da.
— Îmi spui și mie ce anume?
Mohamed își stăpâni emoția. Era un bărbat cât un munte, nu-i era frică de primejdii, dar oamenii cultivați îl intimidau. Totuși, Ibrahim părea amabil. Arăta ca un om în care putea să aibă încredere. Mohamed așeză caseta pe masă, o deschise, scoase fotografia înrămată a Laylei și o puse în fața lui Ibrahim. Curajul îi reveni la atingerea și vederea pozei.
— Ea fiicei mele, spuse el. O cheamă Layla.
Ibrahim se uită curios al Mohamed.
— Allah te-a binecuvântat.
— Mulțumesc, așa e. Din nefericire, Layla e bolnavă.
— Păcat, făcu Ibrahim, rezemându-se. Regret sincer.
— I se zice limfomul Burkitt. S-a format în stomacul ei la început ca un bob de strugure și a ajuns apoi cât un mango sub piele. Chirurgii i-au extirpat tumora. A făcut

chimioterapie. Am crezut că a învins boala.

Ibrahim își drese glasul.

— Jamilah mi-a spus că ai găsit ceva…

— Doctorii ei sunt oameni de treabă, spuse Mohamed. Dar muncesc prea mult, nu au destulă aparatură. Nu au bani. Se așteptă ca…

— Scuză-mă, dar Jamilah mi-a spus că ai găsit…

— Se așteaptă ca boala ei să progreseze într-atât, încât nu vor mai putea face nimic. Mohamed se aplecă în față și adăugă pe un ton blând, dar înflăcărat: încă nu s-a ajuns aici. Fiica mea mai are o șansă.

Ibrahim ezită, apoi întrebă șovăielnic.

— Și care e aceea?

— Un transplant de măduvă.

Pe fața lui Ibrahim se ivi o expresie îngrozită și politicoasă totodată.

— Dar nu e incredibil de scump?

Mohamed îi ignoră întrebarea.

— Institutul nostru de cercetări medicale are un program de transplant din fonduri publice, dar nu iau în considerare un pacient dacă nu au un donator care să-i corespundă. Și nu fac teste de compatibilitate dacă pacientul nu este în program.

— Desigur că asta face imposibil…

— Este felul lor de a alege fără a trebui să aleagă. Însă, dacă nu le plătesc aceste teste, fiica mea va muri.

— Nu te poți aștepta ca CSA să… rosti Ibrahim încet.

Mohamed se aplecă spre el și îi spuse pe un ton imperios:

— Testele astea nu sunt scumpe. Dar șansele de a găsi un donator compatibil sunt mici. Soția mea, eu, rudele noastre apropiate, prietenii noștri, toți le-am făcut, dar degeaba. Pot să conving și alte persoane să le facă, rude mai îndepărtate, prieteni ai prietenilor, dar numai dacă aranjez cu institutul și plătesc. Am încercat peste tot să împrumut bani pentru asta, dar m-am îndatorat deja atât

de mult din cauza bolii, că…

Simți că îi vin lacrimi în ochi, se opri din vorbit, își lăsă capul în jos ca să nu-l vadă Ibrahim cum plânge.

S-a făcut tăcere pentru un timp. Apoi Ibrahim spuse în șoaptă:

— Jamilah mi-a spus că ai găsit ceva pe șantierul unde lucrezi.

— Da.

— Să înțeleg că vrei bani pentru acele teste dacă îmi zici despre ce e vorba.

— Da.

— Știi că legea te obligă oricum să mă informezi.

— Da.

— Că ai putea să faci pușcărie în caz contrar.

Mohamed își ridică ochii, întâlni privirea lui Ibrahim cu un calm perfect.

— Da.

Ibrahim încuviință din cap, făcând un gest larg spre biroul său ponosit.

— Și înțelegi că nu pot să-ți promit nimic?

— Da.

— Foarte bine. Atunci de ce nu-mi spui ce ai găsit?

IV

O puzderie de pești tropicali se uitau curioși, dar fără teamă la Knox și Roland, care înotau spre recif. Uneori era greu de știut care era spectacolul și care publicul. Un pește Napoleon, înconjurat de un banc de pești-înger și buzați, se întorcea ca un rege și se îndepărta fără efort. Deasupra lor, un banc de pui de baracudă strălucea ca foița de argint în lumina reflectată de soare în apă.

Alese un ritm lent pentru Roland, rămânând la o adâncime de numai cinci metri, de unde se putea ajunge

ușor la suprafață dacă se întâmpla ceva rău. Îi arătă clientului peștii și coralii cu gesturi largi de scufundător, căci începătorilor le plăcea întotdeauna să se simtă ca niște inițiați. Era ușor de văzut, prin ochelarii de protecție ai lui Roland, că scufundarea în recif îl impresionase ca o revelație divină. Așa se întâmpla întotdeauna, chiar și în cazul oamenilor de 40–50 de ani, ca Roland. Aproape că nu era zi în care vreun turist să nu-i spună lui Knox că ar vrea să renunțe la slujba lui și să devină instructor de scufundări. El râdea politicos, fiind de acord cu faptul că era foarte norocos. Dar Knox nu avea pasiunea coralilor ca alții. Învățase să facă scufundări doar ca să ia parte la excavațiile subacvatice din jurul Alexandriei, ajunsese liber-profesionist ca să poată cerceta zonele interzise fără să trezească suspiciuni. Își fortificase plămânii până reușise să rămână și trei minute sub apă când era mult de lucru și nu se ferise de munca grea într-un scop anume.

Iar cu Rick muncise, nu glumă. Se împrieteniseră la cataramă în ultimii doi ani. Criza din turism de după atacurile teroriste le oferise posibilitatea să aibă mai mult timp la dispoziție, pe care îl folosiseră la cercetarea recifurilor. La început, lui Knox îi fusese teamă că pe Rick îl interesa mai mult aurul, poate pentru că era puțin probabil să-l găsească, dar știa că s-ar certa cu el dacă l-ar găsi, deși Knox nu avea nicio intenție să o șteargă cu o comoară descoperită sub ape. Dar nu au găsit nimic de genul ăsta. În schimb, au descoperit resturi dintr-o epavă antică, fragmente de amfore, un bloc de balast și un vârf rupt de săgeată sau lance ori sarissa, toate probabil de origine macedoneană și datând cam din secolul al IV-lea î.Hr. Și, cu cât căutau mai mult, cu atât mai multe lucruri găseau, iar Rick devenea mai pasionat de arheologie. Fusese pușcaș în Marina Australiană mai mulți ani, un fel de Forțe Speciale. Munca în Sharm îi permisese să continue scufundările, dar îi lipsea un scop. Căutările lor îi dăruiseră acest scop, iar acum studia să-și facă o carieră în

arheologia subacvatică, împrumutând cărțile lui Knox și bătându-l la cap cu zeci de întrebări.

Knox și Roland ajunseră în cele din urmă la recif. Era pe un prag înalt de piatră galbenă și purpurie, sub care se căsca un hău negru, amețitor. Apele erau liniștite, netulburate; vizibilitatea era excepțională. Uitându-se în jurul său, văzu în apa mai adâncă umbrele amenințătoare ale peștilor mari din depărtare. Rechinii erau pe cale de dispariție în Ras Mohamed de când pescarii îi prindeau pentru aripioarele lor, folosite la supa asiatică, dar era totuși ceva neliniștitor la astfel de umbre. Oamenii găseau lumea subacvatică de o frumusețe răpitoare. Erau fermecați de recifuri și peștii lor, așa că întorceau spatele apelor pelagice în care pândeau peștii mari și multe primejdii.

Lui Knox îi apăru brusc o imagine în fața ochilor: stătea lângă patul surorii sale, într-un spital din Salonic. Era așa impresionantă, că se opri din plutit. Cu zece ani înainte, părinții și sora lui călătoreau cu mașina prin nordul Greciei, pe o șosea de munte, și căzuseră într-o prăpastie. Mama, tatăl lui și șoferul muriseră pe loc, dar sora sa Bee supraviețuise. Knox plecase acolo cu primul avion, iar la sosire îl întâmpinase un polițist îndatoritor, care îl dusese mai întâi la morgă și apoi la spital. O doctoriță amabilă îl condusese pe coridoarele albe până la secția de terapie intensivă unde era Bee, și în care domnea o atmosferă apăsătoare, datorată sunetelor scoase de aparatele care mențineau oamenii în viață, șuieratului ventilatoarelor și pulsațiilor sumbre ale monitoarelor. Era un loc care inspira la fel de mult respect ca și o morgă, unde personalul și vizitatorii vorbeau în șoaptă. Femeia încercase să-l pregătească, însă tot a avut un șoc când a văzut-o pe Bee atașată la un tub de hrănire și multe aparate. A crezut că nu era adevărat, că vedea o piesă de teatru. Pielea ei era palidă și vineție. Își amintea încă paloarea ei ca de ceară, lipsa caracteristică de tonus muscular. Și nu observase

niciodată ce mulți pistrui avea în jurul ochilor și în zona cotului. Nu știuse ce să facă. Se uitase la doctoriță, care îi făcuse semn să se așeze pe un scaun lângă sora lui. Se simțea stânjenit să-i ia mâna; nu fuseseră o familie care să-și manifeste afecțiunea prin gesturi ostentative. Îi strânsese mâna rece sub a sa și simțise o durere sfâșietoare, de parcă i-ar fi fost părinte. Îi luase mâna în palmele sale, i-o dusese la buze și își amintise cum glumea cu prietenii lui, spunându-le ce blestem e să ai o soră mai mică în grija ta.

Îl bătu ușurel pe Roland pe braț și îi făcu un semn în sus. Ieșiră împreună la suprafață. Iahtul era probabil la vreo șaizeci de metri distanță. Nu se vedea nimeni pe punte. Simți cum i se strânge inima care știa ce decizie va lua înaintea creierului. Scuipă regulatorul din gură.

— Stai aici! îl avertiză pe Roland. Apoi începu să înoate cu mișcări energice prin apa limpede precum cristalul.

CAPITOLUL 3

I

Knox ajunse repede la ambarcațiunea pentru scufundări. Își scoase labele de cauciuc, le azvârli pe punte și se urcă. Nu era nici urmă de Fiona sau Hassan. Cabinele se înșiruiau de-a lungul babordului. Acum că ajunsese aici, nu mai era prea sigur ce voia să facă. Părea prea evident și prostesc. Își desprinse masca și tubul de oxigen, le luă cu el și se îndreptă în tăcere spre cabine. Deschise ușile una câte una, uitându-se înăuntru. Ajunse la una care era încuiată. Trase de clanță. Auzi un țipăt înăbușit dinăuntru. Unor oameni le place violența și o caută. Nu și lui Knox. Avu o viziune cu el însuși stând acolo și îl tulbură. Se întoarse și plecă, dar atunci auzi ușa deschizându-se în spatele lui.

— Da, cine e? întrebă Hassan.

— Scuze, zise Knox, fără să privească în jur. Am greșit ușa.

— Vino înapoi! îi porunci Hassan, pe un ton iritat. Da, tu. Tipul lui Max. Cu tine vorbesc. Vino aici imediat.

Knox se întoarse în silă, se îndreptă spre Hassan, cu ochii plecați în semn de supunere. Hassan nici nu încercă să i se pună în față, așa că Knox o văzu pe Fiona întinsă pe pat, ascunzându-și sânii cu brațele, cu pantalonii de bumbac trași până la genunchii ridicați și strânși. Avea o tăietură deasupra ochiului drept; buza de sus îi sângera. Pe jos era aruncat un tricou alb.

— Ei? întrebă Hassan. Ce voiai?

Knox se mai uită o dată la Fiona. Ea dădu din cap înspre el, parcă spunându-i că totul e-n regulă, se descurca ea și cu asta, el nu trebuia să se amestece. Acest mic gest dezlănțui în Knox ceva cu totul neașteptat, foarte

asemănător furiei. Aruncă tubul de oxigen, ca pe o minge, în plexul lui Hassan, făcându-l să se încovoaie de durere. Apoi îl pocni în falcă, dându-l pe spate. Acum că începuse, nu se mai putea stăpâni. Îl lovi pe Hassan iar și iar, până acesta se prăbuși la pământ. Doar când îl trase Fiona de acolo, i se limpezi mintea lui Knox.

Hassan își pierduse cunoștința, fața și pieptul îi erau pline de sânge. Părea atât de rău bătut, că Knox a fost ușurat când i-a simțit pulsul la gât.

— Repede, îi spuse Fiona, trăgându-l de mână. Se întorc ceilalți.

Ieșiră în fugă din cabină. Max și Nessim înotau spre iaht. Strigară furioși când îl văzură pe Knox. El alergă pe covertă, rupse sârma de sub radioul cu două căi și contact. Cheile erau ținute într-o cuvă de plastic, pe podea. Le înșfacă. Șalupa era legată cu o singură frânghie la pupă. Coborî repede scara, trase șalupa spre ei, o ajută pe Fiona să ajungă la provă, o urmă și el, dezlegând frânghia de remorcare, și sări pe locul pilotului, vârând cheia în contact exact când Max și Nessim ajunseră la ei și începură să se suie la bord. Knox învârti barca într-un cerc strâns, apoi țâșni cu viteza unui glonț; valul iscat îl aruncă pe Max de lângă șalupă, dar nu și pe Nessim, care urcă la bord, în picioare. Era un ticălos, un tip dur Nessim ăsta, iar acum era în culmea furiei, dar mișcările îi erau îngreunate de costumul de scafandru și tubul de oxigen. Knox făcu un alt viraj strâns și îl azvârli peste bord.

Knox îndreptă șalupa și porni în toată viteza spre Sharm. Dădu din cap pentru sine. „Acum o făcuse. La naiba, o făcuse.” Trebuia să ajungă la jeepul lui înainte ca Hassan sau Nessim să dea de știre altora. Dacă-l prindeau… „Hristoase!” I se făcu rău doar gândindu-se la ce aveau să-i facă. Trebuia să fugă din Sharm, din Sinai, din Egipt. Trebuia să plece din seara asta. Se uită în jurul lui. Fiona ședea pe bancheta din spate, cu capul plecat, clănțănindu-i dinții, înfășurată într-un prosop albastru, cu umerii

tremurându-i. Nu voia să se gândească acum ce mult îi amintea de Bee. Dădu cu podul palmei în panoul de bord, furios pe sine însuși. Dacă ura ceva, atunci asta era memoria. Te dai peste cap să-ți refaci viața într-un loc care nu are nicio legătură cu trecutul; nu prieteni, nu familie, nimic care să te împovăreze. Dar nu e de-ajuns. Amintirile nu te lasă în pace, oriunde te-ai duce, și dai cu bâta în baltă, stricând totul într-o clipă.

II

Ibrahim Beyumi îl conduse pe Mohamed până în stradă, unde își luă rămas-bun de la el și îi mulțumi, uitându-se apoi după el până dispăru după colț. Ar fi putut să-l urmărească și să afle așa unde era șantierul lui. Dar povestea omului cât un munte îl impresionase, pentru că Mohamed își pusese cariera și libertatea în mâinile lui, iar lui Ibrahim îi plăcea să răsplătească o asemenea încredere. În plus, îi lăsase un număr de telefon să-l sune când avea vești, așa că îi era ușor să dea de el, dacă era necesar.

Jamilah dădea să se ridice când veni el spre biroul ei și îi puse o mână pe umăr, în semn să se așeze la loc, apoi se duse să consulte marea hartă a străzilor din Alexandria de pe peretele din spatele ei. Ca de obicei, simți o mândrie nostalgică la vederea hărții pe care erau însemnate locurile unde se găsiseră toate antichitățile din preaiubitul său oraș, inclusiv Coloana lui Pompei, Ras el-Tin, Cimitirele Latine, Amfiteatrul Roman, Fort Qait Bey. Erau câteva situri frumoase printre ele, pe care le lăuda cu multă convingere, dar știa în adâncul sufletului său că niciunul nu era de prim rang. Alexandria nu se putea făli cu piramide sau cu un templu ca acelea de la Karnak sau Abu Simbel, nu avea o Vale a Regilor. Farul din Alexandria fusese una dintre Cele șapte minuni ale lumii antice. Biblioteca sau Mouseion fusese pe vremuri principalul

izvor de învățătură și cultură. Templul lui Serapis îi uimise pe credincioși cu splendoarea sa, dar și cu trucul cu statuile zburătoare. Palatul Regal al Cleopatrei era impregnat de tragica ei poveste de dragoste. Dar, mai presus de toate acestea, orașul se mândrea cu mausoleul întemeietorului său, însuși Alexandru cel Mare. Dacă s-ar fi păstrat măcar una dintre aceste minuni, acum Alexandria sigur ar rivaliza cu Luxor sau Gizeh în ghidurile turistice. Dar niciuna nu rezistase timpului.

— Omul acela, începu Ibrahim.

— Da, ce-i cu el?

— A găsit o necropolă.

Jamilah se uită în jurul ei.

— A spus unde?

— În Cartierul Regal.

Ibrahim trasă cu degetul zona aproximativă, apoi se bătu pe piept, în dreptul inimii. De fapt, nu puteai fi sigur nici de limitele vechiului oraș, darămite de locul unde erau pe vremuri străzile și clădirile. Toate fuseseră victimele poziției speciale a Alexandriei. Cu Mediterana la nord, lacul Mariut la sud și vest și delta mlăștinoasă a Nilului la est, nu avusese loc să se extindă. Când era nevoie să se construiască, trebuiau demolate vechile clădiri, căci nu era destul teren disponibil. Fort Qait Bey fusese înălțat pe ruinele fundațiilor Farului. Și blocurile de calcar ale palatelor ptolemeice se folosiseră la construirea templelor romane, bisericilor creștine și moscheilor musulmane, reflectând astfel mai multe epoci ale orașului.

Se întoarse spre Jamilah, cu un zâmbet de povestitor pe față.

— Știai că Alexandru în persoană a marcat locul pe care să se înalțe zidurile orașului nostru?

— Da, domnule, răspunse ea îndatoritoare, fără să-și ridice ochii.

— A presărat făină dintr-un sac doar ca să vină păsări de toate culorile și mărimile să se ospăteze. Poate că unii ar fi

renunțat. Dar nu și Alexandru.

— Nu, domnule.

— El a știut că orașul nostru va oferi adăpost și cele necesare traiului oamenilor din toate neamurile. Și a avut dreptate. Da, a avut mare dreptate.

— Da, domnule.

— Te plictisesc.

— Spuneați că vreți să termin astăzi scrisorile astea, domnule.

— Da, așa e, Jamilah. Chiar așa. Alexandru n-a trăit de ajuns să vadă orașul construit. Ptolemeu a fost beneficiarul, punând stăpânire pe Egipt și întemeind dinastia ptolemeică, familie care a domnit, deși cu o autoritate din ce în ce mai redusă, aproape trei secole, până când Cleopatra și-a încercat norocul mai întâi cu Iuliu Cezar și apoi cu Marc Antoniu, și a pierdut de ambele dăți. Stăpânirea romană și bizantină a durat până la cucerirea Egiptului de către arabi, în 641 d.Hr. Capitala administrativă a fost mutată la sud, întâi la Fustat, apoi la Cairo. Comerțul cu Europa se redusese; nu mai era așa multă nevoie de un port la Mediterană. Delta Nilului se umpluse cu aluviuni; canalele cu apă dulce nu mai erau folosite la navigație. Declinul Alexandriei a continuat inexorabil după ce au ocupat turcii țara și, până la invazia lui Napoleon, în primii ani ai secolului al XIX-lea, mai trăiau aici abia șase mii de oameni. Dar orașul a înfruntat timpul, iar astăzi se îngrămădesc în acest oraș patru milioane de oameni în clădiri atât de înghesuite, că excavațiile sistematice în vechiul oraș sunt aproape imposibile. De aceea, arheologii ca Ibrahim erau la mila dezvoltatorilor imobiliari, care încă demolau clădiri vechi pentru a construi altele noi pe aceleași terenuri. Procedau astfel atât de des, încât arheologii mai aveau doar un licăr de speranță să descopere ceva extraordinar. Zona a fost descrisă în cele mai mici amănunte, continuă Ibrahim. Un peristil și o ușă dublă din bronz cu ținte, prin care se intră

în anticameră și încăperea principală. Ce crezi că ar putea fi?

— Un mormânt? se aventură Jamilah. Ptolemeic?

Ibrahim aprobă din cap.

— De la începutul dinastiei. Foarte vechi. Oftă lung. De fapt, mie mi s-a părut un mormânt de rege macedonean.

Jamilah se ridică de pe scaun și se întoarse pe jumătate, sprijinindu-se de birou într-o palmă cu degetele răschirate.

— Doar nu vreți să spuneți... începu ea. Am crezut întotdeauna că Alexandru a fost depus într-un mausoleu măreț.

Ibrahim rămase tăcut câteva secunde, în care se bucură de emoțiile pe care i le trezise, întrebându-se dacă să-i spulbere acum speranțele cu blândețe sau să riște ca ea să i le împărtășească. Hotărî s-o dezamăgească.

— Da, sigur că a fost. Se numea Sema; cuvântul grecesc pentru „mormânt”. Sau poate Soma, cuvântul pentru „corp”.

— Păcat, făcu Jamilah. Deci Alexandru nu e acolo?

— Nu.

— Dar ce e?

Ibrahim ridică din umeri.

— Trebuie să facem săpături ca să aflăm.

— Dar cum? Credeam că ne-am cheltuit toți banii alocați.

Asta era problema.

Întregul buget al lui Ibrahim fusese deja alocat. Se rugase de francezi și americani să-i dea cât de mult puteau. Așa mergeau lucrurile aici, tocmai pentru că săpăturile erau o afacere oportunistă. Dacă găsea prea multe situri interesante în aceeași perioadă de execuție financiară, nu avea destui bani să facă săpături în toate. Trebuia să aleagă. În acest moment, toți arheologii lui de pe teren erau implicați, direct sau indirect, în proiecte prin tot orașul. Îi trebuiau alți bani, alți specialiști și alte echipe de muncitori pentru excavarea acestui nou sit. Și nu putea

să aștepte până în noul an financiar. Puțul cu scara în spirală era exact în mijlocul viitoarei parcări a hotelului; pe Mohamed nu l-ar fi deranjat câteva săptămâni de săpături, dar mai multe i-ar fi încurcat programul. Asta îl îngrijora pe Ibrahim. Ca să dezgroape antica Alexandrie, depindea aproape total de dezvoltatorii imobiliari și firmele de construcții, altfel nu avea cum să facă descoperiri importante. Dacă se dovedea vreodată că era un om cu care e dificil să colaborezi, ar fi încetat pur și simplu să-l mai anunțe că au găsit ceva, indiferent ce obligații legale aveau, în multe privințe, acest ultim sit de care auzise era o bătaie de cap de care nu avea nevoie. Dar era și un vechi mormânt macedonean, probabil o descoperire importantă. Nu voia să-i scape printre degete. Nu putea să renunțe la așa ceva.

Gura i se încleie și i se uscă brusc. Înghiți un pic de salivă ca să poată vorbi.

— Omul de afaceri grec care se tot oferă să ne sponsorizeze, spuse el.

Jamilah ridică din sprâncene.

— La Nicolas Dragoumis vă referiți?

— Da, aprobă el. La el mă gândesc.

— Dar credeam că ați spus că e… Apoi îi întâlni privirea și nu mai zise nimic.

— Așa am spus, recunoscu el. Dar ai o tu o idee mai bună?

— Nu, domnule.

Ibrahim fusese încântat când luase legătura cu Nicolas Dragoumis. Sponsorii erau întotdeauna bine-veniți. Apoi, ceva din comportamentul omului îi trezise temeri lui Ibrahim. După ce pusese receptorul în furcă, accesase imediat site-ul Corporației Dragoumis, cu toate linkurile filialelor sale implicate în trafic maritim, asigurări, construcții, presă, import-export, produse electronice, industrie aerospațială, afaceri imobiliare, turism, pază etc. Găsise o secțiune în care se menționa că Grupul

Dragoumis sponsoriza doar proiecte menite să demonstreze măreția Macedoniei sau cele axate pe ideea redobândirii independenței Macedoniei Egeice de restul Greciei. Ibrahim nu știa prea mult despre politica din Grecia, dar suficient ca să nu vrea să se implice de partea separatiștilor macedoneni.

În altă parte a site-ului a găsit o pagină cu o fotografie de grup a directorilor. Nicolas Dragoumis era înalt, uscățiv, arătos și elegant îmbrăcat. Dar omul care stătea în față îl tulburase pe Ibrahim. Filip Dragoumis, fondatorul corporației și directorul ei executiv, părea fioros, fiind un bărbat oacheș, cu barbișon și un semn din naștere mare, de culoarea prunei pe obrazul stâng, cu o privire pătrunzătoare care te săgeta chiar și din fotografie. Un om pe care trebuia să-l eviți. Dar Ibrahim nu avea încotro. Inima începuse să-i bată mai tare, de parcă stătea pe buza unei prăpăstii.

— Bine. Găsește-mi, te rog, numărul lui de telefon.

III

Knox trase șalupa spre țărm, în dreptul jeepului său și o porni prin apă. Fiona își revenise și insista acum să se întoarcă la hotelul ei. După felul în care îi evita privirea, părea să-și închipuie că furia lui Hassan avea să se reverse asupra lui Knox, nu a ei, așa că n-ar mai fi în primejdie dacă s-ar despărți de el. Nu era proastă, la urma urmei. Knox ambală jeepul, furios. Se bucura că nu mai trebuia să aibă grijă de ea, dar îl și enerva situația. Avea în borseta din talie pașaportul, banii și cartea de credit. Laptopul, hainele, cărțile și toate rezultatele cercetărilor sale erau în camera de hotel, dar nu îndrăznea să se întoarcă acolo.

Când intră pe șoseaua principală, trebui să ia prima mare decizie – să se îndrepte spre nord-vest, către granița cu Israelul sau spre vest, pe autostrada de pe țărm, către

centrul Egiptului. Israelul însemna siguranță, dar drumul era în reparații, se mergea încet și era plin de puncte de control ale armatei. Deci, spre vest. Venise aici acum nouă ani cu un vapor, în Port Said. Părea un mod adecvat și de a pleca. Dar Port Said era pe Canalul Suez, iar Suezul îi aparținea lui Hassan. Nu, nu era o soluție. Trebuia să părăsească Sinaiul. Avea nevoie de un aeroport internațional. Cairo, Alexandria, Luxor.

Își puse mobilul la ureche în timp ce conducea, avertizându-i pe Rick și alți prieteni ai săi să se ferească de Hassan. Apoi îl închise, ca să nu poată fi urmărit prin telefonia mobilă. Apăsă pe accelerație până la maximum și motorul se ambală cu mult zgomot. Flăcări albastre de petrol pâlpâiau în fața lui, în Golful Suez, părând un iad îndepărtat. Se potriveau cu starea lui de spirit. Rulase mai puțin de o oră când văzu primul punct de control militar înaintea lui, o clădire din beton între două barăci de lemn. Își stăpâni impulsul de a întoarce mașina și a fugi. Asemenea puncte de control se găseau peste tot în Sinai, nu era nimic de care să se teamă. I se făcu semn să tragă pe dreapta, simți zguduirea când ieși de pe șosea, apoi nisipul moale sub roți. Un ofițer se dădea mare pe acolo, un bărbat scund, lat în umeri, cu o sclipire arogantă în ochii săi migdalați; era genul căruia îi plăcea să-și bată joc de cei mai slabi ca el, până le cedau nervii și îl atacau, apoi îi bătea măr și susținea cu ipocrizie că ei începuseră să facă scandal. Întinse mâna după pașaportul lui Knox și se duse cu el în clădire. Era puțin trafic; ceilalți soldați sporovăiau în jurul unui radio; aveau puștile automate puse pe umeri cu nepăsare. Knox își lăsă capul în jos. Era întotdeauna printre ei unul care voia să-și etaleze cunoștințele de engleză.

O insectă lungă și verde se târa încet pe muchia geamului coborât. O omidă. Nu, un miriapod. Își puse un deget în drumul micii vietăți. Aceasta se cățără fără să șovăie pe el, piciorușele gâdilându-i pielea. O duse în fața

ochilor să vadă cum își continua drumul, neștiind că tocmai fusese deturnată, că se afla într-o situație precară. O urmări cu un sentiment de solidaritate cum îi înconjura încheietura mâinii. Miriapozii aveau o mare însemnătate în Egiptul Antic. Erau identificați cu moartea, dar aveau și un efect benefic, pentru că se hrăneau cu numeroase insecte microscopice care, la rândul lor, se ospătau din cadavre, așa că erau priviți ca protectori ai corpului uman, pe care îl fereau de descompunere și, așadar, erau un aspect al zeului Osiris însuși. Mai aveau și alte calități. Se credea că fertilizează solul destinat râmelor; și, pentru că înțepau, erau invocați de oameni să-i apere de șerpi, scorpioni și alte creaturi veninoase de pe pământ. Knox își bătu ușurel mâna de partea exterioară a portierei jeepului până căzu miriapodul și se rostogoli pe jos. Apoi scoase capul pe geam și se uită la mica vietate care pleca târându-se până o pierdu din vedere în beznă.

În baracă, ofițerul transmitea prin telefon semnalmentele lui din pașaport. Puse la loc receptorul și se așeză pe marginea biroului, așteptând să fie sunat pentru confirmarea datelor. Minutele treceau. Knox se uită în jurul său. Nimeni altcineva nu fusese reținut. Controale de rutină, apoi erau lăsați să treacă. Telefonul din baracă sună în sfârșit. Knox se uită cu teamă la ofițerul care se întindea să răspundă.

CAPITOLUL 4
O biserică la nord de Salonic, Grecia de Nord

I

— „Berbecul cu două coarne pe care îl vezi tu înseamnă regii Mediei și ai Persiei”, intonă bătrânul predicator, citind cu voce tare din Biblia de pe pupitrul din amvon. „Iar țapul este regele Greciei și cornul cel mare, care este între ochi, este regele cel dintâi.”[1] Făcu o pauză și se uită prin biserica plină de credincioși. Orice erudit al Bibliei v-ar spune același lucra, afirmă el, aplecându-se puțin în față, coborându-și vocea, de parcă le încredința o taină enoriașilor săi. Berbecul de care vorbește Daniel îl reprezintă pe regele persan Darius. Regele Greciei e Alexandru cel Mare. Aceste versete vorbesc despre înfrângerea perșilor de către Alexandru. Și știți când le-a scris Daniel? Cu șase sute de ani înaintea de nașterea lui Hristos, *cu două sute cincizeci de ani înainte să se nască Alexandru.* Două sute cincizeci de ani! Voi vă puteți închipui ce se va întâmpla în această lume peste două sute cincizeci de ani? Daniel a putut.

Nicolas Dragoumis dădea din cap aprobator în timp ce asculta. Știa cuvânt cu cuvânt textul pe care îl citea bătrânul preot. Îl scrisese chiar el în mare parte și lucraseră împreună până când fiecare cuvânt fusese perfect. Dar nu poți să fii niciodată sigur în privința unor astfel de lucruri până nu le prezinți publicului. Era o premieră pentru ei, și până acum mergea bine. Atmosfera,

---

[1] Biblia, Daniel, 8, p. 859, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1999

ăsta era secretul. De aceea aleseseră această biserică veche, deși nu era o slujbă în adevăratul sens al cuvântului. Luna se ivi prin vitraliile de la ferestre. O pasăre țipă printre grinzi. Porțile grele zăvorau biserica de lumea exterioară. Aroma de tămâie îți intra în nări, acoperind mirosul frust de sudoare. Lumina venea doar de la șirurile de lumânări albe și groase; era destulă pentru ca enoriașii să verifice în propriile Biblii că versurile erau din capitolul 8 al *Cărții lui Daniel,* așa cum îi încredințase preotul, dar și suficient de întuneric pentru a se crea o senzație de mister, de necunoscut. În această parte a lumii, oamenii știau că lucrurile erau mai stranii, mai complexe decât încerca știința modernă să le prezinte. Înțelegeau, ca și Nicolas, conceptul de mister.

Se uită prin strane. Acești oameni aprigi. Oameni care duceau aceeași viață grea, îmbătrâniți înainte de vreme, făcând o muncă istovitoare de la 14 ani, devenind părinți la 16, bunici la 35, puțini dintre ei trăind mai mult de 50 de ani; nebărbieriți, numai piele și os de la stres, acriți de dezamăgire, cu pielea ca pergamentul, închisă la culoare de prea mult soare, cu palmele bătătorite de eforturile depuse ca să nu moară de foame. Și furioși, clocotind de resentimente față de sărăcia lor și de impozitele împovărătoare pe care le plăteau pentru puținul pe care îl câștigau. Furia era bună. Îi făcea receptivi la revoltă.

Predicatorul se ridică din nou, mai drept și demn, își lăsă puțin umerii în jos și continuă să citească:

— „Și dacă el a fost sfărâmat, patru s-au ridicat în locul lui; înseamnă că patru regate se vor ridica din neamul lui, dar fără să aibă puterea lui.” Se uită la enoriași cu ochii săi de posedat, nebun sau profet. Nicolas îl alesese bine. „Dacă el a fost sfărâmat”, repetă el. Aceste cuvinte se referă la moartea lui Alexandru. „Patru regate se vor ridica din neamul lui.” Asta se referă la dezmembrarea Imperiului Macedonean. Așa cum știți cu toții, acesta s-a divizat în patru părți conduse de succesorii săi: Ptolemeu,

Antigonus, Kassandros și Seleucis. Și, nu uitați, toate astea au fost scrise de Daniel *cu aproape trei sute de ani înainte.*

Dar furia și revolta nu erau de ajuns, se gândi Nicolas. Unde era sărăcie, existau întotdeauna furie și revoltă, dar nu întotdeauna și revoluție. În Macedonia, furia și revolta nu au încetat timp de două mii de ani, mai întâi împotriva romanilor, apoi a bizantinilor și a otomanilor care îi asupriseră poporul. Și de fiecare dată când se eliberase de sub jugul invadatorilor, alții luaseră locul celor de dinainte. Acum o sută de ani, șansa părea să le surâdă. Revolta Ilinden din 1903 fusese reprimată cu brutalitate, dar apoi, în 1912, 100 000 de macedoneni au luptat umăr la umăr cu grecii, bulgarii și sârbii ca să-i alunge pe turci. Ar fi trebuit să fie anul nașterii unei Macedonii independente. Dar au fost trădați. Foștii lor aliați s-au întors împotriva lor și așa-zisele Mari Puteri au colaborat între ele cu ticăloșie, iar Macedonia a fost împărțită în trei regiuni prin infama Pace de la București. Macedonia Egeică i-a fost dată Greciei, Macedonia Sârbă, Serbiei și Macedonia Pirină, Bulgariei.

— „Și din unul dintre ei a ieșit un corn mic, care a crescut afară din cale, către miazăzi, către răsărit și către țara strălucirii.” Micul corn e Demetrios, afirmă preotul. Pentru cei care poate nu-și amintesc, Demetrios era fiul lui Antigonus și care s-a proclamat singur rege al Macedoniei, chiar dacă nu era din neamul lui Alexandru.

Pacea de la București! Doar numele acesteia avea puterea să-i sfâșie inima lui Nicolas. Vreme de aproape o sută de ani, granițele pe care le stabilise rămăseseră neschimbate în mare măsură. Iar ticăloșii de greci, sârbi și bulgari făcuseră tot ce le stătuse în putință să șteargă din memoria poporului său istoria, limba și cultura macedoneană. Au interzis exprimarea liberă, i-au aruncat în pușcării pe toți cei care manifestau cea mai mică opoziție. Au șters sate întregi de pe fața pământului, au violat și ucis, i-au transformat pe macedoneni în niște sclavi pe care îi munceau până la moarte. Au comis

purificare etnică pe scară largă, fără urmă de protest din partea comunității internaționale. Dar nu a mers. Ceva se împotrivea. Era spiritul național macedonean care îi înflăcăra încă pe oameni. Limba macedoneană s-a păstrat, ca și cultura și biserica. Supraviețuiau în locuri izolate ca acesta, pe toată întinderea străvechii regiuni. Supraviețuiau în parohii ca aceasta, prin eroicele sacrificii făcute deja și pe care macedonenii erau gata să le facă încă o dată în numele unui ideal măreț. Iar scumpa lui patrie va fi din nou liberă.

— „Și a mai crescut până la mai-marele oștirii și i-a luat jertfa de fiecare zi și i-a răsturnat locul templului său.” Și i-a răsturnat locul templului său, repetă predicatorul. Locul ăsta e Macedonia. Locul nașterii voastre. Vedeți, Demetrios a fost acela care a stârnit haosul ce a cuprins Macedonia de atunci încolo. În 293 î.Hr. Nu uitați data asta! 293 î.Hr.

În buzunarul lui Nicolas, mobilul începu să sune. Numai tatăl său și Katerina aveau acest număr, iar Katerina avea instrucțiuni clare să nu sune decât în caz de urgență. Se ridică în așa fel să nu se observe prea mult și o luă pe lângă strane spre ușile din spate.

— Alo? întrebă el.

— Ibrahim Beyumi vă caută, domnule, spuse Katerina.

— Cine?

— Știți, arheologul din Alexandria. Nu v-aș fi deranjat, dar spune că a găsit ceva. Zice că trebuie să ia o decizie chiar acum.

— Dă-mi-l la telefon.

— Da, domnule.

I se făcu legătura. Auzi altă voce.

— Domnule Dragoumis, sunt Ibrahim Beyumi. De la Consiliul Suprem…

— Știu cine ești. Ce dorești?

— V-ați oferit să sponsorizați…

— Ai găsit ceva?

— O necropolă. Un mormânt. Un mormânt macedonean. Trase adânc aer în piept. După cum mi-a fost descris, seamănă perfect cu Mormintele Regale din Aigai.

Nicolas strânse telefonul în mână și se întoarse cu spatele la biserică.

— Ai găsit mormântul unui rege macedonean?

— Nu, spuse repede Ibrahim. Tot ce am până acum e descrierea unui constructor. Nu pot să știu exact ce este până nu-l văd cu ochii mei.

— Și când are să fie asta?

— Mâine la prima oră mă duc acolo. Cu condiția să-mi pot finanța cercetările.

Pe fundal, preotul își continua predica:

— „Și am auzi un sfânt care grăia”, intonă el, storcând orice strop de sonoritate din textul biblic, „și un alt sfânt a zis către cel care grăia: «Până când va dura vedenia și jertfa de fiecare zi nu se va mai aduce și un păcat al pustiirii va fi pus în loc și templul și oștirea vor fi călcate în picioare»”. Oare cât timp vor mai fi Macedonia și macedonenii călcați în picioare? Cât timp vom plăti oare prețul pentru greșeala lui Demetrios? Nu uitați, acest text a fost scris cu trei sute de ani înainte de păcatul lui Demetrios, care a fost comis în 293 î.Hr.!

Nicolas își acoperi o ureche cu mâna, ca să se concentreze mai bine.

— Ai nevoie de finanțare înainte să vezi locul? întrebă el sardonic.

— E o situație aparte, spuse Ibrahim. Omul care mi-a anunțat descoperirea are o fiică foarte bolnavă. Are nevoie de bani înainte să-mi dea detalii.

— Aha. Inevitabilul *bacșiș.* Cât vrea? Pentru tot.

— În termeni financiari?

Nicolas își încleștă degetele de la picioare de frustrare. „Oamenii ăștia!”

— Asta depinde de cât de mare se va dovedi situl, de cât timp vom lucra acolo, de genul de artefacte…

— În dolari americani. Mii, zeci de mii, sute de mii?

— O excavație de urgență ca asta costă de obicei șase sau șapte mii de dolari pe săptămână.

— Și câte săptămâni crezi că va dura?

— Asta va depinde de…

— Una? Cinci? Zece?

— Două. Trei, dacă avem noroc.

— Bine. O știi pe Elena Koloktronis?

— Arheoloaga? Am întâlnit-o o dată sau de două ori. De ce?

— Face săpături în deltă. Katerina o să-ți dea numărul ei de telefon. Invit-o mâine la tine. Dacă ea confirmă că e un mormânt macedonean important, Grupul Dragoumis îți va oferi douăzeci de mii de dolari pentru excavații. Cred că va fi de-ajuns pentru toate cheltuielile, inclusiv alți copii bolnavi care mai pot apărea.

— Vă mulțumesc, spuse Ibrahim. Sunteți foarte generos.

— Vorbește cu Katerina. Ea îți va spune care sunt condițiile noastre.

— Condiții?

— Doar nu crezi că dăm atâția bani fără să punem condiții, nu?

— Dar…

— Fă cum ți-am spus, vorbește cu Katerina. Și închise telefonul.

— „Atunci el i-a răspuns: «Până la două mii trei sute de zile; după aceasta templul își va avea din nou rostul lui»”. Două mii trei sute? strigă predicatorul, exultând. Două mii trei sute de zile! Dar textul ăsta nu e cel original în ebraică. Acolo se spune de „seri și de dimineți de sacrificii”. Iar acele sacrificii aveau loc o dată pe an. Două mii trei sute de zile nu înseamnă deloc două mii trei sute de zile, ci două mii trei sute de *ani.* Și cine îmi poate spune ce an este la două mii trei sute de ani de la păcatul lui Demetrios? Nimeni? Atunci să vă spun eu. E anul 2007. Anul acesta. E astăzi. E timpul *nostru.* Acesta e momentul

în care sanctuarul nostru va fi purificat. Da, așa e. Scrie aici, în Biblie, că oastea macedoneană se va ridica. Și, nu uitați, toate astea au fost prezise de Daniel *cu șase sute de ani înainte de nașterea lui Hristos.* Își ridică Biblia. Aici stă scris, oameni buni! E scris! A sosit momentul nostru! Voi sunteți aleșii. Aleși de Dumnezeu să-i împliniți porunca. Și care dintre voi îndrăznește să nu împlinească porunca Domnului nostru?

Nicolas constată mulțumit că oamenii se întorceau să se uite unul la altul, șușotind uimiți. „Venise într-adevăr timpul lor, se gândi el, și nu va fi un eșec.” Tatăl lui lucrase pentru asta de patruzeci de ani, iar el de cincisprezece. Aveau agenți în fiecare sat, în fiecare cătun. Mari cantități de arme, alimente și băutură îi așteptau în munți. Veteranii din războaiele iugoslave îi pregătiseră pe luptători în acțiuni de artilerie și gherilă. Aveau „cârtițe” în guvernele locale și naționale, spioni în armată, prieteni în comunitatea internațională și în diaspora macedoneană. Și războiul de propagandă era în toi. Programele posturilor de televiziune și radio Dragoumis erau pline de emisiuni menite să-i înflăcăreze pe macedoneni, iar ziarele lor abundau în povești despre eroismul macedonean, alături de articole despre stilul opulent de viață și cruzimile săvârșite de asupritorii atenieni. Mânia și ura se acumulau în nordul Greciei, chiar și în rândul celor care nu îmbrățișau cauza separatistă. Nesupunere civilă, revolte, din ce în ce mai multe incidente etnice. Toate semnele premergătoare unui cutremur iminent. Dar nu ajunseseră încă acolo, oricât și-ar fi dorit Nicolas. O revoluție avea nevoie de oameni atât de exasperați încât să-și *dorească* martiriul. Să înceapă un conflict armat acum ar fi promițător pentru un timp, dar pe urmă acțiunea ar eșua. Riposta ar veni în scurt timp. Armata greacă scoasă pe străzi, familiile amenințate, afacerile cercetate, arestări și maltratări arbitrare, contrapropagandă. Cauza lor va mai trebui să aștepte ani de zile izbânda, poate că s-ar pierde

orice șansă pentru totdeauna. Aveau nevoie de ceva mai mult înainte să înceapă. Un simbol pentru care macedonenii să fie gata să lupte până la moarte. Și era un lucru posibil, pe care acest telefon din Egipt îl putea oferi.

II

Ofițerul egiptean încă vorbea la telefon. Părea să vorbească de o veșnicie. Ieși din cameră cu un pix și un carnețel în mână și se aplecă să noteze numărul de înmatriculare de pe plăcuța jeepului lui Knox. Apoi se întoarse înăuntru și îl citi cu voce tare celui de la celălalt capăt al firului.

Cheile jeepului erau în contact. Knox se gândi să-l pornească. Dacă îl prindea Hassan, era oricum un om mort. Deși soldații egipteni păreau destul de calmi și binedispuși, Knox știa că atitudinea lor s-ar schimba într-o clipă dacă fugea. Amenințarea atentatelor sinucigașe era mult prea mare în zonă pentru ca militarii să-și asume vreun risc. Ar fi împușcat mortal înainte să facă o sută de metri. Așa că Knox se forță să stea liniștit, să accepte faptul că soarta lui era în mâinile lor.

Ofițerul puse cu grijă telefonul în furcă, stătu un pic să-și revină și ieși din baracă. Nu mai făcea pe grozavul. Părea căzut pe gânduri, chiar temător. Le făcu semn oamenilor săi. Imediat, aceștia intrară în alertă. Se aplecă puțin să-i spună ceva lui Knox prin geamul deschis al jeepului, ținând între degetele de la mâna stângă pașaportul acestuia.

— Colonelul mi-a spus o poveste tare interesantă. Știm că nu poate fi adevărată, căci nimeni n-ar fi așa de nebun.

Lui Knox i se strânse stomacul.

— Tipul viola o fată.

Ofițerul își aținti ochii la șosea, de parcă se aștepta să apară cineva din clipă-n clipă.

— Asta nu-i treaba mea, zise el. Treaba mea e să te rețin aici.

— Știi ce-am să pățesc dacă pun mâna pe mine, spuse Knox.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să ne ataci cetățenii de vază. Dacă se întâmplă ce spui tu, sunt sigur că vei fi…

— Voi fi mort într-o oră, preciză Knox. Așa va fi.

Ofițerul roși.

— Trebuie să execut ordinele.

— Te-ai înrolat în armată ca să slujești oameni ca al-Assyuti, așa-i? îl provocă Knox. Sau ți-e frică de el?

Ofițerul îi răspunse cu mânie în glas:

— Dacă mi-ar fi frică, aș avea motive întemeiate. Nu știi cine… Se întrerupse, uitându-se cu subînțeles la Knox. Apoi oftă și aruncă pașaportul pe locul de lângă șofer, făcându-le semn oamenilor săi să se dea la o parte. Du-te acasă, îl îndemnă pe un ton disprețuitor, țara mea nu mai este un loc sigur pentru tine.

Knox răsuflă ușurat.

— Plec diseară.

— Bine. Acum cară-te de aici, până nu mă răzgândesc.

Knox băgă jeepul în viteză și acceleră în continuare. Mâinile îi tremurau pe volan. Tot corpul îi era într-o stare euforică; scăpase! Se stăpâni până ajunse la oarecare distanță pe șosea, apoi scoase un chiot de bucurie și ridică un braț în aer. Făcuse o prostie, fusese nesăbuit, dar se părea că scăpase nepedepsit.

III

Nessim, șeful gărzilor lui Hassan al-Assyuti, ajunse la hotelul de tranzit din Sharm, unde stătea Knox, și găsi un recepționer sforăind hârâit în spatele tejghelei. Se trezi și scoase un țipăt gâtuit când Nessim trânti tăblia de lemn

prin care se intra în recepție.

— Knox, spuse Nessim. Îl caut pe Daniel Knox.

— Nu-i aici, îi răspunse recepționerul, răsuflând cu greu.

— Știu că nu-i aici, îi zise Nessim cu răceală. Vreau să-i văd camera.

— Dar e camera lui! protestă omul. Nu pot să ți-o arăt.

Nessim vârî mâna în buzunar după portmoneu, asigurându-se că recepționerul îi vede hamul de pistol care îi atârna pe umăr. Scoase două sute de lire egiptene și le puse pe tejghea.

— Acum te rog frumos, zise el.

Recepționerul se linse pe buze.

— Doar de data asta, sper.

Nessim îl urmă pe grăsan la etaj, gândindu-se încă la ce se întâmplase pe iaht, la umilirea suferită din partea unui pierde-vară. La început, crezuse că nu-i va fi greu să-i dea de urmă lui Knox, dar acum nu mai părea așa de simplu. Aflase de la un amic al lui din armată că Knox reușise, într-un fel sau altul, să treacă de punctul de control. Când auzise asta, îl cuprinse furia și frustrarea. Ce simplu ar fi putut fi! Dar știa că nu trebuie să facă vâlvă. Doar un prost s-ar fi luat de armata egipteană; iar Nessim nu era prost.

Recepționerul descuie și deschise ușa de la camera lui Knox, uitându-se speriat în jur ca nu cumva să-l vadă alți clienți. Nessim intră. Avea doar o noapte să-l prindă pe Knox, căci lui Hassan i se făcuse morfină ca să suporte durerile. Dar dimineața se va trezi și va întreba cum stăteau lucrurile.

Îl va vrea pe Knox.

Nessim cercetă hainele ponosite din dulap, controlă buzunarele laterale ale genții de pânză roșie din fundul sertarului, se lăsă pe vine să examineze cărțile înșiruite pe jos, lângă pereți. Câteva romane satirice și de acțiune, dar majoritatea erau lucrări de referință despre Egipt și arheologie. Mai erau și CD-uri, unele cu muzică, altele pentru laptop. Luă în mână un caiet cu spirală. Pe prima

pagină scria:

Săpăturile de la Mallawi
Însemnări din primul sezon
Richard Mitchell și Daniel Knox

Îl răsfoi. Erau note și fotografii de la niște săpături de lângă o așezare antică din vremea lui Ptolemeu, la câțiva kilometri de Mallawi, în Egiptul Mijlociu. Îl puse la loc cu grijă. De ce ar lucra un egiptolog ca instructor de scufundări în Sharm? Se mai uită pe câteva documente. Hărți și fotografii ale sistemelor de recifuri, din câte își dădea seama. Luă geanta de pânză din dulap și puse înăuntru toate documentele lui Knox. Apoi împachetă laptopul, CD-urile și dischetele cu activitatea arheologului. În sertarul de sus al biroului, găsi fotocopii ale pașaportului și permisului de conducere, făcute probabil pentru cazul în care își pierdea originalele, și un film cu fotografii color de dimensiunea celor pentru pașaport, fără îndoială pentru unul dintre miile de acte de care aveau nevoie străinii ca să muncească în Sinai. Adună toate aceste lucruri și le băgă în buzunarul de la geacă.

Apoi luă geanta și laptopul cu intenția de a le duce cu el. Recepționerul scoase un țipăt scurt când văzu ce vrea să facă Nessim.

— Ce e? întrebă Nessim. S-a întâmplat ceva?

— Nu, spuse recepționerul.

— Bine. Să-ți dau un sfat. Eu aș elibera camera, în locul tău. Mă îndoiesc foarte mult că amicul tău se va întoarce aici prea curând.

— Nu?

— Nu. Îi dădu o carte de vizită. Dar sună-mă dacă apare.

CAPITOLUL 5

I

Țânțarii erau în toane foarte proaste în acea seară. Gaille pusese două mănunchiuri de iarbă fumegândă pe raftul pentru conserve și își închisese bluza ei albă până la gât și la încheieturile mâinilor, își vârâse pantalonii lungi în ciorapi, apoi se dădu cu spray contra țânțarilor pe porțiunile de piele expuse; dar drăcușorii aceia tot mai găseau un mijloc să se hrănească pe seama ei și să se mândrească țiuind furioși, retrăgându-se apoi pe tavanul înalt al camerei de hotel, în afara oricărei primejdii, căci ea nu putea să ajungă la ei nici dacă se suia pe un scaun. Ce se întâmplase cu noțiunea de solidaritate? Auzi din nou țiuitul lăudăros. Își dădu o pălmuță pe gât, însă era doar un gest prin care se pedepsea pentru că era o pradă atât de ușoară. Răul era deja făcut. Partea laterală a mâinii drepte, sub degetul mic, începu să-i pulseze și să se înroșească. Mâna de pe mouse era o țintă ușoară în timp ce tasta la laptop însemnările despre săpături în fiecare noapte. Se opri pentru o clipă, se uită pe fereastră. Dacă nu lucra o noapte, nu avea să fie o tragedie. O bere rece și puțină conversație nu i-ar strica. Dar, dacă o prindea Elena la bar…

Ușa se deschise pe neașteptate și intră Elena în persoană, ca și cum ar fi fost la ea acasă. Nu respecta câtuși de puțin intimitatea altora, dar să te ferească Dumnezeu dacă îndrăzneai s-o deranjezi fără s-o anunți cu două săptămâni înainte!

— Da. Ce e? întrebă Gaille.

— Tocmai am primit un telefon, spuse Elena. Își miji ochii provocator la Gaille, de parcă se simțea în dezavantaj și se aștepta ca fata să profite de asta. De la Ibrahim

Beyumi. Îl cunoști? E directorul Consiliului Suprem din Alexandria. Se pare că a găsit o necropolă. Crede că e parțial macedoneană. Vrea să merg acolo cu el să văd despre ce e vorba. Mi-a mai spus că strânge o echipă pentru eventuale săpături și m-a întrebat dacă pot să-i acord ajutor de specialitate. I-am amintit că trebuie să-mi văd de propriile săpături. Dar i-am zis că tu ai fi disponibilă.

Gaille se încruntă.

— Are nevoie de ajutorul unui lingvist?

— E o excavație urgentă, pufăi Elena. Obiectele trebuie înregistrate, scoase de acolo, procesate și depozitate undeva. Traducerea vine mai târziu.

— Atunci… de ce eu?

— Are nevoie de un fotograf, Gaille.

— Oho! făcu Gaille, uimită. Dar eu nu sunt fotograf.

— Ai un aparat foto, nu? Ai făcut poze pentru noi, nu? Vrei să zici că nu sunt bune?

— Le-am făcut pentru că mi-ai cerut asta…

— Deci e greșeala mea acum, nu?

Gaille o întrebă pe un ton plângăreț:

— Dar Maria nu se poate duce?

— Și *noi* cu cine rămânem? Crezi că ești un fotograf la fel de bun ca ea?

— Sigur că nu. Singurul motiv pentru care își luase aparatul cu ea era ca să fotografieze ostracoane foarte deteriorate, apoi să folosească un software de imagine ca să se vadă clar scrisul. Tocmai am spus că nu sunt un…

— Și Maria nu vorbește nici araba, nici engleza, remarcă Elena. Nu i-ar fi de niciun folos lui Ibrahim și va fi pe cont propriu. Asta vrei?

— Nu. Tot ce spun e…

— Tot ce spun e! o maimuțări Elena cu ranchiună, imitându-i până și vocea.

— Asta-i pentru ce s-a întâmplat mai devreme? întrebă Gaille. Ți-am spus, n-am văzut nimic acolo jos.

Elena scutură din cap.

— Asta n-are a face cu chestia aia. E foarte simplu. Directorul Consiliului Suprem are nevoie de ajutorul tău. Chiar vrei să-i spun că refuzi?

— Nu, răspunse Gaille, mâhnită. Sigur că nu.

Elena încuviință din cap.

— Mâine la prima oră mergem să vedem despre ce e vorba. Să fii gata de plecare la șapte dimineața.

Se uită de jur-împrejur prin camera de hotel în dezordine, scutură din cap, de parcă era sigură că Gaille nu va reuși să fie gata, apoi trânti ușa după ea.

II

Lui Knox i se strânse inima să-și lase jeepul în parcare pentru cine știe cât timp. Îi fusese tovarăș credincios de când era în Egipt. Făcuse deja opt sute de mii de kilometri cu el. Ajungi să-ți fie dragă o mașină când te servește atât de bine. Lăsă cheile și chitanța de la parcare sub locul șoferului. Dăduse telefon unui prieten din Cairo, să vadă dacă vrea jeepul.

Aeroportul era aglomerat. Se făceau amenajări de amploare, totul era îngrămădit în jumătate de spațiu. Knox își trase peste ochi șapca de baseball, deși nu părea probabil ca oamenii lui Hassan să fi ajuns aici înaintea lui. Avea de ales între mai multe zboruri. Multe avioane veneau în Egipt noaptea târziu și se întorceau în țările lor în zori. Se plimbă pe la ghișeele de check-in. Londra? Nu, la naiba. Când ți-ai stricat viața, ultimul lucru pe care îl vrei e să-ți amintești succesul vechilor tăi prieteni. Nici la Atena nu voia să se ducă. De când cu tragedia din familia lui, nu mai putea fi vorba să meargă în Grecia. Stuttgart? Paris? Amsterdam? Gândul la aceste locuri îl deprima grozav. O brunetă de la coada pentru Roma îi atrase atenția și îi zâmbi sfios femeii. Părea un oraș la fel de bun

ca oricare altul. Se duse la biroul de informații să vadă dacă mai erau bilete. Un bărbat în fața lui la rând se plângea că i se luase o taxă de transport suplimentară pentru computer. Knox se tulbură. Du-te acasă, îl grăbise ofițerul de la controlul pașapoartelor. Dar Egiptul *era* casa lui. Stătea aici de nouă ani. Ajunsese să-l iubească, în ciuda căldurii sufocante, lipsei de confort, agitației haotice și zarvei continue. Dar cel mai mult îndrăgea deșertul, cu liniile sale pure, extraordinara solitudine, apusurile multicolore și cețurile răcoroase din văile dunelor în momentele dinainte de răsărit. Îi plăceau munca grea de la săpături, fiorii unei posibile descoperiri, faptul că aveai de ce să te trezești a doua zi dimineață. N-o să mai aibă niciodată ocazia de a face excavații.

Omul din fața lui plăti în sfârșit. Knox făcu un pas în față, cu nervii încordați la maximum. Va avea probleme, acum își dădu seama. Funcționara de la ghișeu îi zâmbi profesional. Se interesă de locuri; ea îl asigură că erau destule. Knox îi întinse pașaportul și cartea de credit. Ea tastă ceva la computer, apoi își ridică privirea. *„Scusi, momento.”* Îi luă pașaportul și cartea de credit și dispăru pe ușa din spatele biroului. El se aplecă în față să vadă ce scria pe ecran. Nu văzu nimic care să-l alarmeze. Se uită prin sală. Totul părea normal. Funcționara se întoarse. Își ferea privirea de a lui. Ținea în mână pașaportul și cartea lui de credit în așa fel ca să nu poată ajunge el la ele. Se mai uită o dată în jurul său. Oameni de la pază apărură simultan de pe ușile de la fiecare capăt al sălii. Knox se întinse să-și ia pașaportul și cartea de credit de la funcționara consternată, apoi se întoarse, își lăsă capul în jos și plecă repede, cu inima cât un purice. La stânga lui, un tip de la pază zbieră ceva. Knox încetă să se mai prefacă. O luă la goană spre ieșire. Ușile erau automate, dar se deschideau așa încet, că trebui să le împingă cu umărul și să-și croiască drum cu forța prin ele. Omul de pază de afară își luă pușca de pe umăr atât de repede, că îi

căzu pe jos, zăngănind. Knox fugi la stânga, departe de luminile intense ale terminalului, în bezna de dincolo de clădire. Sări peste un gard, coborî un taluz abrupt spre stația de autobuz slab luminată, intră într-un grup de excursioniști tineri care ședeau pe rucsacurile lor, se lovi de peretele unui pasaj subteran, julindu-și palma. Doi oameni de serviciu care fumau aceeași țigară se uitară uimiți la el cum trecea în fugă printre ei, inhalând fără să vrea fumul de tutun negru. O luă la stânga, iuți pasul, ignorând strigătele și sunetul sirenelor. Erau copaci la stânga lui; se adăposti acolo, continuă să fugă cu pași mari încă vreo zece minute, până nu mai fu în stare și se opri, se ghemui, cu mâinile pe genunchi, gâfâind. Farurile mașinilor căutau ceva pe șosea, lanternele măturau spațiul dintre copaci. Cămașă transpirată i se răci; se înfioră când își simți mirosul. Era nasol. Era al naibii de nasol. Dacă îl prindea poliția, nu va conta ce explicații are să dea, pentru că Hassan avea oricum să-i vină de hac. Se gândi ce opțiuni avea. Spațiul aerian și porturile maritime erau cu siguranță în alertă. Grănicerii aveau fotografia lui. Putea să facă rost de orice documente false în Cairo, mâna lui Hassan era lungă și probabil știa deja că Knox era acum la Cairo, așa că va răspândi zvonul. Nu. Trebuia să plece de aici cât mai repede posibil. Ar putea opri un taxi sau autobuz, dar șoferii aveau să-și amintească de el. Trenurile erau adesea pline de soldați și polițiști. Mai bine risca să se întoarcă la jeepul său.

Auzi strigăte din stânga, un singur foc de armă. Knox tresări și se feri. Îi luă o clipă să-și dea seama că soldații trăgeau în orice umbră. Acum își reglase respirația și adoptă altă poziție. Se încovoie și continuă să fugă până ajunse la gardul parcării, înalt, dar fără sârmă ghimpată. Îl urcă pe lângă un stâlp de beton, sări în cealaltă parte, zdrelindu-și degetele în ochiurile de sârmă subțire. Alergă încovoiat printre spoturile luminoase și rândurile de mașini parcate. Locul era pustiu. Pasagerii care plecau erau deja

în terminal; sosiri nu mai erau de mult. Ajunse cu mașina până la gheretă, îi dădu bani paznicului adormit. Bariera se ridică.

În stânga lui văzu cum se îndepărtau luminile albastre ale mașinilor de poliție pe când ieșea din parcare înspre șoseaua de Cairo. Trecu pe celălalt sens și o porni în viteză spre oraș. Luminile dispărură încet din oglinda retrovizoare. Mașini de poliție cu luminile aprinse goneau în cealaltă direcție. I se oprise respirația, trebuia să se calmeze. Unde naiba se ducea acum? Nu putea să stea în Cairo. Dar trebuia să evite punctele de control. Asta scotea din discuție Peninsula Sinai, Deșertul de Vest și sudul țării. Atunci, Alexandria. Era la doar trei ore de condus spre nord și, din toate orașele Egiptului, acesta îi plăcea cel mai mult. Avea și prieteni acolo, putea să evite hotelurile. Dar era un fugar; nu putea pretinde nimănui să-l adăpostească. Avea nevoie de cineva care să creadă în el, cineva curajos căruia îi plăcea să încalce legile din când în când, doar pentru senzațiile tari care îl mențineau în formă. Nu știa decât un singur astfel de om. Knox simți că îi revine optimismul pentru prima oară de la fuga sa. Apăsă pe accelerație și goni spre nord.

CAPITOLUL 6

I

— *Mais attends!* zbieră Augustin Pascal la nenorocitul care bătea cu putere în ușă. *J'arrive! J'arrive!* Se dădu jos de pe fata goală, întinsă pe burtă cu fața în pernă. Cu părul roșcat, lung și ondulat, semăna cu Sophia. Îi ridică acea coamă bogată să se asigure. Rahat! Rahat! Fusese excitat o săptămână la gândul de a face sex cu ea, iar acum stricase totul, fiind prea beat ca să-și aducă aminte de ceva.

Era groaznic să îmbătrânești.

Bătăile puternice în ușă începură din nou, răsunându-i în creier ca niște lucrări de demolare. Se uită la ceasul deșteptător. Cinci și jumătate! Abia cinci și jumătate! Era incredibil.

— *Mais attends!* zbieră el din nou.

Ținea sticle cu apă și oxigen pur pe noptieră pentru situațiile urgente. Alternă înghițituri lungi dintr-una cu inspirații profunde din cealaltă, până se simți în stare să se țină pe picioare, fără să cadă în genunchi. Își puse în talie un prosop zdrențuit, aprinse o țigară și se duse la ușa din față. În prag era Knox.

— Ce naiba e cu tine aici? îl întrebă Augustin. Nu știi cât e ceasul?

— Am dat de necaz, spuse repede Knox. Am nevoie de ajutor.

II

Ibrahim era într-o dispoziție de zile mari în timp ce străbătea Alexandria cu mașina. Soarele abia răsărise, dar

era prea surescitat să mai stea în pat. Avuse un vis. Nu. Nu era chiar așa. Stătea în pat pe jumătate treaz, așteptând să sune deșteptătorul, când fusese brusc cuprins de o copleșitoare stare de bine. Nu-și putea alunga gândul că era în pragul unei descoperiri epocale.

Parcă la adresa dată de Mohamed. Era un loc mizer, un bloc înalt de locuințe, cu pereții scorojiți și decolorați, cu ușile din față sparte și abia atârnând în balamale, cu firele ieșind din interfon. Mohamed îl aștepta deja în holul de la intrare. Se lumină la față când văzu Mercedesul lui Ibrahim și se duse încet și mândru spre director, întorcându-se cu fața la el, ca un actor sau sportiv care zăbovea pe scenă, dorind să-l vadă acolo cât mai mulți prieteni sau vecini.

— Bună dimineața! îi spuse Ibrahim.

— Deci, călătorim ca oamenii de vază. Mohamed zâmbi și dădu înapoi scaunul de lângă șofer cât mai mult cu putință ca să-și întindă picioarele.

— Da.

— Nevastă-mea e foarte emoționată, zise omul cât un munte. E convinsă că am găsit mormântul lui Alexandru. Se uită timid la Ibrahim ca să-i surprindă reacția.

— Mă tem că nu-i așa, îl contrazise Ibrahim. Alexandru a fost înmormântat într-un mausoleu enorm.

— Și locul ăsta nu poate fi o parte din el?

Ibrahim dădu din umeri.

— Foarte improbabil. Știi, nu era numai Alexandru. Și ptolemeii era îngropați acolo. Îi zâmbi lui Mohamed. Voiau ca gloria lui Alexandru să se reverse și asupra lor. Dar nu le-a prea ieșit.

— Ce vrei să spui?

— După ce romanii au ocupat Egiptul, împăratul Augustus s-a dus la mormântul lui Alexandru să-i aducă omagiile sale. Preoții l-au întrebat dacă vrea să vadă și corpurile ptolemeilor. Știi ce-a spus?

— Ce?

— Că venise să vadă un rege, nu niște cadavre.

Mohamed râse zgomotos. Nimic nu le plăcea mai mult alexandrinilor decât să vadă terfelită reputația potentaților, Ibrahim era foarte mulțumit că reușise să strecoare încă una dintre anecdotele lui preferate.

— Știi Coloana lui Pompei?

— Bineînțeles. O văd din biroul meu.

— Dar știi că n-are nimic de-a face cu Pompei.

Mohamed se încruntă.

— Atunci de ce îi poartă numele?

— Pentru că multă vreme n-a știut nimeni a cui era. De fapt, a fost ridicată de împăratul roman Dioclețian, care a venit cu trupe aici să înăbușe o răscoală. Era așa furios pe alexandrini, că a jurat să se răzbune pe ei până când calului său îi va ajunge sângele la genunchi. Ghicește ce s-a întâmplat.

— Nu pot.

— Calul său s-a împiedicat și și-a julit genunchii, așa că i-au fost acoperiți de sânge. Și Dioclețian a luat asta drept un semn divin și a cruțat viața tuturor. În schimb, și-a pus statuia în vârful coloanei. Da’ știi ce-au făcut alexandrinii?

— Nu.

— Au făcut și ei o statuie. Dar nu a împăratului. A calului său.

Mohamed pufni în râs și se bătu peste genunchi.

— A calului său! Îmi place ideea!

— Dar nu toți împărații romani iertau așa ușor, adăugă Ibrahim. Caracalla a strâns toți tinerii din Alexandria sub pretextul că recruta soldați pentru un nou regiment, apoi a asmuțit legiunile asupra lor.

Mohamed clătină din cap cu tristețe.

— Cum pot oamenii să le facă așa ceva semenilor lor?

— Știi ce bestii sunt. Iar Caracalla e doar unul dintre ei. O încercare destul de timidă a Alexandriei de a se despărți de Imperiul Roman l-a făcut pe împăratul Aurelian să distrugă tot orașul vechi. O a doua revoltă a avut drept

consecință altă jefuire a cetății. Apariția creștinismului nu a avut consecințe benefice: Teodosie a scos în afara legii cultul unor zei ca Alexandru și Serapis, iar creștinii s-au înfuriat, au distrus templele păgâne și au jefuit Marea Bibliotecă diminuându-i serios fondul de cărți. Sfântul Chiril și-a continuat faptele „bune”, incitând la pogromuri împotriva evreilor și îndemnând lumea s-o linșeze pe Hypatia, o femeie renumită pentru blândețea, înțelepciunea și frumusețea ei, filosof și matematician vestit. Hypatia a fost luată din carul ei, dezgolită și măcelărită, apoi i s-a răzuit carnea de pe oase cu cochilii de stridii înainte să-i fie arse rămășițele.

Se apropiau de centrul Alexandriei.

— Pe unde s-o iau? întrebă Ibrahim.

— La stânga, îi spuse Mohamed. Apoi iar la stânga. Au oprit să treacă tramvaiul. Deci, unde *era* mormântul lui Alexandru? întrebă el.

— Nu știm sigur. Vezi, Alexandria a avut enorm de suferit. Incendii, revolte, războaie. Cutremure, de asemenea; și chiar și tsunami. La început, apa s-a retras, iar alexandrinii au crezut că sunt norocoși. S-au dus cu toții în portul secat să culeagă peștii și alte lucruri de valoare de pe fund. Și atunci a lovit valul. A omorât mii și mii de oameni și a devastat întreg țărmul. Se spune că a aruncat corăbiile ca pe niște jucării în toate clădirile mari din oraș.

Mohamed clătină din cap de mirare.

— N-am auzit niciodată de asta.

— N-aveai de unde. Dar așa s-a întâmplat. Din oraș au rămas doar ruine. S-au dărâmat toate clădirile importante, inclusiv mausoleul lui Alexandru. Și de atunci nu a mai fost găsit, deși ne-am străduit, te asigur. Autoritățile au primit de-a lungul anilor sute de cereri pentru săpături, printre care și una de la Heinrich Schliemann, care tocmai făcuse descoperirile de la Troia și Micene. Și cine știe câte alte excavații neautorizate s-au făcut? Nenumărați oameni au

susținut că găsiseră mormântul lui Alexandru. De mai multe ori au pretins că l-au găsit în zone din oraș care fuseseră sub apă în epoca ptolemeică. Alții au spus că era în pivnițele caselor aflate la kilometri de perimetrul orașului antic. Apoi a fost legendarul alexandrin Stelios Coumoutsos, genialul chelner de la Elite, un restaurant cu pereții de sticlă de pe strada Nabi-Daniel, care și-a dedicat întreaga viață căutării lui Alexandru, economisind bacșișurile până strângea suficient pentru alte săpături. Ibrahim era un adevărat exeget al acestui extraordinar om.

— Trebuie să-ți fi făcut o idee.

— Știm unele lucruri, admise Ibrahim. Toate sursele din vechime susțin că mausoleul era la nord-est de răscrucea orașului antic, spuse Ibrahim. Problema e că nu știm sigur unde se afla.

— Principala răscruce a orașului antic? se încruntă Mohamed. Și nu știi unde este? Cum e posibil?

— Uită-te în jurul tău, îl îndemnă Ibrahim. Clădiri peste tot. Nu putem căuta așa cum ar trebui. Acum două sute de ani se putea. Acum o mie, și mai bine. Dar acum…

Mohamed îi aruncă o privire lui Ibrahim.

— Lumea spune că Alexandru e îngropat sub moscheea Nabi-Daniel. Într-un coșciug de aur.

Ibrahim oftă.

— Mă tem că greșesc cu toții.

— Atunci de ce cred așa ceva?

Ibrahim rămase tăcut o clipă, adunându-și gândurile. Povestea era complicată, avea multe fire care se intersectau.

— Știi că Alexandru cel Mare apare în Coran? Da, ca profetul Zulkamein, cel cu două coarne. Leo Africanul, un scriitor arab de la începutul secolului al XVI-lea, pomenea de mulți musulmani pioși care făceau pelerinaje la mormântul său și susținea că acesta se afla lângă biserica Sfântul Marcu.

— Nabi-Daniel, încuviință Mohamed.

— Exact. Moscheea profetului Daniel e foarte aproape de biserică. Iar în legendele arabe apare un profet Daniel care a cucerit întreaga Asie și a întemeiat Alexandria, fiind apoi înmormântat într-un sicriu de aur. Cine ar putea fi dacă nu Alexandru? Acum vezi de ce cred oamenii că moscheea profetului Daniel e un sanctuar construit pe mormântul lui Alexandru. Și a mai fost un rus, Ambroise Schilizzi, care a scris că a văzut cripta de sub moschee și, înainte să fie grăbit spre ieșire, a zărit printr-o crăpătură în lemnul ușii un trup neînsuflețit stând pe un tron, purtând o coroană și fiind înconjurat de papirusuri și alte obiecte de preț. E o idee foarte atrăgătoare. Însă are o problemă.

— Care?

— E complet greșită.

Mohamed râse.

— Ești sigur?

— Am fost și eu în criptă, zise Ibrahim, dând din cap. Crede-mă, nu e cripta lui Alexandru. E de pe vremea romanilor, nu a ptolemeilor. E datată cu cinci, șase sute de ani mai târziu. Dar, desigur, odată ce le intră oamenilor în cap o astfel de idee, nimeni nu mai vrea să știe care e adevărul. Știi cum sunt oamenii. Mai ales în acest caz în care, pe cea mai bună hartă a orașului antic, mausoleul lui Alexandru e indicat foarte aproape de moschee.

— Atunci asta e!

— E o hartă minunată, oftă Ibrahim. A fost făcută de un om pe nume Mahmud el-Falaki, adică „Mahmud Astronomul”, dar el era de fapt inginer și cartograf, și unul remarcabil. Împăratul francez Napoleon III scria o biografie a lui Cezar. Dorea mai multe amănunte pentru capitolul dedicat războiului din Alexandria, așa că l-a rugat pe un prieten al său, viceregele otoman Khedive Ismail, să-i pună la dispoziție o hartă a orașului antic. Dar nu exista nicio hartă ca lumea, așa că acesta i-a comandat una acestui el-Falaki.

Mohamed mormăi:

— E mai ușor să faci muncă de cercetare dacă ești împărat.

— Așa e, aprobă Ibrahim. Asta se întâmpla prin 1865 sau 1866. Ceva de genul ăsta. El-Falaki a săpat gropi în tot orașul antic și a găsit perimetrul zidurilor cetății, unde erau străzile, clădirile, iar harta pe care a alcătuit-o este și astăzi cel mai bun ghid pentru poziția vechiului oraș. O operă minunată. Se întoarse spre Mohamed și zâmbi. Dar nu perfectă. Mă tem că el-Falaki s-a încrezut prea mult în vechile legende, căci a indicat „Soma” pe hartă în locul unde era moscheea, și nu la răscrucea de drumuri unde susțin izvoarele istorice din vechime că se afla.

— Aha.

— Da. Și, desigur, harta asta apare reprodusă în toate ghidurile și cărțile de istorie modernă, și așa se perpetuează mitul. Bietul imam e continuu sâcâit de faptul că turiștilor li se permite accesul în cripte ca să vadă așa-zisul mormânt al lui Alexandru sau chiar și coșciugul de aur. Cred că se așteaptă să-l găsească înăuntru chiar pe Alexandru. Dar nu caută unde trebuie.

— Și unde ar trebui să caute?

— În partea nord-estică a vechii răscruci, așa cum am spus. O, Doamne, la câtă osteneală era supus în dimineața asta! Alexandria antică avea un plan urbanistic de grilă dreptunghiulară cam de două ori mai lată decât înaltă. Cea mai bună descriere ne-a lăsat-o Strabon, un istoric și geograf grec. L-a lăudat pe Alexandru pentru că a conceput orașul astfel ca briza să-l răcorească și a spus că era străbătut de două mari străzi, ambele destul de largi ca să treci pe ele călare sau într-un car, una de la nord la sud, cealaltă de la est la vest. Nu e greu să-ți închipui că împărțeau orașul antic în patru sferturi. Sfertul de sus din dreapta era Cartierul Regal, cu toate palatele și clădirile regale, iar acolo era și mausoleul. Și trebuie să spun că toate sursele susțin că mausoleul se afla exact la răscrucea

de drumuri.

— Deci, dacă găsești răscrucea, găsești și mausoleul.

— Întocmai. Și, cu toate că nu știm locul exact, cunoaștem poziția *aproximativă.* Și e mult mai la est de moschee. Era, chiar și potrivit hărții lui el-Falaki, mult mai aproape de actualele cimitire catolice Terra Santa, unde treptele ce coborau în anticamera de alabastru a unui tumul funerar în stil macedonean; fuseseră descoperite cu o sută de ani înainte de un predecesor al lui Ibrahim și identificate atunci ca făcând parte din mormântul lui Alexandru. Totuși, Ibrahim nu era convins. Aștepta să aibă dovezi mai concludente înainte să se apuce de lucru. Ar fi dorit să facă săpături mai departe în jurul sitului, dar nu avea nici timp, nici bani.

Mohamed părea dezamăgit. Ibrahim întinse mâna și îl bătu ușurel pe braț.

— Nu-ți pierde speranța, îi spuse el. E ceva ce nu ți-am spus încă.

— Ce?

— Nu am spus nimănui. Nu vreau să înceapă să circule zvonuri. Dar nu trebuie să-ți faci prea multe speranțe, chiar nu trebuie.

— Spune-mi, te rog.

— Alexandru nu a avut doar un mormânt în Alexandria, ci două.

— Două?

— Da. Soma, marele mausoleu de care ți-am vorbit, a fost construit în jur de 215 î.Hr. De către Ptolemeu Filopater, al patrulea rege din dinastia ptolemeică. Dar înainte a avut alt mormânt, mai apropiat de stilul tradițional macedonean. Cam ca acela pe care l-ați găsit ieri tu și oamenii tăi.

Mohamed rămase cu gura căscată.

— Crezi că asta am găsit?

— Nu, spuse Ibrahim cu blândețe. Chiar nu cred. Era vorba de Alexandru. Ptolemeii ar fi construit ceva mai

măreț pentru el. Nu că ar fi știut unde e trupul lui. Nici nu știau sigur că fusese adus în oraș. Cercetările actuale sugerează cu un grad mare de certitudine că a fost ținut la Memfis treizeci sau patruzeci de ani, până în jurul anului 285 î.Hr. Se pare că nu a fost Ptolemeu cel care l-a dus pe Alexandru în nord, ci fiul și moștenitorul său, Ptolemeu Philadelphus. Nimeni nu a explicat convingător de ce au așteptat așa mult timp, dar e aproape sigur că așa a fost. Însă credem că trupul lui a fost expus în public și în primul mormânt, așa că trebuie să fi fost la nivelul solului, nu la adâncime sub pământ. Pe lângă asta, Alexandru a fost venerat ca un zeu secole întregi, atât de greci, cât și de romani. Autoritățile orașului n-ar fi permis niciodată ca primul său mormânt să fie transformat într-o necropolă comună.

Mohamed părea complet descurajat.

— Atunci de ce ai spus că putea fi locul ăsta?

— Pentru că așa e arheologia, îi răspunse Ibrahim, zâmbind. Nu ești niciodată sigur.

Și mai era ceva, deși nimic din ce ar fi vrut să spună cuiva. De când era mic, ascultând poveștile pe care i le spunea tatăl său la culcare despre mărețul întemeietor al acestui mare oraș, avusese sentimentul că e predestinat. Într-o zi, avea să joace un rol însemnat în descoperirea mormântului lui Alexandru. Iar azi-dimineață, când stătuse treaz în pat, simțise din nou același lucru, convingerea că sosise clipa cea mare pentru el. Și, cu toate îndoielile lui, în adâncul sufletului avea convingerea că era ceva legat de cripta pe care avea s-o inspecteze în această dimineață.

III

Nessim fusese pe drumuri toată noaptea, încercând cu disperare să pună mâna pe Knox înainte să se trezească Hassan. Dar nu reușise. Șeful îl chemase cu un sfert de oră

în urmă și ajunsese acum la el, răsuflând adânc ca să se calmeze înainte să bată la ușa rezervei sale de la centrul medical din Sharm.

Nessim se înrolase în armata egipteană la vârsta de 17 ani. Devenise parașutist în trupele de elită. Dar un genunchi luxat pusese capăt speranțelor sale de a rămâne în serviciul activ, așa că, nevrând să se plictisească, ajunsese mercenar, luptând în nesfârșitele conflicte africane. S-a pomenit cu o grenadă sfârâind în poală, dar, din fericire, nu a explodat imediat; în schimb, l-a convins că sosise timpul pentru o mică schimbare. Întors în Egipt, și-a făcut o bună reputație ca bodyguard, motiv pentru care îl angajase Hassan pe post de șef al gărzilor sale de corp. Dacă s-ar fi speriat ușor, Nessim n-a fi putut să ducă o viață ca asta. Dar Hassan avea ceva care îl îngrozea. Îl speria faptul că nu aduce vești bune.

— Intră, mormăi Hassan.

Vocea îi era mai blândă ca de obicei și un pic șuierată. Făcuse o fisură la falcă, își pierduse doi dinți și avea coastele fracturate, de aceea îl durea când respira. Un doctor și o asistentă se ocupau de el cu multă grijă, de parcă îi știau reputația și se temeau de el.

— Ei? întrebă Hassan.

— V-am ruga să ne lăsați singuri, spuse Hassan personalului medical.

— Sigur, cu plăcere, răspunse doctorul, un pic prea amabil. Nessim îi conduse pe amândoi la ușă, apoi o închise după ei.

—Am prins-o pe fată, îi zise lui Hassan. Încerca să ia un autobuz.

— Și Knox?

— Am fost cât pe ce să punem mâna pe el. La aeroportul din Cairo. Dar ne-a scăpat.

— Cât pe ce? repetă Hassan. La ce bun acest „cât pe ce”?

— Îmi pare rău, domnule.

Hassan închise ochii. Îl durea prea tare când zbiera.

— De ce ești șeful gărzilor mele? întrebă el. Uită-te la mine! Și l-ai lăsat pe tipul care mi-a făcut asta să cutreiere Egiptul ca un *turist?*

— Veți avea pe masă demisia mea de îndată ce…

— N-am nevoie de demisia ta! spuse Hassan. Îl vreau pe Knox. Aici. Pricepi? Vreau să mi-l aduci. Vreau să-i văd mutra. Vreau să înțeleagă ce a făcut și ce are să pățească din cauza asta.

— Da, domnule.

— Nu-mi pasă ce trebuie să faci pentru asta, înțelegi? Nu-mi pasă cât trebuie să cheltuiești. Și nici la cine trebuie să apelezi. Folosește-te de armată, de poliție. Oricât ar costa. Ai înțeles?

— Da, domnule.

— Atunci? De ce mai ești aici? îl întrebă Hassan.

— Cu tot respectul, domnule, îl putem prinde în mai multe feluri. Unul, așa cum ați sugerat pe bună dreptate, e să ne folosim relațiile din poliție și armată.

Hassan își miji ochii. În ciuda furiei sale îndreptățite, era un tip abil.

— Dar?

— A fost destul de ușor să ne asigurăm de ajutorul lor ieri-noapte. Le-am spus doar că Knox provocase un incident grav pe o ambarcațiune, dar că detaliile nu erau clare. Dar mâine sau poimâine, dacă vrem să ne ajute, va trebui să le oferim dovezi în privința acelui incident.

Hassan se uită la Nessim, neîncrezător.

— Vrei să spui că tot ce mi-a făcut mie nu e o probă suficient de concludentă?

— Bineînțeles că nu, domnule.

— Atunci *la ce* te referi?

— Până acum, foarte puțini oameni știu altceva în afară de zvonuri. Eu v-am ales personal echipa de medici. Toți știu că e bine să-și țină gura. Mi-am pus propriii oameni să stea de pază la ușa dumneavoastră. Nimeni n-are voie să

plece de aici fără permisiunea mea. Dar, dacă amestecăm poliția în asta, vor vrea să-și facă propria anchetă. Vor trimite ofițeri să vă pună întrebări și să vă facă fotografii și vor sta de vorbă cu ceilalți invitați de pe iaht, inclusiv cu prietenul dumneavoastră din Stuttgart și cu fata. Și întrebați-vă dacă asta ajută în acest moment dificil; sau dacă vă face bine la reputație să apară în ziare poze cu rănile dumneavoastră, împreună cu articole despre felul în care le-ați căpătat, ceea ce e foarte posibil să se întâmple, căci amândoi știm că nu aveți numai prieteni, ci și dușmani în poliție. Și ar trebui să vă gândiți ce se va întâmpla cu autoritatea dumneavoastră dacă află oamenii ce v-a făcut un amărât de instructor de scufundări și a reușit să scape, chiar dacă pentru puțin timp.

Hassan se încruntă și dădu din cap aprobator. Știa cât de temut e.

— Atunci care-i alternativa?

— Ne retragem acuzațiile. Spunem că a fost o neînțelegere. O scoatem pe fată din țară. Mințiți până vă refaceți. Între timp, noi îl vânăm pe Knox.

Hassan se gândi mai mult timp în tăcere.

— Foarte bine, spuse el într-un final. Dar vreau ca tu să-ți asumi toată răspunderea. Și mă aștept la rezultate. Pricepi?

— Da, domnule, înțeleg perfect.

CAPITOLUL 7

I

Gaille era pentru prima dată în Alexandria. Era aglomerație pe Corniche. Catargele bărcilor de pescuit și ale iahturilor se unduiau ca niște dansatoare de flamenco în briza ușoară care aducea un miros acid de fructe. Tânăra își dădu capul pe spate, își puse mâna streașină la ochi ca să-i ferească de soarele din zori care se ivea tremurător printre hotelurile înalte și dreptunghiulare, decolorate de soare, blocurile de locuințe și birouri, cu antene de satelit. Locul revenea la viață, căscând copios. Alexandria fusese întotdeauna orașul egiptean ai cărui locuitori se trezeau mai târziu. Magazinele ridicau obloanele metalice și instalau copertinele. Grupuri de bărbați vânjoși își sorbeau cafelele în plăcintării și se uitau cu nepăsare la băieții și fetele în zdrențe, care treceau printre mașini să vândă șervețele și țigări. Străduțele ce porneau de la faleză erau înguste, întunecoase și ușor amenințătoare. Un tramvai deja plin de călători se opri să mai ia și alții. Un polițist într-o uniformă de un alb orbitor și cu o șapcă turtită pe cap ridică o mână să devieze circulația la dreapta. Un vechi tren pentru navetiști zăngăni când trecu de o intersecție cu o încetineală enervantă. Niște băieței se jucau de-a prinselea în vagoane pentru vite.

Elena se uită la ceas cu subînțeles.

— Ești sigură că ăsta e drumul bun?

Gaille dădu din umeri a neputință. Singura ei hartă era o fotografie tremurată dintr-un vechi ghid turistic.

— Cred că da.

Elena oftă cu zgomot.

— Ai putea măcar să te străduiești.

— Dar mă străduiesc cât pot.

Șefa ei era în dimineața asta mai arțăgoasă ca de obicei. Gaille nu-și putea alunga bănuiala că era pedepsită pentru greșeala de ieri, când îi încălcase proprietatea sau că Elena găsise pretextul să o scoată din deltă din această cauză.

— Trebuie să fie pe aici la stânga.

— Pe aici la stânga? pufăi Elena. Asta mă ajută foarte mult.

Gaille își scoase capul pe fereastră; o durea pentru că dormise prea puțin și băuse atâta cafea. Era un șantier în față, un schelet imens de beton cu bare de oțel ce porneau de sus, ca piciorușele unui păianjen. Fata spuse cu disperare în glas:

— Cred că ăsta e.

— *Crezi* sau ești *sigură?*

— N-am mai fost niciodată în Alexandria, protestă Gaille. De unde să știu?

Elena pufăi și scutură din cap, dar arătă spre stânga și trecură printr-o poartă dublă, ajungând pe un drum cu pietriș. Trei egipteni vorbeau cu însuflețire la capătul acestuia.

— Ăsta-i Ibrahim, mormăi Elena, așa de vizibil supărată, că Gaille abia se stăpâni să nu zâmbească. „Dacă Elena credea că se bucura…!” Parcară mașina.

Gaille deschise repede portiera și sări din mașină, devenind brusc grozav de sfioasă. În mod normal, era sigură pe ea când era vorba de profesia ei, dar nu avea încredere în aptitudinile ei de fotograf și, în consecință, se simțea o impostoare. Se duse în spatele camionetei, în aparență ca să-și verifice bagajele și echipamentul, dar în realitate ca să se ascundă.

Elena o strigă. Gaille trase aer în piept de două ori să se calmeze, apoi își așternu un zâmbet pe față și se duse să-i întâlnească pe toți cei de acolo.

— Mansur, Ibrahim și Mahomed, zise Elena, arătându-i

pe fiecare. Ea e Gaille.

Ibrahim radia.

— Fotograful nostru talentat! Îți suntem recunoscători.

— Nu sunt chiar un…

— Gaille este un fotograf excelent, spuse Elena, aruncându-i o privire tăioasă. Pe deasupra, e și specialistă în limbi vechi.

— Minunat! Minunat! Ibrahim zâmbi distrat, uitându-se la ceas. Mai trebuie să vină cineva. Îl știți pe Augustin Pascal?

Elena pufăi.

— Îi știu doar reputația.

— Într-adevăr, clătină din cap Ibrahim. E un eminent arheolog subacvatic.

— Nu la asta mă refeream, zise Elena.

— Aha.

După câteva minute se auzi un motor la intrarea în șantier.

— Uite-l! A venit, spuse Ibrahim.

Un bărbat de treizeci și ceva de ani se apropie pe o motocicletă strălucitoare, neagră și cromată, trecând prin hârtoape, cu capul descoperit, ceea ce îi lăsa părul negru și lung să-i fluture liber. Purta ochelari reflectorizanți, avea barba nerasă de două zile, era îmbrăcat cu o geacă de piele și blugi și încălțat cu cizme negre de motociclist care îi treceau de genunchi. Conduse motocicleta până se opri și coborî. Își luă o țigară și bricheta Zippo de alamă din buzunarul de la cămașă.

— Ai întârziat, îi spuse Ibrahim.

— *Désolé,* mormăi el, apărând flacăra cu palma. A intervenit ceva.

Mansur întrebă ironic:

— Sophia, cum cred eu?

Augustin rânji ca un lup.

— Știi că nu profit niciodată de studentele mele în felul ăsta.

Elenei i se împletici limba în gură și mormăi ceva obscen în grecește. Augustin zâmbi și se întoarse spre ea, cu brațele deschise.

— Ei? făcu el. Vezi ceva ce-ți place, nu?

— Nici pomeneală! i-o întoarse Elena. Îmi stai în drum.

Mansur râse și îl bătu amical pe Augustin pe umăr. Dar Augustin nu părea deloc jenat. O măsură pe Elena cu privirea din cap până-n picioare, apoi îi zâmbi în chip de sinceră aprobare, poate și un pic seducător, căci era o femeie extrem de atrăgătoare, iar mânia o făcea și mai frumoasă. Gaille tresări și făcu un pas în spate, așteptându-se ca Elena să izbucnească, cu observații tăioase după cum îi era obiceiul, dar Ibrahim se puse între ei exact la timp.

— Ei bine, spuse el cu o voioșie nervoasă, să începem, nu?

Vechea scară în spirală părea șubredă. Gaille coborî cu multă precauție. Dar ajunseră cu toții jos fără probleme și se strânseră în rotondă. De sub moloz se vedea un colț al mozaicului negru cu alb. Gaille i-l arătă Elenei, șoptindu-i ceva.

— Ptolemeic, declară Elena cu voce tare, lăsându-se pe vine să dea deoparte molozul. Circa 250 î.Hr.

Augustin făcu semn spre pereți.

— Ăștia sunt romani, afirmă el.

— Vrei să spui că nu pot să recunosc un mozaic macedonean?

— Spun doar că basoreliefurile sunt romane.

Ibrahim își ridică mâinile cu palmele înainte ca să-i oprească din ciondăneală.

— Dar de ăsta ce ziceți? le sugeră el. Inițial a fost un mormânt pentru vreun macedonean bogat. Apoi l-au descoperit romanii după trei sute de ani și l-au transformat în necropolă.

— Asta ar explica forma scării, recunoscu Elena în silă. Macedonenii nu construiau nimic în spirală. Doar linii

drepte sau pătrate.

— Și au trebuit să mărească puțul când au făcut aici o necropolă, încuviință Augustin. Pentru lumină și ventilație; ca să poată coborî cadavrele și să scoată piatra rămasă după cioplire. Știți, o vindeau constructorilor.

— Sigur că știu, spuse Elena cu asprime în glas. Mersi pentru informație, adăugă ea, ironic.

Gaille nu îi prea asculta. Se uita în sus la rotocolul de cer de deasupra capului ei, și simțea că o ia cu amețeală. Doamne, sarcina o depășea. O excavație de urgență nu oferea o a doua șansă. În următoarele două săptămâni, mozaicul, toate aceste sculpturi rafinate și orice altceva ce se afla în acel loc vor trebui fotografiate. După aceea, situl va fi probabil închis pentru totdeauna. Pentru artefacte ca acestea era nevoie de un adevărat profesionist, cineva cu multă experiență, care să-și cunoască bine meseria, și de aparatură sofisticată, iluminat special. Înspăimântată, o apucă pe Elena de mânecă, dar femeia își dădu seama că Gaille vrea să discute cu ea și îndepărtă mâna, coborând după Mohamed în peristilul mormântului macedonean. Galbenul închis și mat al calcarului era scos în evidență de blocurile strălucitoare de marmură albă ale fațadei cu patru coloane ionice și frontonul din același material. Se opriră câteva minute să admire totul, apoi își continuară drumul prin ușa de bronz întredeschisă, spre anticamera criptei.

— Priviți! exclamă Mansur, luminând cu lanterna pereții laterali. Se apropiară cu toții să vadă mai bine. Erau pictați, deși culorile păliseră foarte mult. În Antichitate, exista obiceiul să se zugrăvească scene din viața celui decedat în interiorul sau în jurul mormântului său.

— Poți să le fotografiezi? întrebă Mansur.

— Nu știu dacă o să iasă bine, spuse Gaille, amărâtă.

— Trebuie spălate întâi, sugeră Augustin. Cu multă apă. Pigmentul pare acum distrus. Dar dă-i apă din belșug și se va trezi la viață ca o floare frumoasă. Credeți-mă.

— Dar nu *prea* multă apă, îi avertiză Mansur. Și nu pune lumina prea aproape. Căldura va crăpa tencuiala.

Gaille se uită deznădăjduită la Elena, dar șefa ei refuza cu încăpățânare să-i întâlnească privirea. În schimb, lumină cu lanterna inscripția de deasupra portalului spre sala principală.

— Akylos din cei treizeci și trei, traduse Augustin cu ușurință din greaca veche.

În acel moment, lumina dispăru de pe inscripție, căci Elenei îi scăpase lanterna din mână și înjura cu atâta năduf, că Gaille se uită la ea șocată. Însă celelalte lanterne se îndreptară spre inscripție.

— Akylos din cei treizeci și trei, își reluă Augustin traducerea, e destinat să fie cel mai bun și mai slăvit dintre toți.

— E Homer, murmură Gaille. Toți se uitară uimiți la ea. Fata simți că îi iau foc obrajii. Din *Iliada,* adăugă ea.

— Așa e, încuviință Augustin. Despre un om pe nume Glaucus, așa cred.

— De fapt, remarca apare de două ori, rosti Gaille cu timiditate. O dată despre Glaucus și altădată despre Ahile.

— Ahile, Akylos, aprobă Ibrahim. Avea cu siguranță o părere foarte bună despre el însuși.

Nu slăbi din ochi inscripția nici când îl urmă pe Mohamed în camera principală, așa că se împiedică de treapta cea joasă și căzu în coate și genunchi. Toată lumea pufni în râs când se ridică, scuturându-se de praf, cu mutra amărâtă a unui om predispus la accidente.

Augustin se îndreptă spre scutul fixat pe zid.

— Scutul unui hoplit, remarcă el. Adică soldat purtător de scut, le explică celorlalți, când văzu că Ibrahim nu înțelege. Trupele speciale ale lui Alexandru. Cea mai mare unitate de infanterie a celei mai grozave armate din istoria omenirii. Poate că, la urma urmelor, nu făcea degeaba pe grozavul.

II

Ibrahim mergea alături de Mohamed, în fruntea celorlalți vizitatori. Deși încercase să nu-și facă speranțe prea mari în privința acestui sit, se simțea profund dezamăgit că, în loc de un mormânt regal, găsise doar locul de veci al unui simplu soldat. Dar era un profesionist, așa că se concentra din răsputeri să înțeleagă cu ce avea de-a face.

Prima încăpere îi spusese mult din ce voia să știe. În fiecare perete erau *loculi,* ca sertarele dintr-o morgă; și fiecare din acestea era plin de oseminte umane, pe jumătate îngropate în nisip fin de culoare gălbuie, dar mai multe fuseseră aruncate pe jos, probabil de către hoții de morminte care căutau comori. Printre oase și moloz găsiră o figurină din faianță spartă, câteva monede verzui și înnegrite datând din secolele I-IV d.Hr., numeroase fragmente de teracotă provenind de la opaițele funerare, diverse vase și statuete. Erau și bucăți mari de piatră și tencuială. *Loculi* fuseseră sigilați după înhumare, dar hoții sfărâmaseră pecețile să scoată conținutul.

— Uitați aici, le atrase atenția Augustin, luând niște bucăți înnegrite dintr-unul din *loculi.* Fragmente de mumii.

— Grozav! exclamă Ibrahim.

Mohamed se încruntă.

— De ce e așa grozav?

— Pentru că e foarte puțin probabil ca, din Antichitate, să fi intrat cineva aici, îi explică Augustin. Hoții au făcut mumiile bucățele, după cum vezi, fiindcă oamenii ascundeau în cavitățile cadavrelor bijuterii și alte obiecte personale de preț. Dar acum câteva sute de ani, mumiile în sine începuseră să fie valoroase. Erau foarte solicitate în Europa, să știi.

— Pentru muzee?

— Nu numai. Cel puțin nu la început. Europenii credeau că bitumul e foarte eficace împotriva bolilor. Era pe atunci un leac miraculos. Fiecare spițerie și doctor trebuiau să aibă un stoc. Cererea era așa de mare, că rezervele s-au împuținat. Oamenii au început să caute noi resurse. Știi ce negre sunt cadavrele mumificate; toată lumea era convinsă că erau îmbibate în bitum. De aici vine termenul de „mumie”, *mumia* era cuvântul persan pentru bitum, iar cele mai multe mărfuri de acest fel proveneau din Persia.

Mohamed făcu o grimasă.

— Oamenii foloseau mumiile pe post de doctorii?

— Europenii, da, zise Ibrahim, zâmbindu-i complice constructorului cel solid. În orice caz, Alexandria era cel mai important centru al acestui negoț, așa că, dacă găsești aici multe fragmente de mumii, e aproape sigur că nu s-a știut de locul ăsta cel puțin cinci sute de ani, poate și mai mult.

Trecură în altă încăpere. Mansur se lăsă pe vine să întoarcă o pecete din ghips cu lanterna. Avea urme vagi de pictură pe ea, o femeie șezând și un bărbat în picioare se strângeau de mâinile drepte.

— Un *dexiosis,* murmură el.

— Soția lui murise, îi explică Ibrahim lui Mahomed. Aici își iau ultimul adio.

— Sau poate e și el acolo cu ea, mormăi Mohamed. Pare să fie înghesuială mare în mormintele astea.

— Da. Prea mulți oameni. Spațiu insuficient. Așa era în Alexandria. Știi, se estimează că trăiau aici un milion de oameni în Antichitate. Ai văzut Gabbari?

— Nu.

— E enorm. Un adevărat oraș al morților. Și mai sunt Shatby și Sidi Gabr. Dar nici așa nu erau destule. Mai ales după ce s-a răspândit creștinismul.

Mohamed se încruntă.

— De ce?

— Înainte de apariția creștinismului, mulți alexandrini

preferau să fie incinerați, explică el. Vezi firidele astea în pereți? Erau pentru urne și casete. Dar creștinii credeau în înviere, așa cum știi. Trebuiau să păstreze corpurile.

— Atunci crezi că aici e o necropolă creștină?

— E o necropolă alexandrină, răspunse Ibrahim. Vei găsi aici osemintele oamenilor care au crezut în zeii egipteni, greci sau romani, sau evrei, creștini, oameni de orice religie de pe pământ.

— Și ce se va întâmpla acum cu rămășițele lor pământești?

Ibrahim dădu din cap.

— Le vom studia. Putem afla o mulțime de lucruri despre alimentația, starea lor de sănătate, rata mortalității, amestecul etnic și tradițiile culturale. Precum și multe altele.

— Vor fi tratate cu respect?

— Sigur că da, prietene. Sigur că da.

Se întoarseră și intrară în altă cameră.

— Ce-i asta? întrebă Augustin, aplecându-se ca să îndrepte lanterna spre o deschizătură în perete, de unde coborau câteva trepte în întuneric.

— Nu știu, zise Mohamed, ridicând din umeri. N-am mai văzut așa ceva.

Ibrahim trebui să se aplece mult ca să se strecoare jos, iar Mohamed o luă de-a bușilea. Scara dădea într-o încăpere ce părea cripta unei familii bogate, despărțită cu un rând de coloane și pilaștri sculptați în două spații distincte, unde erau în total cinci sarcofage de piatră de diverse mărimi lângă pereți, toți decorați cu picturi în diferite stiluri și reprezentând mai multe religii, lucru obișnuit în Alexandria greco-romană. Un portret al zeului grec Dionisos era sculptat în calcar deasupra imaginilor egiptene ale boului Apis, un animal puternic, și ale lui Anubis, zeul-șacal; în altă parte era pictat Serapis, o zeitate introdusă cu mult succes în Egipt de către Ptolemeu, alături de meduze și discuri solare. În firidele de

deasupra fiecărui sarcofag erau vase canopice, poate conținând încă măruntaiele puse acolo odinioară, stomacul, ficatul, intestinele și plămânii decedatului. Și alte obiecte se găseau înșiruite pe rafturile tăiate în piatră de jur-împrejurul pereților: opaițe funerare, amfore, scarabei, mici obiecte de argint și bijuterii din bronz, bătute cu pietre prețioase dar înnegrite de vreme.

— Minunate, spuse Augustin în șoaptă. Cum de le-au scăpat hoților?

— Poate că ușa era secretă, sugeră Ibrahim, dând cu piciorul în moloz. Un cutremur sau doar trecerea timpului.

— De când crezi că datează? întrebă Mohamed.

Ibrahim îi aruncă o privire lui Augustin.

— Secolul I d.Hr.? Poate al II-lea.

Ajunseră într-un final la pânza de apă freatică. Treptele dispăreau îmbietoare sub apă, ducând poate la alte încăperi aflate dedesubt. Nivelul apei subterane se ridicase și scăzuse considerabil de-a lungul secolelor, așa că, dacă aveau noroc, se putea să-i fi oprit pe hoți, asta însemna că vor găsi întregi camere funerare neatinse. Augustin se aplecă și își băgă mâna în apă, făcând vălurele.

— Avem destul buget pentru o pompă? întrebă el.

Ibrahim ridică din umeri. Pompatul era scump, zgomotos, murdar și de ce cele mai multe ori ineficient. Presupunea, de asemenea, și să tragă o conductă groasă prin coridor și pe casa scării, ceea ce avea să stânjenească lucrările de excavare.

— Dacă trebuie.

— Dacă vrei să mă duc eu primul acolo, mai am nevoie de cineva. Asemenea locuri pot fi capcane mortale.

Ibrahim dădu din cap aprobator.

— Ia pe cine vrei. Las la latitudinea ta.

III

Mobilul lui Nessim sună când se apropia de Suez.

— Alo, cine e? întrebă el.

— Eu sunt, îi răspunse o voce de bărbat.

Nessim nu-l recunoscu pe apelant, dar știa că e mai bine să nu pună întrebări. Contactase foarte mulți oameni ieri-seară, dar puțini dintre ei voiau să se știe de legăturile lor cu Hassan. Era ușor să fii urmărit prin telefonia mobilă; trebuia să-ți asumi riscul de a fi monitorizat tot timpul.

— Ce ai aflat?

— Tipul tău are dosar.

A! Acum știa cine sunase. Deci serviciile secrete egiptene aveau un dosar despre Knox. Interesant.

— Și?

— Nu pot să-ți spun la telefon.

— Sunt în drum spre Cairo. Ne vedem tot acolo unde ne-am întâlnit ultima dată?

— La șase. Telefonul se închise.

IV

Ibrahim începu să simtă o oarecare nervozitate când urcă scara spre lumina zilei. Acum el și Elena trebuiau să-i raporteze ce găsiseră lui Nicolas Dragoumis, iar de decizia lui depindea nu numai soarta acestui sit, ci și ultima speranță a lui Mohamed pentru fiica sa. Îl strânse de antebraț pe omul cât un munte ca să-l liniștească în măsura posibilităților, apoi trase adânc aer în piept și se îndepărtă puțin cu Elena, Mohamed privindu-l în tot acest timp cu ochii umezi, rugători.

Formă numărul de la Grupul Dragoumis și îi spuse Katerinei cum îl cheamă, apoi așteptă să-i facă legătura cu Nicolas.

— Ei, cum e? întrebă Nicolas.

— E un sit remarcabil, spuse Ibrahim. Sunt câteva minunate…

— Mi-ai promis un mormânt regal macedonean sau nu?
— V-am promis ceva care să arate ca un mormânt regal, spuse Ibrahim. Și așa și este. Din păcate, pare să fie mormântul unui soldat, nu al unui conducător macedonean.
— Al unui soldat de rând? repetă batjocoritor Nicolas. Și te aștepți ca Grupul Dragoumis să cheltuie douăzeci de mii de dolari pe mormântul unui soldat de rând?
— Nu chiar un soldat oarecare, protestă Ibrahim. Era unul din purtătorii de scut ai lui Alexandru, un bărbat pe nume Akylos. Potrivit…
— *Ce?* interveni Nicolas, nevenindu-i să creadă. Cum ai zis că-l chema?
— Akylos.
— Akylos? Ești absolut sigur?
— Da. De ce?
— E Elena acolo?
— Da.
— Dă-mi-o la telefon. Acum. Vreau să vorbesc cu ea.
Ibrahim dădu din umeri și îi pasă Elenei mobilul. Ea se duse un pic mai departe și se întoarse cu spatele ca să nu poată fi auzită. Vorbi cam un minut, apoi reveni și îi dădu înapoi telefonul.
— Ai câștigat, îi spuse ea.
Ibrahim se încruntă.
— Ce-i așa grozav la Akylos ăsta?
— Nu știu, zise Elena, ferindu-și privirea de a lui. Dar el a insistat să fie ținut la curent.
— Desigur. Am să-l informez cât de des…
— Nu tu. Eu trebuie s-o fac. Voi avea acces nelimitat.
— Dar asta nu e…
— Astea-s condițiile lui, zise ea. Da sau nu?
Ibrahim se uită la Mohamed, care își frângea mâinile în așteptarea verdictului.
— Da, spuse Ibrahim, oftând.
— Bine, făcu Elena. O să-l anunț pe domnul Dragoumis.

Ibrahim se întoarse spre Mohamed și îi făcu semn din cap că da, iar acesta din urmă închise ochii și se încovoie puțin, apoi se îndreptă clătinându-se spre biroul lui, fără îndoială ca să dea niște telefoane în interes personal.

— Deci începem treaba? întrebă Mansur, care venise și el.

— Da.

— Distrugem sau nu?

Ibrahim aprobă din cap. Bună întrebare. În două săptămâni, dacă grupul hotelier primea undă verde, tone de pământ vor umple casa scării ca o alunecare de teren programată, intrarea va fi astupată pe veci și se va face o parcare deasupra ei, ca nimeni să nu mai poată coborî acolo jos. Dacă asta urma să se întâmple, vor trebui să scoată mai întâi orice lucru de valoare, inclusiv să taie cu grijă basoreliefurile de pe pereți și mozaicul de pe podeaua rotondei, să ia sarcofagele, ușile și scutul. Era posibil, dar era nevoie de mult timp și pricepere, plus echipament greu, și trebuiau să planifice totul de îndată. Pe de altă parte, Alexandria era, din păcate, săracă în situri istorice, mai ales din perioada ptolemeică timpurie. Dacă ar putea negocia cu grupul hotelier accesul permanent la intrarea pe scară, această necropolă ar putea fi inclusă drept un obiectiv important în turul orașului; dar numai dacă mozaicul, toate basoreliefurile și alte artefacte de valoare ar rămâne pe locul lor și ar fi bine protejate când se făceau săpături în jurul lor.

— Fără distrugeri, spuse Ibrahim într-un final. Vorbesc eu cu cei de la grupul hotelier. Poate își vor da seama de valoarea unui obiectiv antic pe proprietatea lor.

Mansur pufăi.

— Și poate că, în generozitatea lor, ne vor da muncitori în plus de câte ori avem nevoie.

— Da. Bine. Lasă-mă să tratez eu cu ei. Te descurci cu săpăturile, da?

— Nu va fi ușor, spuse Mansur. Pot să le amân pe cele

de la Shatby. Nu sunt de mare urgență. Putem să mutăm aici echipa, generatorul și sistemul de iluminat. Dar tot mai avem nevoie de oameni.

— Dă de veste în oraș. Ai un buget suficient.

— Da, dar cu o echipă mai mare vom avea nevoie de ventilație; și nu vreau ca oamenii să scoată artefactele pe scara asta. S-ar produce cu siguranță accidente. Trebuie să instalăm un lift. Iar Augustin o să vrea o pompă. Știu sigur. Și asta nu-i tot ce avem nevoie la acest sit, îți dai seama? Ne trebuie și oameni care să sorteze și să înregistreze ce aducem noi sus. Cinci sute de *loculi* de golit, nu-i glumă. Apoi șase-șapte mii de cadavre în fragmente de dezgropat și dus la muzeu sau universitate. În următoarele două săptămâni. Pocni din degete. Așa vor trece săptămânile astea.

Ibrahim zâmbi. Mansur își crea în minte o problemă pentru ca satisfacția să fie mai mare la rezolvarea ei.

— Atunci mai bine începi de îndată, îl sfătui el.

V

Akylos!

Lui Nicolas nu-i venea să creadă ce auzise. Dar, în același timp, credea că e adevărat. Ce e scris, scris rămâne. Și reînvierea măreției de altădată a Macedoniei era *scrisă,* și nu numai în *Cartea lui Daniel.*

— Ce-i cu toată chestia asta? strigă Julia Melas să acopere zgomotul motorului mașinii de teren Lamborghini Murciélago.

Era o jurnalistă ambițioasă de la un ziar canadian, care îi lua un interviu lui și tatălui său pentru un articol despre Macedonia, în Canada exista o comunitate numeroasă de expați, un izvor nesecat de sprijin moral și financiar. Și nu era rău deloc să-i ai în vedere. Poate, dacă lucrurile ieșeau

bine…

— Noi și Grupul Dragoumis sponsorizăm cercetarea istorică din toată lumea, îi răspunse el, tot strigând. Adevărul nu se limitează la un singur loc, știi.

Frână când începu să urce dealul. Un camion alb apăru de după o curbă, coborând mai repede decât ar fi fost prudent la mărimea și vechimea sa, împins de gravitație. Nicolas nu era în dispoziția necesară să aștepte, nu cu o fată drăguță lângă el, prin urmare, apăsă pe accelerație și intră pe contrasens, așa că vehiculul trebui să frâneze, să vireze și să claxoneze neputincios. Fata scoase un țipăt scurt, apoi se uită cu admirație la el. Nicolas râse cu poftă. Se simțea surescitat. Se întâmpla ceva. Așa era viața; un an, doi, nimic, apoi totul deodată.

— Te referi la Aristandru? strigă ea, pe când o pală de vânt îi ridica fusta până la coapse, așa că trebui să și-o tragă sfioasă în jos.

Nicolas încetini puțin, iar motorul nu mai făcu atâta zgomot, așa că puteau vorbi acum pe un ton cât de cât normal.

— Era profetul preferat al lui Alexandru, spuse el. După moartea lui Alexandru, a susținut că avusese o viziune cum că orice țară care primea trupul neînsuflețit al lui Alexandru va fi de necucerit veacuri de-a rândul. Poate că a avut cu adevărat o viziune sau doar dorea ca trupul lui Alexandru să fie repatriat. Cine poate să știe?

— Și ce s-a întâmplat?

— Un general pe nume Perdicas era conducătorul triumviratului căruia i se încredințase imperiul după moartea lui Alexandru. El voia să-l aducă pe Alexandru înapoi în Macedonia, să-și doarmă somnul de veci în Mormintele Regale de la Aigai, lângă tatăl său Filip II.

Ajunseră pe coama unui deal; câmpiile fertile ale Greciei de Nord se întindeau la picioarele lor. Nicolas trase pe marginea șoselei și parcă. Ieșiră din mașină, pentru ca el să-i poată arăta fetei unde se află Aigai, între dealurile din

depărtare.

— Se numește Vergina acum. Mormintele au fost descoperite cu treizeci de ani în urmă. Erau mărețe. E un palat în vârful colinei. Și un amfiteatru în aer liber, unde se crede că a fost asasinat Filip. Locul în care Alexandru a devenit rege. Locul din care a luat naștere lumea elenistică. Ar trebui să te duci acolo să vezi totul.

— O voi face, îl asigură ea. Dar omul acela, Perdicas – e sigur că n-a adus acasă corpul lui Alexandru?

— Nu, spuse Nicolas, pe un ton sumbru. Unul din ceilalți generali macedoneni, pe nume Ptolemeu, l-a furat și l-a dus în Egipt. Clătină din cap cu regret. Închipuie-ți cum ar fi fost! Macedonia necucerită veacuri întregi.

Julia se încruntă.

— Dar nu poți să crezi așa ceva.

— De ce nu?

— Păi... e doar o profeție.

Nicolas scutură din cap.

— Gândește-te totuși. Perdicas era singurul care avea autoritatea necesară să țină imperiul unit. După ce Ptolemeu a furat trupul lui Alexandru, Perdicas a încercat să-l recupereze, dar asta ar fi însemnat să treacă Nilul. A ratat traversarea de două ori. Mare parte din oamenii lui s-au înecat sau au fost înhățați de crocodili. Ofițerii lui Perdicas s-au înfuriat așa tare pe el, că l-au omorât în cortul său. După aceea, dezmembrarea imperiului a devenit inevitabilă. Moștenitorii legitimi al lui Alexandru au fost asasinați. Fiecare se gândea numai la sine pe atunci. Acum imaginează-ți că Perdicas ar fi reușit.

— Da?

— Vino aici, o rugă el, luând-o de mijloc cu brațul stâng, trăgând-o lângă el, apoi arătându-i cu mâna dreaptă măreața panoramă scăldată în soare până la Marea Egee. Privește, o îndemnă cu mândrie. Macedonia. Nu e o priveliște minunată?

— Da, aprobă ea.

— Închipuie-ți că Perdicas reușea să-l aducă pe Alexandru acasă. Da, era un om ambițios, dar și onorabil. L-ar fi apărat pe fiul lui Alexandru, care n-ar fi fost asasinat. S-ar fi stabilit o ierarhie, o succesiune legitimă. Alexandru IV ar fi ajuns pe tron cu imperiul intact; și, dacă ar fi fost un bărbat înzestrat măcar cu o zecime din calitățile tatălui său, cine știe câtă vreme ar fi durat imperiul? Poate că, într-adevăr, am fi fost de necucerit multe secole de-a rândul.

— Dar ai spus că trupul lui Alexandru a fost dus în Egipt, remarcă Julia. Iar Egiptul nu a fost de necucerit de-a lungul timpului, nu-i așa?

Nicolas pufni în râs. Îi plăcea ca o fată drăguță să fie și deșteaptă.

— Nu, recunoscu el. Dar uite ce s-a întâmplat. Ptolemeu și urmașii săi au domnit fără probleme cât timp au respectat trupul lui Alexandru. Dar Ptolemeu IX a dat ordin să fie topit coșciugul de aur al marelui rege pentru a face monede cu care să-și plătească trupele, iar de atunci dinastia a intrat în declin și nu și-a mai revenit niciodată. Și cine le-a luat locul Ptolemeilor?

— Cine?

— Cezarii romani. Îl venerau pe Alexandru, să știi. Iuliu Cezar a plâns pentru că nu era nici pe departe un conducător la fel de bun ca Alexandru. Augustus, Septimius Sever, Caracalla și Hadrian au făcut cu toții pelerinaje la mausoleul marelui Alexandru, unde i s-au închinat și i-au adus jertfe. Era un erou pentru ei. Dar au urmat răscoale, mormântul lui Alexandru a fost profanat, romanii au pierdut Egiptul în favoarea arabilor. Mesajul e clar, nu?

— Oare? Julia căzu pe gânduri.

— Cinstește-l pe Alexandru și vei prospera. Ignoră-l și vei pieri. În Macedonia, dintre toate celelalte locuri de pe pământ, lui Alexandru i s-au adus toate onorurile cuvenite. Așa că nu va fi niciodată cucerită.

Fata se uită la el cu un pic de teamă.

— Sper că... nu crezi cu adevărat așa ceva.

— De ce nu? Roma a prosperat numai datorită faptului că provinciile Imperiului Macedonean se luptau una cu alta. Dacă Macedonia ar fi fost încă unită, Roma nu ar fi putut niciodată să-și ia avânt. Întreaga istorie a lumii ar fi fost altfel.

Julia bătu în retragere, un pic nedumerită. Se uită la ceas și zâmbi cu o veselie prefăcută.

— Poate c-ar fi mai bine să plecăm, spuse ea. Tatăl tău ne așteaptă.

— Sigur, aprobă Nicolas, nu trebuie să-l facem pe tata să aștepte.

Se sui din nou în mașina de teren și trase capota, savurând bubuitul hârâit al motorului. Casa tatălui său era la un sfert de oră distanță. Dar mai trebuia să treacă de punctele de control. Nicolas insista să fie și el percheziționat. Niciun fel de excepții. Fuseseră prea multe amenințări cu moartea la adresa tatălui său ca să mai riște câtuși de puțin. Dar trecură cu bine și intrară pe alee.

— Uau! murmură Julia, când îi apăru în fața ochilor casa lui Filip Dragoumis.

— O reconstituire a palatului din Aigai, spuse Nicolas. Doar că e mai mare. Tatăl său își părăsea rareori reședința în ultimul timp. Devenise mai retras odată cu trecerea anilor și își lăsase imperiul financiar pe mâinile unor directori pricepuți pentru a se concentra asupra visului său: eliberarea Macedoniei.

Costis, șeful gărzilor tatălui său, le ieși în întâmpinare.

— Ea e Julia, îi spuse Nicolas. A venit să-i ia un interviu tatălui meu. Dar mai întâi vreau să vorbesc cu el între patru ochi.

— E în criptă, zise Costis, dând din cap.

Nicolas îi făcu Juliei un semn din cap.

— Ne vedem mai târziu. Poate te duc după-amiază în oraș cu mașina.

— Mersi. Dar pot să iau un taxi.

El râse din nou, bucurându-se de stânjeneala ei. Părea tulburată de când îi vorbise despre profeția lui Aristandru. Occidentalii de astăzi! Se sperie la cea mai mică aluzie despre sacru! Era bine că fata nu fusese în biserică ieri-seară și că nu-i spusese nimic de *Cartea lui Daniel.* Adică întreaga profeție, plus descrierea omului care va aduce Macedoniei libertatea.

Singurul mod de a ajunge în subsol era cu un lift blindat. Nicolas păși înăuntru. Ușile de oțel se închiseră. Își apropie ochii de scannerul care examina retina. Liftul începu să coboare încet, clătinându-se puțin de la propria greutate.

Liftul se opri; ușile se deschiseră. Nicolas ieși. Un paznic înarmat stătea în dreptul ușii de oțel de la încăperea principală, în care își ținea tatăl său cele mai mari comori, documentele istorice și artefactele pe care le studia acum, în căutarea singurului lucru care lipsea încă mișcării lor de eliberare. Ușa încăperii se deschise. Nicolas intră, gândindu-se încă la *Cartea lui Daniel,* la omul a cărui sosire pe lume fusese prezisă cu 2 500 de ani în urmă.

> La sfârșitul stăpânirii lor, la vremea covârșirii păcatelor lor, se va ridica un rege cu chip semeț și isteț în lucrurile ascunse. Și stăpânirea lui va crește în putere – dar nu prin puterea lui însuși – și va face pustiiri uriașe și în orice lucru va izbuti și va prăbuși pe cei tari și pe poporul sfinților. Din pricina istețimii lui, va izbuti înșelăciunea în mâna lui și se va semeți în inima sa și în plină vreme de pace va doborî pe mulți.

Tatăl său, parcă printr-un fel de telepatie, stătea deja în fața vitrinei în care erau expuse niște papirusuri din Mallawi, cu mâinile ca de preot puse pe cadrul din lemn de nuc, și se uita în jos la foițele îngălbenite cu scrisul negru decolorat. Dragostea puternică, respectul și mândria ardeau în pieptul lui Nicolas.

Bătrânul își ridică ochii negri, calmi și îl săgetă pe Nicolas cu privirea. *Într-adevăr, un rege cu chip semeț.*

— Da, ce e? întrebă el.

— Ai avut dreptate, spuse Nicolas. L-au găsit pe Akylos. Apoi izbucni, neputându-și stăpâni înflăcărarea. A început.

CAPITOLUL 8

I

Lumina soarelui căzu pe fața lui Knox printr-un spațiu între perdele pe când încerca să doarmă pe canapeaua lui Augustin. Se întoarse pe partea cealaltă și încercă să adoarmă din nou, dar degeaba. Era prea cald. Se sculă din pat, își făcu o oală de cafea, luă un croasant din frigider, îl unse cu unt și *confiture de framboises*, apoi se învârti prin apartament, căutând moduri de se distra de unul singur. Televiziunea egipteană era penibilă în majoritatea timpului, dar aparatul portabil alb-negru al lui Augustin, cu imaginea instabilă, o făcea complet de nevizionat. Și nu avea nimic de citit în casă, cu excepția unor ziare vechi și a unor cărți franțuzești de benzi desenate. Nu era un apartament în care aveai cum să-ți petreci timpul, ci unul în care să dormi, de preferință nu singur.

Ieși pe balcon. Blocuri înalte, toate la fel, se ridicau de jur-împrejur, toate zugrăvite în același bej decolorat, cu rufe puse la uscat pe balcoane, antene satelit orientate în aceeași direcție, așa cum se așezau credincioșii cu fața spre Mecca.

Niciun egiptolog nu ar afirma așa ceva, dar mulți priveau cu dispreț Alexandria. Abia luau în considerație epocile ptolemeică, romană și islamică ca făcând parte din adevărata egiptologie. Dar Knox nu gândea așa. Pentru el, aceasta era epoca de aur a Egiptului, Alexandria fusese orașul său de aur. Acum două mii de ani. Pe atunci fusese cea mai mare metropolă din lume, în care trăiseră cele mai strălucite minți ale Antichității. Arhimede studiase aici; la fel Galenus și Origene. Septuaginta fusese tradusă aici. Euclid își publicase aici celebrele sale lucrări. Chimia își trăgea numele de aici; *al-Khemia* era Pământul Negru al

Egiptului și chimia, arta egiptenilor. Aristarh elaborase aici teoria heliocentrică, cu peste o mie de ani înainte s-o formuleze Copernic. Eratostene calculase aproape exact circumferința Pământului, extrapolând discrepanțele între lungimea umbrelor aruncate de soare la zenit atât aici, cât și în Aswan, la circa 850 de kilometri spre sud, în timpul solstițiului de vară. Ce imaginație! Ce curiozitate intelectuală și câte strădanii! Un amestec de culturi fără precedent, o efervescență a gândirii care o egala pe cea din Atena și care nu și-a mai găsit pereche până în Renaștere. Cum putea cineva să considere aceste realizări de mâna a doua?

Intră din nou în cameră. Îi revenea furia simțită în cabină, pe iaht, îl furnicau și îi amorțeau degetele de la picioare și buricele degetelor de la mâini, i se încordau mușchii gambelor. Simțea nevoia să facă o plimbare lungă, să-și cheltuie surplusul de energie ca să-și calmeze nervii. Dar nu îndrăznea. Era sigur că oamenii lui Hassan începuseră deja să mișune prin gări, hoteluri, pe la companiile de taxi, arătând fotografia lui, căutându-i jeepul. Trebuia să stea ascuns. Dar nu era ușor. Augustin plecase în grabă să vadă un sit antic recent descoperit. Iisuse Hristoase, cât își dorea să fi mers cu el!

II

Un camion albastru îi apăru în față Elenei, angajându-se în depășirea unei dubițe mai lente, pe când femeia se întorcea la excavațiile din deltă, făcând-o să apese tare pe frână. Claxonă de mai multe ori până când camionul se dădu la o parte din fața ei, apoi coborî geamul, își agită pumnul în direcția șoferului și, spre uimirea acestuia, îi strigă niște înjurături în arabă, doar așa, ca să știe ce gândește despre el.

Era prost dispusă. Din cauza lui Nicolas. Și a

nenorocitului ăluia de francez îngâmfat. Amândoi îi treziseră amintiri despre soțul ei decedat, Pavlos; iar Elenei nu-i plăcea deloc, pentru că, de fiecare dată când se întâmpla asta, o durea din nou pierderea suferită.

Auzise de Pavlos cu mult înainte să-l întâlnească; o înfuriase și o amuzase în aceeași măsură prin tonul, mânia și inteligența articolelor sale, în care ridiculiza naționalismul macedonean. O intrigaseră și zvonurile despre femeile înnebunite după el, care îi cădeau în brațe ca muștele. Ea era o femeie mândră și independentă; și, ca toate celelalte de genul ei, își dorea să se îndrăgostească nebunește. Se întâlniseră în sfârșit într-o dezbatere la radioul din Salonic, pe poziții adverse. O surprinsese de la bun început. Se așteptase la un bărbat mai incisiv, mai încrezut, mai dichisit, mai convingător. Pavlos nu fusese deloc așa. Deși nu era chiar arogant, Elena nu întâlnise pe nimeni atât de sigur pe sine. Știuse de când îi strânsese mâna pentru prima oară că dăduse de necaz. Avea un fel tulburător de a se uita la ea și atunci, și mai târziu, de parcă stătea goală-pușcă în fața lui, de parcă înțelegea nu numai tot ce spunea ea, dar și ce gândea. O privea de parcă era un film pe care îl mai văzuse o dată.

O făcuse praf în dezbatere, demontându-i cele mai tari argumente cu umor, insistând mereu asupra punctelor ei slabe. Nu fusese niciodată atât de sfârtecată; ca un cadavru la un curs de anatomie. Deconcertată, încercase să-l intimideze citând remarca lui Keramopoullos despre stilul aparte al ceramicii macedonene, înainte să-și aducă aminte că îi aparținea lui Kallipolitis. Se uitase la el cu teamă ca să vadă pe fața lui un zâmbet larg. Preț de o clipă îngrozitoare, reputația ei de arheolog fusese la mila lui. Acea clipă când depinsese de bunăvoința lui îi schimbase viața.

Nu putea spune dacă era chipeș sau nu. Felul în care arăta nu mai avea importanță pentru ea, în afară de faptul că îl reprezenta. Alte femei îl consideraseră cu siguranță

arătos, deși bărbații erau întotdeauna induși în eroare în această privință. Era de înălțime medie și avea un început de burtă. Părul îi era negru și scurt, des și aspru ca lâna printre degetele ei, când îi trăgea capul pe sânii ei, dar chipul îi era blând, neted, proaspăt bărbierit. Avea buze pline, ochi mari și adânci în care te puteai pierde. Și ea se pierdea. O, Doamne, cum se mai pierdea.

Timp de două zile după dezbatere, Elena cutreierase fără țintă sălile muzeului, dintr-o cameră în alta, neoprindu-se niciodată, strângându-se singură în brațe ca o dependentă de droguri. De fiecare dată când încerca să lucreze, îi venea imediat o poftă lacomă care nu-i dădea pace. Nu sunase niciodată bărbați, dar lui Pavlos îi dăduse telefon. Speriată că își va bate joc de ea, îi spuse repede cine era, îl lăudă pentru problemele interesante pe care le abordase în dezbatere. El îi mulțumise. Apoi curajul o părăsise. Ținea telefonul la ureche, vrând să spună ceva inteligent sau jignitor, dar neștiind ce anume. Și, pe urmă, el îi propusese să ia cina împreună și ei îi venise să plângă de fericire.

Cum fusese? Fusese totul. Nu-și mai amintea toate amănuntele, de parcă intensitatea iubirii ei era prea mare ca să fie reținută; de parcă, pentru ea, memoria însemna conștientizare de sine. Dar își amintea bucuria imensă de care avusese parte. Chiar și acum, câteodată, avea clipe de extaz când vedea pe stradă un bărbat semănând leit cu el, când prindea mirosul mărcii lui de țigări fumate de vreun trecător sau când o privea cineva în același fel arogant ca Pavlos, așa cum o făcuse afurisitul ăla de francez, atât de sigur că o putea avea în patul lui oricând voia.

Moartea lui Pavlos o devastase. Nu-și mai revenise de atunci. Cum ar fi putut? Suferința nu se dovedise așa cum și-o imaginase, așa cum nici dragostea nu fusese la fel. Își închipuise durerea ca pe un val enorm care te ridica pe culmile deznădejdii pentru ca apoi să te coboare acolo unde erai înainte, mai mult sau mai puțin. Dar nu fusese

așa; jalea îi schimbase personalitatea așa cum carbonul transformă fierul în oțel.

Da, metafora era potrivită – durerea o făcuse tare ca oțelul.

III

Femeia aruncă plicul de culoare galben-închis pe geamul deschis din spate al Saabului lui Nessim când acesta opri să-și ia un pachet de țigări de la un vânzător stradal. După aceea, porni într-un nor de praf spre parcarea subterană a hotelului său.

Nessim luă plicul la el să-l citească în cameră. Era dezamăgitor de subțire pentru un dosar, dar nu se așteptase ca Knox să aibă vreun dosar. Răsfoi paginile nu prea bine imprimate, că abia se puteau citi, cu fotografii aproape negre, căci fuseseră xeroxate de prea multe ori.

Îi deveni repede clar că serviciile secrete nu erau prea interesate de Knox. Le interesa un alt om, Richard Mitchell, cu care lucra Knox de mai mulți ani. Se părea că Mitchell avea gura slobodă; îl acuzase pe directorul CSA că vindea papirusuri pe piața neagră. O acțiune complet nesăbuită, care a avut consecințele așteptate: izolarea lui de către comunitatea egiptologilor și refuzul permisiunii de a mai face săpături.

Asta explica cel puțin ce făcea Knox la Sharm: își omora timpul până se așternea uitarea, visând la comorile de pe fundul mării. Dar asta nu-l ajuta prea mult să dea de el. Ultima filă din dosar îi era totuși de folos. Era o listă cu toți prietenii și asociații lui Knox de care știau serviciile; împreună cu adresele lor de acasă.

IV

Nur îl întâmpină pe Mohamed în ușă. Părea răvășită. Asta însemna că Layla avusese o zi proastă.

— Ești frumoasă, îi spuse el, sărutând-o pe obraz și dându-i un buchețel de flori obosite.

— Cum de-ți permiți așa ceva? protestă ea cu lacrimi în ochi.

— E un dar, zise el cu blândețe. Sharif ți l-a trimis. Se uită dincolo de ea, pe hol, înspre camera Laylei. S-a trezit?

Nur dădu din cap.

— Da, dar e obosită.

— Nu voi sta mult.

Bătu ușurel la ușa ei înainte s-o deschidă. Fetița zâmbi când îl văzu. El îngenunche lângă patul ei, băgă mâna în buzunar și scoase o regină neagră pe care o sculptase și o dăduse cu lac. Îi plăcea să sculpteze. În rarele clipe de răgaz de pe șantier, căuta uneori prin pubele bucăți de lemn pe care le putea ciopli cu briceagul.. Era o terapie eficientă. Când nu poți face nimic pentru sănătatea copilului tău, era bine să faci ceva măcar pentru bucuria lui.

Fata făcu ochii mari de uimire și încântare. Luă în mână statueta de mahon lăcuit, o linse cu vârful limbii, o strânse la piept ca pe o păpușă. Nu știa de ce Layla nu mai iubea păpușile de când aflase de boala ei. N-o mai atrăgeau nici dulciurile. Viața ei devenise ceva prea serios pentru amuzamente copilărești.

— Îmi citești ceva diseară? îl întrebă ea.

— Sigur că da.

Fetița se ghemui în pat, părând mulțumită. Apelaseră la toți cunoscuții lor să facă testele. Mohamed se simțea bine pentru că făcea ceva, că se străduia mereu. Dar acum depindea din nou de alți oameni. Acum aștepta. Era cel mai greu lucru pentru un părinte: să aștepte.

Se simți din nou la pământ când ieși din camera fetiței. Nur își mușcă buza de jos, dar nu reuși să-și rețină lacrimile. Toată viața plânsese, revărsându-și durerea prin

lacrimi. Mohamed o luă în brațe și o strânse la pieptul lui ca s-o liniștească. Uneori se simțea și el în pragul disperării, aproape că își dorea să se întâmple ce era mai rău, numai să se termine odată. Cariera lui de succes; frumoasa lui soție și fiica atât de drăgălașă. Tot ce păruse altădată atât de perfect. Spuse în șoaptă, încercând marea cu degetul.

— E destul de bine să iasă din casă?

— Unde? Vocea lui Nur era aproape isterică.

— La șantier.

— Ai înnebunit? țipă ea.

Mohamed o îmbrățișă din nou.

— Ascultă-mă, îi spuse el. Ibrahim, arheologul de care ți-am vorbit. Cel cu Mercedes, care ne plătește testele. Are bani și influență. Se învârte în altă lume, nu într-a noastră. Layla are nevoie de tot sprijinul din lume.

— Ne poate ajuta?

Mohamed ezită o clipă. Nur avea obiceiul de a-l pedepsi pentru promisiunile pe care i le făcea ca s-o liniștească când îi era mai greu.

— Cine știe? spuse el în șoaptă. Dar e un om binevoitor, cumsecade. Dacă o vede pe Layla, cine știe ce îi poruncește Allah să facă?

V

— Uite ce am adus! zise Augustin pe un ton vesel, ridicând în aer două pungi de plastic. Baghete cu falafel și bere, e bine? Cum făceam și cu Richard.

— Grozav.

Augustin se încruntă.

— Nu pari prea mulțumit.

— Sunt cam nebun, recunoscu Knox.

— O zi? Nu poți să stai aici nici măcar o zi?

— Din cauza afurisitelor tale de cărți cu *Tintin,* îi explică

Knox, ajutându-l să despacheteze. Nu poți să-mi aduci altceva mai bun de citit?

— Cum ar fi?

— Ceva despre arheologie. Ce-ar fi să-mi dai însemnările tale de la excavațiile din port? Aș vrea să știu ce ai găsit acolo.

— Sigur, încuviință Augustin. Nicio problemă. Ți le aduc mâine-seară. Dar, dacă suferi atâta…

— Ei bine, ce?

— Situl pe care l-am văzut azi. O necropolă. Coboară până în adâncime, la pânza freatică și mai departe. Dar Ibrahim nu vrea să pompeze apa. Vrea să-l explorez eu. Aveam de gând s-o iau pe Sophia, dar, dacă chiar înnebunești…

Pe Knox îl străbătu un fior de teamă și speranță.

— Vorbești serios?

— De ce nu? Ea e mai drăguță ca tine, dar nu e un scufundător la fel de bun. Știi ce periculoase pot fi spațiile închise.

— Și cum Dumnezeu ajung la situl ăla?

— Nicio problemă, zise Augustin, dându-i lui Knox o sticlă de bere din frigider. Te iau cu motocicleta, în spatele meu. Poți să-ți pui casca mea. Cineva ar trebui s-o poarte. Nu ne va opri nimeni, îți promit. Poliția din oraș nu e bună de nimic. De zece ani stau aici, dar nu m-a oprit niciodată. Și, dacă ne opresc, *tant pis!* Mai am încă actele folosite la ultima mea vizită în Cirene. Cretinii ăia de libieni nu m-au lăsat să intru în țara lor cu numele meu adevărat! Pe mine! Doar din cauza unei scrisori pe care am scris-o despre piticul ăla nebun de Gaddafi. A trebuit să trec frontiera sub numele de Omar Malik. Un șofer de camion din Marsa Matruh, îți vine să crezi? Dacă eu pot să trec drept un șofer de camion, atunci poți și tu.

Knox scutură din cap. Nu putea să creadă că se gândea la așa ceva. Dar Augustin avea un dispreț suveran pentru legi și reguli de comportare, iar atitudinea lui era

contagioasă.

— Și când ajung la sit?

— Nicio problemă. Lasă-mă pe mine să vorbesc în locul tău. Nu că ar fi multe de spus. Mâine va fi o nebunie acolo. Deasupra e un șantier de construcții. Dedesubt, la adâncime, sunt cine știe câte camere funerare, vreo sută de *loculi* în fiecare, fiecare burdușit cu oase și artefacte, pe care Mansur le vrea la muzeu în două săptămâni. Va fi un haos. Arheologi de la muzeu, de la universitate, de peste tot de pe coastă. Doar un om de pază la intrarea în subteran, iar tot ce-ți trebuie ca să treci de el e o legitimație de la CSA și pot să-ți scot una. Cu un nume care se uită ușor. John Smith. Charles Russell. Mark Edwards. Da! Ăsta-i perfect. Mark Edwards. Arăți exact ca un tip pe care îl cheamă Mark Edwards.

Knox clătină din cap, nesigur.

— Știi ce se crede în Cairo despre mine. Dacă sunt găsit, o să ai necazuri.

— La naiba cu toți din Cairo! exclamă Augustin, aruncând o privire furioasă. Îmi vine rău când mă gândesc ce v-a făcut ticălosul ăla de Yusuf ție și lui Richard. Crede-mă, e o plăcere pentru mine să te ajut. Pe lângă asta, cum ar putea afla cineva unde ești? Eu n-am să scot o vorbă. Sper că nici tu.

— Cineva m-ar putea recunoaște.

— Nu cred. Ibrahim cu siguranță, dar e om de treabă, nu va spune nimănui. Oricum, nu mai trece pe la mine, să nu se murdărească pe costum. În afară de el, nu te mai cunoaște nimeni. Și toți îmi sunt prieteni, cu excepția grecoaicei ăleia superbe și mereu furioase, Elena, și fet…

— Elena? Knox îi duse o mână la frunte. Elena Koloktronis?

Augustin făcu o grimasă.

— O cunoști?

— Nu, zise Knox. Doar am ghicit.

— Cum de o știi?

— Îți mai aduci aminte ce au pățit părinții și sora mea?

— Bineînțeles. Dar de ce? Care-i legătura între ea și asta?

— Soțul ei era la volanul celeilalte mașini.

— Ah. Și el…?

— Da.

— Îmi pare rău, spuse Augustin. Îmi pare rău atât pentru tine, cât și pentru ea. Dar nu trebuie să-ți pese. Ea nu va fi mâine acolo.

— Ești sigur?

— Conduce niște săpături în deltă. A venit astăzi doar s-o aducă pe franțuzoaica aia care-i fotograf. Gaille Dumas. O cunoști?

Knox scutură din cap.

— Nu.

— Atunci n-avem de ce să ne temem, spuse Augustin. Zâmbi și își întinse sticla de bere să ciocnească. Ce n-ar putea să meargă?

CAPITOLUL 9

I

Augustin avusese dreptate să se ducă la sit a doua zi dimineață. Se dovedise un fleac, dar și cu privire la faptul că Knox va fi emoționat să ia parte din nou la excavații serioase. Trecuse prea mult timp. Mult prea mult. Era fericit doar să fie la un sit. Zgomotul, mirosurile, ironiile. Deasupra, un generator trepida și bâzâia, alimentând un troliu care aducea la suprafață coșuri după coșuri cu moloz din puț, care apoi erau trimise fie pe șantier, fie la muzeu; reflectoare și ventilatoare erau răspândite prin necropolă, cu cabluri lungi de kilometri, iar în subteran în fiecare încăpere se aflau arheologi cu măști de oxigen și mănuși albe, îngenuncheați în spațiile strâmte ale mormintelor, scoțând cu grijă artefacte și rămășițe omenești.

Augustin adusese jos tot echipamentul pentru scufundări înainte să-l ia pe Knox. Se grăbiră să ajungă la pânza freatică, își puseră costumele, își verificară unul altuia echipamentul cu multă atenție. Oamenii care se scufundau atât de des ca ei erau tipicari în privința verificărilor. Dar într-un labirint închis ca acesta, nu puteai pur și simplu să arunci balastul și să te ridici la suprafață dacă lucrurile nu mergeau bine. Pentru că *nu exista* suprafață.

Augustin ridică un colac de coardă din nailon. În locuri ca ăsta, era prudent să procedezi ca Tezeu. Dar nu vedea nimic de care să ancoreze coarda.

— Stai aici, spuse Augustin. Se întoarse cu un coș de piele pentru excavații plin cu moloz. Legă coarda portocalie în jurul lui și trase de câteva ori. Apoi se prinseră împreună cu centura de siguranță de coardă, își aprinseră lanternele de scufundat și intrară în apă,

Augustin dând drumul la coardă în urma lui. Niciunul din ei nu purta labe de cauciuc. Își puseseră destul balast ca să poată merge pe fundul apei. Aruncau în sus cu picioarele cât mai multe sedimente, dar le era mai ușor să-și mențină poziția. Aproape imediat, găsiră intrarea într-o cameră unde cea mai mare parte din *loculi* erau sigilați. Lanterna lui Augustin lumină un portret de bărbat parcă posedat, care îi fixa cu ochii săi mari. Tăie pe margini și îl dezlipi cu un cuțit, apoi cercetă zidăria cu lanterna și scoase un opaiț funerar din bronz pe care și-l vârî în buzunar.

Intrară în alte trei camere. Coridorul o tot cotea într-o direcție sau cealaltă. Coarda se agăță de ceva. Augustin o trase până se desprinse. Apa era din ce în ce mai tulbure. Uneori se învolbura atât de tare, că abia se mai vedeau unul pe celălalt. Knox își verifică tubul cu oxigen. Presiunea era 130 de bari. Conveniseră să se scufunde în treimi; o treime la coborât, una pentru întoarcere și alta de rezervă. Îi arătă lui Augustin. Acesta îi indică drumul pe care veniseră. Coarda slăbise. O înfășură înspre el. Continuă s-o înfășoare. Apoi se întoarse spre Knox, cu ochii bulbucați în spatele măștii, căci era un pic alarmat. Knox se încruntă și întinse mâinile. Augustin ținea în mână capătul corzii portocalii, cel care trebuia să fie legat de mânerele coșului pentru materialul excavat, dar care, nu se știe cum, se dezlegase.

II

Prezența copiilor îl făcea pe Ibrahim să nu se simtă în largul său. El însuși copil singur la părinți, nu avea nepoate sau nepoți de frate sau soră și nici perspectiva de a fi tată. Dar Mohamed se dăduse înapoi ca să le facă loc lui și echipei sale pe situl de excavat. Ibrahim nu putea să-i refuze fiicei lui Mohamed o vizită acolo, deși i se părea o

nebunie să aduci un copil bolnav într-un loc cu atâta praf, impregnat de moarte.

Un muncitor din echipa lui Mohamed îi duse jos, într-o cameră funerară.

— Te caută cineva la telefon, mormăi el. Șeful.

Mohamed făcu o grimasă.

— Scuză-mă, îi spuse lui Ibrahim. Trebuie să vorbesc cu el. Dar mă întorc imediat. Poți să-o ții pe Layla până vin?

— Sigur.

Ibrahim se îmbărbătă când îi dădu Mohamed fetița învelită în pături și pelinci, dar biata de ea era ușoară ca un fulg. Îi zâmbi emoționat. Și ea îi zâmbi la rândul ei. Părea speriată de el, dureros de conștientă că era o povară pentru el. Îl întrebă:

— Omul ăsta nu era egiptean, așa-i?

Ulcerațiile de la gură o făceau să tresară și să plescăie la fiecare cuvânt. Ibrahim tresărea odată cu ea.

— Așa e, spuse Ibrahim. Era grec, din nord, de peste mare. Tatăl tău e un om foarte inteligent. Și-a dat seama că omul era grec, pentru că a găsit în gura lui o monedă numită obol. Grecii credeau că sufletele trebuiau să plătească unui luntraș pe nume Charon ca să le treacă râul Styx pe lumea cealaltă.

— Lumea cealaltă? întrebă Layla.

Făcuse ochii mari de uimire, de parcă pielea îi fusese trasă din jurul lor. Ibrahim își stăpâni emoția și se uită în altă parte. Pentru o clipă crezu că are să plângă. Un copil așa de mic; o asemenea soartă crudă.

Începuseră să-i obosească brațele când se întoarse Mohamed în cele din urmă. Îi zâmbi Laylei cu atâta afecțiune, că Ibrahim se simți pierdut, rușinat, de parcă nu ar fi avut niciun drept la locul lui pe lume, la aerul pe care îl consuma și la spațiul pe care îl ocupa, la viața lui fără griji. Făcu un pas înapoi, în penumbra sanctuarului.

— Testele acelea cu care am reușit să te ajutăm, îi șopti lui Mohamed. Unde aș putea să fac și eu unul?

III

Knox și Augustin se uitară îngrijorați unul la altul, dar erau scafandri cu experiență, așa că nu intrară în panică. Verificară cât oxigen mai aveau; pentru douăzeci de minute, poate douăzeci și cinci, dacă făceau economie. Augustin făcu semn în fața lor. Knox dădu din cap aprobator. Trebuiau să-și găsească drumul spre ieșire sau măcar într-o pungă de aer, unde puteau să aștepte până se depuneau sedimentele și apa se limpezea.

Ajunseră într-un loc ce se înfunda. Knox își duse barometrul în fața ochelarilor de protecție să verifice presiunea aerului, încă mai aveau timp. Pipăiau mereu pereții ca să înainteze prin apa tulbure în care nu vedeau nimic. La o scufundare de noapte în Sharm, colegii lui vorbiseră în glumă de vizibilitate zero. Cu tot nămolul pe care îl stârniseră, era cu mult mai rău. Knox abia vedea instrumentele de măsură, chiar dacă le ținea în fața măștii. Dădură de altă fundătură. Poate era aceeași. Era foarte posibil să se învârtă în cerc. Cincisprezece bari. Începură să înoate, făcând o rotație completă, fără să mai aibă simțul direcției, fiindu-le din ce în ce mai frică, respirând accelerat, consumând mai mult din oxigenul lor prețios, încât le rămăsese așa puțin acum, doar cinci bari, mai jos de gradația roșie de risc, iar apoi Augustin îl apucă de umăr și, vârându-și fața într-a lui, își smulse regulatorul din gură, arătând disperat spre gura lui. Knox îi trecu doza de rezervă, fiind el însuși la ultimele guri de oxigen, apoi ajunseră la altă bifurcație. Augustin îi făcu semn s-o ia la dreapta, dar, deși Knox era sigur că o făcuseră la dreapta ultima dată, hotărî să se încreadă în Augustin. Înotară epuizați, lovindu-se unul de altul, julindu-se de pereții și tavanul cu asperități, Knox sufocându-se pe măsură ce rezervorul i se golea, presiunea crescându-i în plămâni,

izbindu-se de alt perete, Augustin târându-l în sus pe scări. Apoi cei doi bărbați ieșiră din apă, scuipându-și regulatorul, trăgând cu nesaț aer în piept și mulțumind Cerului; se întinseră unul lângă altul, cu piepturile pompând aer cu frenezie.

Augustin întoarse capul să se uite la Knox, deja cu o sclipire în ochi, de parcă se gândea la ceva amuzant, dar nu reușea încă să vorbească.

— Suntem scufundători cu experiență, spuse el într-un final, gâfâind. Suntem scufundători temerari.

Pe Knox îl durură plămânii când râse.

— Cred c-ar trebui să faci rost de o pompă.

— Omul de la hotel are un prieten care le închiriază. Te duc acasă, apoi vorbesc cu el. Dacă o instalăm în după-amiaza asta, până mâine vom avea spațiu de trecere. Dar nu zicem nimic de asta, de acord? Cel puțin, nu un an sau doi. Sunt considerat un profesionist. Părinții îmi încredințează copiii lor.

— Pe cuvânt de onoare, aprobă Knox. Se ridică cu greu, își scoase masca, o aruncă împreună cu tubul gol pe podeaua de piatră.

— Uite! făcu Augustin. Coșul a dispărut.

Knox se încruntă, speriat. Augustin avea dreptate. Fericit că scăpase cu viață, uitase ce provocase acel incident. Ce naiba? Se puse pe vine în locul unde fusese coșul. Presupusese doar că nodul făcut de Augustin se desfăcuse.

— Crezi că asta-i opera lui Hassan, nu-i așa?

O expresie tristă se așternu pe fața lui Augustin.

— Nu, zise el, mă tem că a fost mai simplu decât atât.

— Poftim?

— Era un coș pentru excavații plin cu moloz, remarcă Augustin. Și care e prioritatea numărul unu a lui Mansur?

Knox se înfioră și închise ochii.

— Să curețe situl de moloz?

— E ziua ta norocoasă, prietene.

Pași ușori se apropiau de coridor. O tânără zveltă, brunetă și atrăgătoare apăru din întuneric, cu un aparat foto digital atârnându-i la gât de un șnur roșu cu negru.

— Ziua ta norocoasă? întrebă ea. Ai găsit ceva?

Augustin sări în picioare și se duse la ea, punându-se între fată și Knox.

— Uite! făcu el, scoțând din buzunar opaițul funerar, făcând semn spre apă. Cameră după cameră cu *loculi* sigilați.

— Fantastic! Se uită dincolo de Augustin, la Knox. Eu sunt Gaille, se prezentă ea.

El n-avu ce face decât să se ridice.

— Mark, îi răspunse.

— Încântată de cunoștință, Mark.

— Și eu.

— Cum ies fotografiile? o întrebă Augustin, atingând-o pe umăr.

— Bine, spuse Gaille. Mansur a adus în subteran tot sistemul de iluminat de la muzeu ca să pot fotografia anticamera, dar emană prea multă căldură, așa că nu poate fi folosit decât cu pauze. Tencuiala, știi. Nu vrem să crape.

— Sigur că nu. Ascultă, cred că te simți singură în orașul ăsta, nu? Poate luăm cina împreună într-o seară, ce zici? Pot să-ți arăt Alexandria veche.

Gaille se însenină.

— Ar fi grozav. Părea așa entuziastă, că se înroși la față și se simți obligată să dea explicații. Știi, nu e restaurant la hotelul meu și personalului nu-i place ca oaspeții să aducă mâncare în camere, iar eu detest să merg singură la restaurant. Mă simt atât de *expusă,* știi cum e. De parcă toată lumea s-ar uita la mine.

— Și de ce nu s-ar uita? întrebă Augustin, galant. O fată drăguță ca tine. La ce hotel stai?

— Vicomte.

— Locul ăla îngrozitor! De ce?

Tânăra ridică din umeri cu sfială.

— L-am rugat pe șoferul de taxi să mă ducă undeva central și ieftin.

— Și te-a crezut pe cuvânt, zise Augustin, pufnind în râs. Atunci, pe diseară. Ora opt e bine? Vin să te iau.

— Perfect. Se uită la Knox, care stătea în penumbră. Vii și tu? îl întrebă ea.

El scutură din cap.

— Nu cred, îmi pare rău.

— Păcat. Ea se bătu ușurel pe șolduri, încercând să pară indiferentă, de parcă devenise brusc conștientă de farmecele ei. Bine, zise ea. Ne vedem mai târziu. Și se retrase pe coridor, mergând țanțoșă, parcă știind că e urmărită de privirile celor doi bărbați.

CAPITOLUL 10

I

Knox reveni în apartament în acea după-amiază, iar Augustin se dusese în port să vadă cum mergea treaba la propriul său proiect. Stătea pe canapea și încerca să-și omoare timpul, dar nu era ușor. Era sătul de *Tintin.* Se învârti de câteva ori prin living, ieși pe balcon. Părea o eternitate până la apusul soarelui. Și Augustin nu venea, deși promisese să-i aducă niște cărți și ceva de mâncare înainte să iasă în oraș cu franțuzoaica.

Telefonul sună pe la șapte și jumătate. Robotul afișă mesajul.

— Eu sunt, strigă Augustin peste mesaj, cu muzica dată tare pe fundal.

Se auzeau și oameni care vorbeau și râdeau, pahare și sticle care se ciocneau.

— Ridică receptorul, te rog.

Knox îl ascultă.

— Unde naiba ești? Mi-ai promis că te întorci mai devreme și au trecut ore bune.

— Ascultă, prietene, strigă Augustin. A intervenit ceva nasol la lucru.

— La lucru? repetă Knox, nedumerit.

— Sun-o, te rog, pe fata aia, fotograful. Gaille Dumas. Cea care stă la Vicomte. Explică-i că a intervenit o problemă, un conflict pe care trebuie să-l rezolv.

— E singură aici, protestă Knox. Nu poți să-i tragi clapa.

— Da, știu, spuse Augustin. De aia am nevoie de tine să vorbești cu ea. Dacă aude gălăgia asta, poate nu va crede că-i spun adevărul.

— De ce n-o chemi unde ești acum?

— Am alte planuri. O știi pe Beatrice? Ți-am pomenit de

ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Te rog, sun-o tu în locul meu.

— E treaba ta.

— Te rog prietenește, Daniel. De ce nu vrei? Am un necaz. Am nevoie de ajutor.

— E-n regulă, stai calm. Era adevărat; îi datora mult lui Augustin. Mă descurc eu.

— Mersi.

— Și mult succes! îi spuse Knox, ironic.

Luă cartea de telefon și căută hotelul Vicomte. Îi părea rău de fată, parcă se simțea și el vinovat. Era foarte strict cu asemenea lucruri. Când inviți o fată în oraș, mai ales una care tânjește după companie, trebuie să te duci la întâlnire. Se gândi că-l așteaptă o seară lungă de unul singur, fără să aibă cu cine vorbi, fără nimic de citit, iar la televizor n-avea ce vedea. „A naibii chestie! Să-i ia dracu' pe Hassan și bandiții lui.” Se duse în camera lui Augustin să-și ia o cămașă curată și o șapcă de baseball. Apoi lăsă un bilet lângă telefon, ieși în stradă și opri un taxi.

II

În acea seară, Ibrahim nu se simțea bine la el acasă. Brațul îl durea puțin întrucât asistenta îi luase sânge pentru testul de compatibilitate. Se tot gândea la ochii căprui și mari ai bietei fetițe, la suferința și curajul ei. La urma urmelor, nu mai putea să stea aici. Se duse în birou și luă o carte din bibliotecă, una din care îi citise tatăl său când era mic. Apoi ieși din casă și se urcă la volan.

Apartamentul lui Mohamed era la etajul nouă. Lifturile erau stricate. După ce urcă scările, Ibrahim se aplecă puțin, cu mâinile pe genunchi, ca să-și tragă sufletul. Ce greu îi era cu un copil invalid! Asta îl făcu să se gândească la copilăria lui fericită, la educația sa, la viața ușoară pe

care o avusese datorită relativei bogății a tatălui său. Înțelegea, în adâncul sufletului său, frustrările părinților care trebuiau să facă prea multe eforturi, încercând să le ascundă de scumpul lor copil. Se simți brusc jenat; la urma urmelor era un străin pentru ei. Tocmai dădea să plece când se deschise ușa și apăru în prag o femeie cu un batic pe cap, destul de elegant îmbrăcată, de parcă s-ar fi dus într-o vizită. Părea la fel de uimită să-l vadă acolo, ca și el pe ea.

— Cine sunteți? îl întrebă ea. De ce ați venit aici?

— Scuzați, spuse el, roșind puțin. Am ceva pentru Mohamed.

— Ce anume?

— O carte. O scoase din servietă. Pentru fiica lui. Și a dumneavoastră.

Femeia se uită uimită la Ibrahim.

— Pentru Layla?

— Da.

— Dar... cine sunteți?

— Mă cheamă Ibrahim.

— Arheologul?

— Da?

Femeia își mușcă buza de jos, căzând pe gânduri. Se întoarse în apartament.

— Mohamed, își chemă ea soțul. Vino aici. Te așteaptă prietenul tău, arheologul.

Mohamed ieși dintr-una din camere, aplecându-și capul ca să nu se lovească de pragul de sus.

— Da, ce e? întrebă el puțin speriat. E vreo problemă la sit?

— Nu, spuse Ibrahim, arătându-i cartea. Tatăl meu... îmi citea adesea din asta. M-am gândit că poate îi citești și tu fetiței tale... Deschise cartea, o răsfoi, zăbovind la ilustrațiile superbe cu Alexandru, pline de istorie și legende.

— Dar e foarte frumoasă! Mohamed rămăsese cu gura

căscată. Se uită la nevastă-sa, care ezită un pic, apoi încuviință din cap. Layla a vorbit de dumneavoastră toată seara, adăugă Mohamed, ducându-se la Ibrahim și luându-l de braț. Știu că ar însemna mult pentru ea dacă i-ați da-o chiar dumneavoastră.

III

Alexandria era de obicei cel mai primitor din orașele Egiptului, dar tensiunile dintre Occident și lumea arabă ajunseseră acum și pe meleagurile sale. Ajuns pe strada cu hotelul lui Gaille, în timp ce îi plătea taximetristului, pe Knox îl salută cu răceală un tânăr egiptean care ieșise cu soția lui în oraș. În mod normal, Knox n-ar fi dat atenție gestului, dar acum, deoarece își făcea griji în privința lui Hassan, îl obseda. Prea mulți oameni. Cum să știe care era periculos? Cel care zâmbește sau celălalt care se încruntă?

Hotelul lui Gaille era la etajul șase. Liftul vechi zăngănea și se clătina când urca etajele cufundate în întuneric. Împinse ușa din plasă metalică și ieși din ascensor. Recepționerul chel între două vârste vorbea cu un tânăr bărbos. Se opriră din vorbă și se uitară la Knox cu un dispreț prost mascat.

— Ce doriți? îl întrebă recepționerul.

— Vreau s-o văd pe Gaille Dumas, spuse Knox, sperând că araba lui fluentă le va reduce din ostilitate.

— Franțuzoaica?

— Da.

— Luați loc, vă rog.

Omul se întoarse spre tânărul său prieten și cei doi își reluară conversația. Knox se așeză într-un fotoliu albastru ca vai de el, din care ieșea zegrasul prin mii de găuri. Trecu un minut. Totuși, recepționerul nu mișca un deget s-o anunțe pe Gaille de venirea lui. Mai trecu un minut. Cei doi bărbați sporovăiau în continuare, fără să se uite la el,

dispreţul fiindu-le foarte vizibil. Knox nu voia să iasă în evidenţă, dar, la un moment dat, îşi pierdu răbdarea şi se ridică din fotoliu, îşi scutură zegrasul de pe pantaloni şi se îndreptă spre recepţie.

— Cheam-o! spuse el.

— Imediat.

Knox îşi puse mâna pe tejghea.

— Cheam-o, repetă el. Acum.

Recepţionerul se uită urât la el, dar ridică receptorul şi formă un număr de interior. Se auzi imediat sunând un telefon dintr-o cameră ce se făcea din hol.

— Te caută cineva, mormăi el. Puse receptorul în furcă şi îşi reluă discuţia cu prietenul său, fără să-i spună o vorbă lui Knox.

Mai trecu un minut. O uşă se deschise şi apoi se închise. Se auziră paşi grăbiţi pe podeaua din scânduri. Gaille apăru de după colţ, părând obosită, purtând espadrile, blugi şi un hanorac negru, ponosit.

— Mark, se încruntă ea. Ce-i cu tine aici?

— Augustin n-a putut să vină. Are treabă la serviciu. Sper să nu te deranjeze că am venit eu în locul lui.

— Deloc. Fata se uită la hainele ei de lucru, de parcă avusese atâtea de făcut că uitase că trebuie să se îmbrace de ieşit. Mergem într-un loc elegant? întrebă ea. Trebuie să mă schimb?

— Arăţi minunat aşa. Eşti superbă.

— Mulţumesc. Îi zâmbi, recunoscătoare pentru compliment. Atunci să mergem. Mi-e o foame de lup.

Knox intră cu ea în lift. Recepţionerul şi prietenul său bărbos se holbară la el când trânti uşa din plasă metalică. Ascensorul era slab luminat şi strâmt; doi oameni erau încărcătura maximă. Stăteau umăr la umăr când liftul porni încet în jos, zdrăngănind.

— Şarmant recepţioner, mormăi el, când ajunseră destul de departe ca să nu fie auziţi.

— Ştiu, zise Gaille. Dar cel din Tanta era şi mai rău, îţi

vine să crezi? Întotdeauna mă privea în felul acela, știi tu; de parcă femeile sunt vinovate de toate nenorocirile întâmplate în istoria omenirii. Îmi venea să-l întreb: atunci de ce conduci un hotel? De ce nu Asociația Creștină a Tinerilor? Sunt doar băieți drăguți acolo.

Knox râse și deschise ușa de la lift.

— Îți plac fructele de mare?

— La nebunie.

— E un restaurant la care mergeam des. N-am mai fost de mult, dar cred c-ar fi bine să încercăm acum.

— Sună grozav. Cunoști bine Alexandria, nu?

— Da, pe vremuri o știam bine.

Coborâră treptele de la intrarea în hotel, apoi Knox o luă cu Gaille la dreapta, îndepărtându-se de forfota și atmosfera de carnaval din Sharia Nabi Daniel, pe strada Sharia Iskander al-Akbar, mai puțin aglomerată și mai slab luminată. Cu Hassan pe urmele lui, nu trebuia să iasă în evidență. Se tot uita în jur, simțind ochi ațintiți asupra lui de câte ori trecea pe lângă cineva, închipuindu-și că se încruntă la el și îl mai privesc o dată. În întunericul din spatele lor, un bărbat în haine albastre, cu capul plecat, vorbea la mobil cu însuflețire.

— Ești bine? îl întrebă Gaille. Te frământă ceva?

— Nu, răspunse el. Iartă-mă, sunt un pic distrat.

Un minaret înalt și zvelt se ridica în fața lor pe bolta întunecată. Îi oferi un subiect bine-venit de conversație.

— Moscheea Attarine, îi zise el. Știi că acolo au găsit sarcofagul lui Alexandru cel Mare?

— Serios? Nici nu știam că a fost găsit.

— Ba da. Compatriotul tău Napoleon l-a găsit. Când a invadat Egiptul, și-a pus oamenii să jefuiască toate comorile istorice.

— Da, zise ea și zâmbi. Iar voi, englezoi nenorociți, i le-ați furat.

— Le-am salvat pentru posteritate, vrei să spui. Knox se uită din nou în jur. Omul în albastru era încă la o oarecare

distanță în urma lui, tot vorbind la mobil. În orice caz, au găsit un sarcofag enorm din brecie, folosit pe post de cadă la baia publică de lângă moschee. Era acoperit de hieroglife, pe care nimeni nu le putea descifra pe atunci; dar localnicii au jurat pe tot ce aveau mai sfânt că fusese odată al lui Alexandru. Napoleon era un mare admirator al lui Alexandru, sunt sigur că știi asta, așa că a vrut să fie înmormântat în sarcofagul împăratului grec și a dat ordin să fie dus în Franța. Dar apoi, desigur, am venit noi, nenorociții de englezoi, și vi l-am luat, iar acum este la British Museum, la câțiva pași de Piatra din Rosetta.

— O să-l caut.

Knox dădu din cap și o duse pe Gaille pe o străduță lăturalnică, să vadă dacă așa scapă de omul care se ținea după el.

— Oricum, după ce s-au descifrat hieroglifele, a reieșit că nu fusese făcut pentru Alexandru, ci pentru Nectanebo II.

— Aha.

— Întocmai. Tuturor le-a fost rușine. Localnicii le vânduseră brașoave. Ce umilitor! Toată lumea s-a prefăcut că nu auzise niciodată așa ceva. Nimeni nu s-a gândit că putea fi un grăunte de adevăr în povestea asta; că era posibil ca Alexandru cel Mare să fi fost pus acolo să-și doarmă somnul de veci. La urma urmei, își închipuiau că Ptolemeu nu l-ar fi pus niciodată pe mărețul Alexandru în sarcofagul jalnic al unui faraon fugar ca Nectanebo.

— Pare într-adevăr imposibil.

— Întocmai. Dar oamenii și-au schimbat părerea în ultimul timp. Se uită din nou în jurul său. Străduța era pustie. Începu să se calmeze un pic. Cât de mult știi despre Nectanebo?

Gaille ridică din umeri.

— Puțin.

— E considerat ultimul faraon egiptean de origine, deși câțiva rebeli din epoca ptolemeică au emis astfel de

pretenții. Era foarte respectat, în principal pentru că îi învinsese pe perși într-o mare bătălie, dar și pentru că a construit o mulțime de temple, așa cum făceau de obicei faraonii. Unul dintre acestea era la Saqqara, orașul morților pentru Memfis, capitala Egiptului din acea vreme.

— Să știi că nu sunt așa ignorantă cum crezi. Cunosc Saqqara.

Knox rânji.

— Oricum, a comandat și sarcofagul ăsta. Dar n-a ajuns niciodată să fie îngropat în el. Perșilor nu le prea plăcea să fie înfrânți, așa că s-au întors cu o armată și mai mare, iar Nectanebo a fost nevoit să fugă din calea lor. Zece ani mai târziu, când au venit macedonenii, templul și sarcofagul erau goale. Și pe urmă, Ptolemeu a adus trupul lui Alexandru la Memfis și avea nevoie de un loc unde să-l țină cât timp îi construia mausoleul în Alexandria.

— Vrei să spui că a folosit templul și sarcofagul lui Nectanebo?

— E o posibilitate, nu crezi? Poate doar o ipoteză de la care să plecăm, deși trupul lui Alexandru a rămas la Memfis câteva decenii. Adică nu poți să construiești un mormânt pentru un om ca el într-un weekend. Iar echipele de săpători au găsit pe dinafara lui statuile unor iluștri scriitori și filosofi greci, printre care Platon, Pindar și Homer, și știi cât îl admira Alexandru pe Homer.

Gaille încuviință din cap.

— E și o poveste celebră despre asta, nu? Un mesager a venit într-un suflet la Alexandru cu vești bune, iar regele i-a zâmbit și l-a întrebat care e motivul exaltării lui dacă nu se trezise la viață însuși Homer.

— Întocmai. Și cum macedonenii nu puteau să descifreze hieroglifele, așa că probabil nu le-a prea păsat de ele. Asta ar explica și cum de a ajuns sarcofagul până la urmă în Alexandria. Ar trebui să-l vezi și tu. E enorm. Nu-l duci de colo-colo doar așa, ca să te afli în treabă. Dar, în cele din urmă, când l-au adus pe Alexandru aici, aveau nevoie de

un sicriu. Acesta ar fi fost perfect.

— E și o chestie logică din punctul de vedere al egiptenilor, încuviință Gaille. Ptolemeu era foarte abil și dornic să le facă pe plac preoților egipteni. Știi, ei credeau că Alexandru era fiul lui Nectanebo II.

Knox se încruntă.

— Te referi la *Legenda împăratului Alexandru Macedon?* Opera a fost un bestseller în Antichitate, inițial atribuită lui Calistenes, dar acum se crede că a fost scrisă de un autor anonim, poreclit de specialiști pseudo-Calistenes. Era plină de tot felul de adevăruri spuse doar pe jumătate, exagerări și prostii despre Alexandru, printre care și povestea conform căreia Nectanebo II era un vrăjitor și fusese odată în vizită la curtea macedoneană, unde o sedusese pe soția lui Filip, Olimpiada, fiind, deci, tatăl lui Alexandru.

— E mai mult de atât. După ce Alexandru i-a învins pe perși la Issos, nu a devenit doar conducătorul *de facto* al Egiptului; în ochii egiptenilor, era și urmașul legitim al lui Nectanebo pe câmpul de luptă. Misiunea faraonului era să aducă sau să mențină pacea în țară, iar Alexandru asta făcuse. Știi că unul din supranumele lui ca faraon egiptean era „cel ce îi alungă pe străini”, același cu al lui Nectanebo?

— Ei! protestă Knox. Parcă ziceai că nu știi mai nimic despre Nectanebo?

— Am spus că știu puțin, i-o întoarse Gaille, zâmbind. În Franța, asta înseamnă puțin. Poate nu și în Anglia.

El râse și o luă cu Gaille pe altă străduță înspre Corniche. Omul care îi urmărea apăru din nou, tot vorbind la mobil. Lungă convorbire! Knox se simțea din ce în ce mai puțin în largul său. Pașii le răsunau pe trotuar, de parcă erau singuri pe stradă. Simți că Gaille se uită nedumerită la el și încercă să se adune.

— Crezi deci că *Legenda împăratului Alexandru Macedon* este o poveste credibilă? o întrebă el.

— Păi, e clar că nu-i adevărată, spuse Gaille. Nectanebo

n-a ajuns niciodată în Grecia. Dar sunt sigură că o asemenea poveste s-a bucurat de succes în rândul egiptenilor. Poate Alexandru chiar a încurajat-o. Avea o abilitate extraordinară de a câștiga inimile oamenilor și de a le influența modul de gândire. De fapt, lui îi aparține celebrul dicton – „Când ești printre lupi, urlă și tu ca ei”. Cred că acesta a fost parțial motivul pentru care a făcut pelerinajul la Oracolul Amon din Siwa. Toată lumea presupune că s-a dus acolo spre binele lumii grecești, pentru a o face să creadă în misiunea lui și în caracterul ei divin, deoarece Oracolul era considerat de greci ca fiind al lui Zeus-Amon, iar cei ce au scris despre viața lui au fost mai ales greci. Uitau că, pentru egipteni, în Siwa era Oracolul lui Amon-Ra și așa fusese de secole. Știai că toți faraonii din dinastia a 28-a s-au dus la Siwa pentru ca legitimitatea să le fie recunoscută, și că erau zugrăviți cu coarne de berbec pe cap, exact ca și Alexandru?

— Nu mai spune!

Ajunseră pe Corniche, de-a lungul Portului Estic. Marea era agitată în acea seară. Valuri mari se spărgeau de stânci, împroșcând cu spuma lor faleza înaltă, lăsând șoseaua lucitoare și neagră, de parcă abia fusese turnat asfaltul. Knox se uită din nou în jurul său. Omul își luase în sfârșit mobilul de la ureche, căuta din priviri pe cineva, de parcă aranjase o întâlnire.

— Egiptenii credeau că faraonii lor sunt reîncarnări ale lui Horus, fiul lui Amon-Ra. Lucrurile erau încurcate pe atunci. Pe vremea Noului Regat, unii credeau că, în momentul concepției, faraonul își fecunda soția cu el însuși. Așa că aceasta nu era numai soția lui, ci și mama sa.

— Ce scârbos! exclamă Knox.

Gaille zâmbi.

— E doar un exemplu. Dar, dacă începi să admiți, ca egiptenii, că atât Nectanebo, cât și Alexandru erau faraoni legitimi, atunci *bineînțeles* că erau tată și fiu. Povestea

conform căreia Nectanebo s-ar fi culcat cu Olimpiada era doar un mod de a explica acest lucru. Din punctul de vedere al egiptenilor, sarcofagul lui Nectanebo era de drept al lui Alexandru, iar Ptolemeu o știuse, îi zâmbi, parcă cerându-și scuze pentru că îi ținuse așa o cuvântare lungă. Oricum, gata cu vorba! Unde zici că e restaurantul acela?

— Drept înainte.

Knox se mai uită în jur pentru ultima dată. Urmăritorul lor se îndrepta, cu zâmbetul pe buze, spre o femeie cu doi copii mici, pe care îi luă în brațe și râse, învârtindu-i încântat. Fusese paranoic. Răsuflă ușurat. Apoi își aminti că, dacă nu fusese urmărit de această dată, asta nu însemna că putea să lase garda jos.

Deschise ușa restaurantului pentru Gaille. Urcară două rânduri de trepte până în sala cu fereastra sa imensă de la care se vedea Mediterana.

— Să nu comanzi pește de apă dulce, îi șopti lui Gaille, trăgându-i un scaun de unde avea întreaga panoramă asupra portului. Lacurile din jur sunt foarte poluate, e o minune că mai trăiește ceva în ele. Dar fructele de mare sunt bune.

Un chelner veni să le ia comanda de băuturi.

— Și așa, cum merge cu fotografiile? o întrebă Knox.

— Nu prea rău, îi spuse ea. Mai bine decât mă așteptam, ca să fiu sinceră. Se aplecă spre el, dornică să-i spună adevărul. Să știi că, de fapt, nu sunt fotograf.

— Nu?

— Sunt expert în limbi vechi. Mă ocup cu studiul papirusurilor. Aparatul foto mă ajută să reconstitui materialul din fragmente. Poți face lucruri uimitoare cu un software în zilele noastre.

— Atunci cum de ți s-a dat slujba asta?

— Șefa mea mi-a zis s-o fac voluntar.

— A, Elena. Foarte drăguț din partea ei. Lucrezi în deltă, nu?

— Da.
— La ce?
— O așezare veche. Găsim resturi din clădiri, zidurile orașului și cimitire din Vechiul Regat până în epoca ptolemeică timpurie.
— Cum se numește locul?
— Încă nu am aflat exact.
— Trebuie să ai vreo idee.
Gaille roși puțin.
— E un secret. Elena ne-a pus pe toți să semnăm contracte de confidențialitate.
— Hai, spune-mi! N-am să zic nimănui. Jur.
— Nu pot.
— Hai, măcar un indiciu!
— Sincer, nu pot.
— Sigur că poți. Vrei să-mi spui. Știi c-o vei face.
Gaille făcu o grimasă.
— Te rog, nu mai insista. Ai auzit expresia „a te băga în gura lupului"? Asta aș face trecând peste ordinele Elenei. Nu faci așa ceva de două ori, crede-mă.
— Bine, mormăi Knox. Dar cum ai ajuns să lucrezi pentru Elena? Sunt săpături făcute de greci. Și am impresia că nu prea arăți a grecoaică.
— Expertul Elenei s-a îmbolnăvit. Avea nevoie de un om în locul ei. Cineva i-a dat numele meu. Știi cum e.
— Da.
— M-a sunat într-o după-amiază. M-am simțit flatată. Și nu aveam nimic din ce nu puteam să amân. Pe lângă asta, e foarte bine să studiezi din cărți, dar practica e altceva, nu?
— Așa e, încuviință Knox. Deci, sunt primele săpături la care participi?
Ea clătină din cap.
— Te rog, detest să vorbesc despre mine. E rândul tău. Ești arheolog subacvatic, nu?
— Un arheolog care se pricepe la scufundări.

— Și un snob?

El pufni în râs.

— Grozav.

— Unde ai studiat?

— La Cambridge.

— Aha! Ea strâmbă din nas.

— Ce e? protestă Knox. Nu-ți place Cambridge? Cum poate să nu-ți placă Universitatea Cambridge?

— Nu-i vorba de Cambridge. Ci de cineva care a studiat acolo.

— Un arheolog? se interesă el cu zâmbetul pe buze. Grozav! Cine e?

— Sunt sigură că-l cunoști, spuse ea. Îl cheamă Daniel Knox.

CAPITOLUL 11

I

— Minunat! exclamă Augustin, râzând și bătând din palme, când îi spuse Knox ce făcuse în acea seară. Chiar că-i minunat. Ce ai făcut?

— Ce naiba puteam să fac? bodogăni Knox. I-am zis că n-am auzit niciodată de el și am schimbat subiectul.

— Și n-ai idee de ce te detestă atât de mult? Doar nu te-ai culcat cu ea o dată și n-ai mai sunat-o după aceea.

— Nu.

— Ești sigur? Așa mi se întâmplă mie de obicei.

Knox se uită urât la prietenul lui.

— Bineînțeles.

— Atunci de ce?

— Nu știu, zise Knox, dând din umeri neputincios. Nu-mi vine nimic. Doar dacă...

— Ce?

— O, nu, făcu Knox, roșind brusc. Își duse mâna la frunte. O, Doamne!

— Ce?

— N-o cheamă Gaille Dumas, prost ce sunt. Ci, Gaille Bonnard.

— Dumas, Bonnard, care-i diferența? Oricum, cine-i Gaille Bonnard asta?

— E fiica lui Richard, răspunse Knox. Asta e. Apoi adăugă pe un ton sumbru: Nu-i de mirare că mă detestă.

II

Era o căldură sufocantă în camera lui Gaille, chiar și cu ușile de la balcon deschise. Umbra care trecuse pe fața lui

Mark când pomenise de Daniel Knox, graba cu care schimbase subiectul, stânjeneala de după aceea. Se blestema că nu-și ținuse gura; se simțise foarte bine până atunci. Sigur că se cunoscuseră. Ar fi fost de mirare ca doi arheologi cu studii la Cambridge și vârste apropiate să nu fie prieteni.

Unele dușmănii sunt bazate pe principii. Altele sunt de natură personală. Deși nu-l cunoștea, de câte ori se gândea la Knox, Gaille simțea ambele dușmănii ca pe niște șerpi care i se zvârcoleau în piept. Mama ei fusese cântăreaţă într-un bar de noapte. Avusese o aventură scurtă cu tatăl ei, rămăsese însărcinată. Îl șantajase cu asta ca s-o ia de nevastă, dar nu avea nicio șansă, mai ales că tatăl ei în general prefera să facă sex cu bărbați, nu cu femei. Gaille avea doar 4 ani când tatăl ei le părăsise și fugise în Egipt; mama ei, fără un bărbat pe care să dea vina, își vărsa nervii pe Gaille și abuza de orice substanță pe care o găsea, până când, într-un final, în ajunul datei la care împlinea 50 de ani, fiica nu răspunsese la unul dintre strigătele ei periodice de ajutor și femeia murise.

În copilărie, Gaille făcea tot ce-i stătea în puteri să-i suporte mamei sale neajutorarea, furia și violența, dar nu era niciodată de ajuns. Ar fi putut să înnebunească de atâta stres, dacă nu ar fi avut o supapă, un mod de a reduce presiunea ce se exercita asupra ei: o lună pe an, pleca împreună cu tatăl ei la săpături în Africa de Nord sau în Orient. Și savura fiecare clipă petrecută acolo.

La 17 ani, Gaille urma să-l însoțească în al doilea sezon de săpături la vest de Mallawi, în Egiptul Mijlociu. Timp de unsprezece luni, studiase limba coptă, hieroglifele și scrierea hieratică, făcând eforturi disperate să-i dovedească tatălui ei că era destul de bună s-o ia ca asistentă cu normă întreagă. Dar cu trei zile înainte de data la care era zborul ei, tatăl ei venise pe neașteptate la ele acasă, în Paris. Mama ei, dintr-un capriciu, nu-l lăsase s-o vadă pe Gaille. Fata trebuise să se așeze în genunchi de

partea cealaltă a ușii livingului înghesuit și să tragă cu urechea prin placajul subțire. Televizorul din încăpere era dat tare, se auzeau râsete înfundate, așa că nu prinsese totul, dar suficient. Tatăl ei amâna săpăturile în Mallawi din cauza unei probleme personale urgente. Avea să plece acolo după ce Gaille începea din nou școala. Deci, anul acesta nu avea să meargă nicăieri. Poate în următorul.

Acel sezon s-a dovedit încununarea carierei tatălui ei. După doar opt săptămâni, găsise o arhivă ptolemeică atât de importantă, că Yusuf Abbas, secretarul general al Consiliului Suprem pentru Antichități, o preluase personal. Gaille ar fi trebuit să fie acolo, dar nu era. În locul ei, tatăl său angajase un tânăr egiptolog talentat, cu studii la Cambridge, pe nume Daniel Knox. Era o treabă personală urgentă a lui! Tânărul îl atrăgea. Trădarea fusese atât de dureroasă, încât Gaille își evitase tatăl de atunci. Deși el încercase de mai multe ori să ia legătura cu ea, să-și ceară iertare, fata nu-l mai lăsase să se apropie prea mult de ea. Și, cu toate că era prea pasionată de egiptologie ca să vadă altă cale în viață, evitase să se ducă în Egipt până după moartea lui. Oferta Elenei o luase prin surprindere.

Nu-l întâlnise niciodată pe Knox, nu voise niciodată să-l cunoască. Dar el îi trimisese condoleanțele lui într-o scrisoare, împreună cu o relatare emoționantă a vieții tatălui ei în ultimii ani. Pretindea că tatăl ei se gândise la ea și vorbise mereu de ea, așa că, atunci când era în pragul morții și nimeni nu mai putea face nimic pentru el, ultimul său gând s-a îndreptat spre ea, iar ultima sa dorință fusese ca Knox să ia legătura cu ea și să-i spună. Gaille considera atitudinea lui profund tulburătoare, dar și foarte consolatoare. Apoi primise un pachet din Oaza Siwa, cu toate lucrurile și documentele tatălui ei, inclusiv un raport al poliției despre accident și declarațiile celor doi ghizi care fuseseră cu el în timpul acelui urcuș fatal. Amândoi depuneau mărturie că Knox ar fi putut să-l salveze pe tatăl ei dacă ar fi vrut, dar că stătuse și se

uitase, fără să miște un deget. Amândoi susțineau că rănile tatălui ei erau atât de grave, că probabil îi aduseseră pe loc moartea și deja corpul i se răcise până să ajungă la el Knox sau altcineva. Deci era imposibil să-și fi spus cuiva ultimele dorințe. Totul fusese o minciună.

Înainte să primească acel raport și să-l citească, îl detestase pe Knox doar în principiu. De atunci, devenise și o dușmănie personală.

III

Nessim învățase ca soldat să fie conștient de psihologia fricii. Știind ce se întâmpla în corpul tău, puteai să-ți controlezi teama destul de bine. Inima îți bătea mai tare, ritmul respirației era mai rapid; gustul metalic din fundul gurii venea de la glandele care inundau organismul cu adrenalină pentru a te pregăti de luptă sau fugă; furnicăturile din degetele de la mâini și picioare și relaxarea sfincterelor însemnau că sângele era transportat acolo unde era mai multă nevoie de el.

Stătea la fereastra camerei lui de hotel, formând numărul lui Hassan și privind fluviul șerpuitor aflat la zece etaje sub el.

— L-ai găsit? întrebă Hassan fără niciun preambul când răspunse la telefon.

— Nu încă, domnule, mărturisi Nessim. Dar suntem pe aproape.

— Pe aproape? repetă Hassan, supărat. La fel de aproape ca ieri?

— Mi-am făcut o echipă puternică, domnule.

— A, da. O echipă.

— Da, domnule.

Era adevărat, deși Hassan nu-l credea. Vechi camarazi, dornici să lucreze, care se dovediseră a fi de încredere și discreți. Le dăduse fiecăruia numele lui Knox, numărul lui

de înmatriculare, fotografii ale lui și orice alte semnalmente avea, apoi îi trimisese pe jumătate din ei să țină sub supraveghere casele tuturor asociaților lui Knox de care știa, iar pe ceilalți la hoteluri și în gări. Pusese sub urmărire mobilul lui Knox, așa că, numai dacă îl deschidea, aveau posibilitatea să-i stabilească poziția cu o marjă de eroare de câteva sute de metri. La fel procedase și în privința conturilor sale bancare și a cărților de credit. Totul era posibil în Egipt dacă aveai bani. Și îi pusese sub urmărire și ascultare pe toți vechii prieteni ai lui Knox, în caz că lua legătura cu ei. Dar Knox ar fi fost un prost să cadă în astfel de capcane evidente și deja se dovedise că se dădea de gol.

— Ascultă la mine, spuse Hassan. Nu vreau să faci progrese. Îl vreau pe Knox.

— Da, domnule.

— Sună-mă mâine. Și dă-mi vești bune.

— Da, domnule.

Puse receptorul în furcă cu mâna ușor tremurândă și se așeză pe patul din camera de hotel, cu spatele încovoiat. Se șterse cu podul palmei pe frunte. Își îndepărtă mâna udă, cu perii ce i se lipeau de piele. Da. Un alt simptom. Erau o mulțime. Se gândi o clipă să scoată tot ce avea în cont și să dispară pur și simplu. Dar Hassan știa unde locuia familia lui. Știa de Fatima și copilul lor. Așa că scoase în schimb dosarul lui Knox de la serviciile secrete și se mai uită o dată pe textul vechi și înnegrit. Nu fusese adus la zi de ani buni. Mai mulți din oamenii menționați acolo își schimbaseră adresa sau plecaseră din Egipt. Altora li se pierduse urma. Dar era singura speranță a lui Nessim, așa că se rugă ca lucrurile să se termine bine pentru el.

CAPITOLUL 12

I

Trebuia să te miști repede când pompai apa dintr-un sit din Alexandria. Pânza freatică opunea de obicei rezistență. Calcarul era poros; reținea apa ca un burete uriaș. Așadar, de îndată ce începuseră să pompeze, altă cantitate de apă se infiltră aproape imediat, înlocuind-o mereu pe cea scoasă până se restabilea echilibrul. Nu puteau spera să-i vină de hac pânzei freatice cu utilajul de care dispuneau. Puteau doar să spere că vor câștiga puțin timp.

Augustin și Knox se duseseră imediat la sit, nerăbdători să acționeze, sperând că prin pompare li se va elibera destul spațiu pentru a explora. Însă, chiar din momentul în care sosiseră, înțeleseră că lucrurile nu mergeau deloc bine. Motorul pompei hârâia ca un fumător înrăit care fugea după autobuz. Se grăbiră să ajungă jos. Un sigiliu nu mai rezistase. Apa se revărsa de pe podeaua rotondei în cripta macedoneană, unde lămpile luceau sub apa tulbure ca luminile de pe marginea unui bazin.

Augustin urcă repede scara să oprească pompa. Knox scoase din priză cablurile electrice, apoi își dădu jos pantofii și pantalonii ca să adune lămpile și ventilatoarele și să le scoată pe trepte, departe de apă. Pompa nu mai funcționa; conținutul conductelor gâlgâia și se retrăgea. Knox așteptă să nu mai facă zgomot, apoi puse cablurile la loc în prize și lumină toată mizeria făcută.

Augustin veni lângă el, pe treapta de sus a mormântului. Clătină din cap cu tristețe când văzu apa care trecea de genunchi.

— *Merde!* Uită-te la asta. Mansur o să mă jupoaie de viu.

Knox intră în peristil, cu apa până peste genunchi, apoi păși în anticameră.

— N-am putea muta pompa aici?

— Rezolv eu în locul bestiei ăsteia, zise Augustin. Nu știu cum funcționează.

Dar îi veni o idee și se lumină la față. Se făcu nevăzut, apoi se întoarse cu patru coșuri pentru excavații, aruncându-i lui Knox două. Apoi le folosi pe celelalte două să scoată apa.

— Cred că nu ești în toate mințile! protestă Knox.

— Ai tu o idee mai bună? întrebă Augustin, urcând pe trepte și luând-o pe coridor ca să întoarcă apa de unde venise.

Knox n-avu de ales decât să facă același lucru. Coșurile grele îi forțau umerii și coatele și îi lăsau urme roșii pe degete, își zâmbiră și urcară din nou. După câteva drumuri, începură să vină acolo și alți arheologi. Văzură ce se întâmplase și înhățară și ei niște coșuri. În curând, muncea o întreagă echipă.

Knox era un bărbat puternic, dar oboseala își spuse cuvântul în cele din urmă. Își trase sufletul în camera principală, departe de ceilalți. În pofida scepticismului inițial, ideea lui Augustin fusese bună. Nivelul apei scăzuse simțitor, astfel că treptele dintre peristil și anticameră și dintre anticameră și sala principală erau acum ca niște afurisiți de pereți ce despărțeau niște lacuri, creând rezervoare separate. Se putea înainta din ce în ce mai mult în peristil. Se lăsă pe vine să-și spele mâinile și degetele zdrelite în apa răcoroasă. Apoi se încruntă când observă ceva ciudat. Nivelul apei în sala principală era un pic mai scăzut decât în anticameră, dar și sub treapta care le despărțea.

Se ridică în picioare, uitând imediat de oboseală, și intră în anticameră.

— Are cineva niște chibrituri? întrebă el.

II

Când ajunse Gaille la sit, era mare agitație acolo. Nu terminase de fotografiat în sala principală și era îngrijorată că inundația putea să afecteze pereții, așa că își scoase pantofii și își suflecă pantalonii cât de mult putu, intrând prin apă să arunce o privire. Însoțitorul ei la cina de ieri-seară era deja acolo, azvârlind bețe aprinse de chibrituri în fiecare colț.

— Ce faci aici? Pierzi vremea? întrebă ea.

El își ridică privirea și zâmbi când o văzu.

— Uite! spuse el, arătând înspre treapta dintre anticameră și sală.

— Ce-i așa interesant?

— Nu vezi că nivelul apei e mai jos aici?

Ea înțelese imediat despre ce era vorba.

— Unde se duce? îl întrebă, lăsându-se pe vine.

— Chiar așa. Locul ăsta e săpat în rocă tare. Cel puțin așa ar trebui să fie. Aruncă ultimul băț de chibrit într-un colț îndepărtat, apoi se uitară amândoi să vadă încotro se îndrepta, pentru că asta le va semnala unde dispărea apa.

— M-am simțit foarte bine aseară, murmură Gaille.

— Și eu.

— Poate ieșim și diseară. Eu fac cinste de data asta.

— Mi-ar face plăcere, spuse el. Dar apoi făcu o grimasă în semn că vedea o eventuală problemă. Ascultă, Gaille, trebuie să-ți spun ceva.

— Despre Knox, nu? întrebă ea. E prietenul tău, nu-i așa?

— Aici nu e locul să vorbim despre asta. Trec eu pe la tine mai târziu, ce zici?

— Bine.

Se auzi un lipăit în spatele lor, în anticameră, apoi apărură Mansur și Elena.

— Cum naiba s-a întâmplat asta? întrebă Mansur furios. Gaille se întoarse spre Mark, care își lăsă imediat capul în jos, înhăță coșurile și fugi pe lângă ei prin anticameră.

Cine naiba e ăsta? întrebă din nou Mansur.

— Lucrează cu Augustin, spuse Gaille. Cred că pompa a fost și ideea lui.

— Vai! făcu Mansur. Sper că nu crede că sunt furios pe el. Apoi adăugă, un pic malițios. Pe Augustin sunt furios.

— Pentru ce sunt bețele astea de chibrit? întrebă Elena.

— Nimeni n-a început încă să scoată apa de aici, explică Gaille, evidențiind diferența de nivel al apei din cele două încăperi. Încercăm să vedem unde se duce apa.

— Și?

— Șiroaiele par să conveargă pe plintă.

— Plinta? Mansur se duse s-o examineze mai bine, lumina lanternei dezvăluind mai multe dâre argintii din bule de aer care scăpau de dedesubt.

— Akylos din cei treizeci și trei, spuse Gaille în șoaptă, venindu-i brusc o idee. Va fi cel mai bun și slăvit dintre toți.

— Inscripția de deasupra intrării? întrebă Mansur. Ce-i cu asta?

— Grecilor le plăceau jocurile de cuvinte.

— Zi odată, fetițo, zise Elena.

Gaille făcu o față lungă, temându-se să n-o creadă nebună pentru ce avea să le spună.

— Să nu credeți că inscripția insinuează că restul – ceilalți treizeci și doi de bărbați – sunt mai puțini demni de cinste *decât* Akylos.

Mansur râse și se uită ciudat la ea.

— Ești fotograf cu adevărat?

Ea roși, conștientă de privirea arzătoare a Elenei.

— De fapt, m-am specializat în limbi vechi.

— Mai bine îl aduc pe Ibrahim aici jos, zise Mansur, clătinând din cap. Trebuie să vadă asta cu ochii lui.

III

Knox îl găsi pe Augustin la celălalt capăt al necropolei, lângă pânza freatică de apă.

— Te-a recunoscut Elena? îl întrebă francezul.

— Nu cred. Te-a prins Mansur?

— Nu. Augustin flutură din mână. Era cât pe ce. *Uf!* Cred c-am încurcat-o de data asta. Dădu din cap, uitându-se la apă. Un om deștept ar sta deoparte câtva timp. Vrei să explorăm un pic?

— Hai! încuviință Knox.

Funcționarea pompei se ameliorase în timpul nopții, așa că apa le ajungea doar până la bărbie. Coridorul se transformă curând într-un labirint, care lega printr-un singur portal un mare complex de sine stătător de pasaje și camere, toate legate între ele și trecând una peste cealaltă. Nu de mult, amândoi răsuflaseră ușurați, conștienți de norocul pe care îl avuseseră că ieșiseră de acolo în viață. În a treia cameră de la stânga unde intrară, pe unul dintre pereți fusese trasat conturul unor *loculi,* dar nu fusese săpat niciunul. Îi luă lui Knox ceva timp să-și dea seama de ce. În peretele din capătul îndepărtat era o gaură neregulată în calcar, de parcă oricine ar fi făcut-o spărsese din întâmplare zidul în sus până ajunsese în alt spațiu. Se duse sub ea și o lumină cu lanterna. Orice ar fi fost, era mare.

— Hei, amice! Uită-te aici.

Augustin veni lângă el.

— Ce-i asta? întrebă el, încruntându-se.

— Nu știu. Ajută-mă să urc.

Augustin îi făcu o scară de șa cu mâinile, ridicându-l pe Knox în noua cameră. Era destul de înaltă ca să nu dea cu capul de tavan stând în picioare. Puse mâna pe peretele din fața lui, construit din blocuri de calcar, mortarul dintre ele căzând și făcându-se praf.

— Ajută-mă și pe mine să mă sui, îl rugă Augustin. Vreau să văd cu ochii mei.

Knox îngenunche și își trase prietenul în camera abia

descoperită. O explorară împreună. Un drum îngust ducea la dreapta lor. Knox se strecură printr-o deschizătură de la capătul acestuia și ajunse pe un drum paralel flancat de un al doilea zid din blocuri de calcar, apoi pe al treilea cu un perete exterior din rocă masivă. Așadar, părea să fie o singură încăpere, de cam șase metri pătrați, înaltă de aproape doi metri, împărțită în trei de doi pereți interiori și unită printr-o bară transversală la un capăt, creându-se astfel un spațiu deschis asemănător literei E. Ce ciudat. S-au dus amândoi la capătul îndepărtat al culoarului central, unde cinci trepte duceau în sus, apoi făceau un unghi drept și urmau altele ce dispăreau în tavan. În acel moment auziră lovituri înfundate de sus, din pereți ieși praful care pluti înspre lanterna lor.

— Ce naiba? bombăni Knox.

Augustin dădu cu pumnul în tavan, apoi i se lumină fața de un zâmbet însemnând că înțelesese despre ce era vorba.

— Rotonda, spuse el. Asta trebuie să fie scara originală. Da. Macedonenii au săpat prea departe; au ajuns la pânza freatică. Și ce? Au construit pereții ăștia pentru sprijin, au pus o altă podea; au acoperit-o cu mozaic. *Parfait!* Constructorii necropolei au ajuns aici din întâmplare cu cinci sute de ani mai târziu.

IV

Sala principală se uscase complet până să ajungă Ibrahim la sit. Nu era deloc ușor să duci jos echipament de ridicat greutăți, așa că Mansur apelă la Mohamed. Cei doi bărbați vârâră niște răngi sub o margine a plintei și o ridicară. Scoase pocnete când cedă, parcă protestând după atâtea secole în care fusese lipită de podea. O înălțară câtiva centimetri, cu piepturile și brațele încordate, răngile îndoindu-se de la solicitare.

Ibrahim și Elena, în genunchi, luminau în jos cu lanternele. Era o gaură rotundă, neagră în podea, cu un diametru de circa un metru. Plinta era prea grea chiar și pentru Mohamed și Mansur ca s-o poată ține mult timp ridicată; Mansur îi dădu primul drumul, scoțând un strigăt de avertizare; apoi și Mohamed o lăsă să cadă într-un nor de praf care îi pătrunse lui Ibrahim în nări și gât, provocându-i un acces de tuse.

— Ei? tăcu Mansur, fluturându-și mâinile.

— E un puț, zise Ibrahim.

— Vrei să scoatem plinta? îl întrebă Mohamed.

— E posibil?

— Aș avea nevoie de ajutor, mai mult echipament, numai așa s-ar putea.

Ibrahim simți ochi ațintiți asupra lui. Ezită. Nicolas îi promisese 20 000 de dolari, dar nu primise încă toată suma. Conform înțelegerii, jumătate înainte, cealaltă jumătate la terminarea lucrării cu rezultate satisfăcătoare. Katerina pusese mult accent pe cuvântul „satisfăcătoare”; fusese foarte categorică – dacă nu găseau nimic, asta va însemna că munca lor fusese extrem de nesatisfăcătoare. Și nu putea să păstreze nimic secret, nu acum că Elena știa. Îi veni brusc în minte imaginea Laylei, a cărei viață atârna de un fir de păr.

— Lăsați-mă să mă gândesc puțin, spuse el. Trebuie să dau un telefon.

Îi făcu semn Elenei să vină cu el, apoi urcă grăbit scara ca să aibă semnal la mobil. Trase adânc aer în piept de două ori să se calmeze, apoi tastă numărul de la Grupul Dragoumis, punându-și o mână la ureche ca să nu-l deranjeze zgomotul de pe șantier. Își dădu numele centralistei, îl ceru la telefon pe Nicolas și fu lăsat să aștepte. Auzi muzică populară cu un sunet metalic. Se frecă pe nas, agitat.

Muzica încetă.

— Alo! Nicolas la telefon.

— Sunt Ibrahim. Din Alexandria. Mi-ai spus să te sun dacă găsim ceva.

— Da. Și?

— E ceva sub mormântul macedonean. Poate un puț.

— Un puț? Ibrahim simți surescitarea din vocea lui Nicolas. Unde duce?

— Aproape sigur nicăieri. Așa se întâmplă mai mereu. Dar trebuie să scoatem plinta ca să fim siguri. Am telefonat pentru că mi-ai zis să te informez imediat dacă apare ceva.

— Întocmai.

— O să pun oamenii să scoată de îndată plinta. Te mai sun imediat ce…

— Nu, spuse Nicolas apăsat. Trebuie să vin și eu acolo.

— Asta e o excavație de urgență, protestă Ibrahim. Nu avem timp…

— Mâine după-amiază, spuse Nicolas. Sosesc pe la unu. Nu face nimic până atunci. S-a înțeles?

— Da, dar aproape sigur nu e nimic interesant. Vei face atâta drum pentru nimic…

— Voi fi acolo, izbucni Nicolas. Ăsta-i ultimul meu cuvânt. Până atunci nu se duce nimeni acolo. Vreau oameni de pază. Vreau o ușă blindată.

— Da, dar…

— Monteaz-o. Trimite-i factura Katerinei. Și vreau să vorbesc cu Elena. E acolo?

— Da, dar…

— Dă-mi-o la telefon.

Ibrahim ridică din umeri a neputință.

— Vrea să-ți spună ceva.

Elena clătină din cap și luă mobilul, apoi se îndepărtă puțin și se întoarse cu spatele, ca să nu fie auzită.

V

Nicolas îi închise Elenei telefonul și se rezemă de spătar, respirând un pic mai gâfâit. *Ce mai veste!* Daniel Knox în Alexandria! Și la sit! În acest moment, cel mai delicat din toate. Se ridică în picioare și se uită pe fereastră, masându-și energic șalele, căci înțepenise deodată, fără se știe de ce.

Ușa biroului său se deschise. Intră Katerina cu un teanc de hârtii. Zâmbi când îl văzu că se masează pe spate.

— Ce s-a întâmplat? Aveți vești de la Daniel Knox sau ce?

El îi aruncă o privire care ar fi putut s-o prefacă în stană de piatră.

— Mă scuzați, adăugă ea, punând documentele pe biroul lui și plecând repede.

Nicolas se așeză din nou. Puțini oameni reușiseră să i se bage pe sub piele ca Knox. Acum zece ani, preț de șase săptămâni, omul lansase o serie de afirmații calomnioase, josnice și revoltătoare, despre tatăl lui și compania sa, iar ei nu făcuseră absolut nimic… Tatăl lui îi acordase omului imunitate, iar cuvântul lui era lege, asta fusese; dar el încă mai simțea umilința, o jignire care nu fusese niciodată pedepsită.

Și acum se întorsese.

Se aplecă în față și o sună pe Katerina.

— Îmi pare rău, izbucni ea, înainte să apuce Nicolas să-i spună ceva. N-am vrut…

— Las-o baltă, îi zise el pe un ton tăios. Trebuie să fiu în Alexandria mâine după-amiază. E liber avionul nostru?

— Cred că da. Verific imediat.

— Mersi. Și egipteanul ăla prin care am cumpărat niște papirusuri. Aranjează și altfel de treburi, nu? Nu trebuia să-i explice Katerinei la ce fel de treburi se referea.

— Domnul Munim? Da.

— Bine. Fă-mi rost de numărul lui. Am o treabă importantă de care trebuie să mă ocup.

CAPITOLUL 13

I

Ibrahim își adună echipa de elită în rotondă să le anunțe oamenilor vizita sponsorului. Încercă să pară entuziast și să le dea de înțeles că fusese ideea lui. Îi rugă să-i arate oaspetelui tot respectul și să-i ofere explicații, dacă era nevoie, și le promise să le dea după aceea la muzeu ceai, cafea, prăjiturele și un prânz în stil bufet, apoi le aminti subtil că omul acela le plătea salariile. Le sugeră că acesta era un eveniment important. Pe scurt, făcu tot posibilul să le prezinte ocazia ca pe ceva benefic. După ce termină de vorbit, îi invită să pună întrebări. Nimeni nu scoase o vorbă. Erau arheologi; îi detestau pe sponsori. Întrunirea luă sfârșit și toată lumea se întoarse la lucru.

II

Se însera. Hosni picotea pe locul șoferului în rabla lui de Citroen verde când observă că motocicleta neagră cu porțiuni cromate care venea cu zgomot pe strada dinspre bulevard se opri în dreptul intrării în bloc. Doi oameni erau pe ea: șoferul purta blugi, un tricou alb și o geacă de piele; și pe locul din spate stătea un bărbat în pantaloni de bumbac deschiși la culoare, un hanorac albastru și o cască de protecție roșie. Hosni se ridică și se frecă la ochi. Cel de pe locul din spate se dădu jos și își scoase casca de protecție ca să poată vorbi cu celălalt bărbat, care stătea încă pe motocicletă. Hosni se mai uită la fotografie. Omul purtând cască; era oare cel din poză? Era greu de spus de la așa o distanță și cu o fotografie atât de mică la dispoziție. Și bărbatul stătea cu fața într-o parte, așa că ar

fi avut nevoie de o poză din profil. Cei doi bărbați își strânseră mâinile. Cel care avea casca în mână intră în clădire, iar motociclistul se sui pe motor și întoarse strâns, plecând în trombă pe drumul pe care venise.

Hosni numără etajele. Augustin Pascale locuia la etajul șase. După vreo douăzeci de secunde, văzu cu binoclul o umbră pe palierul de la etajul șase. Câteva clipe mai târziu, se deschise ușa dublă de la balcon și bărbatul ieși din cameră, cu bustul gol, întinzându-și de câteva ori brațele, de parcă abia se sculase din pat. Hosni, cu binoclul într-o mână, își luă mobilul de pe scaunul de lângă șofer și găsi în agendă numărul lui Nessim.

— Alo! Cine e?

— Nessim, șefu'. Cred că l-am găsit.

Lui Nessim începu să-i bată inima mai tare.

— Ești sigur?

— Nu sută la sută, spuse Hosni, care îl știa prea bine pe Nessim ca să-i dea speranțe zadarnice. N-am decât fotografia lui. Dar cred că el e. Da, sunt aproape sigur.

— Unde ești acum?

— În Alexandria. Orașul în care stă Pascale. Îl știi? Arheologul subacvatic francez.

— E-n regulă, zise Nessim. Ai făcut treabă bună. Să nu-l pierzi. Și vezi să nu afle că ești pe urmele lui. Vin la tine cât de repede pot.

III

Elena se hotărî să rămână peste noapte în Alexandria. Cu toate drumurile astea pe care le făcea în și din deltă, rămăsese în urmă cu hârțogăria. Își luă o cameră la Hotel Cecil, la numai câteva minute de păduchelnița unde stătea Gaille, însă cu un confort diferit; doar era un reprezentant de bază al Fundației Arheologice Macedonene. Demnitatea instituției pe care o reprezenta o obliga la menținerea unui

anumit stil de viață.

Cineva bătu la ușă.

— Intră, spuse ea, fără să-și ridice ochii de pe documente. Ușa se deschise și se închise la loc. Elena își termină paragraful și se întoarse în scaun pe jumătate. Îl recunoscu imediat pe bărbatul din fața ei. Era francezul de la necropolă. Augustin Pascale. Simți pe neașteptate că inima îi bate puțin mai tare.

— Ce naiba cauți aici? îl întrebă ea, aruncându-i o privire mânioasă.

Augustin nu-i băgă în seamă întrebarea și se îndreptă spre fereastră, trase una din draperii să se uite la priveliștea oferită de port. Clătină din cap, impresionat.

— Foarte frumos. Tot ce văd eu sunt antene satelit și rufele altor oameni.

— Ți-am pus o întrebare.

El se întoarse cu spatele la fereastră, rezemându-se de aparatul de aer condiționat.

— M-am tot gândit la tine, îi spuse el.

— Poftim?

— Da. Cred că și tu te-ai gândit la mine.

— Te asigur că nu, zise ea. Nicio clipă.

— Nu, serios?

— Nu.

Elena era o femeie atrăgătoare și bogată, cu o carieră de succes, foarte obișnuită să fie sâcâită de afemeiați ca Augustin. Îi trata de obicei cu o privire asemănătoare unei capcane electrice pentru muște, care le scădea tot interesul față de ea cu atâta eficiență, că femeia nici nu observa cum muștele cădeau pe podea electrocutate. Dar, când îi aruncă această privire lui Augustin, el nu păți nimic. Pur și simplu o înfruntă cu zâmbetul lui îngâmfat și se zgâi la ea în continuare.

— Te rog să pleci, îi spuse ea. Am de lucru.

Dar el nu plecă. Rămase acolo, cu spatele la fereastră.

— Am rezervat o masă, zise el. Nu vreau să te grăbesc,

dar…

— Dacă nu pleci imediat, îi spuse ea pe un ton glacial, chem paza.

El dădu din cap aprobator.

— Trebuie să faci ce crezi că e mai bine.

Elena simți o vagă neliniște când trase telefonul spre ea. Era doar una din poveștile obișnuite. Formă prima cifră, sperând că va fi de-ajuns pentru el. Dar el nu se clinti din loc. Stătea acolo cu afurisitul acela de zâmbet arogant pe față. Cadranul scoase un sunet metalic când reveni în poziția inițială. Formă a doua cifră. Receptorul era rece pe obrazul ei. Mai încercă să formeze și a treia cifră, dar brațul i se înmuie, de parcă i se atrofiaseră brusc mușchii.

El veni la ea și îi luă receptorul din mână, punându-l apoi în furcă.

— Poate vrei să te antrenezi puțin, spuse el. Te aștept jos.

IV

— L-am găsit, spuse Nessim.

Se făcu tăcere pentru o clipă la celălalt capăt al firului. După atâtea dezamăgiri, lui Hassan nu-i venea să creadă.

— Ești sigur?

— Colegul meu Hosni a dat de el, confirmă Nessim. Locuiește într-un apartament pe care îl țineam sub supraveghere. S-a întors acasă acum un sfert de oră. Nu bănuiește nimic. Pare convins că am încetat să-l urmărim.

— Unde e acum?

— Într-un taxi. Se îndreaptă spre Ramla.

— Îl urmăriți?

— Bineînțeles. Vrei să-l umflăm?

Se așternu iar tăcerea. După un timp, Hassan spuse:

— Ascultă la mine – asta vreau.

V

Knox a fost surprins de căldura cu care l-a întâmpinat Gaille în acea seară.

— Ai picat la țanc, spuse ea. Ibrahim m-a rugat să fac pe ghidul, să arăt și să explic mâine picturile din anticameră. Am nevoie de cineva cu care să exersez.

Îl conduse înapoi în camera ei, sfidând căutătura chiorâșă a recepționerului. Ușile de la balcon erau deschise, venea o cacofonie din strada de jos, tineri sporovăind și râzând, fericiți că-și petreceau seara împreună, un tramvai zăngănind pe șine ca o locomotivă. Laptopul ei era deschis pe birou, pe monitor apărând imagini ciudate. Ea apăsă pe mouse și acestea au fost imediat înlocuite cu un fundal viu colorat.

El se aplecă, încruntându-se.

— Ce naiba? E din sit?

— Pereții laterali ai anticamerei.

— Dar… sunt doar tencuiți. Cum i-ai făcut să arate așa?

Ea zâmbi încântată.

— Prietenul tău Augustin. Mi-a spus să-i spăl. Cu multă apă. Ei bine, poate nu chiar atât de multă câtă ați pompat voi azi-dimineață, dar…

El pufni în râs și îi dădu o pălmuță pe umăr în chip de reproș.

— Ai făcut o treabă grozavă, zise el. Arată superb.

— Mersi.

— Știi ce reprezintă?

— Pe Akylos, purtătorul de scut, al cărui mormânt a fost.

Knox se încruntă o clipă. Numele de Akylos îi suna cunoscut. Și, la urma urmei, de ce nu? Era un nume destul de comun.

— Și ce face? întrebă el.

Ea accesă un alt fișier.

— Aici e cu un om pe nume Apolles sau Apelles din Cos.

— Apelles din Cos? repetă Knox, nevenindu-i să creadă. Pictorul vrei să spui?

— Asta a fost?

Knox dădu din cap că da.

— Preferatul lui Alexandru cel Mare. După Pliniu, îl aprecia așa de mult, că a dat un edict prin care interzicea oricărui alt pictor să-i facă portretul. Se pare că Alexandru venea adesea la el la atelier, să vadă cum iese portretul lui, și îi plictisea pe toți de moarte cu părerile lui despre artă și pictură, până când Apelles i-a spus politicos să tacă din gură, căci până și ucenicii care amestecau culorile râdeau de ignoranța lui.

Gaille râse.

— I-a trebuit ceva curaj.

— Lui Alexandru îi plăceau oamenii cu un pic de tupeu. În plus, Apelles știa cum să-l flateze la fel de bine ca să îl și poată lua în râs. L-a pictat pe Alexandru cu un fulger în mână, în chip de Zeus. Unde e asta? Zice?

— În Efes, din câte știu, dar vezi și tu câte lacune am.

— Ar fi logic, spuse Knox. Alexandru s-a dus acolo după bătălia de la Granicos, prima sa victorie asupra perșilor. Întinse mâna pe lângă ea, închise fișierul, deschise altul, cu soldați trecând prin apă. Pergam, zise el, uitându-se la Gaille. Știi ceva despre acest regat?

— Nu.

— E pe coasta Turciei, în dreptul insulei Rodos. Dacă vrei să ajungi acolo de la sud, poți s-o iei peste dealuri, dar e un drum greu. Mai poți să mergi și de-a lungul țărmului. Problema e că nu poți folosi decât prima rută când bate vântul din nord, pentru că refluxul e destul de puternic ca să treci pe acolo. Când a pornit Alexandru bătea un vânt din sud, dar știi cum era el, nu s-a oprit din mers și a schimbat vântul, mai bine zis și-a modificat direcția de înaintare exact la timp și a suflat susținut pentru ca el și oamenii să poată trece pe acolo. Se spune că de aici provine povestea cu Moise, care a despărțit apele Mării

Roșii. La urma urmelor, Alexandru a trecut prin Palestina la puțin timp după aceea, pe când tocmai se scria Vechiul Testament.

Gaille făcu o mutră lungă.

— E cam bizar ce spui, nu?

— N-ar trebui să subestimezi impactul culturii grecești asupra evreilor, zise Knox. N-ar fi fost oameni dacă nu ar fi fost impresionați de Alexandru. Mulți evrei au încercat să-i imite cultura, dar nu le-a fost ușor. De exemplu, sala de sport sau gimnaziul era focarul vieții sociale grecești; *gymnos* era echivalentul grecesc pentru „gol”, așa că, prin definiție, gimnaziul era un loc unde nu se ascundea nimic. Grecii prețuiau prepuțul ca pe o operă de artă a zeilor și, prin urmare, considerau circumcizia un obicei barbar. Imitatorii evrei au încercat să inverseze opera unui *mohel*[2], tăind pielea de la baza mădularului sau atârnând greutăți de metal de micul prepuț pe care îl aveau.

— Nu mă refer la asemenea bizarerii, spuse Gaille. Nu vreau să spun decât că mai sunt mituri străvechi în care mari cantități de apă seacă în mod miraculos ca să-l lase pe erou să treacă. Și puhoaie trimise să-i nimicească pe dușmani. Un exemplu care face toți banii e cel al regelui Sargon.

— Acadianul?

Gaille încuviință din cap.

— Cu o mie de ani înainte de Moise și cu două mii de ani înaintea lui Alexandru. Există un izvor istoric care descrie cum au secat Tigrul și Eufratul pentru el. Aici seamănă deja cu legenda lui Moise.

Knox se încruntă.

— Cum adică?

— „Mama mea era un copil înlocuit de zei, pe tata nu l-am cunoscut”, spuse Gaille, citând din memorie un text neoasirian. „Mama mea înlocuită de zei m-a conceput. M-a

---

[2] Persoana care efectuează o circumcizie (n.tr.)

purtat în pântece fără să știe nimeni. M-a pus apoi într-un coș de papură și mi-a închis pleoapele cu bitumen. M-a aruncat într-un râu care s-a ridicat peste mine. Râul m-a purtat la Akki, stăpânul apelor. Akki, stăpânul apelor, m-a luat și m-a crescut.” Fata se uită la Knox. Vezi, copiii înlocuiți erau un motiv destul de răspândit. Le dădea poeților prilejul să arate că există justiție divină. De pildă, Oedip. Un alt copil înlocuit, mai mult sau mai puțin. Lăsat de tatăl lui pradă fiarelor sălbatice, se întoarce apoi și îl omoară.

Knox încuviință din cap.

— Legenda lui Moise pare să fi inspirat multe povești asemănătoare în mitologia greacă. Chestia aia când Moise își înflăcărează comandanții să lupte ca să întoarcă sorții bătăliei în favoarea israeliților. Nu poți să-mi spui că nu e cam la fel cu scena din *Iliada,* în care Apollo își mânuiește al său *aegis*[3]*.*

— Nu e doar Moise, remarcă Gaille. Soția lui Putifar încearcă să-l seducă pe Ioan, apoi îl denunță când se vede respinsă, e cam aceeași poveste ca a lui Belerofon și a Anteei.

— Și ambele sunt cu siguranță inspirate din povestea egipteană *Doi frați,* încuviință Knox. Vezi, nu mă miră că găsești asemănări. Acțiunea *Iliadei* are loc în secolul al XII-lea î.Hr., în bazinul estic mediteraneean, și probabil a fost scrisă cu vreo patru sute de ani mai târziu. Sau *Exodul.* Aceste locuri nu erau perfect izolate unul de altul.

— În întreaga Mediterană de Est se făcea comerț, îl aprobă Gaille. Iar negustorilor le plăcea să facă schimb de povești.

— Și zona era probabil plină de aezi[4]. Și știi prin ce erau renumiți aezii?

---

[3] Scut, platoșă, în greaca veche (n.tr.)

[4] Poeți-cântăreți din Antichitate, care își recitau propriile versuri în acompaniament de liră (n.tr.)

— Că rătăceau dintr-un loc în altul, spuse Gaille, zâmbind.

Li se întâlniră privirile pentru o clipă. Lui Knox i se puse un nod în gât când își întoarse ochii la ecran.

— Deci asta e harta campaniilor lui Alexandru? întrebă el.

— Nu chiar, zise Gaille. Reprezintă viața lui Akylos. Cele două au coincis. Apoi apăru altă imagine, o cetate cu ziduri înconjurate de apă era amenințată de un satir uriaș, un zeu grec antropomorfic, jumătate om, jumătate țap. Asta m-a consternat. M-am gândit că poate fi Tirul, după ziduri și mare…

— E chiar Tirul, spuse Knox.

— Cum de ești așa sigur?

— Tirului i se dusese vestea că era inexpugnabil, îi explică el. Chiar și Alexandru a avut probleme cu acest oraș. Dar, într-o noapte, a visat un satir bătându-și joc de el de la o oarecare distanță. L-a urmărit și a încercat să-l prindă, dar tot fugea de el. Însă Alexandru a pus mâna pe el în cele din urmă. A doua zi dimineață, le-a cerut profeților să-i tălmăcească visul. Aceștia i-au explicat că *satyros* era alcătuit din două cuvinte, *sa* și *Tyros,* care însemnau „al tău” și „Tirul”. Tirul va fi al tău. Doar că i-a luat timp și mult efort din partea oștirii sale. Așa că Alexandru a perseverat. A făcut un pod peste apă și a construit turnuri de asalt înalte de cincizeci de metri. Apoi a condus personal atacul printr-o breșă în ziduri.

— Și a masacrat populația, spuse Gaille pe un ton tăios.

Knox se uită la ea.

— I-a crușat pe cei ce s-au refugiat în sanctuarele templelor.

— Da. Dar pe urmă tot a ucis două mii de supraviețuitori prin crucificare.

— Poate.

— Nu există nicio îndoială în această privință, îl contrazise Gaille. Citește izvoarele.

— Macedonenii își răstigneau adesea răufăcătorii după ce îi omorau, îi răspunse Knox. Cum făceau și popoarele antice, care îi trăgeau în țeapă, și noi, englezoii, care îi spânzuram. Ca să-i speriem pe alții.

— Ce groaznic! exclamă Gaille. Dar locuitorii Tirului ce făcuseră ca să fie considerați criminali? Doar își apăraseră orașul.

— Alexandru a trimis soli să stabilească termenii de predare înainte să asedieze cetatea. Se pare că locuitorii erau așa convinși că orașul lor e inexpugnabil, că i-au omorât pe emisari și le-au aruncat trupurile de pe ziduri, bătându-și joc astfel de trupele macedonene. Pentru Alexandru, aceasta a fost jignirea supremă. Era împotriva legilor nescrise ale războiului. Nu putea să-i mai cruțe după așa ceva. Se uită la Gaille, nedumerit de ceva. Mormântul ăsta e un afurisit de loc de veci pentru un purtător de scut, nu? Adică o anticameră și două săli, coloane ionice, o fațadă sculptată, porți de bronz, picturi cu eroi. Cred că a costat o avere.

— Alexandru plătea bine.

— Nu chiar așa de bine. În afară de asta, așa se înmormântau regii macedoneni. Nu ți se pare că ar fi fost o *aroganță?*

Gaille dădu din cap, de parcă simțea la fel.

— Ridică plinta mâine după-amiază. Poate găsim niște răspunsuri. Vei fi acolo, nu?

Knox pufăi.

— Nu mi-aș face speranțe să primesc o invitație.

— Ar trebui să vii. Tu l-ai descoperit.

El făcu o mutră lungă, se ridică în picioare imediat și se îndepărtă de ea.

— Ți-am zis mai devreme că trebuie să-ți spun ceva, ți-aminteşti?

— Despre nenorocitul ăla de Knox, nu-i așa? Că e cel mai bun prieten al tău sau cam așa ceva, îi sugeră Gaille.

— Nu chiar.

— Să nu-l lăsăm să se interpună între noi, îl rugă ea. M-a luat gura pe dinainte aseară. Sincer. El nu înseamnă nimic pentru mine. Nici măcar nu l-am întâlnit vreodată.

Knox se uită fix în ochii ei, până când începu să înțeleagă. Clătină din cap.

— Ba da, spuse el.

CAPITOLUL 14

I

Lui Gaille îi luă o clipă să înțeleagă ce îi spunea Knox. Apoi îl privi cu răceală.

— Ieși afară, spuse ea.

— Te rog, o imploră el. Lasă-mă să-ți…

— Ieși afară! Acum!

— Uite ce e. Știu cum trebuie să te simți, dar…

Ea se duse la ușă și o deschise.

— Afară! repetă ea.

— Gaille! o rugă el. Lasă-mă să-ți explic…

Dar recepționerul auzise gălăgie și venise în camera lui Gaille. Îl înșfacă pe Knox de braț.

— Pleacă de aici! Chem poliția!

— Bine, spuse Knox, nervos, încercând să-i dea jos mâna. Dar omul îl ținu strâns până la lift, cu degetele înfipte adânc în brațul lui Knox. Îl îmbrânci înăuntru, apoi apăsă pe butonul pentru parter, înainte să iasă din lift și să trântească după el ușa din plasă metalică.

— Să nu te mai văd pe aici! îl avertiză el, amenințându-l cu degetul.

Liftul porni în jos, hurducăind. Knox era încă zăpăcit când coborî în holul de la parter și apoi pe treptele de la intrare. Expresia dușmănoasă și furioasă de pe fața lui Gaille îl șocase. Era surprins să-și dea seama ce mult îl durea, cât de mult o plăcea. O luă la dreapta și iar la dreapta, uitându-se în sus, iuțind pasul pe aleea din spatele hotelului lui Gaille, transformată, ca multe altele din Alexandria, într-o parcare improvizată, așa că trebui să facă slalom printre mașinile parcate una lângă alta.

Își aminti brusc de scrisoarea pe care i-o trimisese; de minciunile cu care o umpluse. Roși ca racul de rușine. Se

opri așa brusc pe alee, că un om care mergea aproape de el se lovi de spatele lui. Knox ridică mâna în semn că-și cere scuze și chiar începu să spună că regretă, dar simți imediat un miros de substanță chimică și, după o clipă, se trezi cu o cârpă care îi ardea pielea pe nas și gură. Prea târziu, își dădu seama că făcuse o greșeală că nu se mai gândise la cele întâmplate în Sinai, la răzbunarea lui Hassan. Încercă să se lupte, să scape, dar cloroformul îl amețea deja, amorțindu-i brațele și picioarele, și căzu moale pe caldarâm.

II

Era aproape 23.30 când Augustin o aduse pe Elena înapoi la hotelul Cecil. O invitase la dans, dar ea îi spusese că e prea obosită și îi fusese imposibil s-o convingă. Totuși, insistase s-o conducă până în holul hotelului.

— Nu e nevoie să vii până sus, îi spuse ea pe un ton sec când ajunseră la lifturi. De aici voi fi în siguranță.

— Te conduc până în camera ta, îi zise el ca un cavaler neînfricat ce era. Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ai păți ceva.

Ea oftă și scutură din cap, dar inutil. Era o oglindă în lift; se uitară amândoi în ea, apoi unul la celălalt, privirile li se întâlniră în oglindă și zâmbiră, fiecare cu gândul la propria sa vanitate. Augustin o conduse până la ușa camerei.

— Îți mulțumesc, zise ea, strângându-i mâna. M-am simțit foarte bine.

— Mă bucur.

Elena își scoase cheia din geantă.

— Atunci, pe mâine.

— Desigur, spuse el, dar nu se clinti din loc.

— Sper că n-ai uitat încă unde sunt lifturile? îl întrebă ea ironic.

El zâmbi prefăcut și îi spuse:

— Cred că nu ești genul de femeie căreia îi e frică de ce dorește. Am dreptate, nu?

— Da.

— Bine. Atunci ți-o spun pe șleau: dacă-mi ceri să plec acum, chiar voi pleca.

Rămaseră tăcuți câteva clipe. Elena clătină din cap în sinea ei, descuie ușa și intră în cameră.

— Ei? făcu ea, lăsând ușa deschisă. Vii sau nu?

III

Knox își veni încet în fire, conștient că îi ardeau buzele, nările și gâtlejul și îi era greață. Încercă să deschidă ochii, dar nu reuși. Pleoapele îi erau parcă lipite. Încercă să-și ducă o mână la față, dar mâinile îi erau legate la spate. Încercă să țipe, dar avea bandă adezivă pe gură. Apoi își aminti ce se întâmplase și inima îi intră în tahicardie, corpul i se zvârcoli pe jos. Ceva îl lovi tare după ureche și își pierdu din nou cunoștința.

Era mai circumspect când își reveni din nou. Își lăsă simțurile să adune informații. Era întins la podea cu fața în jos. Avea pe el un fel de covoraș moale cu o ridicătură în mijloc, care îi apăsa coastele. Gleznele și încheieturile mâinilor îi erau așa strâns legate, că îi amorțiseră degetele de la mâini și picioare. Gura îi era încleiată și simțea un gust metalic de la o tăietură în interiorul buzei de jos. Aerul mirosea a fum de țigară și briantină. Auzi vibrațiile slabe ale motorului unei mașini scumpe. Un vehicul trecu în viteză, cu sunetul distorsionat al efectului Doppler. Era pe podeaua unei mașini. Fusese prins de Hassan. Intră în panică. Voma i se acumula în gâtlej, oprindu-se în fundul gurii. Inspiră adânc pe nas până i se potoli senzația de vomă. Reuși să-și adune gândurile. Nu erau neapărat oamenii lui Hassan cei care îl răpiseră. Poate erau niște

liber-profesioniști care aveau nevoie de bani. Dacă reușea să discute cu ei, să intre în relații cu ei, să negocieze, să le ofere o răscumpărare. Încercă din nou să se ridice, dar fu lovit iarăși cu putere în ceafă.

Mașina viră la stânga, începu să se zdruncine pe teren accidentat. Knox nu putea face nimic să amortizeze zgâlțâiala. Coastele îi erau lovite rău și îl dureau. Merseră vreo douăzeci de minute, apoi se opriră brusc. Portierele se deschiseră. Cineva îl înșfăcă de subțiori, îl trase afară, aruncându-l pe nisip. I se dădu un picior în spate, unghiile cuiva îi scoteau banda adezivă de pe obraz. I-o smulseră de pe ochi, odată cu niște gene și fire din sprâncene. Trei bărbați stăteau în jurul lui, îmbrăcați în negru, cu fețele sub cagule tot negre, care îl mai liniștiră pe Knox. Își spuse că nu le-ar fi purtat dacă voiau să-l omoare. Dar nu-l ajută prea mult. Unul dintre oameni îl apucă pe Knox de picioare și îl târî până la un stâlp înfipt bine în pământ. Strânse niște bucăți de sârmă ghimpată cu care îi legă gleznele.

Mașina era un Saab negru. Deși era parcată oblic față de el, Knox îi zări numărul de înmatriculare din spate. Și-l întipări în memorie. Al doilea bărbat deschise portbagajul, scoase un colac de frânghie și-l azvârli pe nisip. Făcu un nod la un capăt, înfășură frânghia de bara de remorcare a Mercedesului, trase apoi tare de două ori să se asigure că ține. Făcu un laț la celălalt capăt, veni la Knox, i-l puse în jurul gâtului și îl strânse până îi intră în carne.

Knox îl pierduse din vedere pe cel de-al treilea bărbat. Dar acum îl zări stând pe vine la vreo zece pași mai departe, filmând totul cu camera digitală de la mobil. Îi luă o clipă să priceapă despre ce era vorba. Voia să-i filmeze moartea ca să-i trimită pelicula lui Hassan. Asta explica și de ce purtau cagule. Nu voiau să fie văzuți asasinând pe cineva. Atunci și-a dat Knox seama că avea să moară. Dădu din picioare, se zbătu, dar era prea strâns legat. Șoferul ambală motorul Mercedesului ca un tânăr motociclist la un concurs. Roțile din spate împroșcau nisipul. Apoi începu să

prindă viteză, frânghia șuierând în timp ce se desfășura. Knox prinse curaj; țipă, cu toate că avea călușul în gură. Omul cu mobilul se apropie de el să ia cadrul culminant, iar frânghia se ridică, tremură puțin și se întinse încordată.

CAPITOLUL 15

I

— De data asta sper că-mi dai vești bune, spuse Hassan. Nessim, chiar dacă vorbea la telefon, închise ochii ca atunci când spunea o rugăciune.

— Ne-am izbit de o piedică, domnule.

— O piedică?

— L-a prins altcineva înaintea noastră.

— Altcineva?

— Da, domnule.

— Nu înțeleg.

— Nici noi, domnule. S-a dus la un hotel. El a ieșit din nou de acolo. A dat colțul și a luat-o pe aleea din spate. Un alt om îl urmărea. Nu ne-am dat seama ce se întâmplă până n-a oprit un Saab negru și el a fost băgat pe bancheta din spate.

— Și i-ați lăsat să vi-l ia de sub nas?

— Eram pe cealaltă parte a străzii. Era un tramvai în drumul nostru.

— Un tramvai? repetă Hassan pe un ton glacial.

— Da, domnule.

— Unde s-au dus?

— Nu știm, domnule. Cum am spus, era un tramvai acolo. N-am putut să trecem de el. Afurisitul de vehicul se oprise acolo, claxonase, dar vatmanul cel gras rânjea batjocoritor, bucurându-se de frustrarea și neputința noastră.

— Cine a fost? Cine l-a răpit?

— Nu știu, domnule. Încerc să aflu. Dacă avem noroc, e cineva care a auzit ce v-a făcut și crede că ni-l poate preda în schimbul unei sume de bani.

— Și dacă nu avem noroc?

— După dosarul său, are o groază de dușmani. Probabil că unul dintre ei a pus mâna pe el.

Tăcere. O secundă. Două. Trei.

— Vreau să-l găsiți, spuse Hassan. Și repede. Ai priceput?

Nessim înghiți în sec.

— Da, domnule. S-a înțeles.

II

Knox se simțea mult mai bătrân, târându-se spre nord pe urmele lăsate de roți în nisip. Când frânghia se strânsese în jurul gâtului său, știuse că va muri. Era cu totul altceva să știi că vei muri decât să-ți fie frică de moarte. Inima îți bătea altfel. Gândeai altfel despre timp, lume și locul tău în ea.

Frânghia fusese tăiată, apoi fixată la loc cu bandă adezivă, care fusese smulsă de îndată ce frânghia se întinsese încordată, așadar cele două bucăți se desprinseseră și Knox căzuse în nisip, golindu-și vezica, cu inima bătându-i nebunește, uimit că scăpase pe moment. Șoferul întoarse, făcând o buclă mare pe nisip, ca să-și ia camaradul care stătuse tot timpul pe vine acolo, filmându-i reacția, cum făcuse pe el. Râseseră toți cu poftă, de parcă era cel mai amuzant lucru pe care îl văzuseră vreodată. Unul dintre ei aruncase un plic pe geam, apoi plecaseră, lăsându-l legat de stâlp, cu pantalonii uzi și gâtul carne vie de la strânsoarea frânghiei.

Îi luase aproape o oră să se dezlege. Tremura când terminase și îl treceau fiori prin tot corpul. Nopțile în deșert erau reci. Primul lucru, își dădu jos pantalonii și boxerii, apoi se uscă pe cât era cu putință. Pe urmă se duse să ia plicul, care nu fusese încă purtat de vânt. Nu scria nimic pe el. Când îl deschise, ieși niște nisip din el. Balast, ca să nu fie luat de vânt. Înăuntru nu era decât o

foaie cu antetul British Airways și trei cuvinte: „Ai fost avertizat”.

Urcă pe un dâmb. În depărtare, se zăreau luminile farurilor venind din ambele sensuri ale unei șosele aglomerate. Își continuă drumul, în mare parte pentru a se încălzi, dar într-un ritm mai lent, din cauza oboselii și a descurajării. Era ușor să ai curaj în fața amenințărilor teoretice. Acum era altfel. Trebuia să se gândească și la alții. Augustin, Mansur, Ibrahim, Gaille. Nu putea risca să-i pună în pericol.

Era timpul să plece de acolo.

III

Nicolas Dragoumis zâmbi când deschise e-mailul de la Jabbar Munim și văzu că e atașat un filmuleț. Se trezise ca un copil în ziua de Crăciun, pe care o așteptase cu nerăbdare. Tatăl său îi spusese întotdeauna categoric că Knox nu trebuia omorât, iar Munim jura că oamenii lui nu-i făcuseră rău, nu în adevăratul sens al cuvântului. Un pic de cloroform, niște bandă adezivă pe gură și ochi, câteva lovituri. Asta nu se putea numi a face rău cuiva. Dimpotrivă, îl va face să aprecieze mai mult viața.

Nicolas puse filmul pentru prima dată. Knox răpit; Knox zăcând fără cunoștință pe podeaua mașinii; Knox târât pe nisipul din deșert; expresia îngrozită de pe fața lui când mașina accelera, îndepărtându-se de el! Nicolas exulta. Se gândea câtă suferință le provocase nenorocitul ăla tatălui său și lui însuși. Și acum uite la el! Făcea pe el de spaimă, ca un copil de opt ani. Mai puse o dată filmul, apoi a treia oară, durerea de spate calmându-i-se cu fiecare cadru. Bună treabă în acea noapte! Foarte bună! Pentru că asta va fi ultima dată când îl vedea pe Knox, dacă Nicolas cunoștea oamenii așa cum pretindea.

IV

Șoseaua cu două benzi de la Alexandria la El Alamein și Marsa Matruh merge paralel cu țărmul sudic al Mediteranei, la doar câteva sute de metri de mare. La sud de șosea se întinde cât vezi cu ochii deșertul neted ca-n palmă, presărat cu tufișuri. Dar la nord, între șosea și mare, sunt o serie de hoteluri pe plajă și case de vacanță ale celor bogați din Cairo și Alexandria.

Se lumina de ziuă când ajunse Knox în cele din urmă la șosea, deși soarele nu răsărise încă. Mersese ore în șir. Era încă gol de la talie în jos. Traficul era lejer. Așteptă să nu mai treacă nicio mașină, apoi traversă în partea de nord a șoselei, spre valurile mici ale Mediteranei, în care își spălă pantalonii și boxerii cât de bine putu. Erau prea uzi să și-i pună pe el, așa că și-i înfășură pe umăr și merse de-a lungul plajei, încălzindu-și plăcut picioarele în nisip și răcorindu-le apoi în apă.

O poartă se hâțâna încet în bătaia brizei când trecu pe lângă un complex de case de vacanță înconjurat de ziduri. Întregul loc părea pustiu. Aceste vile se trezeau la viață doar în weekenduri și în vacanțele școlare. În pofida acestui lucru, multe case aveau afară frânghii de întins rufe ca niște trepieduri puse invers și pe câteva erau puse la uscat costume de baie, prosoape și cearșafuri, dar și blugi, tricouri și alte articole. Intră în curte și se învârti printre frânghii. Pe una dintre ele văzu o galabaya albă și o broboadă. Îmbrăcămintea era încă puțin umedă, poate din cauza orei matinale și a apropierii de Mediterană. Își lăsă pantalonii pe frânghie în chip de plată, împreună cu suma de bani pe care și-o putea permite. Apoi luă galabaya și broboada și fugi ca nu cumva să fie zărit.

Era foarte bine că oamenii aceia îl avertizaseră să plece din Alexandria. Dar nu putea s-o facă fără să nu se ducă

din nou acolo. Avea nevoie de cărțile de credit, pașaportul și documentele lui, pe care le lăsase în casă seara trecută. Dar cel mai mult avea nevoie de jeep. Făcu vreo jumătate de oră autostopul până opri un automobil cu trei roți. Șoferul îi vorbi într-o arabă grosolană și el îi răspunse la fel, fără să se gândească, având mintea în altă parte. Vorbiră mai mult despre fotbal. Omul era un fan înflăcărat al echipei Ittihad. Doar când se dădu jos și îi mulțumi șoferului că-l luase, își dădu Knox seama că fusese luat drept egiptean datorită felului în care era îmbrăcat. Bunica lui avea sânge beduin, iar barba sa de o zi și pielea lui bronzată contribuiseră la confuzie.

Mai avea bani gheață pentru un taxi, dar nu voia să cheltuiască prea mult, așa că luă autobuzul până la Augustin acasă. Se apropie de bloc din lateral, prin parcare. Era în alertă, altfel poate nu i-ar fi observat pe cei doi bărbați din mașina albă Freelander, șoferul căreia fuma un trabuc și căsca mereu, iar cel de lângă el era în penumbră. Se duse mai aproape. Prin geamul din spate, văzu sacoșa lui roșie și o cutie cu lucrurile sale din camera de hotel din Sinai. Nu se mira. Primul lucru pe care trebuie să-l fi făcut oamenii lui Hassan fusese să cotrobăie prin camera lui, în căutare de indicii.

Se întoarse pe călcâie și grăbi pasul. Nu ajunsese departe când își dădu seama că nu avea un motiv întemeiat să fugă. Dacă oamenii lui Hassan ar fi vrut să-l țină prizonier sau să-l omoare, nu i-ar fi dat drumul ieri-noapte. Oamenii ăștia erau aici să se asigure că pleca din oraș. Nu c-ar fi vrut neapărat să dea din nou ochii cu ei, dar erau probabil mai puțin periculoși decât îi crezuse. Blocul avea o intrare în față și una în spate, dar cea din spate era de obicei închisă pe dinăuntru. Knox se duse cu capul în jos direct la treptele intrării din față, cu spatele la Freedlander, fiind încredințat că veșmintele egiptene vor fi ca o mantie care îl va face invizibil. Când ajunse în hol, se uită pe furiș în jurul lui. Oamenii erau încă în mașină, nu

păreau să-i intereseze persoana lui.

Un om de serviciu dădea cu mopul pe dalele roșii de teracotă. Knox ocoli porțiunea umedă și luă liftul până la etajul șapte, apoi coborî un etaj spre apartamentul lui Augustin. Se aplecă sub nivelul ferestrei ca să intre. Nici urmă de Augustin; se părea că își petrecea noaptea în altă parte. Knox își împacheta repede puținele lucruri pe care le avea acolo într-una din gențile de voiaj ale lui Augustin, apoi îi scrise un bilet să-i mulțumească pentru ospitalitate și să-l anunțe că hotărâse să plece și că îl va suna de îndată ce va putea; și îl avertiza să fie prevăzător. Încă mai scria când auzi pași ușori pe palier, în fața ușii, și apoi o cheie intrând în broască. Se uită cu groază cum se învârti butonul și ușa se deschise, apoi Nessim intră, ținând în mâna dreaptă o pungă de plastic transparentă în care era aparatură electronică.

CAPITOLUL 16

I

Knox și Nessim se uitară o clipă unul la altul, ca vrăjiți, amândoi fiind la fel de surprinși. Nessim își reveni primul din uimire, băgându-și mâna sub geacă. Knox îi zări hamul de pe umăr și se hotărî să acționeze. Se năpusti asupra lui Nessim, doborându-l. Pistolul îi căzu, rostogolindu-se în casa scării, șase etaje în jos, până se prăbuși de pardoseală. Knox o luă la fugă pe scări. Nessim se ridică și se luă după el. Coborâră scara în zbor, mai multe trepte deodată, cu o mână pe balustradă, lovindu-se de pereți când coteau, Nessim fiind la numai un braț întins în urma lui Knox. Acesta ajunse primul în holul de la parter, cu dalele încă alunecoase de la spălat. Încetini doar cât să-și mențină echilibrul, dar Nessim alunecă și se izbi de lift, sucindu-și glezna și înjurând cu năduf. Knox ieși repede pe ușă și o luă la fugă spre jeep. Se uită cu teamă în urma lui. Ieșise și Nessim, șchiopătând rău. Își recuperase pistolul, dar îl ținea la șold. Locul nu era prea potrivit pentru astfel de lucruri. Îi strigă ceva colegului său, care porni mașina și veni să-l ia.

Knox se urcă în jeep și vârî cheia în contact. Motorul porni din prima și mașina plecă imediat pe o alee îngustă, spre strada principală, pe care intră atât de rapid, că mașinile din spatele său trebuiră să facă un viraj și să frâneze brusc, încurcându-se unele pe altele și claxonând ca niște gâște furioase. Knox aruncă o privire în oglinda retrovizoare și văzu automobilul Freelander străduindu-se să-și croiască drum prin blocajul de circulație. Knox profită de învălmășeala creată și viră la stânga, apoi iar la stânga, pierzându-și urma în labirintul de străzi, uitându-se mereu în oglinda retrovizoare, dar urmăritorii lui dispăruseră. Se

relaxă puțin. Apoi se uită din nou și îi văzu în spatele lui. „Cum naiba reușiseră?” Apăsă tare pe pedala de accelerație, dar mașina Freelander era mai rapidă și mai ușor de manevrat, așa că îl ajungea din urmă inexorabil.

Mai încolo, drept în fața lui, era o trecere de cale ferată; văzu un tren personal ce se târa paralel cu partea lui de șosea. Mașinile din coloana lui Knox încetiniră ca să-l lase să treacă. Dar nu-și putea permite să oprească. Apăsă pe accelerație și intră pe contrasens, claxonând cu putere să avertizeze mașinile ce veneau spre el să dea înapoi. Trenul se apropia. Nu era chip să-l ocolească, dar apăsă pe accelerație și se năpusti peste șine. Locomotiva semnaliză cu luminile din spate, izbindu-l de un stâlp, dar apoi trecu, viră înapoi pe banda sa și țâșni înainte, în ciuda șoferilor care îl amenințau cu pumnii și claxonau furioși.

Se uită din nou în oglinda retrovizoare. Trenul oprise de urgență, blocând complet șoseaua. Nu avea decât un minut sau două la dispoziție. Trecu de o curbă a șoselei și parcă. Nu era chip ca Nessim să-i fi luat urma. Imposibil. Nu într-un labirint ca Alexandria. Dacă ținuse sub supraveghere blocul lui Augustin câtva timp, poate îi găsise și jeepul. Coborî de-a bușilea. Emițătorul era prins cu bandă adezivă de șasiu. Îl scoase și dădu fuga în stradă, unde opri un taxi și îl plăti pe șofer să-i ducă aparatul înapoi la hotelul Sheraton din Golful Montazah. Apoi reveni la jeep și o luă în direcția opusă.

Nessim nu era prost. Își va da curând seama că fusese păcălit. Knox trebuia să profite de marja lui redusă de acțiune. Dar Alexandria nu era ca Londra, cu o sută de direcții în care se putea pleca. Putea s-o ia doar la sud, spre Cairo, la est, spre Port Said, sau la vest, către El Alamein. Iar Nessim va primi sprijin, asta era sigur. Hassan nu făcea decât operațiuni pe scară mare; pe toate aceste rute va fi dat în urmărire un vechi jeep verde. Așa că poate trebuia să stea ascuns până ceilalți lăsau garda în jos. Dar unde? El însuși reprezenta un pericol în care nu-și

putea atrage prietenii. Și Nessim îl va căuta cu siguranță în toate hotelurile din Alexandria. Și nu putea să stea pe străzi. Oricine îl putea găsi. Trebuia să se ascundă sub pământ.

Ideea aceasta i se păru atât de revoltătoare, dar în același timp și strălucită, încât izbucni în râs și fu cât pe ce să intre cu mașina în furgoneta din fața lui.

II

Mohamed și Nur se strângeau de mână în timp ce așteptau prin telefon rezultatele testelor de măduvă ale unui donator compatibil cu Layla. Le făceau la o clinică privată ce avea centre în Alexandria, Cairo, Assiut și Port Said, ca să le fie mai ușor prietenilor și rudelor care veneau de la mare depărtare. Șansele de a găsi o persoană compatibilă erau mult mai mari printre rude. Li se făcuseră teste la alți 67 de oameni, folosind toate fondurile puse la dispoziție de Ibrahim. Acum urmau să vină rezultatele. Mohamed îl sunase mai devreme pe doctorul Al-Din, persoana lor de contact; acesta promisese să le telefoneze mai târziu, cam peste jumătate de oră, dar trecuse mai bine de o oră. Așteptarea acestui telefon era cea mai groaznică experiență din viața lui Mohamed. Nur tresări când îi strânse mâna mai tare. El se scuză și îi lăsă mâna. Dar și ea avea nevoie de un răspuns la fel ca și el, așa că, după câtva timp, mâinile lor se strânseră din nou.

Layla era în pat. Deciseseră să nu-i spună nimic până nu aveau un rezultat sigur. Dar era un copil inteligent, sensibil la trăirile celor din jur. Mohamed bănuia că ea știa foarte bine ce se petrecea, intuia că i se va pronunța în curând condamnarea la moarte sau va avea posibilitatea să trăiască în continuare.

Telefonul sună. Părinții se uitară unul la altul. Nur se schimonosi la față și începu să plângă. Lui Mohamed i se

strânse inima când luă receptorul.

— Cine e? întrebă el.

Era doar mama lui Nur, nerăbdătoare să afle rezultatele. El își mușcă buza de jos, de frustrat ce se simțea. I-o dădu lui Nur, care îi promise să o sune imediat ce află ceva. Mohamed își încrucișă picioarele. Îi venea să meargă la toaletă, dar nu îndrăznea să plece de lângă aparat.

Telefonul sună din nou. Mohamed trase aer adânc în piept și ridică receptorul. De această dată era dr. El-Din.

— Domnule El-Dahap, sper că dumneata și soția dumitale vă simțiți bine.

— Suntem foarte bine, mulțumesc. Aveți rezultatele?

— Sigur că le avem, spuse el pe un ton plăcut. De ce credeți că v-am sunat?

— Ei bine?

— Așteaptă o clipă, te rog. Nu le mai găsesc.

Mohamed închise ochii și își încleștă pumnii. „Hai, nemernicule. Spune ceva. Orice.”

— Vă rog, spuse el.

Se auzi un foșnet de hârtii. Doctorul El-Din își drese glasul.

— Da, zise el. Iată-le.

III

Knox se opri la primul bancomat pe care îl văzu și scoase mulți bani. Hasan știa oricum că e în Alexandria; n-avea rost să se ascundă. Apoi se duse să cumpere provizii: o geantă impermeabilă încăpătoare, mâncare, o lanternă subacvatică, o lampă pe baterii, baterii de rezervă, cărți de citit. De la un magazin pentru automobiliști achiziționă o prelată verde. Apoi părăsi periculosul cartier rezidențial și se duse la sud de gara centrală, își parcă jeepul și îl acoperi cu prelată.

Își puse celelalte lucruri în geanta impermeabilă și o

strânse bine în jurul taliei, cu partea mai voluminoasă pe burtă, așa că părea supraponderal pe sub veșminte. Apoi se duse în grabă la sit, fluturându-i permisul de la CSA paznicului de la scară, și acesta îi făcu semn să treacă. Jos, în rotondă, doi muncitori montau o ușă blindată la intrarea în mormântul macedonean, supravegheați de Mohamed și Mansur, care ridicară privirile când trecu Knox. Mansur se uită la el, încruntat, de parcă l-ar fi recunoscut.

— Hei, tu! zise el. Vino aici!

Knox își lăsă capul în jos și intră repede în necropolă.

— Hei! strigă Mansur după el. Vino înapoi.

Dar Knox nu se opri. Trecu grăbit prin sit, împingându-i pe săpătorii care vorbeau de munca lor sau aduceau coșuri cu rămășițe umane în rotondă pentru a fi aduse la suprafață și apoi duse la muzeu. Auzi pași în urma lui. Iuți pasul. Din mai multe camere se scoseseră toate artefactele, lămpile fuseseră luate de acolo și duse unde era nevoie. Kox ar fi vrut să se strecoare într-una din aceste camere și să se ascundă într-un *loculus* gol până cădea noaptea și se potolea agitația. Dar acum era imposibil.

— Hei! strigă Mansur în urma lui. Opriți-l pe omul ăla! Vreau să vorbesc cu el.

Knox porni mai departe, coborî scările până ajunse la pânza freatică, de la care nu mai avea unde să se ducă. De când scoseseră pompa, nivelul apei crescuse din nou, fiind acum la fel ca înainte, cu tot aerul scos. Nu avea timp. Intră încet în apă, ca să n-o tulbure prea mult. Aerul ieșea în bule din veșmintele sale; geanta impermeabilă din jurul taliei se umflă cu aer și încercă să-l ridice. Îi auzea pe cei ce-l urmăreau aproape de el. Îl căutau în toate camerele, pe rând. Knox își umplu plămânii cu aer, își puse mâna pe peretele din stânga, apoi își vârî capul sub apa cea neagră și se propulsă prin coridorul inundat. Cu o mână pe perete, pipăind spațiile goale ale intrărilor în camere, orientându-se după memorie. Avea din ce în ce mai puțin aer. Ajunse

la a treia cameră și o traversă înot până în colțul de sus. Busola din mintea sa nu îl dezamăgi. Dădu din picioare și ieși din apă, apoi se trase în sus până în camera de sub rotondă, cu geanta impermeabilă plină de provizii încă în jurul taliei. Își scoase veșmântul îmbibat cu apă, își desfăcu geanta, își puse pantaloni uscați și un tricou la fel. Nu era Ritz, dar cel puțin aici nu-l găsea Nessim. Măcar un timp. Un metru cub de aer îi ajungea aproape o oră dacă nu făcea efort. Aici erau cam patruzeci și opt de metri cubi, mai mult sau mai puțin. Îi era de-ajuns pentru noaptea asta, iar mâine-noapte se va întoarce, după ce plecau săpătorii, și se va ascunde într-un *loculus* gol până dimineața, apoi va pleca la prânz, odată cu ceilalți. Asta dacă nu descoperea nimeni unde dispăruse.

CAPITOLUL 17

I

O surpriză neplăcută îl aștepta pe Nicolas Dragoumis când el și bodyguardul lui Bastiaan au ajuns la sit. Era nerăbdător să se ridice odată plinta, dar Ibrahim voia cu tot dinadinsul să facă un eveniment din această operațiune. Toți arheologii stăteau înșiruiți să-i strângă mâna și erau puse mese cu ceai și cești și prăjituri cu cremă ce păreau, din păcate, dezgustătoare. Evident, se aștepta din partea lui să schimbe câteva vorbe cu oamenii aceia. Nu se pricepea să fie politicos. Dar jocul lui avea o miză imensă, așa că strânse din dinți, își ascunse disprețul și își dădu toată silința.

II

Knox nu se simțea în largul lui. Singur, în beznă, înconjurat de morminte subacvatice, pline cu rămășițele morților, așteptându-se în oarecare măsură să fie căutat și găsit, nu era deloc surprinzător că îl cuprinsese neliniștea. Mai avea și alte sentimente. Invidie. Furie. El descoperise ce se afla sub plintă. Dar aici era un fugar, în timp ce alții culegeau laurii. Și cel mai frustrant era că se afla atât de aproape. Necropola era construită ca o mare spirală, deci camera în care se găsea el acum se afla la doar câțiva metri distanță de mormântul macedonean.

Da, se încruntă el, la doar câțiva metri.

Era greu să sapi în piatră, chiar și în cele mai bune condiții. Și era de două ori mai greu dacă nu aveai acces decât printr-un puț îngust. Electricitatea te făcea să uiți ce problemă dificilă fusese iluminatul pentru popoarele

antice. Feștilele și opaițele cu ulei consumau oxigenul, așa că sistemele rudimentare de ventilație avuseseră o valoare inestimabilă. Două puncte de acces erau mult mai bune decât unul singur, căci permiteau atât circulația muncitorilor, cât și a aerului. Și, odată ce se termina construcția, trebuia păstrat cu orice chip secretul acesteia, așa că era logic să fie astupată pentru totdeauna cea mai importantă cale de acces acolo, poate cu o stâncă, acoperită apoi cu mozaic.

Își puse lanterna pe jos, apoi începu să inspecteze cu atenție pereții, bătând în ei cu partea de jos a lanternei, ascultând ecoul, sperând să audă unul un pic mai strident, ceea ce ar fi indicat un gol în spatele zidului. O luă de la bază spre vârf, apoi se mută cu un metru și jumătate la stânga și reluă operațiunea. Nu găsi nimic. Controlă podelele și tavanele, iar apoi scara. Tot nimic. Se simțea frustrat. Totul se lega. Totuși, i se părea că îi scăpase ceva.

III

Nicolas se săturase să fie amabil. Îl luă pe Ibrahim de braț și îl trase deoparte.

— Poate ne apucăm de treabă, îi sugeră el. Trebuie să mă întorc la Salonic diseară.

— Sigur. Da. Dar mai e o persoană cu care aș vrea să faci cunoștință.

— Cine? oftă Nicolas.

— Mohamed el-Dahap, spuse Ibrahim, arătând înspre un om cât un munte. Șef de șantier la compania de construcții.

— Și pe urmă putem începe?

— Da.

— Bine. Se duseră la Mohamed. *Salaam alekum,* zise Nicolas cam tăios.

— *Wa alekum es salaam,* răspunse Mohamed. Și vă

mulțumesc. Din suflet.

Nicolas se încruntă.

— Pentru ce?

— Pentru fetița bolnavă de care v-am vorbit, îi zise Ibrahim, radios. Fiica lui Mohamed.

Nicolas se uită surprins de la un bărbat la celălalt.

— Adică există cu adevărat o fetiță bolnavă?

— Desigur, spuse Ibrahim, ofensat. Dar ce credeați?

— Iartă-mă, râse Nicolas. Am avut prea mult de-a face cu compatrioții tăi din Cairo. Am crezut că-i vorba de un *bacșiș*.

— Nu, rosti Mohamed, apăsat. Banii ăștia înseamnă mult pentru noi. Îi dau o șansă fetiței mele. Familia mea vă este pe veci îndatorată.

— N-a fost mare lucru, spuse Nicolas. Serios. Se întoarse cu spatele la Ibrahim, se uită la ceas. Acum cu adevărat e timpul să începem, spuse el.

IV

Knox stătea în întuneric, cu spatele rezemat de unul din pereții de rezistență, rozându-și unghia de la degetul mare de atâta frustrare. Ar fi mult mai logic ca locul acesta să fie legat de camera de mai jos. Totuși, cercetase aproape fiecare centimetru pătrat la care putea ajunge în exteriorul camerei, totul, în afară de zonele blocate de pereții de rezistență.

Se încruntă. Trebuia să fie cel puțin un metru de calcar deasupra capului său și totuși existau pereți de rezistență. Se ridică în genunchi, își puse palmele pe unul din ei, apoi obrazul, de parcă ar fi vrut să-i asculte secretele. De ce oare și-ar fi dat cineva atâta osteneală? Camera asta era săpată în stâncă. Tavanul nu avea nevoie de susținere. Erau zeci de încăperi în necropolă și zeci de necropole în Alexandria. În niciuna dintre ele nu văzuse Knox pereți de

rezistență ca aceștia. Sau poate nu erau deloc pereți de susținere. Poate aveau alt scop. Poate ascundeau ceva.

Se duse să-i cerceteze din nou, cu mai mare atenție. Fiecare era alcătuit din șase coloane cu șase blocuri. Fiecare bloc avea circa treizeci de centimetri lățime, treizeci înălțime și un metru lungime, și erau puse pieziș. Fiecare se învecina la un singur capăt cu zidul exterior. Dacă în acești pereți se ascundea ceva, atunci va găsi acel lucru la această îmbinare. Mortarul dintre blocuri căzuse de mult. Împinse cu putere blocul de sus. Hârșâi, dar cedă încet, lăsând să se zărească un perete compact în spate. Îl lăsă așa pentru moment și se duse la al doilea perete. De această dată, când împinse blocul de sus, se văzu un spațiu în spatele lui. Încercă să împingă două blocuri de sus în același timp, dar erau prea grele. Se cățără pe zidul exterior ca un alpinist într-un horn de piatră, apoi împinse cu picioarele blocurile cât de mult îndrăzni în actuala poziție precară dintre blocurile de sub el și tavanul de sus. Coborî și se duse să se uite mai bine la ce i se dezvăluise. O gaură într-un spațiu compact cât o debara, un alt perete mai departe. Își umplu buzunarele cu tot ce putea să aibă nevoie, se strecură prin ea cu capul înainte, căzând rău pe mâini, apoi aterizând pe picioare cu un geamăt.

Aprinse lanterna, își frecă palmele să și le curețe, apoi se duse să examineze peretele îndepărtat. Era făcut mai mult din cărămizi decât din blocuri de piatră, fiecare bucată puțin mai mică decât faimoasele *talatat* de „șase palme lățime” din perioada Amarna, și fiecare era destul de mică pentru ca s-o ducă o singură persoană relativ ușor, făcând astfel posibilă accelerarea ritmului în care se construia. Knox simți că i se accelerează respirația când își puse palma pe perete. Orice ar fi de cealaltă parte, era sigur în legătură cu plinta pe care urma Ibrahim s-o ridice din clipă în clipă. Își apropie o ureche de perete, dar nu auzi nimic. Știa că ar fi o nebunie să continue. Dacă era găsit aici, îl așteptau ani grei de pușcărie. Dar era atât de

aproape. Dacă scotea o cărămidă, n-avea să pățească nimic. Nu dacă avea grijă.

Răzui mortarul vechi, scoase o singură cărămidă și o puse pe jos cu multă atenție. Mai ascultă o dată, dar era o tăcere profundă în partea cealaltă a peretelui. Nările i se umplură cu mirosul înțepător de amoniac. Încercă să se uite prin spațiul făcut, dar gaura era prea mică să privească și să-și vâre lanterna în același timp. În schimb, întinse lanterna prin gaură, apoi își miji ochii, urmând linia făcută de brațul său. Dar lanterna era acum îndreptată într-o direcție greșită, așa că nu zări nimic. Încercând să-și răsucească brațul, i se desfăcură degetele involuntar pentru o secundă. Lanterna îi căzu din mână. Încercă să o prindă, dar nu reuși, așa că obiectul ateriză cu o bufnitură, împroșcând apa puțin adâncă, făcând unde pe care fasciculul său le proiectă ca pe niște umbre fantomatice pe peretele din față.

CAPITOLUL 18

I

Knox trebuia neapărat să-și recupereze lanterna. Ibrahim, Mansur și ceilalți aveau să ridice plinta din clipă în clipă. Dacă vedeau lanterna, era sigur că va fi descoperit. Dar avea încă timp. Locul era cufundat în tăcere. Începu să demonteze peretele, cărămidă cu cărămidă, punându-le în ordine pe jos, cu mortarul vechi încă pe ele, astfel ca să poată reconstrui peretele așa cum îl găsise. Când făcu destul loc, își vârî capul prin el și văzu un coridor cu tavanul jos și boltit, cu apă pe podea, ca un canal colector victorian. Pereții erau alcătuiți din pietre de aceleași dimensiuni, observă el, și arătau de parcă fuseseră clădiți, nu săpați în stâncă, poate pentru a masca acest pasaj în care tocmai pătrunsese, sau pur și simplu pentru că anticii considerau construcția mult mai prestigioasă decât săpatul.

Se aplecă după lanternă, dar nu ajungea la ea fără să se sprijine de perete, care nu credea că rezistă la greutatea lui. Mai scoase două rânduri de cărămizi, apoi încălecă restul de zid. Simți apa rece pe picioarele sale goale când își scoase lanterna. Ascultă cu atenție. Nu se auzea nimic. Era acum acolo. Ar fi fost mare păcat să nu se uite.

O luă la dreapta pe coridorul cu apă, dând deoparte pânzele de păianjen, având impresia că-i mișună pe la glezne țipari și alte creaturi nocturne. După vreo cinci metri ajunse într-o încăpere cu o gaură rotundă în tavan, ca pentru un horn, și pare-se că se afla o lespede deasupra lui, la înălțime. Era plinta, fără îndoială. Se întoarse pe unde venise și ajunse la un portal de marmură, cu o scurtă inscripție în vechea greacă pe arhitravă.

Împreună în viață; împreună în moarte. Kelonymus.

Kelonymus. Numele i se părea cunoscut, ca și Akylos. Dar nu-și amintea de unde îl știa, iar timpul era scurt, așa că trecu pe sub portal și dădu de baza unui rând de trepte mari de piatră, care se lărgeau pe măsură ce urcau. Și sus…

— Iisuse Hristoase! murmură Knox.

II

— Ce se întâmplă aici? întrebă Nicolas când văzu o mulțime de arheologi cu experiență și alți oaspeți coborând scara spre rotondă.

— Cum adică? făcu Ibrahim, nedumerit.

— Ce-i cu toți oamenii ăștia? spuse Nicolas. Nu se poate să-i fi invitat pe toți.

— Doar să se uite. Din anticameră. E un mare eveniment pentru noi.

— Nu, se opuse Nicolas. Doar tu, eu, arheologul tău, Elena. Și atât.

— Dar i-am…

— Vorbesc serios. Dacă mai vrei și restul de bani de la Grupul Dragoumis, îi dai afară pe oamenii ăștia chiar acum.

— Nu e așa simplu, protestă Ibrahim. Avem nevoie de Mohamed să ridice plinta. Avem nevoie de fată să facă fotografii. Momente ca ăsta sunt rare, știți.

— Bine. Și ăștia doi. Dar alții nu.

— Dar eu…

— Alții nu, spuse Nicolas, apăsat. Nu e circ aici. Ar trebui să fie o excavație serioasă.

— E-n regulă, oftă Ibrahim. Și se întoarse, durându-l inima să dezamăgească atâția arheologi emoționați.

III

Knox rămase cu gura căscată în timp ce plimba prin cameră fasciculul lanternei, ca un reflector asupra unui oraș bombardat. Nu-i venea să-și creadă ochilor. În dreapta lui, fusese săpată o terasă în piatră. Șaisprezece lamaxuri de aur sau coșciuge erau puse unul peste altul pe fiecare dintre cele două polițe, fiind treizeci și două cu totul. Vase de sticlă se răsturnaseră sau căzuseră atât pe polițe, cât și pe jos, împrăștiindu-și conținutul de pietre prețioase și semiprețioase. Pe podea se găseau și alte artefacte de preț: săbii, lăncii și scuturi, amfore de argint sau lut. Marmură albă fusese încastrată în peretele opus, pe care se afla o inscripție lungă sculptată în ea, dar care era prea departe de el ca să o poată citi.

Dar peretele din stânga îl fascină de-a dreptul pe Knox. Era un mozaic enorm, mărginit sus de o porțiune turcoaz, ce reprezenta cerul pe care se conturau personajele principale, ca niște cadavre a căror poziție este însemnată cu cretă. Treizeci și trei de bărbați, în mod sigur soldați, deși nu toți înarmați, care formau două grupuri, unul în prim-plan, celălalt în fundal. Păreau remarcabil de calmi și voioși. Unii dintre ei stăteau de vorbă, înconjurându-și unul altuia umerii cu brațele. Alții se luau la trântă pe nisip sau jucau zaruri. Dar, îngenuncheat în centrul mozaicului, era cel care atrăgea privirile, cu siguranță conducătorul grupurilor. Un bărbat zvelt și chipeș, cu păr roșcat, a cărui privire dârză și hotărâtă trecea de perete. Ambele mâini îi erau încleștate pe mânerul spadei înfipte adânc în nisip. Lui Knox i se ivi o sclipire în ochi. Nimeni nu putea să studieze istoria greco-romană fără să învețe despre mozaic. Totuși, nu văzuse niciodată ceva atât de frumos ca acesta.

Nu avea aparat foto la el, în afară de cel din telefonul

mobil. Nici nu-l mai deschisese după ce fugise din Sinai, făcându-și griji că i-ar putea da de gol poziția și Hassan l-ar prinde imediat, dar, oricum, așa jos sub pământ, era aproape imposibil să aibă semnal. Totuși, avea. Merse pe vârfuri prin cameră, fotografiind mozaicul, coșciugele, obiectele funerare de pe jos, inscripția. Era atât de absorbit de ce tăcea, că doar atunci când auzi de dedesubt un zgomot puternic, un hârșâit sfâșietor, își aminti, dar cu întârziere, că se ridica plinta.

CAPITOLUL 19

I

Bastiaan și trei paznici egipteni solizi nu-i lăsau pe arheologii nemulțumiți să intre în mormântul macedonean, în timp ce Mohamed și Mansur încercau să scoată plinta ca și în ziua precedentă, vârând niște răngi sub o margine și ridicând-o. A fost mai ușor de această dată. O înălțară câțiva centimetri, suficient ca să strecoare Ibrahim un cric hidraulic cu care o mișcară mai sus, atât cât trebuia ca să pună un troliu cu palete dedesubt. Apoi repetară operațiunea la cealaltă margine și reușiră să scoată plinta și s-o rezeme de perete.

Ibrahim văzu că din podea se făcea un puț mare și întunecat. Se strânseră toți în jurul acestuia. Mansur îndreptă lanterna în jos. La cinci metri mai încolo, lumina scânteie puternic.

— Apă, spuse Mansur. Mă duc eu primul. Se întoarse spre Mohamed. Leagă-mă cu frânghia. Tu ai să mă cobori, bine?

— Da, încuviință Mohamed.

II

Knox nu avea timp de subtilități. Acoperi becul lanternei cu o mână, să-i reducă luminozitatea, dar totuși să aibă destulă lumină ca să vadă ce face, apoi își scoase tricoul pentru a șterge cu el urmele pașilor săi în țărână și ieși din cameră, pe urmă coborî treptele spre portal. Dar, înainte să poată ajunge pe coridorul prin care venise, apăru Mansur, coborât cu o frânghie, îndreptând lanterna în toate direcțiile, așa că Knox trebui să se ascundă repede

înapoi în cameră.

— E un coridor aici, strigă Mansur, intrând în apa puțin adâncă și scoțându-și frânghia din talie. Merg să mă uit.

— Nu! îi spuse Ibrahim. Așteaptă!

— Dar tocmai…

— Așteaptă-ne!

Lumina lanternei dispăru momentan. Knox se mai uită o dată pe furiș și văzu frânghia atârnând. Dar apoi Mansur lumină din nou coridorul cu lanterna, fiind vizibil frustrat. Knox nu mai avea nicio posibilitate să scape. Acum era coborâtă o altă persoană, o femeie, care se tot răsucea cu frânghia. Mansur se întoarse s-o ajute la coborâre. Era singura șansă a lui Knox. O luă la fugă pe coridor spre peretele demontat, încercând să pleoscăie cât mai puțin prin apă. Dar apoi auzi un țipăt alarmat din camera din fața lui.

— E cineva acolo! strigă femeia, iar Knox recunoscu imediat vocea lui Gaille.

Trecu prin gaura din perete tocmai când Mansur lumina coridorul cu lanterna.

— Nu e nimeni acolo, spuse Mansur, râzând. Cine ar putea fi?

— Jur că am auzit zgomot, zise Gaille.

— Ți s-a părut, îi replică Mansur. E imposibil în locuri ca ăsta.

Knox nu-i prea asculta, inima bătându-i ca un ciocan în timp ce refăcea zidul. Nu putea risca să aprindă lanterna, așa că lucra pe bâjbâite, în lumina slabă ce ajungea la el de la Mansur, Gaille și ceilalți, care se adunau acolo. Dar, până să ajungă toți jos, nu reușise să reconstruiască decât trei sferturi din perete.

— E-n regulă, spuse Ibrahim. Înainte!

Knox îngheță. Nu mai putea să facă nimic acum decât să se pitească în întuneric și să se roage. Lumina de la lanterne pâlpâi, apoi deveni din ce în ce mai intensă, aproape orbitoare. Era încă o gaură mare în perete. Au s-o

observe. Dar, nu se știe cum, trecu mai întâi unul pe lângă ea, apoi altul, cu capetele plecate, fiind atenți pe unde calcă. Ibrahim, Mansur, Elena, Gaille și apoi Nicolas Dragoumis. Ce căuta acolo? *Nicolas Dragoumis!* Înțelese imediat cine înscenase execuția de ieri-noapte.

Ceilalți se opriră, ca și el, să lumineze și să citească inscripția de pe arhitravă.

— Uite! spuse Elena cu emoție în glas, dându-i un ghiont lui Nicolas. Kelonymus!

Tonul vocii ei și prezența lui Dragoumis îl făcură pe Knox să-și aducă aminte de ce numele de Kelonymus și Akylos i se păreau atât de cunoscute.

III

Ibrahim intră primul în sală. Stătu acolo într-o tăcere respectuoasă, până veniră și ceilalți și se opriră pe ultima treaptă. Se uita prin cameră părându-i-se că visează. Doar când Nicolas dădu să intre în sală, își reveni în fire.

— Opriți-vă! spuse el. Nu intră nimeni.

— Dar...

— Nu intră nimeni, repetă Nicolas.

Ibrahim simți brusc că trebuie să-și impună autoritatea. Doar era reprezentantul Consiliului Suprem pentru Antichități, iar aceasta – cum nimeni nu se putea îndoi în momentul de față – era o descoperire de maximă importanță. Îi făcu semn lui Mansur.

— Trebuie să dăm imediat telefon la Cairo, îi spuse el.

— La Cairo? repetă Nicolas, tresărind. Chiar e necesar? Nu cred că e cazul...

— Se va face cum spun eu.

— Dar...

— Sunteți sponsorul nostru și vă apreciem contribuția. Dar nu mai e treaba dumneavoastră. E clar?

Nicolas zâmbi forțat.

— Așa să fie.
— Gaille, fă, te rog, fotografii.
— Sigur.
— Mansur, tu stai cu fata.
— Da.
— O să le dau instrucțiuni lui Mohamed și paznicilor să nu lase pe nimeni altcineva să coboare aici. Voi da ordin să fie luat totul din necropolă. După ce Gaille face destule poze, pune la loc plinta peste puț. Apoi asigură-te că nu mai e nimeni în sit și blochează intrarea pe scară. Sunt sigur că Mohamed va găsi o soluție. Vezi să fie totul închis ermetic. Nimeni nu mai intră sau iese. S-a înțeles?
— Da, domnule.
— Îi spun lui Jamilah să pună pază aici 24 de ore din 24. Nu pleci până nu sosesc oamenii de pază. Apoi o aduci pe Gaille la vila mea. Adu-o chiar tu cu mașina. Și să stai cu ochii pe aparatul ei foto.
— Da, domnule.
— Iar eu am să anunț personal Consiliul Suprem că tocmai am făcut cea mai mare descoperire antică din istoria modernă a Alexandriei.

IV

Knox termină de reconstruit peretele în tăcere înainte să plece Ibrahim împreună cu ceilalți. Dar Gaille și Mansur rămăseseră în urmă să facă fotografii, așa că nu îndrăznea să facă nicio mișcare, căci și cel mai slab zgomot l-ar fi dat de gol. Îi amorțiseră picioarele până ce Mansur se declară satisfăcut și cei doi plecară.
Nu avea timp de pierdut. Dacă nu se mișca repede, avea să fie închis aici, alături de celelalte cadavre. Șterse orice urmă a prezenței lui acolo, apoi se strecură înapoi în camera de sub rotondă, punând blocurile așa cum le găsise. Se dezbrăcă în pielea goală și puse totul în geantă,

apoi intră în apă, trăgând geanta după el pe toate treptele. Avea noroc. Nu era nimeni în locul unde ieși din apă. De fapt, era tăcere deplină în toată necropola. Se șterse până se uscă, își puse din nou pantalonii și tricoul, își îndesă în buzunare tot ce avea neapărată nevoie, apoi băgă restul la adâncime într-un *loculus* gol. Pe urmă o porni în grabă spre rotondă.

Era întuneric când ajunse acolo. Lumina zilei era pe jumătate blocată de un container maro-închis. Auzi un scrâșnet de metal trântit și un al doilea container fiind coborât alături de primul, pentru a întări blocajul. Knox urcă scara într-așa o viteză că începură să-l doară mușchii de la picioare. Se repezi pe sub container cu o clipă înainte să fie pus pe locul său, apoi se ridică și o luă la fugă spre ieșirea din sit.

— Stai pe loc! strigă Mansur. Opriți-l!

La ieșirea din sit, doi paznici îi blocară drumul. Își lăsă un umăr în jos, îi fentă că o ia la dreapta, dar făcu la stânga, dând peste unul din ei, apoi se repezi în stradă, prin trafic, evitând un microbuz, mărind distanța între el și urmăritorii săi, care le strigau trecătorilor să-l oprească și zbierau în aparatele lor de emisie-recepție. O tăie pe o alee, se uită în urma lui: trei oameni se țineau după el la mică distanță. Unul din ei sări în fața lui să-i blocheze drumul. Knox trecu de el, căci nu părea atât de convins să-l oprească, și alergă înspre jeep. Se mai uită în jur. Erau tot acolo. Acum apărură și doi soldați în fața lui. O făcu la stânga. Se împuțea treaba, dar nu se putea opri acum. Începu să-l doară pieptul; simțea o înțepătură în șold; picioarele îi erau ca plumbul din cauza acidului lactic. Dar jeepul era aproape. Sări peste un zid, se târî pe sub o poartă, apoi o luă la picior pe aleea întunecoasă unde parcase. Trase prelata suficient ca să se poată strecura sub ea, descuie și deschise portiera, sări înăuntru, căzu cât era de lat pe locurile din față, gâfâind puternic și încercând în același timp să nu facă zgomot, ascultând pașii apăsați

care se îndreptau spre el, sperând că fusese destul de rapid ca să nu fie văzut.

CAPITOLUL 20

I

Ibrahim îi salută grăbit pe Gaille și Mansur când aceștia ajunseră în cele din urmă la vila lui.

— Am avut o problemă pe șantier, îi explică Mansur. Am dat peste un intrus.

— Un intrus?

— Nu-ți face griji. Nu era prin preajma mormântului macedoneanului.

— L-ați prins?

— Încă-l mai caută. N-o să ajungă prea departe. Își ridică mobilul în sus. O să sune când au vești.

— Bun. Și șantierul?

— E închis. Sunt și oameni de pază. Momentan o să fie bine. Dar Yusuf?

— E la o întrunire, îi spuse Ibrahim.

— La o întrunire? se încruntă Mansur. De ce nu i-ai spus să vină imediat?

Lui Ibrahim i se aprinseră obrajii.

— Știi cum e. O să sune el imediat. Se întoarse spre Gaille. Pot să văd pozele tale?

— Bineînțeles.

Ea puse pozele pe laptop, apoi le deschise una câte una. Se strânseră cu toții în jurul mesei din bucătărie ca să se uite la ele.

— E-n demotică, murmură cu tristețe Ibrahim când îi arătă inscripția. De ce trebuie să fie în demotică?

— Gaille cunoaște alfabetul demotic, spuse Elena șovăielnic.

— Serios?

— Lucrează la un proiect în Sorbona.

— Excelent, spuse Ibrahim încântat. Așadar, poți să

traduci asta?

Gaille râse amar. Scrierea demotică era îngrozitor de grea, lucru pe care Ibrahim îl știa foarte bine și de aceea foarte puțini egiptologi se încumetau să se specializeze în așa ceva. Faptul că o întrebase dacă putea să traducă inscripția era ca și cum ar fi întrebat pe cineva dacă vorbește engleza, iar apoi să-i turui într-un dialect anglo-saxon de neînțeles.

În Egiptul antic se vorbise doar o singură limbă principală, însă aceasta fusese consemnată în mai multe scrieri diferite. Prima era hieroglifică, cu acele pictograme stilizate pe care le știa oricine care văzuse un templu, un mormânt sau film de la Hollywood. Acesta apăruse în jurul anului 3100 î.Hr. Și se inspirase din imagini, așa că primii egiptologi crezuseră că limba era una pur pictorială, fiecare simbol reprezentând un concept, însă, după ce pe Piatra din Rosetta fusese descoperit același text scris cu hieroglife, cu alfabet demotic și în greaca veche, Thomas Young și Jean-François Champollion trăseseră concluzia că acele pictograme avuseseră deopotrivă valoare simbolică și fonetică; pe scurt erau litere care puteau fi combinate în diferite feluri pentru a forma cuvinte și astfel un lexic cuprinzător. Această limbă avea o sintaxă și o gramatică proprie.

Hieroglifele, deși arătau splendid pe zidurile templelor, palatelor și pe documentele oficiale, erau mult prea elaborate pentru a servi unui scop practic în zilele noastre. Așadar, s-a dezvoltat aproape în paralel cu hieroglifele un alfabet mai simplu și mai rapid. Se numea hieratic și devenise limba literaturii, a afacerilor și a sistemului administrativ din Egiptul antic și se găsea de obicei pe materiale mai ieftine, ca de pildă lemn, papirus și ostracoane. Apoi, în jurul anului 600 î.Hr., o altă limbă scrisă, demotică, luase naștere din scrierea hieratică, reducându-se astfel caracterele hieratice la o serie de linii și puncte. Pentru a simplifica lucrurile, cele trei sisteme de

scriere puteau fi comparate cu un text bătut la mașină, scris de mână și stenografiat. Demotica era al treilea tip de scriere și oricine știe că e foarte greu de descifrat. Mai grav era că nu avea vocale sau pauze între cuvinte, vocabularul era imens și dialectal, alfabetul diferea de la regiune la regiune și se dezvoltase considerabil de-a lungul secolelor, așa că era de fapt o serie de limbi înrudite (câteodată grupate sub denumirile de demotică, demotică greacă și demotică romană), nu doar una. Ca să stăpânești acea scriere îți trebuiau ani de studiu asiduu și niște dicționare de mărimea unui Volkswagen Beetle. Dacă inscripția era mai puțin cunoscută și nu aveai foarte multe resurse la dispoziție, descifrarea îți putea lua ore, zile sau chiar săptămâni întregi.

Fusese prea întuneric în încăperea subterană ca Gaille să poată descifra ceva din inscripție cât stătuse acolo. Dar acum mări imaginea. Aparatul ei avea o rezoluție uimitoare. În ciuda prafului și a pânzelor de păianjen, personajele se distingeau foarte bine, iar fotografiile ieșiseră foarte clare. Ceva o nedumerea, dar nu-și dădea seama ce.

— Ei bine? o întrebă Ibrahim.

— Mă puteți lăsa singură un minut?

— Bineînțeles.

Și îi pofti pe toți afară ca să se poată concentra.

II

Knox stătea nemișcat în jeep. Urmăritorii săi se strânseseră aproape imediat afară și probabil hotărau să facă o pauză ca să-și tragă sufletul. Transpirația i se răcea pe trup, dându-i frisoane în ciuda căldurii de peste zi. Jeepul se zgudui când se așeză cineva pe capotă. Auzi zgomotul făcut de o brichetă, apoi cum se aprindeau țigările, oamenii care bârfeau și sporovăiau, muștruluindu-

se pentru că erau prea înceți, prea bătrâni. Jeepul scârțâi când se mai sprijini cineva de el. *Iisuse!* Oare cât mai avea să treacă până să se uite sub prelată? Dar nu avea ce să facă, așa că rămase nemișcat. Trebuia oare să-și facă un plan? Dar ce plan? Hassan și Nessim erau pe urmele lui, dar și poliția, armata, cei din clanul Dragoumis și Dumnezeu mai știe cine. Nu putea risca să-și deschidă telefonul ca să vadă pozele, căci Nessim ar fi aflat unde e. Plus că abia ar fi văzut ceva pe ecranul minuscul al mobilului și oricum ar fi trebuit să le șteargă cât de repede posibil, pentru că, dacă le găsea cineva, atunci s-ar fi aflat că fusese în încăperea subterană și avea să-și petreacă zece ani în închisoare. Ideal ar fi fost să le poată pune pe laptop, dar era în spatele Freelanderului lui Nessim, împreună cu restul lucrurilor sale. Oricum nu avea port USB, așa că nu avea cum să transfere pozele decât dacă le trimitea prin e-mail pe contul lui de hotmail, apoi să le descarce. Dar nimic din toate astea nu avea să se întâmple cât timp el stătea în jeep, iar urmăritorii pe capotă.

Se gândi la altceva. La Kelonymus și Akylos. Când el și Richard găsiseră arhivele ptolemeice în Mallawi, își dăduseră seama că aveau prea mult de tradus pe măsură ce înaintau. S-au hotărât să le păstreze, să le catalogheze și să le dea celor de la CSA ca să le păstreze în siguranță și să le studieze mai târziu. Metoda lor preferată de catalogare fusese să strângă toate fragmentele dintr-un anumit papirus și să le pozeze, apoi să le pună într-un fișier cu un singur nume, în funcție de unde le găsiseră sau, dacă erau prea multe papirusuri într-un singur loc, în funcție de numele unui loc sau persoane din respectivul text. Iar numele care apăreau cel mai des erau Akylos și Kelonymus.

Originalele fuseseră luate de cei de la CSA pentru a fi „la loc sigur”, așa că Dumnezeu știe unde erau acum, dar Knox avea copii ale pozelor stocate pe CD-uri. Din nefericire, și acestea erau acum în portbagajul

Freelanderului lui Nessim, probabil sub stricta supraveghere a camerelor de luat vederi, în parcarea unui hotel luxos din Alexandria; și el nu se afla în situația în care să se ducă de la un hotel la altul ca să-și recupereze lucrurile sale. Nu. Trebuia să găsească altă soluție.

Jeepul se zdruncină din nou în timp ce bărbatul de pe capotă se ridica. Auzi un târșâit de picioare care se estompa. Knox așteptă până când a fost sigur că nu mai rămăsese nimeni, apoi ieși din mașină și dădu jos prelata. Nu avea timp de pierdut. Trebuia să dea niște telefoane.

III

Deși se tot uita enervată la inscripție, lui Gaille îi mai luă câteva minute să-și dea seama ce o deranja. Dar în cele din urmă îi pică fisa. Ultimul rând din text era incomplet și scris de la stânga la dreapta. Demotica se scria, ca și araba, de la dreapta la stânga.

Inscripția de pe mormântul macedonean trebuia să fie în greacă. Puținele cuvinte de pe picturile din anticameră erau în greacă. Dedicația de pe arhitravă era în greacă. Purtătorii de scut erau greci. Zeii invocați erau greci. Părea scriere demotică, dar ceva era ciudat, cel puțin la început. Ar fi fost o dovadă de șiretenie ca inscripția să fie scrisă în demotică. Poate că această inscripție fusese prea personală pentru a fi scrisă în greacă. Poate că cel care o scrisese folosise alfabetul demotic. Până la urmă, anticii știau codurile. Însuși Alexandru se folosise de tot felul de subterfugii pentru a ascunde mesajele importante. *Povețele fiilor zorilor,* unul dintre manuscrisele de la Marea Moartă, fusese scris folosindu-se transliterație. Valerius Probius scrisese un întreg tratat despre coduri alternative. Erau simple, pentru că oamenii aveau impresia că sunt imposibil de descifrat. Dar Gaille nu era de aceeași părere.

Asemenea texte puteau fi abordate în mai multe feluri. De pildă, în scrierea demotică nu erau spații între cuvinte. Dar existau în greaca veche. Apăreau la câteva litere în text, însă niciodată la sfârșitul unui rând. Dacă ipoteza ei se dovedea corectă, era posibil să fie spații între cuvinte. Scrise întreaga inscripție pe un carnețel. Presupunând că fiecare literă din scrierea demotică reprezenta una grecească, tot ce trebuia să facă era să ghicească unul sau două cuvinte și avea să-și dea seama. Akylos și Kelonymus erau alegeri logice, dar niciun nume nu era perfect. Ea voia un nume lung în care să se repete măcar o literă, ca să poată ignora toate cuvintele de aceeași mărime care nu aveau aceeași literă în locul care trebuia. Se gândi la niște nume din anticameră. Apelles era o variantă, însă puțin plauzibilă. Bilip era prea scurt. Timoleon apăruse de două ori, deci era cu siguranță important, având și o lungime potrivită. Apoi găsi un singur cuvânt format din opt litere cu același caracter în poziția a patra și a șaptea; dar când încercă să facă o înlocuire, nu ieși nimic logic.

O năpădi un val de încântare când se gândi să încerce numele de Alexandru; dar niciun cuvânt din nouă litere nu se potrivea. O cuprinse din nou deznădejdea. Se ridică în picioare, se învârti în cerc prin cămăruță, încruntându-se pentru ca mintea ei să găsească o soluție.

Și în cele din urmă îi pică fisa.

Obrajii i se înroșiră de rușine și se uită în jur, speriată că ar putea să o vadă cineva. Pentru că își dădea seama că făcuse o greșeală elementară. Alexandru, numele după care îl știa lumea, era de obârșie latină. În greacă i se spunea Alexandros. Îi luă mai puțin de un minut să găsească ceva asemănător și să creeze un alfabet complementar. Avea suficiente litere ca să descifreze cuvântul alăturat: Macedonia. Da. Cu jumătate din alfabet soluționat, celelalte cuvinte au mers strună. Greaca veche era specialitatea ei; așa că traducerea îi luă foarte puțin timp. Își auzi numele. Se uită în sus. Ibrahim, Nicolas,

Mansur și Elena stăteau într-un semicerc, uitându-se nerăbdători la ea, de parcă tocmai fusese întrebată ceva, iar ei așteptau răspunsul.

Ibrahim oftă și spuse:

— Îi explicam lui Nicolas cât de grea e scrierea demotică. Nu vrem să știe despre asta prea multă lume, așa că am vrea să lucrezi de una singură. De cât timp crezi c-o să ai nevoie? O zi? Două? O săptămână?

Acesta a fost fără îndoială momentul în care Gaille avu cea mai mare satisfacție din întreaga sa carieră de până atunci.

— De fapt am și terminat, spuse ea nonșalant, ridicând foaia de hârtie.

CAPITOLUL 21

I

Nessim era în camera lui de hotel și făcea tot felul de planuri împreună cu Hosni, Ratib și Sami. Însă conversația cam lâncezea. Knox dispăruse din raza lor de acțiune și nu reușiseră să dea de el.

Se făcea aproape seară când îi sună telefonul. Era Badr, omul lui de încredere de la compania de telefonie, care așteptase în zadar ca Knox să se folosească de mobil.

— L-a pornit, spuse el încântat. Dă un telefon.

— Cui?

— Nimănui. Doar trimite poze într-un cont de email.

— Unde?

— Lângă gară.

— Rămâi pe fir, îi zise Nessim. Spune-mi dacă face vreo mișcare. Hosni, Ratib și Sami se ridicaseră deja în picioare. El dădu din cap înspre ei. Avem o pistă, le spuse el. Să ne punem în mișcare.

II

— Ei bine? făcu Ibrahim. Nu ne ține în suspans.

Gaille încuviință. Își drese glasul și începu să citească:

> Eu, Kelonymus, fiu al lui Gnosis, frate al lui Akylos, constructor, scrib, arhitect, sculptor, iubitor de cunoaștere, călător în numeroase ținuturi, vă aduc vouă, Mari Zei, un omagiu pentru că mi-ați îngăduit să-i aduc în acest loc sub pământ pe acești treizeci și doi de hopliți, eroi ai Marelui Alexandru Macedon, Steaua în opt colțuri, Fiul lui Amon. Acum mă țin de promisiunea de a aduce

într-un singur loc pe cei treizeci și trei uciși pentru că au îndeplinit ultima dorință a lui Alexandru: să se construiască un mormânt pentru el lângă cel al tatălui său. Și, pentru a-i îndeplini dorința, Akylos și acești treizeci și doi au construit acest mormânt și au pus în el tot felul de lucruri demne de fiul lui Amon.

Gaille nu înțelesese pe de-a-ntregul textul până acum. Fusese prea preocupată să-l traducă. Însă, pe când îl citea cu voce tare, își dădu seama ce potențial periculos avea. Se uită la fețele tuturor și citi același entuziasm pe care îl avea și ea.

— Continuă, o îndemnă Elena.

Și, pentru a-i îndeplini dorința, au luat trupul său din Zidul Alb ca să-l ducă prin tărâmul roșu foarte uscat până la intrarea locului pregătit sub pământ. Și, lângă acel loc, Ptolemeu, denumit Salvatorul, i-a ferecat pe acei oameni care au preferat să-și ia viața ca să nu fie torturați. Așa că Ptolemeu i-a crucificat în chip de răzbunare și i-a lăsat așa ca să se hrănească păsările din trupurile lor. Akylos și cei treizeci și doi și-au dat viața ca să respecte dorințele lui Alexandru, fiul lui Amon, sfidându-l pe Ptolemeu, fiu al nimănui. Eu, Kelonymus din Macedonia, frate al lui Akylos, vă implor, slăviți zei, să-i primiți pe acești eroi în regatul vostru așa cum ați făcut-o și cu Alexandru.

Se uită din nou în sus, ca să le lase de înțeles că terminase. Pe chipurile emoționate își făcuse loc nedumerirea. Nimeni nu scoase o vorbă preț de cinci secunde.

În cele din urmă Nicolas rupse tăcerea.

— Asta înseamnă… începu el cu ezitare în voce. Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă?

— Da, dădu din cap Ibrahim. Cred că da.

III

Imediat după ce le-a trimis, Knox șterse pozele de pe mobil, apoi îl opri de tot și demară până să poată Nessim să pună mâna pe el. Dacă ar mai fi dat un telefon, l-ar fi înhățat.

Parcă lângă Sarapeion și intră. Pe vremuri fusese Templul lui Serapis, una dintre cele mai sfinte clădiri din Alexandria. Acum părea mai mult un șantier – un hectar de pământ nivelat și înconjurat de un zid înalt din cărămidă cafenie, cu o mulțime de locuințe ieftine în stânga sa și un șir de copaci umbroși ce ascundeau șoseaua din dreapta. Doar coloana înaltă a lui Pompei, din marmură, fără statuie în vârf, dădea locului un caracter istoric.

De aceea Knox îndrăgea foarte mult acest loc. Zeul Serapis fusese un amestec inofensiv și inteligent între divinitățile egiptene, grecești și asiatice, așadar simboliza perfect orașul Alexandria. Potrivit tradiției populare, Ptolemeu I, Ptolemeu Soter, avusese o viziune a zeului (cu siguranță căuta un singur zeu pe care supușii săi greci și egipteni să-l venereze) și ceruse să fie adusă din orașul Sinope de la Marea Neagră statuia adorată acolo, în timp ce îi construia un templu spectaculos, Sarapeionul, pe această colină din Alexandria. Însă zeitățile antice nu au o istorie limpede și au existat mai mulți Serapis de-a lungul vremii. Potrivit lui Arrian, pe când Alexandru trăgea să moară în Babilon, se trimiseseră niște soli la Templul lui Serapis de acolo ca să întrebe dacă Alexandru să fie adus la templu sau să fie lăsat acolo unde era. Serapis a răspuns că era „mai bine” ca Alexandru să fie lăsat unde era. Porunca zeului a fost rostită în public, iar Alexandru a murit la scurt timp după aceea, lucru dorit de mulți. Un indiciu era că templul respectiv era al lui Ea, zeul

babilonian al pământului, care mai purta și numele de Khshathrapati, Rege al Adâncurilor, pe care grecii l-au schimbat în Serapis. Însă probabil că avea și alte origini. Cu multe sute de ani înainte, Ramses II construise cripte subterane uriașe în necropola din Memphis, numită Saqqara, unde erau îngropați taurii sacri Apis; grecii știau de Sarapeion, o prescurtare a „Osiris-Apis” care înseamnă „taur Apis mort”. O statuie neagră din bazalt a unui taur fusese găsită în cripta din Alexandria. Se pare că Ptolemeu profitase cu viclenie de asemănarea dintre tradițiile existente despre care fiecare popor pretindea că erau ale sale, apoi a imaginat o iconografie corespunzătoare, dându-i lui Serapis un coș cu grâne și un sceptru ca simbol al regalității pentru greci și un șarpe *uraeus* pentru egipteni.

Oricare ar fi fost adevărul, cultul lui Serapis prinsese. Trăsăturile sale regale apăruseră deopotrivă în lumea elenă și în cea romană, influențând puternic iconografia creștină. Și cultul lui Serapis poate că a fost și mai legat de creștinism. Împăratul Hadrian îi scrisese lui Servianus în secolul II d.Hr. că în Egipt „adoratorii lui Serapis sunt creștini și cei care îi sunt devotați lui Serapis își spun Episcopi ai lui Hristos”. Dar cele două credințe nu au putut coexista, iar Sarapeionul a fost distrus în timpul revoltelor creștine din secolul IV d.Hr.

Knox intră și mai adânc în situl arheologic. Se uită în jur să se asigure că nu era urmărit, apoi se ghemui la baza Coloanei lui Pompei. Se uită la ceas, trase de două ori aer în piept, scoase mobilul și se pregăti să dea ultimul telefon din viața lui.

IV

— Cum adică i-ai pierdut urma? zbieră Nessim.

— Și-a închis telefonul.

Nessim lovi atât de tare bordul mașinii, încât i se luă pielea de pe una din falange.

— Unde a fost depistat ultima oară?

— Lângă gară.

— Rămâi pe fir, îi porunci Nessim, care gonea pe străzi. Dacă mai sună, vreau să aflu imediat.

În cinci minute ajunseră la gară. Nessim conduse prin jur ceva vreme, dar nici urmă de Knox sau de jeep.

— Iar l-a deschis, zise Badr. Dă alt telefon.

— Unde?

— În sud, îi zise Badr. La Sarapeion.

— Unde?

— Unde e Coloana lui Pompei.

Nessim se lăsă în jos și se uită prin parbriz. La un kilometru distanță, coloana din marmură se înălța spre cer.

— E în drumul nostru. Trecu în zigzag prin trafic ca să ajungă pe Sharia Yousef, apoi pe un bulevard întins. Avea un zid de piatră în dreapta, iar în spate Coloana lui Pompei. Trase brusc pe dreapta: cei patru ieșiră din mașină și se grăbiră spre prăvălie. E singura intrare? îl întrebă pe bărbat.

— Da.

— Rămâi aici, îi zise lui Hosni. Apoi îl întrebă pe Badr: Mai e pe fir?

— Da. Ar trebui să fii deasupra lui.

— Atunci l-am prins, spuse exaltat Nessim.

CAPITOLUL 22

I

Nicolas îl luă pe Ibrahim deoparte.

— Ai o baie la etaj? îl întrebă el cu o mână pe burtă. Se pare că toată agitația asta îmi afectează digestia.

— Desigur, îi răspunse Ibrahim, arătându-i scările. Prima ușă pe stânga.

— Mersi mult.

O porni grăbit și închise ușa. Apoi scoase mobilul ca să-l pună pe tatăl său la curent cu evenimentele și să-i spună ce scria în inscripție.

— Ce ți-am zis eu? făcu Filip.

— Ai avut dreptate până acum, recunoscu fiul lui.

— Și fata a reușit să traducă? Fiica lui Mitchell?

— Da, ai avut dreptate și în privința ei.

— Vreau s-o cunosc.

— Aranjez eu odată ce e totul gata, îi zise Nicolas.

— Nu, vreau acum, în seara asta.

— În seara asta? Ești sigur?

— Și-a dat seama că e o cameră mai jos în cripta macedoneană, îi spuse Filip. S-a prins că inscripția e un cod pe care a reușit să-l spargă. Ea e persoana potrivită pentru ce trebuie noi să găsim. O simt. O vreau de partea noastră cât mai repede. Ai priceput?

— Da, tată, o să mă ocup.

Încheie conversația, apoi îl sună pe Jabbar Munim în Cairo, așa cum convenise cu tatăl lui.

— Domnule Dragoumis, spuse Munim. Cred că ați fost mulțumit…

— Mai mult decât atât, zise Nicolas. Trebuie să faci ceva pentru mine chiar acum.

— Desigur, domnule Dragoumis.

— Prietenul nostru de la CSA e într-o întâlnire, spuse Nicolas. Când iese, o să aibă pe birou un mesaj în care i se spune să-l sune pe Ibrahim Beyumi în Alexandria. Domnul Beyumi îi va cere o întâlnire de urgență. Vreau ca prietenul nostru să invite o a treia persoană la acea întâlnire și să nu fie deranjat de ce va întreba ea. O cheamă Elena Koloktronis. Îi spuse numele pe litere. Să-i zici prietenului tău că va fi răsplătit *foarte* generos, la fel ca și tine. Știi că mă țin de cuvânt.

Se auzi un râset la celălalt capăt al liniei.

— Știu. Treaba e ca și făcută.

— Mulțumesc.

Mai dădu alte telefoane ca să pună planul în acțiune, apoi trase apa la toaletă, se spălă pe mâini și coborî.

— Te simți mai bine? îl întrebă îngrijorat Ibrahim, care stătea la baza scărilor.

Nicolas îi zâmbi.

— Mult mai bine, mulțumesc, îi răspunse el.

— N-o să ghicești ce s-a întâmplat.

— Ce?

— Tocmai a sunat Yusuf Abbas. M-a invitat la Cairo la o întâlnire importantă.

— Și ce e atât de ciudat? făcu Nicolas. Credeam că asta-ți dorești.

— Da, dar a chemat-o și pe Elena. Și nu pricepem de unde știa că ea mai e în țară.

II

Nessim nu vedea nici urmă de Knox în Sarapeion. Nici pe altcineva în afară de doi turiști coreeni și o familie tânără care erau la picnic. Le făcu semn lui Ratib și Sami să se despartă pe când cercetau zona cu ochii în patru. Ajunseră la zidul îndepărtat, dar nici urmă de Knox.

Badr mai era încă pe fir.

— Ești sigur că e aici? îl întrebă Nessim cu răceală.

— Da. Cu siguranță ai trecut pe lângă el. Chiar nu pricep. Nessim se uită întrebător la Ratib și apoi la Sami. Aceștia ridicară din umeri și scuturară din capete. Arătă înspre stâlp, sugerând să se întâlnească la baza lui. Ajunse primul acolo. Pe jos era o pungă de hârtie purtată de briză. Acesta o împinse alene cu piciorul apoi o deschise cu grijă. Înăuntru era un telefon mobil. Îl ridică și se încruntă, întrebându-se care era ideea.

Erau niște cioburi în partea îndepărtată a zidului, unde era parcat Freelanderul lui, cu toate lucrurile lui Knox în spate. A început să sune o alarmă de mașină. Un motor de mașină începu să meargă. Nessim închise ochii și își duse o mână la frunte.

Îl ura pe Knox. Îl *ura* din tot sufletul. Dar nu se putea abține să nu îl și admire, de asemenea.

III

Nicolas o trase pe Elena deoparte ca să-i explice cum aranjase întâlnirea cu Yusuf și ce încerca să obțină. Yusuf Abbas era lacom, dar prudent. Dacă Elena inventa o scuză ca să o lase să exploreze Siwa și astfel să câștige și el ceva *bacșiș*, atunci avea să o lase. Dar trebuia să fie ceva plauzibil. Să spunem un mic studiu epigrafic doar ea și cu fata.

— Cu fata? se încruntă Elena. Putem avea încredere în ea?

— Sunt ordinele tatălui meu. Poți să te ocupi tu de Yusuf?

— Lasă-l în seama mea, spuse Elena dând din cap.

Se duse la Gaille, transferând pozele ei în laptopul lui Ibrahim ca să le poată arăta lui Yusuf. Așteptă să termine, apoi o rugă să schimbe două vorbe cu el.

— Bineînțeles, zise ea. Despre ce anume?

O conduse în mica grădină a lui Ibrahim.
— Tata vrea să te cunoască.
— Tatăl tău? Gaille părea un pic alarmată. Nu înțeleg, nici măcar nu știu cine e.
— El a pus bazele Fundației Arheologice Macedonene, o lămuri Nicolas. Practic e șeful tău. Tot el i-a sugerat și Elenei să te angajeze.
— Dar de ce?
— Îl știa pe tatăl tău, îi zise Nicolas. Îl respecta tare mult. Așa că a fost mereu cu ochii pe tine. Când Elena a avut nevoie de un înlocuitor, s-a gândit, evident, la tine.
— Cât de… drăguț din partea lui.
— E un om foarte de treabă, încuviință Nicolas. Și vrea să ia cina cu tine în seara asta.
— Poftim? E în Alexandria?
— Nu, în Salonic.
— Dar… nu înțeleg.
Nicolas îi zâmbi.
— Ai mai zburat vreodată cu un avion particular? o întrebă el.

CAPITOLUL 23

I

Knox gonea pe străzile lăturalnice ale Alexandriei, cu lucrurile lui într-un morman pe scaunul de lângă el. Se simțea bine că îl păcălise pe Nessim. Nu poți alerga foarte mult și să nu ai un orgoliu exacerbat. O luă spre est înspre Abu Qir, distanțându-se de urmăritori. Apoi se opri ca să vadă ce luase.

Bateria de la laptop avea să mai reziste o oră. Trecu prin fotografiile de pe CD, verificând numele fișierelor, dar nici urmă de Akylos sau Kelonymus. Se încruntă din cauza frustrării. Fie le lăsase la Nessim, fie le scosese din mașină. Ce ghinion! Abia peste un minut sau două se gândi la o altă posibilitate.

În colț era un telefon public. Nu îndrăznea să-l sune direct pe Rick. În schimb, sună o prietenă comună care lucra la centrul de sporturi acvatice situat în vecinătate și a rugat-o să-l cheme. După un minut se auzi vocea lui:

— Salutare, amice, îi zise el. Ai uitat numărul meu sau ce?

— Ar putea fi ascultat.

— Aha. De Hassan, nu?

— Da, ascultă-mă. Tu nu ai luat cu împrumut vreun CD cu poze de-al meu, nu?

— Fir-ar să fie, iartă-mă. Doar vreau să mă pun la punct cu greaca.

— Nicio problemă. Dar am nevoie de ele. Poți să mi le aduci cumva?

— Nicio problemă. Nu se întâmplă nimic pe aici. Unde vrei să ne întâlnim?

— La Ras el-Sudr?

— Acolo la sud de Suez?

— Da, acolo, spuse Knox. E un hotel Beach Inn. Când crezi că ajungi?

— În patru ore. Poate în cinci.

— Perfect. Și ai grijă să nu fii urmărit. Tipii ăștia nu se joacă.

— Nici eu, amice, nici eu.

II

Se însera când Ibrahim și Elena ajunseră la Cairo pentru întâlnirea cu Yusuf Abbas. Bărbatul îi aștepta deja într-o sală de conferințe luxoasă. Vorbea la telefon și le-a făcut semn să se așeze pe niște scaune.

Ibrahim își deschise laptopul și aștepta înfrigurat în timp ce Yusuf îi explica fiului său cum să-și facă tema la matematică, părând că se străduia din răsputeri să-l facă pe Ibrahim să se simtă lipsit de importanță. Era foarte obositor să aibă de-a face cu șeful lui. În primul rând, era un om dificil, iar în al doilea, Yusuf se îngrășase enorm de când fusese numit secretar general. I se părea fascinant să-l vadă aplecat în scaun, de parcă era o corabie din vechime ce pornea într-o călătorie. Se pregătise cu ceva vreme înainte, flexându-și mușchii ca vântul care umfla pânzele. Apoi totul pârâia, ancora se deplasa și *da, da, da, se mișca!* Acum își sprijinea antebrațele ca niște melci uriași pe masa lustruită din nuc, dar din când în când își ducea un deget la gât, de parcă glanda tiroidă era de vină pentru obezitatea sa, și nu faptul că se îndopa întruna cu mâncăruri grase. Și când cineva i se adresa dintr-o parte, își mișca ochii și nu capul ca să se uite la acea persoană, pupilele ducându-se într-o parte – o adevărată caricatură a șireteniei. În cele din urmă încheie conversația și se întoarse spre Ibrahim.

— Bănuiesc că o asemenea urgență are și un scop, zise el.

— Da, spuse Ibrahim, chiar așa e. Și îi arătă șefului său poze cu camera subterană în timp ce îi explica totul.

Yusuf se lumină la față când văzu sicriele.

— Sunt din aur? întrebă el.

— Încă nu le-am analizat, îl lămuri Ibrahim. Prioritatea noastră a fost să izolăm situl și să vă informăm.

— Foarte bine, foarte bine. Ați procedat corect. Foarte bine. Își linse buzele. Ați făcut o descoperire remarcabilă. Va trebui să supervizez întregul proiect.

Elena se aplecă în față. Nu cu mult, ci doar ca să-i întâlnească privirea.

— Da? întrebă el.

— Suntem foarte norocoși că ați putut să vă găsiți puțin timp pentru noi, dat fiind că sunteți atât de ocupat, domnule secretar general. Știm că sunteți mereu presat de timp. Araba ei era stâlcită și nepotrivită, observă Ibrahim, dar poziția și felul în care se adresa flatându-și interlocutorul erau impecabile. Suntem încântați că dumneavoastră, ca și noi, considerați această descoperire din Alexandria foarte importantă din punct de vedere istoric. Ne bucură nespus că vreți să vă implicați personal în excavațiile viitoare. Totuși, acesta nu este singurul motiv pentru care domnul Beyumi și cu mine am vrut să ne întâlnim cu dumneavoastră. Mai există un lucru care necesită înțelepciune și un răspuns imediat din partea dumneavoastră.

— Altceva? întrebă Yusuf nedumerit.

— Inscripția, îl lămuri Elena.

— Inscripția? Ce inscripție? Se uită chiorâș la Ibrahim. De ce nu mi-ai spus de inscripția asta?

— Eu cred că v-am spus, domnule secretar general.

— Mă contrazici cumva?

— Bineînțeles că nu, domnule secretar general. Iertați-mă. Deschise din nou poza cu inscripția.

— A, *asta,* spuse Yusuf. De ce nu mi-ai spus că la asta te referi?

— Iertați-mă, domnule secretar general. Eu am greșit. După cum vedeți, literele sunt în demotică, dar inscripția este de fapt în greacă. Încuviință din cap spre Elena. O colegă a doamnei Koloktronis a descifrat-o. Dacă vă interesează, vă pot explica. Dacă nu, poftiți o copie a traducerii.

Lui Yusuf i se mișcară buzele pe când citea textul. Făcu ochii mari – începea să înțeleagă implicațiile. „Nu era surprinzător”, reflectă Ibrahim. Vechii egipteni îi spuneau Zidul Alb al orașului Memfis. Cuvântul deșert provenea la început din Desh Ret: Ținutul Roșu. Kelonymus îi spunea lui Alexandru „fiul lui Amon”, așa că locul tatălui său a fost Oracolul lui Amon din Oaza Siwa, unde, potrivit vechilor istorici, Alexandru ceruse să fie înmormântat. Așadar, din inscripție se deducea că un grup de hopliți furaseră cadavrul lui Alexandru din Memphis și îl purtaseră de-a lungul deșertului vestic. Apoi îl puseseră într-un mormânt în apropiere de Oracolul Amon din Oaza Siwa. Însă Ptolemeu îi urmărise pe acei bărbați care preferaseră să-și ia viața decât să ajungă în mâinile lui. Singurul care nu a făcut-o a fost fratele lui Akylos, care nu fusese prins și care adusese mai târziu trupul înapoi la Alexandria pentru îngropăciune, respectând un jurământ pe care-l făcuse.

Când Yusuf termină, clipi de două ori.

— Există cu adevărat acest cod al lui Alexandru? întrebă el.

— Traducerea e corectă, îi răspunse Ibrahim cu prudență. Am verificat-o chiar eu. Și credem că mesajul e sincer. Din câte ați văzut și din pozele camerei subterane, acest Kelonymus a depus un efort considerabil pentru a-i cinsti pe acei bărbați. Nu cred că e o păcăleală.

— Dar e o nebunie, se încruntă Yusuf. De ce să-și piardă viețile făcând o asemenea ispravă?

— Credeau cu tărie că ultima dorință a lui Alexandru fusese să fie îngropat în Siwa, îi răspunse Elena. Ptolemeu i-a încălcat cu bună-știință această dorință când a început

să construiască un mormânt în Alexandria. Trebuie să înțelegeți că Alexandru a fost ca un zeu pentru acești oameni. Ar fi făcut orice ca să-i îndeplinească ordinele.

— Doamnă Koloktronis, doar nu vreți să cred că Alexandru e îngropat în Siwa, oftă Yusuf. Ibrahim știa la ce se gândea șeful lui. La începutul anilor 1990, un alt arheolog grec anunțase în fața întregii lumi că găsise mormântul lui Alexandru în Oaza Siwa. Când s-a dovedit că spunea prostii, a mai susținut din nou acest lucru, dar s-a referit la alt sit. Asocierea dintre Siwa și Alexandru a devenit un fel de glumă în rândul arheologilor.

— Nu, recunoscu Elena. Cadavrul îmbălsămat al lui Alexandru a fost expus în Alexandria timp de secole după ce s-a făcut inscripția. Nimeni nu contestă acest lucru. Însă e posibil să-i fi luat trupul și să se fi dus spre Siwa, unde i se pregătise deja un mormânt.

Yusuf se afundă un pic în scaun. Apoi se uită fix la Elena.

— Așadar, remarcă el, este evident *adevăratul* motiv pentru care ai venit la această întâlnire. Nu te afli aici pentru a ajuta la excavarea asta din Alexandria, ci ai venit pentru că ești convinsă că undeva în Siwa este un mormânt – cum e cu cifrul lui Alexandros? – cu rămășițele „Fiului lui Amon”. Și fără îndoială că vrei permisiunea mea ca să le cauți.

— Alexandru a fost cel mai mare cuceritor din istorie, îi spuse Elena. Unul dintre cei mai mari faraoni egipteni. Închipuiți-vă ce ar însemna pentru această țară să i se găsească mormântul, închipuiți-vă de câtă apreciere se va bucura secretarul general datorită căruia a fost totul posibil. Veți fi slăvit pe drept printre cei mai mari patrioți ai acestei țări.

— Continuă.

— Și nu aveți nimic de pierdut. Știu că șansele de a găsi ceva sunt extrem de mici. Știu că resursele Consiliului Suprem sunt nepermis de scăzute. Dar ceva trebuie făcut. Chiar dacă nu de amploare. Un studiu epigrafic al

antichităților cu permisiunea CSA. Doar cu mine și un coleg. Dacă facem ceva mai substanțial, o să dăm naștere la bârfe. Știți cât de ușor circulă veștile în Siwa.

Yusuf se încruntă.

— Am cercetat de mai multe ori fiecare deal din oază, spuse el. Dacă într-adevăr există acest mormânt și a rămas ascuns timp de douăzeci și trei de secole, chiar te aștepți să-l găsești în câteva săptămâni? Tu știi cât de *întinsă* e depresiunea Siwa?

— Nu va fi ușor, recunoscu Elena. Dar cu siguranță merită efortul. Gândiți-vă la altceva. Când se va afla despre cifrul lui Alexandru, toți căutătorii de comori vor veni la Siwa. Dacă găsim noi mormântul, putem să prevenim asta sau măcar să anunțăm că nu am găsit nimic. Orice soluție ar fi preferabilă unei goane după aur.

— O să se întâmple asta doar dacă se află, îi reaminti Yusuf.

— Dar se va afla, insistă Elena. Știm cu toții că așa va fi. Așa se întâmplă.

Yusuf scutură din cap.

— Siwa este teritoriul doctorului Sayed, spuse el cu amărăciune în glas, de parcă își disprețuia colegul. Iar doctorul Sayed face lucrurile în felul lui. Vei avea nevoie și de permisiunea lui.

— Bineînțeles, încuviință din cap Elena. Pe deasupra, am înțeles că are și o colecție impresionantă de materiale de referință în legătură cu oaza. Poate vorbiți chiar dumneavoastră cu el și să-l rugați să ne lase și pe noi să le accesăm. Știu că asta nu vă va schimba decizia în niciun fel, căci va fi luată doar în beneficiul Egiptului, dar poate îi veți spune că susținătorii noștri au cheltuit niște sume frumușele pentru toți consultanții noștri CSA, inclusiv pentru mine.

— Nu pot fi de acord cu o asemenea expediție, îi spuse Yusuf. Siwa e un oraș mic. Indiferent de pretextul sub care vă duceți, oamenii își vor da seama ce faceți. Prezența

voastră va avea rezultatul pe care sperați să-l evitați.

— Vă cer să ne lăsați doar șase săptămâni, sugeră Elena.

Yusuf își puse mâinile pe burtă. Îi plăcea să aibă ultimul cuvânt în orice privință.

— Două săptămâni, îi spuse el categoric. Două săptămâni începând de mâine. Apoi vorbim din nou și voi hotărî atunci dacă să te mai las alte două săptămâni sau nu.

III

— *Ce* a făcut Knox? întrebă Hassan cu răceală în voce.

— O să-l găsim, spuse Nessim, forțându-se să pară mai agresiv decât se simțea. I-am pus sub urmărire toți prietenii și asociații. Știm ce mașină conduce. Oferim și recompensă. Momentan e doar o chestiune de timp.

— Asta tot am auzit, zise Hassan.

— Îmi pare rău, îi spuse Nessim pe un ton implorator. E mai abil decât credeam. Dar acum știu și data viitoare îl înhaț.

— Data viitoare? Cum pot fi sigur că va mai exista o dată viitoare?

— Încă o săptămână. Asta-i tot ce-ți cer.

— Dar de ce să nu te concediez pe tine și să-l angajez pe el?

— Întâi ar trebui să-l găsești, mormăi Nassim în barbă.

— Ce-ai spus?

— Nimic.

Se lăsă o tăcere crispată.

— Cred că e timpul să discutăm asta față în față, nu crezi?

— Față-n față? făcu Nessim pe un ton mohorât.

— Da, spuse Hassan. Față-n față.

IV

Până când avionul Lear al grupului Dragoumis ateriză în Salonic, Gaille ajunsese la concluzia că putea să călătorească astfel, în ciuda faptului că se simțea puțin vinovată pentru emisiile de carbon emanate într-o călătorie făcută dintr-un capriciu. Scaunele albe din piele erau atât de confortabile, încât o făceau să suspine de plăcere, hublourile de mărimea unui televizor cu ecran plat; mai era și un majordom la dispoziție care să gătească și să aducă băuturi, iar copilotul veni să o întrebe când prefera să decoleze a doua zi dimineață. Apoi ofițerul de la imigrări o întâmpină cu o politețe grețoasă (domnișoară Bonnard, prietenii domnului Dragoumis…) și o pofti într-un Bentley albastru cu șofer care o duse pe dealurile de deasupra Salonicului. Gaille stătea rezemată și se uita la cerul nopții.

Ajunseră la o reședință împrejmuită de ziduri, în jurul căreia patrulau gardieni. Li se făcu semn să intre și ajunseră în fața unui palat alb luminat ca la un spectacol de *son-et-lumiere.* Apoi însuși Dragoumis ieși pe ușa principală ca să o întâmpine, cu mâinile la spate. După felul în care își imaginase că arăta în timpul călătoriei, a fost surprinsă și ușurată să vadă cât de scund și pipernicit era. Nu se bărbierise; arăta ca un țăran grec. Pentru o clipă crezu că poate să-l manevreze cum vrea ea, că nu avea de ce să se teamă. Apoi veni mai aproape și Gaille își dădu seama că se înșelase.

CAPITOLUL 24

I

Knox străbătu țara până la Ras al-Sudr. Ajunse la Tanta, cel mai mare oraș din Delta Nilului. Cineva îi vorbise recent de Tanta. Nu mai știa cine. Doar când ajunse în oraș, își aminti remarca întâmplătoare a lui Gaille despre portarul de la Tanta. Trase pe marginea drumului. Nu se gândise prea mult la excavațiile Elenei din deltă. Se întâmplau prea multe. Poate că greșea. Mai ales că acum intrase în horă și Nicolas Dragoumis.

Fundația Arheologică Macedoneană a Elenei era sponsorizată de Filip Dragoumis, iar acesta nu era interesat de Egipt, ci numai de Macedonia. Așadar, dacă plătea niște excavații în deltă, însemna că găsise deja ceva concret, de origine macedoneană. Și poate avea legătură cu Alexandria. Nu strica să afle mai multe.

Se duse din nou în oraș și găsi un bar cu o carte de telefon, apoi sună la hotelurile de acolo, cerând să i se facă legătura cu Elena Koloktronis. Reuși după a cincea încercare.

— Ea nu aici, spuse recepționerul de noapte. E-n Alexandria.

— Dar echipa ei e aici?

— Cu cine vrei vorbești?

Knox închise, își notă adresa hotelului și se duse în fugă la jeep.

II

Filip Dragoumis o conduse pe Gaille prin niște arcade și de-a lungul unor podele de mozaic într-un salon cu tablouri

și tapiserii superbe. Făcu un gest vag, iar Gaille se trezi șezând într-un scaun cu tapițeria galbenă, fără să știe exact de ce.

— O să bem ceva, zise el. Apoi vom mânca. Vrei vin roșu? Producție proprie.

— Mulțumesc.

Ea se uită prin jur în timp ce el deschidea o sticlă și turna în două pahare. Deasupra șemineului uriaș atârna portretul în ulei al unui bărbat fioros cu o barbă neagră și un țesut cicatricial respingător în locul ochiului stâng. Era portretul lui Filip II, tatăl lui Alexandru cel Mare. Fata se tot uita ba la tablou, ba la Dragoumis și își dădu seama, puțin șocată, că el încerca să traseze o paralelă între el și Filip, de parcă era reîncarnarea vestitului rege al Macedoniei, sugerând că acel semn din naștere din jurul propriului său ochi stâng era un stigmat asemănător cu al capului încoronat.

— Doar nu credeți asta? îi scăpă porumbelul înainte să se poată opri.

El râse zgomotos, fără să pară jignit.

— Avem o vorbă: un bărbat inteligent vorbește mandarina când face afaceri cu chinezii.

— Și când faci afaceri cu superstițioșii… sugeră Gaille.

Zâmbetul i se lăți pe față. Arătă înspre un alt tablou ce înfățișa o tânără oacheșă, îmbrăcată în haine țărănești.

— E soția mea, o lămuri el. Eu am pictat-o. Din memorie.

Gaille zâmbi nesigură pe ea.

— Ați ajuns departe, remarcă ea.

— Eu da, însă soția mea nu. Dădu scurt din cap. E îngropată afară. Îi plăcea priveliștea de pe dealul acesta. Obișnuiam să ne plimbăm pe aici. De aceea am cumpărat terenul ăsta și am construit casa aici.

— Îmi pare rău.

— Când eram tânăr făceam numai necazuri. Mă duceam din sat în sat și pledam pentru cauza macedoneană. Poliția secretă din Atena a vrut să discute cu mine. Îți dai seama

că nu ardeam de nerăbdare. Când nu m-au găsit, s-au dus la soția mea. I-au cerut să le spună unde eram. A refuzat. I-au turnat benzină pe burtă, sâni și brațe. Nu le-a spus nimic. Apoi i-au dat foc. Tot nu a spus nimic. Au turnat benzină pe copilașul nostru. Până la urmă le-a spus unde sunt. Soția mea a avut arsuri grave, însă poate ar fi supraviețuit dacă primea tratament. Dar nu aveam bani. Soția mea a murit pentru că eu preferasem să-mi susțin cauza decât să muncesc, domnișoară Bonnard. În ziua în care am îngropat-o m-am hotărât să mă las de politică și să devin bogat.

— Îmi pare rău, spuse Gaille, mâhnită.

Dragoumis scoase un sunet dezaprobator, ca și cum ar fi vrut să accentueze cât de inadecvate erau părerile ei de rău. Apoi spuse:

— L-am cunoscut pe tatăl tău.

— Așa mi-a spus și fiul dumitale. Dar nu eram așa de apropiată de el.

— Da, știu. Mereu m-am simțit prost din cauza asta.

Gaille se încruntă.

— De ce să vă simțiți prost?

Dragoumis oftă.

— Trebuia să mergi în Mallawi cu el, nu?

— Da.

— Dar apoi a amânat?

— Avea treburi personale urgente.

— Da, fu de acord Dragoumis. Cu mine.

— Nu, îl contrazise Gaille. Cu un tânăr pe nume Daniel Knox.

Dragoumis făcu un gest vag, de parcă sugera că era același lucru.

— Știi multe despre Knox? întrebă el.

— Nu.

— Părinții lui erau și ei arheologi. Specialiști în epoca macedoneană. Veneau adesea aici. Erau un cuplu fermecător, aveau și o fiică încântătoare. Au lucrat

îndeaproape cu Elena. Acum zece ani au vizitat una dintre excavațiile ei din munți. Soțul Elenei i-a luat de la aeroport. Din păcate, pe drumul spre sit…

Gaille se uită la el înmărmurită.

— Toți? întrebă ea.

Dragoumis încuviință din cap.

— Cu toții.

— Dar ce legătură are asta cu tatăl meu?

— A fost un accident. Un accident îngrozitor. Dar nu toți au crezut așa.

— Vreți să spuneți că a fost un… *asasinat?* Cine ar fi vrut să-i ucidă pe părinții lui Knox?

— Nu pe părinții lui Knox. Pe Pavlos, soțul Elenei.

— Dar cine îi putea dori moartea?

Dragoumis zâmbi.

— Eu, domnișoară Bonnard, recunoscu el. Eu.

III

Ras el-Sud era un oraș petrolier, dar autoritățile încercaseră să-l facă și stațiune turistică. Knox zăbovi lângă parcarea Beach Inn ca să se asigure că Rick nu era urmărit. După ceva vreme, se duse să-l salute.

— Îmi pare bine să te văd, amice, zâmbi larg Rick.

— Și mie.

— Ce vremuri interesante, nu? Arătă înspre un bar din apropiere. Vrei să bem ceva? Spune-mi tot.

— Bine. Se așezară la o masă în umbră, iar Knox îi povesti totul.

— Nu pot să cred, spuse Rick. Ticălosul ăla de Hassan ți-a pus un ștreang în jurul gâtului? Îl omor.

— De fapt, continuă Knox, nu cred că a fost Hassan. Nu ar fi tăiat frânghia.

— Atunci cine era?

— Ți-am spus vreodată ce s-a întâmplat în Grecia?

— Cu părinții tăi? Tocmai mi-ai spus că a fost un accident. Nu mi-ai zis niciodată că există și un context.

— Un drum în serpentine, o mașină veche, o noapte cețoasă în munți. Genul de nenorocire care se întâmplă mereu, nu? Singura problemă e că șoferul era un tip pe nume Pavlos Kaltsas. Soțul Elenei despre care îți vorbeam. Era jurnalist. Foarte sincer. Îi plăcea să facă investigații amănunțite. Derula o campanie împotriva unei familii foarte bogate și puternice – Dragoumis. Cerea să le fie luate la puricat afacerile, chestii de genul acesta.

— Și crezi că a fost ucis ca să fie redus la tăcere?

— Atunci așa credeam, încuviință Knox.

— Și ce-ai făcut?

IV

Gaille se uită îngrozită la Filip Dragoumis.

— Dar… de ce ați fi vrut să-l omorâți pe acest om?

— Domnișoară Bonnard, trebuie să înțelegi ceva. Eu sunt un patriot macedonean. Toată regiunea asta a fost odată a Macedoniei. Apoi, în urma Tratatului de la București, a fost împărțită Serbiei, Bulgariei și Greciei. Scopul meu în viață este să repar această nedreptate strigătoare la cer. Dar alții ca Pavlos cred că regiunea aparține pe bună dreptate Greciei. Încearcă să-mi pună bețe în roate. Pavlos era maestru în arta insinuării. Voia să-mi cerceteze viața și afacerile pentru că era convins că-mi va afecta reputația. Când a murit, la fel s-a întâmplat și cu investigația derulată de el. Așa că poți lesne înțelege de ce oamenii credeau că eram vinovat. Dar nu am făcut-o eu, te asigur. Nici nu-l consideram pe Pavlos dușman, ci doar un adversar, iar între cei doi termeni există o diferență uriașă. Chiar dacă aș fi fost un tip violent, ceea ce nu sunt, nu m-aș fi răzbunat pe Pavlos. Și adevărul e că nu aveam nevoie. Se apleacă în față. Pot să am încredere în tine că nu-

i spui Elenei ce am să-ți dezvălui?

— Da.

— Bun. Pe atunci Pavlos fusese foarte indiscret. Aveam dovezi irefutabile în acest sens. Dacă ar fi făcut publice acele informații, situația lui ar fi fost… *problematică.* Vorbiserăm împreună despre asta. Te asigur că nu mai reprezenta o amenințare pentru mine.

— Așa spuneți dumneavoastră.

— Da, așa spun eu. Părea destul de iritat. Domnișoară Bonnard, spune-mi ceva. Ai colaborat îndeaproape cu Elena Koloktronis în aceste trei săptămâni. Chiar crezi că ar lucra pentru mine dacă m-ar considera vinovat de moartea soțului ei?

Gaille stătu pe gânduri o clipă, dar nu exista decât un singur răspuns.

— Nu.

— Și mai trebuie să înțelegi ceva, domnișoară Bonnard. Pavlos era totul pentru Elena. Crede-mă: dacă ar fi bănuit că sunt vinovat de moartea lui, ar fi întreprins orice ca să afle toată lumea.

— Ar fi tăcut totul public?

— A, nu, pufni Dragoumis. M-ar fi omorât. Zâmbi când o văzu pe Gaille atât de speriată. E un lucru cert, spuse el tăios. S-ar fi lăsat cu vărsare de sânge. Încă se mai fac lucruri de-astea pe aici. Și când te gândești cât de mult îl iubea… Scutură din cap. Mi-era teamă că ar fi putut face ceva. Trebuie să te descarci după o asemenea suferință. Dar, vezi tu, ea știa adevărul. Soțul ei era un șofer imprudent care nu-și ducea niciodată mașina la reparat. Nu. Elena a fost sfâșiată de durere, dar nu reprezenta o problemă. Dar alta era situația cu Knox, tânărul prieten al tatălui tău.

— Knox? În ce fel?

— Credea că îi omorâsem familia ca să-l reduc pe Pavlos la tăcere, spuse Dragoumis. Nu voia să scap basma curată. Nu e greu să-i înțelegi punctul de vedere. Așa că a

continuat cercetările după moartea lui Pavlos. Le scria neîncetat politicienilor locali, ziarelor, posturilor TV. Picheta clădirile guvernamentale și secțiile de poliție. A scris cu vopsea, Anchetă pentru Dragoumis” cu litere de o șchioapă în fața sediului meu central. A scris asta și pe baloane cu heliu, a aruncat fluturași de pe clădiri înalte, arbora bannere la meciuri, suna la emisiuni radio și…

— Knox a făcut toate astea?

— O, da, dădu Dragoumis din cap. Era impresionant, mai ales dacă te gândești că mă credea capabil de crimă. M-a afectat enorm. Lumea îl simpatiza foarte mult, după cum îți poți imagina. Oamenii au început să vorbească. L-am rugat să înceteze. A refuzat. Încerca înadins să mă întărâte ca să acționez impulsiv, de parcă asta ar fi dovedit că spunea adevărul. Am început să-mi fac griji pentru el. Făcea asta pentru că era distrus. Iar cei care înțelegeau situația mea voiau să-l reducă la tăcere. Nu mai puteam să-l apăr, așa de rău se ajunsese. Și dacă se întâmpla ceva cu el… îți poți închipui. Așa că trebuia să-l trimit undeva departe. N-a vrut să mă asculte. Așa că am căutat pe cineva de care să asculte.

— De tatăl meu, spuse Gaille încremenită.

— Era prieten apropiat al familiei Knox. Și îl și cunoșteam. L-am rugat să vină aici. La început a fost reticent. Cum știi și tu, vă pregăteați să plecați la Mallawi. Dar l-am asigurat că e o chestiune de viață și de moarte. A venit cu avionul. Am bătut palma. Urma să-l ducă pe Knox departe și să-i închidă gura. Le-am spus tuturor să nu se atingă de Knox. Tatăl tău s-a dus la Knox la hotel. Se pare că Knox i-a ținut o pledoarie despre atitudinea față de tirani. Tatăl tău l-a ascultat politicos și i-a strecurat niște picături cu efect cataleptic în retsina[5]. Până s-a trezit, erau amândoi pe un vas care se îndrepta încet spre Port Said, iar tatăl tău a avut timp să-i bage mințile în cap. Și de asta

---

[5] Vin grecesc alb (sau rosé)

mă simt prost, domnișoară Bonnard, că te-ai certat cu tatăl dumitale. Nu s-ar fi întâmplat, dacă nu i-aș fi cerut eu să intervină.

V

— Și așa ai ajuns în Egipt? îl întrebă Rick.

— N-am mai plecat de atunci, spuse Knox. Dar ghici pe cine am văzut azi după-amiază?

— Pe Dragoumis?

— Pe Nicolas, fiul lui.

— Și e la fel de ticălos?

— Mai rău. Mult mai rău. Nu-mi place de tată, dar e admirabil ce a reușit. Și are și principii. Chiar se ține de cuvânt. Fiul e doar un pierde-vară cu o moștenire babană, mă înțelegi?

— Prea bine. Și crezi că prin înscenarea din deșert voia să mai adune niște firfirei?

— Da.

— Și n-ai să accepți așa ceva, nu?

— Nu.

Rick rânji.

— Foarte bine. Și care-i planul nostru?

— Al *nostru?*

— Hai, frate. Ești depășit numeric. Ai nevoie de ajutor. Iar la Sharm nu mai avem ce căuta, cum îți spuneam.

Knox încuviință.

— Dacă ești serios, ar fi fantastic.

— Super. Care e prima mișcare?

— Ne ducem în Tanta.

— În Tanta?

— Da, zise Knox, uitându-se la ceas. Și suntem presați de timp, așa că o să-ți explic pe drum.

VI

Dragoumis o conduse pe Gaille în sufragerie. Era uriașă, iar o masă enormă de nuc se întindea aproape în toată încăperea. La un capăt erau două scaune evidențiate de lumina lumânărilor. Un majordom aștepta lângă un cărucior ca să le servească mâncarea, o tocană închisă la culoare în care pluteau niște condimente necunoscute.

— Îmi cer iertare pentru gusturile mele simple, îi spuse Dragoumis. Nu am fost niciodată un gurmet. Dacă îți plac mâncărurile fine, trebuie să cinezi cu fiul meu.

— Sunt convinsă că totul e delicios, îi spuse Gaille nesigură pe sine. Mă scuzați, domnule Dragoumis, dar sunt curioasă. M-ați adus aici doar ca să-mi vorbiți despre tata?

— Nu, recunoscu Dragoumis. Te-am chemat aici să-ți cer ajutorul.

— Ajutorul meu? se încruntă ea. În ce privință?

Dragoumis se aplecă în față. Lumina de la lumânări îi făcu irișii căprui-închis să pară aurii.

— În codul lui Alexandru e pomenit un mormânt în Siwa plin cu tot felul de lucruri demne de fiul lui Amon.

— Știți despre cod?

— Bineînțeles că da, spuse Dragoumis nerăbdător. Mai scrie și că hopliții s-au sinucis înainte ca Ptolemeu să… *afle* unde era mormântul lui.

— Da.

— Ai auzit de un asemenea mormânt? Un mormânt în Siwa plin cu tot felul de lucruri demne de un bărbat ca Alexandru.

— Nu.

— Ar putea fi descoperit?

— Dacă a existat vreodată.

— A existat, susținu cu tărie Dragoumis. Există. Spune-mi, domnișoară Bonnard, nu ar fi extraordinar să dăm de el? Ce ar putea fi mai demn de un asemenea bărbat, cel mai mare cuceritor din istorie? Armele folosite în

războaiele troiene? Propriul exemplar al *Iliadei,* cu adnotații făcute de Aristotel? Fii sinceră: nu *vrei* să fii tu cea care găsește mormântul? Celebritate. Bogăție. Admirație. Nu va trebui să mai stai trează în toiul nopții și să te întrebi care e rostul tău pe pământ.

— Nu înțelegeți cum merg lucrurile, îi spuse Gaille. Ibrahim Beyumi îi raportează totul secretarului general al CSA. El hotărăște ce urmează să se întâmple. Și nu vreau să fiu implicată.

— Poate n-ai auzit. Și Elena a fost la acea întâlnire.

— Da, dar…

— Și l-a convins pe secretarul general că e cea mai potrivită persoană care să fie în fruntea căutărilor.

— Poftim? Dar… cum?

— Elena e o bună negociatoare, crede-mă. Totuși, nu se pricepe atât de bine la alte aspecte ale arheologiei. Și de aceea te-am rugat să vii aici. Vreau să te duci cu Elena în Siwa. Vreau să găsești mormântul ăsta pentru mine.

— *Eu?*

— Da. Ai ceva special, ca tatăl tău.

— Mă supraestimați…

— Tu ai descoperit camera subterană, nu-i așa?

— De fapt, a fost…

— Și tu ai descifrat inscripția.

— Și altcineva ar fi descifrat-o…

— Nu modestia mă impresionează, domnișoară Bonnard, îi spuse el, ci succesul. Elena are multe calități, dar îi lipsesc imaginația, empatia. Astea sunt calitățile tale de care cauza noastră are nevoie.

— Cauza dumneavoastră?

— Ți se pare demodat să ai o cauză?

— Cuvântul „cauză” este folosit de politicieni pentru vărsare de sânge, spuse Gaille. Nu cred că în arheologie ar trebui să avem cauze, ci să căutăm adevărul.

— Prea bine, încuviință Dragoumis. Hai să-ți zic care-i adevărul. Bunicii mei s-au născut în Macedonia. Până să

ajungă bărbați în toată firea, unul era sârb, celălalt grec. Pentru oameni ca tine, cei fără o cauză, poate nu e nimic grav ca o familie ca a mea să fie despărțită și vândută ca sclavi. Dar un grup etnic crede cu tărie că nu este bine ca să se întâmple așa ceva. Poți ghici cine sunt acei oameni?

— Cred că vă referiți la cei care-și spun macedoneni, îi răspunse Gaille cu un fir de voce.

— Domnișoară Bonnard, nu vreau să-ți schimb părerea, îi spuse Dragoumis. Hai să te întreb ceva – cine ar trebui să decidă de ce naționalitate e cineva? Persoana respectivă sau altcineva? Făcu o pauză ca să-i lase timp să răspundă, dar își dădu seama că ea nu avea nimic de spus. Cred că există o națiune legitimă în Macedonia, continuă el. Cred că această națiune a fost ilegal împărțită în beneficiul Bulgariei, Serbiei și Greciei. Cred că poporul macedonean a fost oprimat timp de secole, a suferit decenii de purificare etnică și mai este încă persecutat pentru că nu are un glas, putere. Sute de mii de oameni din această regiune sunt de acord cu mine, ca și alte milioane răspândite în întreaga lume. Macedonenii au o limbă, o istorie, o cultură, o religie comună și nu au nimic în comun cu statele beneficiare ale împărțirii teritoriului lor. Își spun macedoneni, indiferent cum le spune lumea. Cred că acești oameni merită aceleași drepturi la libertate, religie și dreptate pe care voi ceilalți le aveți de-a gata. Acești oameni reprezintă cauza mea. De aceea îți cer ajutorul. Se uită la ea. Avea ceva triumfător în privire, o siguranță de sine implacabilă. Ea încercă să nu-i întâlnească privirea, dar nu reuși. Și tu mi-l vei acorda, spuse el.

CAPITOLUL 25

I

Knox parcă și își acoperi jeepul cu prelata când ajunseră în Tanta. Apoi se duse cu Rick în mașina lui, Subaru, unde se uită la CD-uri pe laptop, deși nu mai avea multă baterie, supraveghind în același timp și intrarea hotelului unde stătea gașca FAM.

— Acum poți să-mi explici și mie ce se întâmplă? îl întrebă Rick.

— Desigur. Ți-am spus vreodată despre expediția mea la Mallawi?

Rick pufni.

— Da’ te-ai oprit vreodată din povestit?

— Atunci știi despre ce vorbesc în mare. Richard Mitchell și cu mine am găsit o arhivă cu papirusuri ptolemeice. Le-am dat în grija lui Yusuf Abbas, acum secretar general al CSA. I-a plăcut atât de mult ce-a văzut, încât a preluat controlul asupra operațiunii de excavare.

— Și apoi ai văzut niște papirusuri de contrabandă.

— Exact. Nu există o piață mare pentru papirusurile ptolemeice, chiar dacă provin dintr-o sursă demnă de încredere. Dar papirusuri furate? Majoritatea cumpărătorilor sunt instituțiile academice. Nu vor să aibă contact cu așa ceva. Dar Filip Dragoumis e interesat de orice artefact macedonean, mai ales dacă are legătură cu Alexandru.

— Și crezi că aceste papirusuri au vreo legătură?

— Primul mormânt din Alexandria a fost construit pentru un hoplit din armata lui Alexandru care se numea Akylos, spuse Knox. Camera subterană a fost dedicată unui bărbat pe nume Kelonymus. Aceste nume au apărut în aceleași papirusuri de la Mallawi. Le-am fotografiat și le-

am pus pe unul din CD-urile împrumutate de tine. Uită-te. Întoarse laptopul ca Rick să vadă numele fișierelor, majoritatea purtând numele de Akylos și Kelonymus. Pot să jur că Nicolas și Elena au recunoscut ieri numele lui Kelonymus.

— În regulă. Așa că poate e o legătură între papirusurile de la Mallawi și mormântul din Alexandria. Dar tot nu înțeleg de ce suntem în Tanta.

— Grupul Dragoumis finanțează niște excavații pe aici. Nu sponsorizează săpături la întâmplare într-o țară străină. Caută ceva. Cred că are legătură cu motivul pentru care a ajuns Nicolas în Alexandria, ceea ce înseamnă că e important. Vreau să știu de ce. Dar nu pot să-l sun și să-l întreb. Toată echipa a semnat contracte de confidențialitate și nimeni nu o să discute, mai ales cu un străin.

— Am înțeles. Dar ei stau aici, nu?

— Exact. Și într-o oră și ceva o să se ducă la muncă. Și noi o să ne ținem după ei.

II

Elena se trezi devreme în acea dimineață. Soarele intra pe fereastra deschisă a apartamentului lui Augustin, zgomote puternice se auzeau de jos, mașinile porneau, ușile se trânteau, familiile se certau. Ea stătea acolo uitându-se cu afecțiune la Augustin. Era ciudat – și foarte nedrept – că bărbații arătau superb și când erau în ultimul hal. Avea părul ca Gorgona Meduza, fața fiindu-i acoperită de bucle ca niște șerpișori. Îi curgea niște salivă din colțul gurii pe perna care se umezise. Dar tot îl dorea. Era cuprinsă de dorință prima oară după mai bine de zece ani. Și mai târziu trebuia să se ducă la Siwa cu Gaille! Trebuia să profite la maximum de timpul care le mai rămăsese.

Trase de pe el cearșaful din bumbac ca să-l vadă mai

bine. Se aplecă și începu să-i gâdile ușor interiorul coapsei, de deasupra genunchiului până la scrot. El se excită și se întoarse pe burtă. Avea un zâmbet pervers pe față, dar nu deschisese ochii. Nu scoaseră niciun cuvânt. Îl sărută pe frunte, pe nas, pe obraz, pe gură. Respirația îi era acră, dar deloc neplăcută. Îmbrățișarea lor a devenit în curând intimă. Erau prea dornici să aștepte. Se întoarse pe o parte și căută pe noptieră un prezervativ pe care îl rupse cu dinții și pe care îl rulă cu pricepere cu o singură mână. Făcu o grimasă și zâmbi larg când intră în ea. Își sprijini greutatea în mâini și se ridică. Se retrase pe jumătate, se scutură și se jucă, astfel încât femeia să freamăte de dorință și să-l tragă cu totul în ea. Își găsiră un ritm. Ea își întoarse capul ca să vadă punctul de intrare, umbra mare și întunecată ieșind din ea și intrând încet înapoi. Uitase ce priveliște minunată era acuplarea, un act atât de sălbatic, atât de diferit față de atmosfera romantică din jur. El o puse din nou jos și se uitară unul în ochii celuilalt până când ea nu mai suportă. Se zvârcoli și strigă în timp ce își dădea drumul și se rostogoleau pe podea. Rămaseră acolo un minut, îmbrățișați, zâmbind larg și trăgându-și sufletul.

— Vrei o cafea? o întrebă el.

— Doar ciocolată.

Augustin se duse în pielea goală până la bucătărie și aruncă prezervativul într-un coș de gunoi care dădea pe dinafară. Puțin lichid îi atârna de capul penisului. Îl șterse cu un șervețel și se uită în frigider.

— *Merde!* făcu el. N-avem lapte.

— Întoarce-te în pat, se plânse ea. Trebuie să plec acușica.

— Trebuie să beau niște cafea, protestă el. Și să mănânc un corn. Își puse pe el pantalonii și cămașa pe care o purtase ieri. Încă un minut, te rog.

Se uită la el din ușă. Se simțea ciudat de fericită. Timp de mulți ani își satisfăcuse poftele cu tot felul de papă-lapte sau aroganți. Doamne, ce bine era să aibă din nou un

bărbat adevărat în viața ei.

III

Îi era greu să rămână treaz. Rick tocmai adusese două cafele leșinate pentru el și Knox de la prima cafenea care deschisese, când patru bărbați și trei femei cu bocanci în picioare și îmbrăcați în pantaloni de bumbac și cămăși descheiate la gât coborâră treptele hotelului, căscând și cărând rucsacuri după ei. Câțiva egipteni care stătuseră circa douăzeci de minute afară li se alăturară. Potrivit legii egiptene, la orice săpături trebuiau angajați localnici. Cu toții se suiră în două autocamioane, înghesuindu-se în față sau întinzându-se în spate. Unul dintre bărbați făcu o numărătoare rapidă, apoi mașina porni pe Zagazig Road.

Rick îi lăsă douăzeci de secunde, apoi se luă după ei. Era ușor să te ții după o mașină în Egipt. Erau atât de puține drumuri, încât puteai să rămâi mult în spate. Se mișcară greoi spre Zifta, apoi făcură dreapta pe un drum de țară. Rick așteptă până când nu mai era decât un nor de praf, apoi se luă după ei. Mai conduseră patru sau șapte kilometri până când văzură alte camioane parcate și pe nimeni prin preajmă.

— Să plecăm de-aici până nu ne văd, îi sugeră Knox.

Rick întoarse mașina și plecară.

— Unde mergem acum?

— Nu știu, căscă Knox. Dar nu am mai dormit de două zile. Eu zic să mergem la un hotel.

IV

Ziua trecuse îngrozitor de greu pentru Mohamed el-Dahap, dar acum aproape se însera și sosise vremea pentru a primi informații despre transplant. Se tot învârtea

prin fața aripii unde erau internați bolnavii de cancer la Institutul de cercetare medicală din Alexandria. Uneori trăgea aer adânc în piept; alteori respira atât de slab și superficial încât simțea că va leșina. Stresul prin care trecuse așteptând rezultatele analizelor prin telefon nu se compara cu cel de acum. Se duse până la fereastră și se uită în gol la orașul luminat. Atâtea milioane de oameni. Îl durea în cot de ei. Să-i ia Allah pe toți, dar să i-o lase pe Layla.

Doctorul al-Din le dăduse vești bune. Găsise un donator compatibil, pe Bashir, un văr de gradul trei al mamei lui Nur, care și ea era să moară când blocul din Cairo în care stătea se prăbușise cu ani în urmă. Mohamed nu se gândise deloc atunci și nici nu-i păsase dacă trăia sau murea. „Dar dacă murea...” Închise ochii și își duse un pumn la gură. Nu trebuia să se gândească.

Dar faptul că găsiseră un donator nu însemna nimic. Ar fi fost relevant doar dacă profesorul Rafai era de acord să-i facă Laylei un transplant de măduvă. Mohamed aștepta hotărârea lui.

— *Insha'Allah*[6]*, insha'Allah,* șoptea Mohamed din nou și din nou. Mantra nu-l prea liniștea. Ar fi fost bine să fie Nur acolo, cineva care-l înțelegea. Dar Nur nu putea să reziste. Era acasă și o îngrijea pe Layla, care era chiar mai îngrozită decât el. *Insha'Allah,* murmură el. *Insha'Allah.*

Ușa de la Secția de oncologie se deschise. Ieși o asistentă tânără, scundă și îndesată, cu niște ochi căprui imenși. Mohamed încercă să-i citească expresia de pe față, dar nu reuși.

— Veniți cu mine, vă rog, îi spuse ea.

---

[6] Slăvit fie Allah (n.tr.)

CAPITOLUL 26

I

Lui Mohamed îi veni greu să se țină după asistenta de la Oncologie. A trebuit să-și aducă aminte cum se făcea: un picior în fața altuia. Îl conduse într-un birou mare unde profesorul Rafai, șeful secției, căuta ceva prin compartimentele dintr-un fișet alb. Mohamed îl văzuse adesea când era în tură, dar nu-l primise niciodată în birou. Mohamed nu știa ce însemna asta. Unii oamenii se bucurau să dea vești bune; alții simțeau că e de datoria lor să le dea pe cele proaste. Rafai se întoarse spre Mohamed cu un zâmbet insipid și profesionist care nu trăda nimic.

— Luați loc, vă rog, îi spuse Rafai, arătând spre măsuța rotundă din colțul biroului. Scoase un dosar cafeniu și i se alătură acolo. Sper că nu m-ați așteptat multă vreme.

Mohamed își stăpâni emoția. Chiar nu pricepea Rafai? Însă, deodată, tot ce voia să facă Mohamed era să iasă afară și să mai aștepte. Când nu mai ai decât speranță, încerci din răsputeri să te agăți de ea. Rafai deschise dosarul cafeniu și se uită la o hârtie prin ochelarii săi în formă de semilună. Se încruntă de parcă citise ceva de care nu știuse înainte.

— Înțelegi ce ar fi presupus un transplant de măduvă? îl întrebă Rafai fără să se uite la el. Pricepi la ce chinuri ar fi trebuit să-ți supun fiica?

Se simțea amorțit de efectul catastrofal al spuselor doctorului. Pe Mohamed îl treceau fiori de groază și îi era rău, însă, în același timp, se simțea liniștit. Se întreba cu amărăciune cum îi va da vestea lui Nur, dacă Layla va înțelege ce înseamnă asta.

Rafai continuă fără urmă de remușcare:

— Operația se numește transplant de măduvă, dar nu e

chiar așa. Prin chimioterapia obișnuită atacăm doar celulele care se divid foarte repede; dar acum intoxicăm intenționat întregul organism ca să distrugem toate celulele, fie ele cancerigene sau de alt tip. Inclusiv pe cele din măduva spinării. Transplantul nu e tratamentul în sine, dar este necesar, pentru că, după ce distrugem celulele, pacientul va muri fără măduvă de la altă persoană. Este o experiență traumatizantă și extrem de dureroasă, fără garanție de succes. Organismul poate respinge măduva, în ciuda faptului că donatorul e compatibil. Și, chiar dacă noua măduvă e bună, perioada de convalescență durează foarte mult. Analize, analize, mereu analize. Nu-i un tratament de câteva zile. Cicatricele rămân permanent. Apoi mai există riscul de infertilitate, cataractă, cancer secundar, complicații la ficat, rinichi, plămâni, inimă…

Atunci Mohamed înțelese în sfârșit ceva. Rafai nu se afla aici pentru că sarcina era dificilă, ci pentru că îi plăcea să-și exercite puterea. Mohamed se aplecă pentru a-i împinge dosarul lui Rafai.

— Spuneți-mi, îi ceru el. Spuneți-mi pe șleau. Uitați-vă în ochii mei.

Rafai oftă.

— Trebuie să înțelegeți că nu putem oferi un transplant de măduvă oricărui pacient care are nevoie de așa ceva. Alocăm resurse în funcție de testele clinice, pentru pacientul cu cele mai multe șanse. Mă tem că limfomul e atât de avansat la fiica dumneavoastră…

— Pentru că nu i-ați făcut analizele la timp! strigă Mohamed. Pentru că nu ați vrut să-i faceți analizele!

— Trebuie să înțelegi că toată lumea de aici ține la fiica…

Mohamed se ridică în picioare.

— Când ați hotărât asta? Înainte să-i faceți analizele? Nu-i așa că am dreptate? De ce nu ne-ați spus? De ce ne-ați lăsat să ne chinuim?

— Vă înșelați, îi spuse Rafai. Nu am luat ultima…

— Pot face ceva? îl rugă Mohamed. Orice! Vă implor. Nu puteți să-mi faceți așa ceva.

— Îmi pare rău. Îi zâmbi vag. Întrevederea luase sfârșit. Mohamed nu înțelesese până atunci sinuciderile ratate, cele care erau adeseori descrise ca strigăte de ajutor. Dar își dădu seama că anumite discuții erau prea dificile fără un anumit fapt care să demonstreze sentimentele puternice care erau la mijloc. Nu putea să le dea asemenea vești lui Nur și Laylei. Îi era peste puteri. Așa că îl apucă pe Rafai de halat și îl trânti de peretele biroului său.

II

Pe drumul spre Siwa, Gaille nu bănuise cât de frumoasă era oaza. Mama ei păstrase o farfurioară crăpată pe policioara șemineului, pe care scria „Geniul este nouăzeci și nouă la sută transpirație și unu la sută inspirație”. Cum aerul condiționat nu prea funcționa în mașina de teren închiriată, iar umiditatea din acea după-amiază era ridicată, pe drumul de șapte ore pe șoseaua netedă și prăfuită de pe coasta Mediteranei, care o lua apoi la sud spre deșert, nu era nici țipenie de om, cu excepția unor șiruri de cămile și a câtorva benzinării dărăpănate. Însă pe urmă ajunseră pe un deal, de unde văzură deșertul nesfârșit întrerupt brusc de lacuri sărate de un alb strălucitor și de livezi de un verde-argintiu. Parcară în piața centrală din Siwa în timp ce un muezin îi chema pe credincioși la rugăciune și soarele dispărea în spatele ruinelor de un trandafiriu întunecat ale vechii fortărețe Shali. Gaille deschise geamul și trase adânc aer în piept. Se simțea mai bine. Aici străzile erau largi și prăfuite. Erau puține mașini sau camioane. Oamenii mergeau pe jos, pe biciclete sau în căruțe trase de măgari. După agitația din Alexandria, atmosfera din Siwa părea incredibil de relaxată. Ajunseseră la capătul drumului. Dincolo de Siwa

nu mai era decât o mare de nisip. Oaza era un obiectiv în sine.

Se cazară la un hotel aflat printre palmieri. Camerele lor erau recent zugrăvite, curate și plăcute, cu ferestre imense și băi strălucitoare. Gaille făcu duș și se schimbă de haine, apoi Elena îi bătu la ușă și se duseră să se vadă cu doctorul Ali Sayed, reprezentantul din Siwa al Consiliului Suprem pentru Antichități.

III

Knox și Rick se lăsară în jos pe scaunele din față ale mașinii Subaru când unul dintre camioane pleca la drum de noapte, luminând cu farurile copacii după care se ascunseseră cei doi. Knox se simțea plin de energie după ce dormise o zi întreagă; la fel era și laptopul lui. Îl deschise din nou și, odată ce camionul se îndepărtă, începu să analizeze din nou papirusurile de la Mallawi.

— Cred că și celălalt a plecat deja, spuse Rick. Nu pot face săpături pe întuneric.

— Să mai stăm zece minute ca să fim siguri.

Rick se strâmbă, dar nu insistă.

— Cum te descurci? îl întrebă.

— Nu prea rău.

Ecranul laptopului era vechi și imaginea era destul de încețoșată. Fotografiile fuseseră făcute pentru a fi catalogate, nu descifrate. Luminozitatea era diferită, ca să nu spunem mai mult. Majoritatea papirusurilor erau aproape indescifrabile. Însă din altele putea descifra cuvinte sau chiar propoziții. Adeseori erau vagi în mod intenționat (un exemplu tipic era: „apoi s-a întâmplat ceva care m-a adus la Mallawi”). În alte părți, scriitorul se referea din nou și din nou la „luminați”, „purtătorii adevărului”, „cunoscătorii”, „deținătorii secretului”. Și în alte locuri…

— Nu știu cine a scris asta, îi spuse lui Rick, dar nu a fost foarte respectuos.

— Ce vrei să spui?

— Pe toți regii din dinastia ptolemeică îi chema Ptolemeu, așa că se deosebeau doar printr-o varietate de titulaturi. Primul Ptolemeu a fost Ptolemeu Soter, adică „salvator” în greacă. Dar aici i se spune Sotades.

— Sotades?

— Un poet și dramaturg greco-alexandrin. A scris multe poezii cu substrat homoerotic, a inventat palindromul, apoi a dat de bucluc pentru că l-a batjocorit pe Ptolemeu II Philadelphos când s-a însurat cu sora lui. Apropo, Philadelphos înseamnă „iubitor de soră”, dar aici i se spune „iubitor de păcat”. Ptolemeu Euergetes, „binefăcătorul” este numit aici „răufăcătorul”. Philopator, „iubitorul de tată” este „mincinosul”. Epiphanes, „zeul”, este „șarlatanul”.

— Nu era cel mai mare satirist din lume, nu?

— Nu, dar să te *referi* la Ptolemei așa…

Rick se aplecă în scaun, mijindu-și ochii prin parbriz în noaptea scăldată de razele lunii, nerăbdător să plece.

— Cu siguranță au plecat, bălmăji el, vârând cheia în contact. Să intrăm.

— Să mai stăm cinci minute.

— În regulă, oftă Rick și opri motorul. Se aplecă să se uite la laptop. Ce mai găsești?

— Multe nume de localități. Tanis, Buto, Busiris, Mendes. Toate orașe importante din Delta Nilului. Dar Lycopolis apare cel mai des.

— Lycopolis. Adică Cetatea Lupilor, nu?

— Era denumirea grecească pentru vechiul Asyut, încuviință Knox. Asyut era la cam șaptezeci de kilometri sud de Mallawi, unde au fost găsite papirusurile, așa că, în mare, avea sens. Dar se gândea la ceva, oricum nu la Asyut.

Mai văzură niște faruri pe drumul de țară. Se lăsară din

nou în jos.

— Se pare că ai avut dreptate, rânji Rick. Avea dinții de un alb strălucitor. Al doilea camion se opri când ajunse la șosea, așteptând să treacă o mașină. Auziră indicatorul clipocind și vorbăria muncitorilor fericiți că se sfârșea o zi lungă. Dar apoi o luă pe șoseaua Tanta și se făcu nevăzut. În regulă, spuse Rick, pornind din nou motorul. Mergem, da?

— Da.

Era o noapte senină. Luna era sus pe cer. Conduseră numai cu farurile laterale, nedorind nici să-și semnalizeze prezența, dar nici să fie prea camuflați. Ajunseră la pâlcul de copaci unde văzuseră parcat mai devreme unul dintre camioane. Pe o pancartă înfiptă în pământ scria în arabă și engleză că era o zonă restricționată pentru Consiliul Suprem pentru Antichități în parteneriat cu Fundația Arheologică Macedoneană. Se dădură un pic în spate, ascunseră mașina Subaru, apoi se puseră pe căutat. Rick se dusese la cumpărături cât dormise Knox. Acum îi dădea o lanternă, deși era suficientă lumină și nu avea nevoie de ea. Printre copaci adia o briză răcoroasă. O pasăre ciripea. Vedeau strălucirea caselor din depărtare și faruri galbene ce se întretăiau pe drum. Ghetele li se umplură de noroi când traversară un câmp. În colțul îndepărtat găsiră un sit excavat pe jumătate, un fagure cu hexagoanele înconjurate de cordoane, gropi de patru pe patru metri despărțite prin bare, apoi o serie de morminte goale, fiecare de un metru adâncime, fără nimic în ele și cu baza ascunsă în umbra creată de lumina piezișă a lunii. Lângă acestea era pământ proaspăt dezgropat. Nu le luă niciun sfert de oră să cerceteze tot situl.

— Nu e chiar Valea Regilor, nu? mormăi Rick.

— Nu te poți aștepta să…

— Taci! îi spuse Rick brusc, punându-se pe vine cu un deget pe buze.

Knox se întoarse să vadă ce-i atrăsese atenția lui Rick.

Câteva secunde mai târziu văzu ce era: o lumină portocalie printre copaci. Doi oameni, șopti Rick, trag dintr-o țigară. Arătă înspre un mormânt gol și în întuneric. Knox încuviință. Se băgară înăuntru și se uitară peste margine în timp ce se apropiau doi bărbați în uniforme verde-închis, cu șepci pe cap. Nu păreau nici soldați, nici polițiști, ci mai degrabă oameni de la o firmă de pază, care aveau tocuri negre de pistol la centură. Unul din ei ținea în lesă un câine-lup uriaș, care mârâia și își dezvelea colții de parcă mirosise ceva, dar încă nu era sigur ce anume.

Celălalt bărbat a fost curios să-și aprindă lanterna care lumina situl în timp ce amândoi se apropiau din ce în ce mai mult, discutând despre o emisiune la televizor la care se uitaseră amândoi în acea zi. Rick își mânji mâinile și ceafa cu noroi, îi făcu semn și lui Knox să facă la fel, apoi stătură nemișcați în mormânt, cu fața în jos, pe când cele două gărzi ajunseră fix în dreptul lor. Câinele-lup era acum foarte agitat, însă unul din bărbați îl trăgea înapoi și-l înjura. Lumina lanternei străluci pe fundul mormântului, dar apoi dispăru. Un muc încă aprins de țigară ateriză lângă obrazul lui Knox. Unul din bărbați se descheie la pantaloni și urină pe pământul de deasupra, câteva picături ajungând și pe Knox și Rick, în timp ce celălalt făcea niște comentarii vulgare la adresa unei actrițe pe care o plăcea. Apoi cei doi plecară, târându-și câinele agitat după ei.

Rick a fost primul care începu să se miște.

— Vai de curu’ nostru, ce era s-o pățim, mormăi el.

— Trebuie să plecăm de aici, fu de acord Knox.

— Pe dracu’, făcu Rick. Doi tipi și un câine-lup păzesc un câmp gol. Vreau să știu ce păzesc cu adevărat.

— Erau înarmați, protestă Knox.

— Exact, îl aprobă Rick. Devine interesant.

Se luă după ei, cât mai aplecat posibil, întorcându-se apoi spre Knox și făcându-i semn să-l urmeze la scurtă distanță pentru că nu era obișnuit să se miște fără să facă

zgomot. Acesta dădu din cap și se luă după prietenul lui. Luna arunca umbre fantomatice ca să-i deruteze în timp ce urcau o pantă lină, dar destul de lungă, printre copaci, și coborâră un pic pe partea cealaltă. Knox zări niște clădiri în față și se opri. Nu-l mai văzu pe Rick un minut sau două, dar acesta apăru deodată din umbră.

— Sunt două clădiri din beton, șopti el. Una mare, una mică. Amândouă fără ferestre. Amândouă au uși metalice. Amândouă au lacăt pe ele. Ambii gardieni stau de pază în fața celei mici. Au de păzit ce-i înăuntru. Acolo trebuie să intrăm și noi.

— Parcă ai spus că-i o clădire din beton fără ferestre. Cum naiba o să intrăm?

Rick zâmbi larg.

— O să vezi tu.

IV

Doctorul Ali Sayed locuia într-o casă impresionantă cu două etaje, aflată la capătul unei alei înguste mărginite de copaci. În față era parcat un BMW bleumarin. Un bărbat oacheș, cu părul alb, sprâncenele și barba frumos aranjate, stătea singur la o masă mare din lemn, cu un pahar mare într-o mână și un stilou enorm în cealaltă. Pe masă erau împrăștiate tot felul de hârtii.

— Hola! strigă el vesel. Trebuie să fiți prietenii secretarului general. Puse paharul pe hârtii ca să nu fie luate de vânt și veni spre ei.

Siwa era pe anticul drum al sclavilor. Cu siguranță că Ali avea și sânge negru, dar și arab și părea să sublinieze acest lucru prin vestimentație – purta sandale decupate, bermude și o cămașă cu mâneci scurte de un roșu-auriu, descheiată la gât.

— Trebuie să fiți doamna Koloktronis, îi spuse Elenei, strângându-i mâna. Și Gaille Bonnard. Da! Aveți ochii

tatălui dumneavoastră.

Gaille era șocată.

— Poftim?

— Nu sunteți fiica lui Richard Mitchell?

— Ba da, dar…

— Perfect! Când Yusuf mi-a spus că Elena Koloktronis și Gaille Bonnard vor veni la mine, mi-am dat seama că numele îmi suna cunoscut! Când tatăl tău a murit după ce a căzut îngrozitor, am trimis la tine un pachet mare cu documente și alte lucruri de-ale lui. L-ai primit?

— De la dumneavoastră era? Da, vă mulțumesc.

Ali dădu din cap.

— Tatăl tău a fost prieten bun cu mine. Stătea des aici. Ești și tu bine-venită oricând. Dar fiica lui Richard Mitchell e de o mie de ori mai bine-venită.

— Mulțumesc.

— Deși sunt surprins că Yusuf Abbas mi-a recomandat-o cu atâta căldură pe fiica lui Richard Mitchell. Ridică din sprâncene. Mă îndoiesc că nu știe cine ești, nu?

— Habar nu am, roși Gaille.

— Poate ar trebui să-i spun data viitoare când ne vedem, se gândi Ali. Însă îi văzu expresia și o luă de cot. Îți dai seama că glumesc. Nu aș face așa ceva. Îți dau cuvântul meu. Acum vino înăuntru. O să onorezi și o să aduci un plus de frumusețe umilei mele case. Hai înăuntru! Înăuntru!

Gaille și Elena se uitară una la alta în timp ce îl urmau spre ușa din față. Nu se așteptaseră la o asemenea primire exuberantă. El dădu cu palma în zidul exterior galben și aspru de lângă ușă.

— Kharshifi le explică el. Noroi și sare. Tare ca piatra, dar cu o singură problemă. Se face din nou noroi când plouă! Își puse mâinile în șolduri și râse cu gura până la urechi. Din fericire, nu plouă atât de des în Siwa. Din 1985! Acum Siwa e toată din beton. Se împunse cu un deget în piept. Mie-mi place ca pe vremuri. Deschise ușa

după care era un hol spațios. Pereții erau ticsiți cu poze înrămate. Și mai multe erau înșirate pe jos. Erau și porțiuni decolorate, ceea ce însemna că adesea le schimba locul pe pereți. Era clar că îi plăcea să se lase fotografiat. Apărea în fiecare poză: într-una discuta despre excavații într-un sit, în altele era la vânătoare cu un ofițer de armată, ținea o gazelă albă cu o rană de glonț la cap, era pe o stâncă la munte, vizita Paris, St. Louis, Granada și alte orașe pe care Gaille nu le știa, dădea mâna cu demnitari, celebrități și experți în cultura egipteană.

Ajunseră la o bucătărie în care șemineul era deschis, lăsând să se vadă cerul nopții. Un frigider îngălbenit, imens și vechi scoase un clinchet când intrară, apoi începu să zăngăne tare. Ali îl lovi până când zgomotul scăzu în intensitate.

— Vreți să beți ceva? le sugeră el. Poate nu știți, dar în Siwa e ca un deșert în privința alcoolului. Tinerilor noștri le place prea mult *labgi,* băutura pe care o facem din curmale. Iar asta îi face să se placă prea mult, așa că fără alcool! Însă casa *mea* e o oază din acest punct de vedere.

Gaille era destul de speriată de buna lui dispoziție, parcă râdea de ele. Aly deschise frigiderul în care era o junglă de fructe proaspete și legume, cutii de bere și sticle cu vin alb. O amenință cu un deget pe Gaille.

— De la tatăl tău am deprins obiceiuri proaste. E tiranică plăcerea de a bea. De câte ori rămân fără, trebuie să spun că am treabă la CSA în Cairo. Și *detest* orașul acela. Înseamnă că trebuie să mă duc să-l salut pe secretarul meu general și, crede-mă, e un privilegiu pe care prefer să-l am cât mai rar cu putință.

Le turnă băuturi, le conduse pe hol, descuie o ușă albastră, o deschise, aprinse o lumină și se dădu în lături. Un aer răcoros ieși din încăperea care era mare și cu covoare groase pe jos. Un singur aparat masiv de aer condiționat șuiera sub ferestrele închise și cu obloanele trase. Pe două mese de colecție erau un computer, un

scanner plat și o imprimantă color, lângă trei fișete metalice și rafturi albe pline cu cărți deasupra unor vitrine. Gaille observă liniile drepte de pe pereți. Măcar această cameră nu se putea transforma la loc în noroi.

— Înțeleg că sunteți aici să cercetați siturile vechi, nu? Dădu din mână. Colecția mea vă stă la dispoziție. Aici se află orice informație despre Siwa și Deșertul de Vest, chit că a fost sau nu publicată.

— Sunteți foarte amabil, îl complimentă Elena.

Ali ignoră remarca ei.

— Cu toții suntem arheologi. De ce să ținem secrete unii față de alții?

— Aveți fotografii?

— Desigur. Deschise primul fișet, scoase o hartă mare și o desfăcu. Careurile mergeau de la nord la sud și apoi la vest, fiecare pătrat având un număr unic care corespundea documentului dintr-un fișier din fișete, în care se găseau poze alb-negru de atmosferă, dar și unele color ale siturilor. În timp ce-i explica Elenei sistemul, Gaille se tot uita prin rafturi, punând mâna pe articolele despre mumiile de la Baharriya, despre Kharga, Dakhla și Faraffa, despre geologia deșertului. Două rânduri de rafturi erau rezervate special pentru Siwa. Scoase un exemplar al cărții lui Qibell, *O vizită în Siwa,* și răsfoi paginile mototolite și îngălbenite. Îi plăcea ciudățenia unor asemenea cărți scrise înainte ca știința să le declare demodate.

— Le știi pe astea? murmură deodată Ali lângă ea.

— Nu pe *toate,* recunoscu ea. De fapt…

El râse, dar de data asta râsul îi părea mai blând, mai autentic. Se aplecă să descuie un fișet mai jos. Înăuntru erau rafturi ticsite cu fișiere gri și îngălbenite care conțineau tot felul de hârtii desprinse. Caietele și jurnalele erau puse în grămezi separate. Ali găsi și scoase un dosar verde și gros pe care i-l dădu.

— Știi de manuscrisul de la Siwa? Istoria oazei noastre

ținută de mahomedani din… Gesticula ca și cum ar fi spus dintotdeauna. Aceste însemnări cu roșu sunt făcute de mine. Cred că ți se vor părea importante. Puse dosarul jos și se întoarse la cărțile sale. A, da! Ahmed Fakhry. Mare om. Mi-a fost mentor și bun prieten. I-ai citit cărțile?

— Da. Era singura pe care o făcuse până atunci.

— Excelent! Și asta: *Călătorii în Africa, Egipt și Siria din 1792până în 1798* de W.G. Browne. Primul european care a venit la Siwa după multe secole – sau care a scris ceva. Credea că suntem un popor violent și murdar. Am aruncat cu pietre în el pentru că susținea că e un om al credinței. Cât de mult a progresat lumea! Și încă una scrisă de Frederick Hornemann. Un neamț, evident, dar care a scris în engleză. Călătoria i-a fost sponsorizată de Asociația Africano-Londoneză în, stai să văd, 1798.

— Nu aveți nimic mai recent?

— Cum să nu. Multe cărți. Copii după jurnalele de excavații. Dar crede-mă, când bătrânii ăștia au trecut pe aici, monumentele și mormintele noastre erau într-o stare mult mai bună. Acum multe nu sunt decât praf și pulbere. *Mă cheamă Ozymandius, regele regilor.* Oftă și scutură cu tristețe din cap. Câte s-au pierdut. Știi germană, nu?

— Da.

— Bun. Nu se știe niciodată. Chiar și universitățile renumite acordă titluri de doctori unor oameni care abia se pot exprima în limba maternă. Ia și *Siwa: Die Oase de Sonnegottes in der Libyschen Wuste* de J.C. Ewald Falls. Trebuie să citești neapărat *Voyage a Meroe* de Cailliaud. Și afurisitul ăla de Drovetti! A trebuit să mă duc la Torino ca să văd Canonul Regilor. *Torino!* Chiar mai rău decât la Cairo! Voiau să mă calce cu tramvaiele lor!

— Când putem începe? întrebă Elena.

— Când ați vrea să începeți?

— În seara asta.

— În seara asta! râse Ali. Dar voi nu vă relaxați niciodată.

— Avem doar două săptămâni la dispoziție.

— Din păcate, în seara asta nu puteți începe, spuse Aly. Am planuri. Dar sunt matinal. Sunteți bine-venite aici oricând de la ora șapte încolo.

— Mulțumesc.

V

Rick și Knox făcură un ocol și găsiră o ascunzătoare în copacii aflați în direcția vântului, astfel încât să-i poată urmări pe gardieni fără ca acel câine-lup să le simtă mirosul. Mai trecură nouăzeci de minute până când cei doi începură din nou să patruleze. Când plecară, Rick se repezi spre luminiș. Se duse glonț la clădirea mai mică și se uită la cele două lacăte greoaie. Apoi scoase din buzunar o pilă din oțel cu care începu să le taie pe amândouă.

— Unde naiba ai învățat să faci una ca asta? murmură Knox.

— La Forțele Speciale Australiene, frate, rânji Rick, punând lacătele în buzunar și poftindu-l înăuntru. Nu te învață să tricotezi. În podea era o gaură adâncă și o scară din lemn legată de unul din pereți. O să le ia șaisprezece minute până să ajungă în partea cealaltă. Am cronometrat. Plus încă șaisprezece la întors, deci în total treizeci și două de minute. Trebuie să ieșim de aici în treizeci și cinci de minute. În regulă?

— Atunci să ne grăbim, spuse Knox, care cam tremura de emoție. Cobori primul. Scara pârâi, dar nu cedă și în curând călca pe pietre sparte. Rick i se alătură câteva clipe mai târziu. Mergeau unul lângă altul de-a lungul coridorului îngust. Rick văzu o pictură murală cu lanterna.

— Iisuse! șopti el. Credeam că Omul-lup e din benzile desenate *Marvel.*

— Nu Omul-lup, îl corectă Knox. Zeul-lup Wepwawet.

Rick se uită ciudat la el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Ai văzut o fantomă?

— Nu chiar.

— Atunci ce-i? Ți-ai dat seama pe unde suntem sau ceva de genul ăsta?

— Cred că da. Da.

— Atunci, scuipă tot ce știi, frate.

Knox se încruntă.

— Ce știi despre Piatra din Rosetta? îl întrebă el.

CAPITOLUL 27

I

— Piatra de la Rosetta? se încruntă Rick, făcând câteva poze picturii cu aparatul său digital înainte de a-și continua drumul. Știu ce te aștepți să știu. De ce?

— Și anume?

Rick dădu din umeri.

— E o bucată mare de stelă monumentală. Din bazalt negru sau cam așa ceva.

— Din cuarț. Cenușie cu puțin trandafiriu, doar că s-a pus pe ea prea multă ceară și mizerie londoneză.

— Pe ea sunt inscripții în trei limbi diferite. Hieroglife, scriere demotică și greacă, nu?

— Așa e.

— A fost găsită în Rosetta de oamenii lui Napoleon. În 1779, nu-i așa?

— Da.

Ajunseseră la a doua pictură, asemănătoare cu prima. Rick făcu două poze, lumina albă a blițului strălucind câteva secunde în întuneric.

— Credeau că este cheia hieroglifelor, așa că au căutat alte fragmente. Care valorau greutatea lor în diamante, cum spusese cineva. Se uită cu ochii mijiți la Knox. Asta căutăm noi? Restul pietrei de la Rosetta?

— Nu.

— N-au găsit nimic, însă piatra nu era din Rosetta, ci fusese transportată acolo pe post de material de construcție. Oricum, voi le-ați șterpelit-o francezilor și a ajuns la British Museum. Pereții erau negri, iar lutul era plin de crăpături. Ce mai incendiu, murmură el pe când făcea poze.

— Îmi spuneai despre piatra de la Rosetta, îi reaminti

Knox.

— Da, s-au făcut copii. Existau oameni care să descifreze inscripțiile. În special Thomas Young și Jean-François Champollion. Acesta din urmă a și scos-o la capăt. A trimis o scrisoare în care anunțase ce descoperise. Parcă în 1821, nu?

— În 1822. Într-o zi de vineri, pe 27 septembrie. Atunci când a luat naștere egiptologia modernă.

Rick ridică din umeri.

— Cam atâta.

— Nu-i rău, spuse Knox. Dar știi ce n-ai pomenit încă?

— Ce anume?

— Inscripția. Ce scrie pe ea.

Rick râse amar.

— Ai dreptate. Îți vine să crezi?

— Nu ești singurul. Nimeni nu are idee ce scrie pe acest măreț monument, pe această imagine emblematică.

— Este decretul de la Memphis, nu?

— Da. Data?

— Trebuia să se comemoreze ascensiunea la tron a lui Ptolemeu V. Cam în 200 î.Hr., nu?

— În 196. Și ce scrie pe ea?

— Iisuse! Probabil că începe cu vorbăria obișnuită despre ce tip super era faraonul.

Knox îndreptă lanterna în față. Intrarea principală din marmură albă strălucea palid, iar pe fiecare parte erau lupi fantomatici.

— Hai să-ți descriu contextul, îi sugeră el.

— Dar nu prea mult, zise Rick.

— Nu uita că suntem presați de timp.

— În regulă. Epoca de aur a Ptolemeilor a durat aproape o sută de ani după moartea lui Alexandru. Ptolemeu I Soter a întemeiat dinastia. Ptolemeu II Philadelphos a construit Mouseion și farul Pharos. Ptolemeu III a extins Imperiul Ptolemeic cât s-a putut de mult. Teritoriul egiptean nu a fost teatru de război. Faraonii și-au îndeplinit sarcina

principală, și anume să mențină pacea în acel teritoriu. Lucrurile au început să se schimbe sub domnia lui Ptolemeu IV Philopator.

— Amatorul de distracții, punctă Rick.

— Exact. Pe Philopator nu-l prea interesa altceva decât să se distreze și nu-l deranja să-i impoziteze pe țărani pentru a-și acoperi cheltuielile extravagante. Un rege seleucid pe nume Antioh III a ajuns la concluzia că Imperiul Ptolemeic era tocmai bun de distrus. A cucerit Tirul și Ptolemaisul și a distrus mare parte din flota egipteană. Ptolemeu a câștigat suficient timp cu negocierile ca să strângă o armată. Cele două tabere s-au întâlnit la Raphia în Palestina de astăzi. În 217 î.Hr. Egiptenii au repurtat o victorie zdrobitoare. Pacea a fost restabilită în ținut. Ar fi trebuit să fie vești bune.

— Dar n-a fost să fie? întrebă Rick, ghemuindu-se pentru a poza lupii.

— S-au ținut festivități, s-au construit temple, preoții au primit pământ.

— Ce cheltuială, zise Rick pe când treceau prin intrarea din marmură.

— Exact. Impozitele erau deja apăsătoare, dar a trebuit să le crească pentru a putea plăti pentru nevoile tot mai mari ale faraonului. Și a mai fost o problemă. Recrutase și instruise o armată de egipteni și le arătase ce se putea obține printr-o disciplină militară adecvată. Le arătase și cum trăia el, iar ei făcuseră comparația cu condițiile lor mizere de trai. Au luat naștere disputele. Oamenii și-au părăsit fermele. Încasările impozitelor au început să scadă. În sudul Egiptului au avut loc răscoale de amploare. Zona din jurul Tebei voia să se separe de restul țării. Și în deltă aproape izbucnise un război civil. Ptolemeu IV Philopator a fost asasinat probabil de sfetnicii lui. Ptolemeu V Epiphanes a devenit faraon, dar era doar un copil pe atunci. Situația tensionată din deltă s-a agravat. Rebelii au atacat posturile militare și templele. Oamenii lui

Epiphanes au venit după ei. S-au refugiat într-o cetate.

— Așa e, spuse Rick, pocnind din degete. Credeau că vor fi în siguranță acolo. S-au înșelat.

— S-au înșelat amarnic, îl aprobă Knox. Coborâră două trepte. Văzură o a doua ușă din marmură cu lanternele. Pe piatra din Rosetta era descris în detaliu cum oamenii lui Ptolemeu au asediat cetatea și au întrerupt alimentarea sa cu apă. Apoi au năvălit înăuntru și i-au omorât pe toți, mai puțin pe anumiți conducători care au fost duși la Memphis și executați pentru a comemora încoronarea lui Ptolemeu.

— Super.

— E și numele locului. Lycopolis în Busirite. Știi ce erau *nomes?*

— Regiuni administrative.

— Da. Regiunea Busirite era ca un romb pe malul vestic al brațului Damietta al Nilului. Se întindea de la nord de Zifta până undeva lângă Benha în sud.

— Adică unde suntem noi acum?

— Exact, făcu Knox pe când ajunseră în dreptul porții. Pun pariu că suntem în anticul Lycopolis sau ce a mai rămas din el.

Rick intră primul cu lanterna îndreptată în față.

— Iisuse! murmură el, căci văzu ce era înăuntru. Se întoarse cu spatele, de parcă i-ar fi venit să vomite.

II

— Veniți, zâmbi doctorul Sayed. Nu trebuie să vă pierdeți seara în bibliotecă.

Gaille și Elena îl urmară până la masa pusă afară. Briza mai răcorise aerul nopții. Păsările ciripeau în depărtare. Gaille asculta în timp ce Elena și doctorul Sayed discutau despre relații, prieteni comuni și locuri obscure pe care le vizitaseră. După o vreme, egipteanul se întoarse spre Gaille.

— Sărmanul tău tată, spuse el. Mă gândesc adesea la el. Stimabilul secretar general nu l-a prea respectat din câte știi. Eu unul lucrez doar cu oameni pe care îi respect. Nimeni altcineva n-a iubit mai mult țara asta.

— Mulțumesc.

Zâmbi și se întoarse spre Elena.

— Acum spuneți-mi ce faceți în Siwa. Yusuf mi-a dat de înțeles că ați găsit ceva interesant în Alexandria.

— Este posibil.

— Și are implicații în Siwa?

— Da. Elena puse pozele făcute de Gaille în camera subterană cu fața în jos pe masă. Iertați-mă, dar Yusuf a insistat să-mi promiteți că nu veți sufla o vorbă.

— Desigur, încuviință doctorul Sayed. Buzele-mi sunt pecetluite.

— Vă mulțumesc. I le dădu, îl lămuri cum le găsiseră, ce însemnau și îi spuse și traducerea codului lui Alexandros.

— Un mormânt demn de Alexandru, murmură doctorul Sayed, uitându-se prin poze. Și vreți să-l găsiți în două săptămâni?

— Sper să facem progrese în două săptămâni, îl lămuri Elena. Suficiente progrese ca să mai primim încă două săptămâni.

— Cum?

— În text sunt mai multe indicii. Le numără pe degete. Se precizează că mormântul era pe lângă Oracolul lui Amon, că era în deal, că intrarea era sub nivelul nisipului și că a fost săpat în secret. Mâine-dimineață, cu permisiunea dumneavoastră, vrem să facem o listă cu dealurile din preajma oracolului. Apoi vom trece pe la fiecare.

El ridică din sprâncene.

— Vă dați seama câte situri va trebui să explorați?

— Putem restrânge cercetările. Locul acesta a fost construit în secret. Se exclude automat orice se afla lângă așezări antice sau drumuri comerciale. Iar săpatul în

piatră îți face sete, așa că aveai nevoie de apă proaspătă.

— Asta e oaza celor o mie de izvoare.

— Da, dar multe sunt sărate, iar majoritatea celor cu apă dulce sunt stătute.

— Puteau să-și fi săpat un puț al lor.

— Și-l vom căuta, fu de acord Elena. Vom căuta în funcție de niște caracteristici. De pildă, cum știți, se poate face diferența între piatra scoasă din carieră și cea săpată cu unelte. Dacă găsim cantități semnificative din primul fel de piatră, atunci suntem pe drumul cel bun. E foarte greu să sapi în deșert. Nisipul e atât de fin și uscat încât curge ca un lichid. Soldații macedoneni erau constructori cu experiență. Poate au folosit un baraj provizoriu. Poate vom găsi niște contururi datorită pozelor aeriene ale dumneavoastră. O să primesc și niște senzori de distanță foarte curând. Un magnetometru cu cesiu și un aparat de zbor controlat prin telecomandă ca să mai fac niște poze de sus.

Doctorul Sayed tot se mai uita prin poze. Gaille se uita fără chef la el până când acesta încremeni. Se stăpâni aproape imediat, se uită prin jur cu o nonșalanță studiată, apoi mai răsfoi puțin pozele înainte să i le dea înapoi.

— Ei bine, spuse el, vă urez noroc.

În acel moment se văzură niște lumini strălucitoare printre curmali și un camion acoperit cu o prelată venea pe drum. Se opri cu un scrâșnet de frâne. Doctorul Sayed se ridică în picioare.

— Yusuf mi-a zis că o să aveți nevoie de ghizi, le lămuri el. Ei sunt Mustafa și Zayn. Cei mai buni din Siwa. Știu totul.

— Vă mulțumim, îi spuse Elena. Ne-ați ajutat foarte mult.

— Niciun deranj. Trebuie să lucrăm împreună, nu? Ușile camionului se deschiseră. Coborâră doi bărbați. Doctorul Sayed se întoarse spre Gaille și zise: M-am gândit la Mustafa și Zayn când Yusuf a pomenit numele tău.

Gaille se încruntă.

— De ce?

— Pentru că, atunci când tatăl tău a murit în acea zi, ei erau ghizii. Și, preț de o clipă, se uită la ea cu răceală. O studia cu o detașare ciudată, curios să-i prindă orice reacție. Dar apoi își reveni, începu să zâmbească și era din nou gazda perfectă, debordând de energie, făcându-i pe toți să se simtă bine-veniți.

III

Knox lumină în jur ca să vadă ce-l făcuse pe Rick să tresară. Peste tot erau schelete întinse pe jos. Unele erau mici, pe multe dintre ele mai erau haine zdrențuite, bijuterii și amulete.

— Vai de mine, făcu Rick o grimasă. Ce s-a întâmplat?

— Mai ții minte asediul? spuse Knox calm, cu mai mult calm decât simțea. Bărbații se luptau. Femeile, copiii și bătrânii s-au refugiat. Un templu subteran părea soluția perfectă. Până când au fost zăvorâți, iar cineva a făcut un foc mare între ei și ieșire.

— Doamne! Ce mod oribil de a muri!

Knox dădu din cap că da, reamintindu-și fără să vrea de un incident din timpul cuceririlor lui Alexandru cel Mare. Locuitorii orașului Samaria se răsculaseră și-l arseseră de viu pe Andromachus, guvernatorul lor macedonean. Alexandru ierta multe lucruri, dar nu și asta. Distrusese orașul și îi executase pe toți rebelii capturați, apoi se dusese după ceilalți care se refugiaseră într-o peșteră din deșert. În loc să intre după ei, a făcut un foc la intrare care i-a asfixiat pe toți. În 1962, în Wadi ed-Daliyeh, la vreo cincisprezece kilometri nord de Jericho, ascunzătoarea lor fusese descoperită de beduini – scheletele a vreo 200 de bărbați, femei și copii, dar și sigilii, documente juridice considerate de unii învățați a fi cele mai vechi manuscrise

de la Marea Moartă. Knox nu dăduse până atunci o prea mare importanță acelui incident, considerându-l un eveniment tangențial în campaniile lui Alexandru. Însă acum când vedea aceste vieți curmate brutal, își dădu seama că aceste acțiuni nu erau deloc întâmplătoare și simți o tristețe pentru oamenii care stătuseră în calea gloriei și a forței teribile a lui Alexandru.

Rick îl bătu ușurel pe braț.

— Frate, n-avem timp de visat ziua-n amiaza mare. Ieșim de aici în zece minute.

Knox nu se mai uită la cadavrele puse unele peste altele și se concentră în altă parte, unde era un templu grec clasic cu coloane ionice încastrate în pereții exteriori și în fața pronaosului și naosului. O pasarelă din lemn fusese construită pe blocuri de beton pentru ca arheologii să se poată deplasa repede în jurul templului. Knox o luă pe acolo. Era destul de înalt pentru un templu subteran. Poate de vreo trei metri, cu o cornișă în jurul tavanului inscripționată cu nume grecești, unele dintre ele cunoscute din anticamera pe care i-o arătase Gaille. Intră în pronaosul cu pereții sculptați cu superbe imagini pastorale, iederă, struguri, fructe și animale. Apoi își continuă drumul, pe sub o sculptură a unui alt lup, până în naos, unde se afla de obicei statuia zeului căruia îi era închinat templul; iar acolo se găsea statuia lui Alexandru din marmură albă, în mărime naturală, înfățișându-l la vânătoare, călare pe un armăsar de rasă, cu sulița în mână și cu privirea ațintită asupra unei fiare din depărtare.

Rick i se alătură în timp ce Knox tot făcea poze.

— Ce-i asta? întrebă el, arătând spre colțul îndepărtat. Niște scări abrupte duceau într-o criptă. Coborâră de pe pasarelă și o luară pe scările antice până când ajunseră într-o cameră joasă cu un sarcofag la perete, cu capacul scos și cu litere grecești scrijelite pe o parte.

— Kelonymus, citi Knox. Păstrător al secretului, întemeietor al credinței.

— Kelonymus? se încruntă Rick. Ăsta-i tipul din papirusuri, nu?

— Da. Și din Alexandria. Pe lângă pereți erau vase de piatră, unele umplute cu ostracoane din calcar și lut. Knox luă unul și se uită cu atenție la scrisul șters. O rugăminte adresată zeilor, spuse el.

— Deci aici e un templu? Închinat lui Kelonymus?

Knox scutură din cap.

— Statuia zeului este a lui Alexandru. Era venerat în tot Egiptul. De fapt în întreaga lume elenă. Kelonymus a fost probabil marele preot sau întemeietor. Ceva de genul acesta. Se ghemui. Deci ce avem aici? se întrebă el retoric. Un bătrân din Mallawi scrie despre copilăria petrecută în Lycopolis. Îi venera pe Alexandru, Akylos și Kelonymus. Îi disprețuia pe Ptolemei, considerându-i mincinoși și escroci. Și de ce erau oamenii lui Ptolemeu atât de cruzi? I-au măcelărit pe toți sau i-au capturat pentru a fi executați. Se uită la Rick. Nu ți se pare mai mult decât o răscoală obișnuită? Adică rebelii din sud au fost cruțați. Ce făcuseră acești oameni de au fost uciși cu toții?

— Știau ceva, sugeră Rick. Trebuiau reduși la tăcere.

— Păstrătorul secretului, dădu Knox din cap. Un secret dat naibii.

— Ai vreo idee?

Knox dădu din umeri.

— Ptolemeii au trebuit să se lupte ca să rămână la putere. Până la urmă erau macedoneni, nu egipteni. Alexandru fusese diferit. Era perceput ca un stăpân al lumii, fiul lui Nectanebo. Dar Ptolemeii nu au fost văzuți așa. În special mai târziu. Au încercat din răsputeri. Au răspândit intenționat zvonul că Ptolemeu Soter era fratele vitreg al lui Alexandru ca să poată pretinde că sunt rude cu Alexandru. Ptolemeu IV Philopator a construit un nou mausoleu în Alexandria pentru ca Alexandru și Ptolemeii să fie împreună și să pună accent pe divinitatea lor comună. Îți poți închipui că erau destul de sensibili în ceea

ce privește legitimitatea. Dacă tot ce s-a întâmplat aici a fost…

Rick se uită la ceas.

— Mai avem cinci minute, zise el. Trebuie s-o ștergem.

Knox dădu din cap că da. Ieșiră din criptă împreună, apoi merseră repede pe pasarelă și prin coridor până la baza scării de lemn. Rick urcă primul, preferând să se grăbească decât să facă zgomot. Ajunse în vârf, ascultă, apoi se uită în jos. Knox îl urmă.

— În regulă, murmură Rick. Să ne grăbim. Luă lacătele din buzunare și închise ușa de oțel în urma lui. Apoi se ghemuiră și se duseră înspre copaci. Văzură o lumină de lanternă apropiindu-se printre copaci, din partea cealaltă a sitului. Rick rânji și șopti:

— Vezi? Ne-am mișcat la țanc.

Dar un bărbat strigă din spatele lor.

— Voi doi, stați pe loc!

— Fugi! urlă Rick. Fugi!

CAPITOLUL 28

I

Unul din paznici se întorsese mai devreme din patrulare. Îi urmărea acum pe Rick și Knox. Rick deschidea drumul prin pădure, Knox era la mică distanță în urma lui, apărându-și fața cu mâinile de crengile copacilor. La dreapta lor, câinele-lup parcă înnebunise când simțise că și un al doilea paznic o luase după ei.

— Stați pe loc! zbieră omul în arabă. Stați pe loc sau trag! Dar Rick și Knox continuau să fugă. Se auzi un singur glonț. Stați! strigă el din nou.

Fugeau pe un câmp în pantă. Se îndreptau spre marginea lui, către Subaru, tălpile afundându-li-se mereu în solul moale, cizmele lor devenind din ce mai grele pe măsură ce se umpleau de noroi. Knox simți o înțepătură în șold. Erau acum la oarecare distanță de urmăritori, dar afurisitul acela de câine-lup le adulmecase mirosul.

— Trebui să mergem mai departe, spuse Rick, simțind că se clatină și apucându-și prietenul de braț. Subaru e aproape.

Ajunseră în vârful dealului. Era mai ușor să coboare pe partea cealaltă. Knox aruncă o privire în jur. Omul și câinele se zăreau în urma lor. Omul de la pază avea o mână întinsă. Se opri să-l țintească pe Knox, trase un singur glonț. Knox se aruncă la pământ și glonțul trecu pe lângă el fără să-l atingă. Se ridică și începu iar să fugă, înțepătura durându-l mai tare, rămânând din ce în ce mai mult în urma lui Rick, dar cel puțin mărind distanța dintre el și gărzi. Ei își dădură seama că îl pierd; atunci dădură drumul câinelui din lesă și îl asmuțiră după el. Animalul o luă la goană pe pământul moale, gâfâind, mârâind și repezindu-se cu colții la piciorul lui. Knox se răsuci să-i dea

un picior, dar se împiedică și căzu, iar câinele era acum peste el, năpustindu-se la beregata lui, balele scurgându-i-se pe el, căci era doar la câțiva centimetri de fața lui. Cei doi paznici se apropiau gâfâind după ce alergaseră atâta. Apoi se auzi zgomotul unui motor, îl orbiră niște faruri și văzu lângă el mașina Subaru și pe Rick sărind din ea și năpustindu-se zbierând la câinele uimit, care se dădu jos de pe Knox și se îndepărtă destul de mult pentru ca Rick să-și ajute prietenul să se ridice și să se suie în mașină.

Totuși, câinelui îi reveni repede curajul, începu să latre și să sară pe lângă Subaru. Cele două gărzi, cu pistoalele în mâini, strigară la câine să se dea deoparte. Rick dădu în marșarier și apăsă cu toată puterea pedala de accelerație. Luând-o înapoi, descrise un arc pe câmp, apoi băgă în viteza întâi și în celelalte. Se auziră focuri de armă. Geamul din dreptul lui Knox se sparse, iar parbrizul deveni opac. Rick făcu o gaură cu pumnul în geam, ca să vadă pe unde să se întoarcă la drum, apoi porni în viteză spre Tanta, bucuroși că nu au fost prinși.

Knox se uită în jur. Nu se zărea niciun urmăritor.

— Crezi c-o să cheme poliția? întrebă el.

— Gărzile de corp au tras mai multe focuri, spuse Rick. Mă îndoiesc că vor dori să afle asta și poliția. Dar va trebui să ne debarasăm repede de Subaru, asta-i sigur.

— Crezi că putem risca să ne ducem după jeep?

— Nu prea. De ce? Trebuie să mergi undeva?

— La Kelonymus. Deținătorul secretului. Pariez pe ce vrei că secretul se află în afurisita aia de inscripție.

— Care inscripție?

— Aia din camera de la mare adâncime din Alexandria. Cea în scrierea demotică.

— Credeam că nu te pricepi la demotică.

— Nu, dar știu pe cineva care o poate descifra.

Rick îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Și unde-i omul ăla?

— În Oaza Farafra.

— Farafra! protestă Rick. Dar e la celălalt capăt al Egiptului.

— Atunci n-avem timp de pierdut, nu? remarcă Knox. Ne așteaptă o noapte lungă de șofat.

II

Gaille și Elena se treziră devreme a doua zi, crezându-l pe cuvânt pe doctorul Sayed și apărând în fața casei sale la șapte dimineața, unde îl găsiră lucrând la masa lui din curte, răsfoind niște hârtii în timp ce își bea cafeaua. Le salută cu multă căldură și cu un zâmbet larg și, după un schimb de amabilități, le conduse în bibliotecă și le lăsă acolo.

Elena începu cu fotografiile din avion; Gaille cu cărțile. După ce dădu jos primul volum, îi veni mai ușor decât în seara trecută, căci nu păreau să mai fie atâtea cărți pe raft. Se uită mai îndeaproape. Îi era imposibil să fie sigură, dar i se părea că unul sau două volume nu mai erau acolo. Scoase un tratat academic modern și verifică bibliografia. Două dintre titlurile despre Siwa lipseau. Totuși, ar fi trebuit să fie o colecție completă.

— Elena, șopti ea, ezitantă.

Elena se uită la ea, supărată că o întrerupsese din studiu.

— Ce mai e acum?

— Nimic, spuse Gaille. Îmi pare rău. Cunoscând-o pe Elena, știa că o să-l întrebe imediat pe doctorul Sayed, iar apoi va da vina pe ea, și adio colaborarea lor. Pe de altă parte, își amintea expresia aceea ciudată de pe fața lui în seara de dinainte. În cele din urmă, se limită să scrie pe o bucată de hârtie titlurile care lipseau. O să-l sune pe Ibrahim cu prima ocazie și îl va ruga să-i găsească alte exemplare, pe care să i le trimită direct la hotel.

III

Knox adormise repede în Subaru pe locul de lângă șofer, când Rick îl zgâlțâi să se trezească.

— Ce e? întrebă el.

— Punct de control, îi spuse Rick.

— La dracu'! tăcu Knox. Punctele de control erau atât de rare în Alexandria și deltă, că nu-și mai făcuse griji în privința armatei. Dar în sud și în zonele de deșert erau din ce în ce mai multe.

Opriră mașina. Un soldat purtând o uniformă groasă care să-l apere de frigul dimineții veni la ei și ciocăni cu un deget în geamul jeepului. Rick îl coborî și îi zâmbi lingușitor omului.

— Pașapoartele, spuse soldatul, dându-și imediat seama că erau străini. Knox mai avea actele de la Augustin, pe numele de Omar Malik, dar, folosindu-le acum, nu ar face decât să trezească suspiciuni. Își scoase pașaportul și i-l dădu soldatului. Acesta îl luă, împreună cu al lui Rick, și intră în postul de control. Cei doi bărbați se uitară unul la altul. Soldatul dădu obișnuitul telefon. Ascultă un minut ce i se spunea de la celălalt capăt al firului, apoi se întoarse la ei. Lui Knox începu să-i bată inima ca un ciocan. Dar le dădu înapoi pașapoartele și le făcu semn să plece.

Nu zâmbiră până nu considerară că s-au îndepărtat destul de mult.

— Cine știe? spuse Rick. Poate că Hassan a încetat să ne mai caute.

— Mă îndoiesc, amice. Dar așa se pare. Aproape sigur.

IV

Nicolas sosi în biroul lui Ibrahim pentru a discuta o

problemă delicată. Tatăl său îl trimisese să-i aducă niște artefacte din Alexandria pentru colecția lui particulară. Cel puțin un larnax de aur și câteva arme. Era perfect posibil acum, că Yusuf preluase controlul. Tot ce trebuiau să facă era să realizeze copii convingătoare și să le aranjeze înlocuirea. Dar, cu Ibrahim încă implicat în excavații, trebuia să aibă grijă. Pe lângă asta, îi promisese lui Yusuf să găsească un țap ispășitor dacă ceva nu mergea bine.

— Sper că nu te deranjez.

— N-am nimic urgent de făcut acum, îi zise Ibrahim cu un zâmbet și venind spre el la masa din colț. Căutam doar niște cărți despre Siwa pentru Gaille. Deși nu-mi imaginez de ce nu împrumută de la doctorul Sayed.

— Sunt sigur că îți dai seama ce mulțumiți suntem noi, cei de la Grupul Dragoumis, de rezultatele parteneriatului nostru, începu Nicolas.

— Și noi suntem mulțumiți.

Nicolas dădu din cap și scoase un plic gros din buzunarul de la sacou.

— Familia mea știe să răsplătească succesul. Puse plicul pe masă între ei și îi zâmbi lui Ibrahim în semn că trebuia să-l ia.

Ibrahim îl deschise și se uită uimit la bancnotele de 50 de dolari dinăuntru.

— Sunt pentru mine? întrebă el.

— Un gest de apreciere și mulțumire.

Ibrahim își miji ochii, un pic suspicios.

— Și ce vreți pentru banii ăștia?

— Nimic, doar să ne continuăm parteneriatul. De fapt, Nicolas avea o cameră miniaturală pe piept, ascunsă în al doilea nasture de sus. Dacă Ibrahim lua bacșișul ca un băiețel cuminte, va folosi filmul ca să-l constrângă încetul cu încetul să facă ce vrea el, până se compromitea complet. Dacă nu, erau multe alte mijloace prin care să obțină de la el ce voiau.

Ibrahim ezită un pic, apoi puse plicul la loc pe masă.

— Dacă vrei să contribui la proiectele noastre pe viitor, spuse el, avem un cont bancar deschis în acest scop, așa cum sunt sigur că știi deja.

Nicolas zâmbi forțat și luă înapoi banii.

— Cum crezi că-i mai bine.

— Mai ai și altă treabă cu mine? Sau pot să mă întorc…

În acea clipă, se auzi zgomot afară și intră pe ușă omul cât un munte de la șantier, Mohamed, cel cu fetița bolnavă.

— Îmi pare rău, spuse Jamilah, ținându-l încă de braț, neajutorată. Nu l-am putut opri.

— E-n regulă, Jamilah, zise Ibrahim. Se uită mânios la Mohamed. De ce dai așa năvală?

— E vorba de Layla, îngăimă Mohamed, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Au spus nu. Au spus nu.

— Dragă prietene, tresări Ibrahim, cam stânjenit. Îmi pare atât de rău.

— Ea n-are nevoie de compasiune, ci de *ajutor.*

— Regret. Nu văd ce aș mai putea face.

— Vă rog. Trebuie să încercați. I-am rugat pe toți. Sunteți ultima ei speranță.

Nicolas se ridică și se dădu înapoi. Nu-i plăceau discuțiile despre boală. Cărțile pe care le pregătise Ibrahim pentru Gaille erau într-un colț al biroului. Luă una și o răsfoi într-o doară.

— Cred că mai pot să-i rog și pe alții, spunea Ibrahim. Dar nu știu pe nimeni la spital.

— Vă rog. Mai încercați!

Cartea era plină cu fotografii alb-negru. Nicolas se opri la una cu o colină și un lac numit Bir al-Hammam. I se părea ceva cunoscut. Puse cartea jos și luă alta. Era și acolo o poză cu lacul Bir al-Hammam. Se uită cu atenție și își dădu seama până la urmă de ce îi erau imaginile așa de cunoscute și se cutremură.

— Nicolas? Nicolas? îl întrebă Ibrahim speriat. Te simți bine?

Nicolas își reveni. Ibrahim se uita ciudat la el. Îi zâmbi, spunând:

— Scuză-mă. Eram cu gândul departe. Asta-i tot. Se uită în jurul lui, să vadă dacă omul cel solid plecase. Unde e prietenul tău?

— A trebuit să plece, zise Ibrahim. Se pare că soția lui e într-o stare groaznică. I-am promis că o să fac tot ce pot. Dar ce *aș putea face?* Biata fată!

Nicolas se încruntă și căzu pe gânduri.

— Dacă aș putea s-o ajut, mi-ai fi recunoscător, nu?

— Desigur, spuse Ibrahim. Dar…

— Bine, zise Nicolas, punându-și sub braț cărțile pentru Gaille. Atunci vino cu mine. Să vedem ce putem aranja.

CAPITOLUL 29

I

Oracolul lui Amon nu mai era decât un dâmb înalt de piatră situat la vreo patru kilometri de orașul Siwa. În ciuda faimei de odinioară, acolo nu era parcare, nici standuri cu suvenire și nici taxă de intrare. Dimineața devreme, când au ajuns Gaille, Elena și ghizii lor, nu era nimeni în zonă, cu excepția unui bătrân uscățiv așezat sub un zid, vizavi de baza monumentului, care întindea o mână tremurândă după pomană. Gaille se căută în geantă după portmoneu.

— Nu faci decât să-i dai apă la moară, o avertiză Elena.

Gaille ezită puțin, apoi îi dădu totuși o bancnotă. El îi zâmbi recunoscător.

Două fetițe cu codițe negre până în talie se apropiară de ei, întinzându-și mâinile împodobite cu brățări făcute în casă. Zayn le certă și ele fugiră, chicotind.

Gaille fusese la început rezervată față de Mustafa și Zayn. Dar se împrietenise repede cu ei. Aveau cunoștințe impresionante despre Siwa. Și era ceva emoționant în prietenia lor – străvechea tradiție a căsătoriei dintre homosexuali nu se stingea prea repede în Siwa; cântecele și poeziile din zonă încă slăveau asemenea relații. Ea nu se putea reține să nu se mire de obiceiurile acestui popor.

Mustafa era un tip solid, cu pielea aspră ca scoarța de copac și închisă la culoare atât de la soare, cât și de la natură, dacă judecai după porțiunile mai deschise din jurul gâtului și de sub cureaua de la ceas. Era sprinten și în formă, deși fuma neîncetat. Avea o relație specială cu furgoneta sa veche și temperamentală. Nu mai funcționa niciun instrument, iar cadranele nu indicau nimic, și toate accesoriile se pierduseră, de la manșonul schimbătorului

de viteze la cauciucul de pe pedale și covorașul de pe jos.

Zayn era un bărbat slab și musculos, de cel mult 40 de ani, deși părul și barba îi erau deja încărunțite. În timp ce Mustafa conducea, Zayn își ungea și lustruia, aproape ca un obsedat, cuțitul cu lamă subțire și mâner de fildeș pe care îl ținea în teacă sub veșminte. De fiecare dată când îl punea deoparte, lama lucioasă, fără pată, zgâria teaca, așa că trebuia imediat curățată din nou, fapt pentru care o scotea și o examina, mormăind în barbă obscenități din Oaza Siwa.

O scară abruptă în spirală trecea pe sub un portal, ducând în jos spre sala principală a oracolului, din care nu mai rămăseseră decât zidurile în ruină, semănând cu resturile unei corăbii care putrezise în nămolul estuarului și se uscase după aceea. După ce intră acolo, Gaille simți pentru o clipă teamă și respect. Nu erau multe locuri în lume unde puteai să fii sigur că pășise Alexandru. Acesta era unul dintre ele. Oracolul fusese respectat în bazinul mediteraneean pe vremea lui Alexandru; rivaliza cu Delfi, poate îi era chiar superior. Legenda spune că Heracle fusese acolo, iar Alexandru susținuse că Heracle este strămoșul său pe linie directă. Se credea că și Perseu ajunsese aici, iar Perseu era asociat cu Imperiul Persan, pe care Alexandru îl considera al său. Cimon, generalul atenian, trimisese soli la oracol să întrebe dacă asediul asupra Ciprului va fi încununat de succes. Oracolul refuzase să răspundă clar, spunând doar că persoana care pusese întrebarea era deja cu el. Și, când s-au întors mesagerii la corăbii, au aflat că Cimon murise exact în acea zi. Pindar scrisese un imn în care proslăvea oracolul; și, când i-a cerut cea mai mare glorie sortită oamenilor, a murit imediat. Dar probabil că cel mai puternic impact l-a avut incidentul din timpul invaziei în Egipt a regelui persan Cambise. Trimisese trei armate – una în Etiopia, a doua la Cartagina și a treia prin deșert, la Siwa. Dar această a treia armată a dispărut fără urmă, deși a fost

căutată îndelung. Mulți au crezut că Zeus-Amon și-a apărat oracolul dezlănțuind o furtună de nisip sau trimițând vântul arzător numit *qibli,* care putea să bată zile la rând; sau s-a folosit de ambele; un fenomen care îi înspăimânta și pe beduinii obișnuiți cu viața în deșert.

— Aici coborau oare preoții? întrebă Gaille.

— Marele preot l-a salutat pe Alexandru, numindu-l *o pai dios,* îi spuse Elena. Fiul lui Dumnezeu. Pufăi disprețuitor. Știi că Plutarh a susținut că spusese *o pai dion.* Fiul meu. Bah! Unui preot i-ar fi trebuit mult curaj să i se adreseze lui Alexandru cu „fiul meu”.

— Dacă nu cumva vorbea în numele lui Zeus.

— Da, poate.

— Cum se desfășura ritualul la oracol?

— Preoții duceau un ombilic, manifestarea fizică a lui Zeus-Amon, într-o barcă din aur, împodobită cu pietre prețioase, în timp ce tinere fecioare psalmodiau, îi explică Elena. Marele preot citea cu voce tare întrebările solicitanților, iar Amon le răspundea dansând încoace și încolo. Din nefericire pentru noi, lui Alexandru i s-a acordat o audiență privată. Nu știm sigur ce a întrebat sau ce i s-a spus.

— Credeam că s-a interesat de ucigașii tatălui său.

— S-ar putea, admise Elena. Apoi a întrebat dacă toți ucigașii tatălui său fuseseră pedepsiți; se pare că oracolul a spus că întrebarea n-avea sens. Tatăl lui era de origine divină și de aceea nu se putea să fi fost omorât; dar toți ucigașii lui Filip II își primiseră pedeapsa cuvenită, dacă la asta se referea. Dar povestea este probabil apocrifă. Tot ce știm e că Amon a ajuns ulterior zeul preferat al lui Alexandru, de aceea a trimis emisari aici când a murit Hefaistion; și de aceea a cerut și să fie înmormântat tot aici. Luă o mână de țărână și apoi o aruncă mai departe. Dar politica și-a băgat coada.

— A fost probabil o lovitură grea pentru preoții oracolului, spuse Gaille. Să le scape trupul lui Alexandru.

Apoi să afle că era dus la Alexandria.

Elena încuviință din cap.

— Ptolemeu le-a alinat durerea. Pausanias a văzut în călătoriile sale o stelă prin care faraonul își cerea iertare și le oferea o mulțime de daruri.

Gaille urcă pe un zid ruinat. Nu era prea înalt, așa că nu se punea în primejdie. Peisajul de aici nu semăna cu cel din Europa, nu se ridicau dealuri și munți înalți, formați în urma presiunii acumulate în scoarță și a fenomenelor geologice. Întreaga regiune fusese odată o câmpie înaltă de gresie, din care se prăbușise cea mai mare parte. Colinele rămase erau ultimele poziții ocupate de oameni. Se uită înspre vest. Ar-Dakrur era la est. La vest se întindeau marele lac sărat și orașul Siwa. În față era atât de senin că vedea cu binoclul vârfurile întunecate ale munților, la mulți kilometri distanță. Solul nisipos era presărat cu stânci cafenii ca nicotina, unele nu mai mari decât mașinile, altele cât niște blocuri-turn.

— De unde să începem? se plânse ea.

— Toate misiunile mărețe sunt formate dintr-o multitudine de mici sarcini, remarcă Elena, cu afectare.

Întinse o hartă pe pământul neted, puse câte o piatră în fiecare colț. Apoi instală un trepied pe care își înșurubă aparatul foto și lentila fotonică și începu un studiu riguros, de la linia unde era Colina Morților din Siwa, plimbând aparatul până la orizont și înapoi, înainte să-l ajusteze un pic mai la dreapta ei. De fiecare dată când găsea o stâncă sau un deal, le fotografia, apoi îi chema pe Mustafa și Zayn să le cerceteze prin lentilă. Se ciondăniră câtva timp înainte să convină asupra unui nume și să-l însemne pe hartă. Fiecare punct trasat acolo va însemna o vizită și un studiu. Gaille ședea pe o ridicătură de piatră și privea deșertul, briza îi bătea din spate, răvășindu-i părul. Apoi înțelese că era fericită.

II

Nicolas îl rugă pe Ibrahim să-l ducă la vila sa cu mașina. Avea nevoie de un loc al lui ca bază operațională, iar hotelul nu era potrivit.

— Te rog să mă scuzi câteva minute, îi spuse el când au ajuns. Trebuie să dau câteva telefoane… să rezolv niște chestiuni *delicate.*

— Desigur.

Ca întotdeauna, îl sună mai întâi pe tatăl său. Era într-o ședință. Nicolas trimisese pe cineva să-l scoată de acolo.

— Ei bine? întrebă Filip.

— L-am găsit.

— Ești sigur?

— Sunt sigur că am găsit locul. Dacă e ceva înăuntru… Îi spuse ce se întâmplase și de cărțile pe care le ceruse Gaille.

— Ți-am zis că prin ea vom reuși, spuse Filip.

— Da, tată.

— Ei bine? Ce plan avem?

Nicolas îi zise tatălui său cât de departe ajunsese. Au discutat ideile lui, le-au îmbunătățit, au hotărât ce echipă, utilaje pentru excavare, arme și alte mijloace logistice le trebuiau.

— Eu voi conduce personal operațiunile, afirmă Nicolas.

— Nu, îl contrazise Filip. Eu voi fi șeful.

— Ești sigur, tată? întrebă Nicolas cu teamă. Știi că nu-ți putem garanta siguranța în afara…

— Crezi c-o să-mi lipsească? întrebă Filip. Toată viața m-am zbătut pentru asta.

— Cum dorești.

— Și ai făcut treabă bună, Nicolas. Foarte bună.

— Mulțumesc, tată. Nicolas trebui să se șteargă la ochi. Tatăl lui nu-l lăuda prea des, așa că era un eveniment când o făcea. Termină convorbirea și rămase pe loc, radiind de bucurie. Apoi scutură din cap cu putere ca să-și revină. Nu avea timp să se lase în voia fericirii. Nimic nu se realizase

încă și nici nu avea să se facă dacă nu se ocupa el. Îl sună întâi pe Jabbar Munim.

— Bună! făcu Jabbar. Sper că ești mulțumit de tot ce am făcut.

— Ca întotdeauna, încuviință Nicolas. Dar mai e ceva ce vreau să faci pentru mine. De fapt, două lucruri.

— Cu plăcere.

— Prietenul nostru comun. Aș vrea să-l convoace pe colegul său, doctorul Ali Sayed din Oaza Siwa la o întrunire de urgență. Dacă Sayed ascunde cărți de Gaille, e clar că știe mai mult decât ar trebui, ceea ce înseamnă că trebuie să plece imediat din Siwa.

— Cât de urgentă e treaba?

— Mâine, dacă e posibil.

Jabbar bombăni ceva.

— Să văd ce pot face. Și celălalt?

— Nu cred că te bucuri de influență la Centrul medical din Alexandria, așa-i?

III

Elena conducea înapoi spre oraș când Nicolas o sună pe mobil.

— Trebuie să ne vedem, zise el. Cât de repede poți ajunge în Alexandria?

— Nu mai țipa, Nicolas, abia am ajuns aici.

— E urgent, Elena. S-a întâmplat ceva. Tata vrea să discute cu tine.

— Tatăl tău? Vine la Alexandria?

— Da.

Elena trase adânc aer în piept. Filip Dragoumis nu pleca din nordul Greciei așa, dintr-o toană. Dacă venea aici, trebuia să se fi întâmplat ceva cu adevărat important.

— Bine, spuse ea. Unde ne vedem?

— La vila lui Ibrahim.

— Când?
— Mâine-dimineață. La nouă.
— Voi fi acolo. Închise mobilul, făcându-și deja planuri. Dacă pleca acum, putea ajunge la Alexandria să-și petreacă noaptea cu Augustin.
— Sunt chemată la Alexandria, îi spuse lui Gaille.
— La Alexandria? repetă Gaille, surprinsă. Vei… sta mult?
— Nu știu încă.
— Vrei să încep să caut cu băieții?
Elena se încruntă. Gaille avea obiceiul supărător de a găsi lucruri fără ajutorul ei.
— Nu, zise ea. Nu face nimic până nu mă întorc eu.
— Cum vrei.

IV

Mohamed se miră să-l vadă pe profesorul Rafai coborând din taxi și trântind portiera după el. Nu se așteptase să-l vadă din nou pe oncologul Laylei; și mai puțin pe șantier.
— E pe aici vreun loc în care să vorbim între patru ochi? întrebă Rafai, tremurând de furie.
— Între patru ochi?
— Da.
Mohamed părea uimit.
— Acum?
— Sigur că acum! Crezi c-am venit să cer vreo audiență? răcni Rafai când se închise ușa. Își scoase ochelarii în formă de semilună și îi închise ca pe un hanger în fața lui Mohamed. Cine naiba te crezi? Eu îmi bazez deciziile pe probe clinice. *Probe clinice!* Crezi că mă poți forța să-mi schimb decizia?
— Îmi pare rău că v-am ofensat la clinică, spuse Mohamed, cu un aer spășit. Dar mi-am cerut deja scuze.

Eram într-o stare groaznică. Nu știu ce altceva…

— Crezi că numai de asta sunt supărat?

— Atunci pentru ce altceva?

— Numai la fiica ta te gândești! zbieră Rafai. Crezi că ea e singura bolnavă. Un tânăr, Saad Gama, așteaptă și el un transplant de măduvă. Un adevărat erudit al Islamului. Cum să-i explic că îi amân operația pentru că tu ai prieteni mai influenți? Cum să le spun părinților lui că el trebuie să moară ca să trăiască fiica ta? Crezi că ei nu-l iubesc?

— Profesore Rafai, în numele lui Allah, despre ce vorbiți?

— Nu nega asta! Nu mă insulta negând! Știu că asta ai făcut, dar nu știu cum de ai avut atâta influență… Mâinile îți sunt pătate de sângele lui Saad! Ale tale, nu ale mele.

Mohamed se calmă. Întrebă parcă în vis:

— Ce spuneți acolo? Îi faceți Laylei transplantul?

Rafai se uită urât la el.

— Zic că nu vreau să risc reputația secției mele pentru asta.

— Dar transplantul ei? insistă Mohamed. Laylei i se va face transplantul?

— Spune-le prietenilor tăi din Cairo să ne lase în pace pe mine și pe colegii mei. Dacă operația nu reușește, cineva va răspunde, auzi? Așa să le spui amicilor tăi.

Ieși din birou ca o furtună. Lui Mahomed îi tremurau mâinile ca piftia, așa că nu putea ține prea bine telefonul când formă numărul lui Nur.

V

Nicolas vorbea la telefon cu bodyguardul lui, Bastiaan, când Ibrahim bătu la ușă și intră, aducând o ceașcă de cafea și o farfurie cu fursecuri, pe care le puse într-un colț al biroului. Nicolas nu se opri din vorbit, dar se limită la eufemisme și se întoarse cu spatele.

— Ai aranjat achiziția?

— Vasileios vine cu tatăl tău. A fost informat.

— Și când ajungi la vilă? întrebă Nicolas.

— Sunt pe drum. Nu fac mai mult de cincisprezece minute.

În spatele lui, Ibrahim scoase un țipăt scurt.

Nicolas se întoarse și îl văzu ținând în mâini una dintre cărțile pentru Gaille și uitându-se fix la o poză cu Bir al-Hammam. Închise ochi, supărat pe el însuși.

— Să vii în zece minute, îi spuse el lui Bastiaan în grecește, pe cel mai aspru ton cu putință. Avem o problemă. Termină convorbirea și îi smulse lui Ibrahim cartea din mâini. Trebuie să-ți explic ceva, îi zise el.

— Ce? Ai văzut fotografia asta de la…

— Repede, zise Nicolas. Și înșfacă pe Ibrahim de braț, ieși cu el din birou și îl duse la bucătărie.

— Ce e? Ce se întâmplă? întrebă Ibrahim, uimit, în timp ce Nicolas deschidea și închidea la loc toate sertarele, până găsi ce căuta. Ridică atât de sus cuțitul, că lama de aproape douăzeci de centimetri luci slab. Ce faci cu ăsta?

Nicolas ținea amenințător cuțitul în mâna stângă, ochii lui Ibrahim privind speriați lama cea lucitoare. Apoi îi dădu un pumn în gură cu dreapta, de îl lăsă lat. Îngenunche lângă el și îi puse cuțitul la gât înainte ca omul să se dezmeticească.

— Bastiaan, camaradul meu, e pe drum. Până nu vine el, nu te miști și nu scoți un sunet, s-a înțeles?

— Da, îngăimă Ibrahim.

VI

Era deja după-amiază când Knox îl înghionti pe Rick să-l trezească.

— Amice, suntem în Farafra.

Knox nu mai fusese acasă la Ishaq de câțiva ani, dar

Qasr al-Farafra era mic, așa că nu-i fusese greu să găsească adresa. De-abia aștepta să-și vadă vechiul prieten. Se cunoșteau de mult, din primul sezon la Malawi. Era un om scund și absurd de inteligent, care trândăvea aproape tot timpul său liber într-un hamac, uitându-se fascinat la cer. Dar, dacă îi dădeai să traducă un text din demotică, era cel mai bun din Egipt.

Din păcate, când parcară în fața casei lui, obloanele erau trase. Bătură la ușa de la intrare, dar nu le răspunse nimeni. Se duseră la câteva case mai încolo pe stradă să se intereseze de el la Biroul de informații unde lucra, dar nici acolo nu era nimeni.

— Trebuie să fie la săpături, spuse Knox, uitându-se la ceas. Se va întoarce curând.

— Să ne uităm la afurisitele alea de poze, bombăni Rick.

— Nu le am la mine.

— Ce *zici?*

Knox se uită urât la el.

— Doar nu crezi că-s așa prost să străbat Egiptul cu probe incriminatorii pe laptop, care îmi pot aduce o condamnare pe zece ani?

— Atunci cum naiba vrei să le traducă amicul tău?

— Sunt pe internet, Rick. Ishaq e conectat. Are e-mail.

Se așezară la umbra unui curmal să aștepte. Căldura îi moleși. Muștele se puneau pe ei, dar nu aveau destulă energie să le alunge. Un băiețel într-un veșmânt lung, care împingea o bicicletă veche de zece ori mai mare ca el, se apropie de ei.

— Îl căutați pe Ishaq? întrebă el.

— Da. Știi cumva unde e?

— Tocmai a plecat la Cairo. O întrunire. Importantă. A zis că toți arheologii din deșert vor fi acolo.

— A spus când se întoarce?

— Mâine, zise băiatul, dând din umeri. Poimâine.

— Rahat! bombăni Rick. Și acu’ ce facem?

— Nu știu, spuse Knox. Să mă gândesc.

— Nu-l cred pe afurisitul ăla de Kelonymus. Orice altceva e scris în greacă. De ce naiba a trecut la demotică în nenorocita aia de inscripție?

Knox rămase cu gura căscată; se întoarse să se uite la prietenul său.

— Ce e? întrebă Rick. Ce-am spus?

— Credeam că te-ai și dus s-o descifrezi, zise Knox.

CAPITOLUL 30

I

Mohamed era încă zăpăcit de norocul ce dăduse peste el când îi sună mobilul.

— Cine e? întrebă el.

— Nicolas Dragoumis. Nu mă mai știi? Am sponsorizat testele pentru…

— Sigur că-mi amintesc de dumneavoastră. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Sper că ai primit deja veștile cele bune, nu?

— Dumneavoastră ați intervenit? Dumneavoastră ați fost prietenul meu din Cairo?

— Da.

— Vă mulțumesc! Din suflet! Vă rămân îndatorat, domnule Dragoumis. Pentru totdeauna. Vă jur, fac orice doriți…

— Orice? întrebă Nicolas pe un ton sec. Serios?

— Pe viața mea.

— Sper că nu se va ajunge până aici, spuse Nicolas. Ai un excavator pe șantier?

II

Gaille nu prea avusese multe de făcut în acea după-amiază. Deși îi angajaseră pe Mustafa și Zayn pentru două săptămâni, le dăduse o zi liberă, apoi se dusese la doctorul Sayed acasă, sperând să-și continue cercetările, dar găsi casa încuiată și un bilet pe ușă în care scria că fusese chemat la Cairo. Se întoarse la hotel și lenevi toată după-amiaza într-un hamac, apoi făcu un duș rece să-și revină și se duse să închirieze o bicicletă rablagită, cu care mergea

acum la un iaz cu apă dulce, apreciat de turiști. Pedală în voie o bucată de drum, depăși o căruță trasă de un măgar, în care erau trei neveste din Siwa, arătând ca niște mumii în veșmintele lor albastre, cu broderii, numite *tarfottet.* Una dintre ele își trase gluga pe cap și îi zâmbi lui Gaille cu sfială, totuși radios. Nu părea să aibă mai mult de 14 ani.

Cauciucurile bicicletei erau cam dezumflate. Gaille pedala cu greu pe șoseaua cu asfaltul moale de la căldură. A fost ușurată văzând drumul care ducea spre lacul aproape secat. Ce mai rămăsese era un mic iaz adânc, înconjurat de stânci, cu apă limpede prin care se vedeau pietrele cenușii de pe fund, la suprafața căruia pluteau mănunchiuri de alge verzi, respingătoare. Mai mulți *zaggalah* stăteau pe mal, odihnindu-se după culesul de curmale din acea zi. O privită cu vădit interes. Fata sperase să înoate, dar acum nu putea, cu atâția ochi ațintiți asupra ei, așa că intră în livadă să bea o ceașcă de ceai amar de Siwa cu tânărul custode.

Soarele asfințea dincolo de marele lac sărat de odinioară și de coline, zarea parcă luase foc, atât de portocalie și de purpurie era, apoi culorile păliră și luă sfârșit o altă zi. Își aminti de fata din căruța trasă de măgar, măritată la pubertate ca să-și petreacă restul zilelor ascunsă de lumea pe care nu o vedea decât prin fanta pentru ochi făcută în veșmântul ei, și avu o revelație; înțelese perfect cât o schimbaseră ultimele câteva săptămâni. În acea clipă își dădu seama că nu va mai putea niciodată să fugă de adevărata viață în confortul material și intelectual al Sorbonei, alcătuind dicționare rare de limbi moarte. Munca ei era extrem de valoroasă, dar însemna o retragere din fața realității; umbre pe ziduri. Ea nu era cadru universitar. Era arheolog, fiica tatălui ei.

Sosise vremea să se împace cu soarta ei.

III

Rick și Knox găsiră un hotel modern, cu internet în cameră, unde descărcară fotografiile făcute în sala de jos. Dar descifrarea inscripțiilor nu era punctul forte al lui Knox, așa că nu făcu un progres prea mare. Între timp, Rick se uită la alte fotografii ale sălii de jos. Când ajunse la cea cu mozaicul, se încruntă și spuse:

— N-am mai văzut asta și înainte?

— Ce vrei să spui?

Își luă aparatul foto digital, derulă imaginile până ajunse la pictura cu Wepwawet și i-o arătă lui Knox.

— Cerul, zise el.

Knox își dădu seama imediat. Cerul din mozaic și cel din pictură erau aproape identice. În mozaic, se profilau pe el două grupuri de soldați. În pictură, apărea Wepwawet și stindardul său. Knox se strădui și mai mult să descifreze inscripția. Când văzu chipul lui Alexandru pe steagul lui Wepwawet, îi veni ideea salvatoare. După ce o descifră, i-o citi lui Rick, apoi îi spuse ce însemna.

— Un mormânt plin cu zei demni de Alexandru, murmură Rick. Iisuse!

— Nu-i de mirare că Dragoumis vrea să pună mâna pe așa ceva, încuviință Knox. Are un avans față de noi. Trebuie să ne mutăm.

— Unde?

— În Siwa. Sanctuarul lui Amon, tatăl lui Alexandru.

— Siwa! râse Rick. Puteam să ghicesc.

Dar era la fel de emoționat ca și Knox de progresele pe care le făceau. Luă un ghid de călătorie din jeep. Se uitară împreună pe hartă. Siwa nu era chiar așa departe de Farafra, dar nici la doi pași. Dar, ca să ajungă acolo, trebuiau să facă tot drumul până la Alexandria, apoi s-o ia pe coastă spre Marsa Matruh și pe urmă din nou către sud. Trei laturi ale unui pătrat, poate 1 400 de kilometri cu totul. Ruta alternativă era un vechi drum al caravanelor prin deșert. Scurta mult din cei o mie de kilometri, dar era

mult mai greu de condus pe acolo.

— Ce zici? întrebă Rick.

— Prin deșert, răspunse Knox, fără cea mai mică ezitare.

Rick rânji.

— Speram să spui asta.

În primul rând, trebuiau să facă rost de permise. Peste tot în deșert erau posturi de control militare, care nu aveau nimic de făcut în afară de a-i hărțui pe puținii oameni care se aventurau în acele locuri. Să pornești la drum fără autorizația necesară însemna să riști necazuri. Dar acum că Knox trecuse odată cu pașaportul său de un punct de control, nu mai erau alte probleme, cu excepția bacșișului și a timpului pierdut. Comandatul de armată din zonă le ceru să aștepte câteva ore până sunt gata documentele, așa că se întoarseră în oraș să-și cumpere provizii; navete de apă și coșuri cu mâncare, un cauciuc de rezervă, bidoane de ulei și benzină. Porniră la drum noaptea, pe răcoare, și parcurseră cea mai mare parte până în zori.

IV

Augustin deschise ușa, cu un prosop pătat înfășurat în jurul taliei ca un sarong. După felul în care îi căzuse fața la vederea ei, Elena știu imediat ce gândea el. Cu un calm olimpian, trecu pe lângă el și intră în dormitor. În pat era o fată blondă cu părul ciufulit și un inel metalic în buza de jos. Avea sfârcuri mari pe sânii aplatizați și era rasă jos.

— Tu nevasta lui? întrebă ea, întinzând mâna în jos după pachetul de Marlboro Lights și bricheta de plastic.

Elena se întoarse spre Augustin. Bărbatul voia să spună ceva, dar, când văzu expresia de pe fața ei, se abținu. Femeia o luă la fugă pe scări și se sui repede în mașina ei. Nu regreta că nu-l anunțase de vizita ei. Prefera întotdeauna să știe cum stau lucrurile. Dar se enerva din

ce în ce mai tare cu fiecare metru pe care îl făcea. La un stop, începu să-i sune mobilul. Recunoscu numărul lui Augustin. Coborî geamul și-l aruncă afară, văzându-l cum se face praf pe caldarâm. Traficul era îngreunat. Strânse volanul cu ambele mâini și strigă tare, luându-și privirea de la pavaj. Tăie calea unui camion și intră în trombă pe șoseaua spre Cairo. Nu știa unde să se ducă. Tot ce voia era să forțeze mașina până se făcea bucăți.

Asta nu era din cauza lui Augustin. El nu era pentru ea decât un ecran pe care proiecta amintiri cu Pavlos. Pavlos era bărbatul ei, singurul pe care îl iubise cu adevărat. De zece ani tânjea după el. De zece ani viața ei nu mai reprezenta nimic.

Un camion masiv se apropia în viteză din celălalt sens al șoselei cu două benzi. Mâinile îi zvâcniră pe volan, viră spre vehicul. Se izbi de parapetul dintre cele două benzi, făcu un salt prin aer, trebui să țină volanul cu toată puterea. Șoferul camionului îi arătă pumnul și claxonă s-o avertizeze. Nu acum. Nu încă. Pierduse mai mult decât un soț când murise Pavlos. Își pierduse onoarea. Dragoumis venea cu avionul în Egipt. Va fi departe de pământul patriei. Va fi vulnerabil. Se spunea că poți cumpăra orice pe străzile din Cairo. Capitala era la doar două ore de condus spre sud. Sosise timpul să verifice veridicitatea acelei vechi zicale.

Elena trebuia să răzbune moartea cuiva.

CAPITOLUL 31

I

Plouase toată noaptea. Străzile erau ude și negre. Vehiculele din traficul lejer împroșcau cu apă ce scânteia ca diamantele în lumina farurilor lui Mohamed. Chiar și înainte să ajungă în suburbiile Alexandriei, îl trecură fiori reci pe șira spinării. Conducea aplecat peste volan, uitându-se la ceas și vitezometru. Nu îndrăznea să conducă un camion supraîncărcat cu peste șaptezeci de kilometri pe oră, dar îi era și frică să nu întârzie. Nicolas îi spusese categoric că trebuie să ajungă în Siwa diseară, până la apusul soarelui.

Erau ani de când nu mai transportase un utilaj de asemenea mărime și greutate, dar își aminti destul de repede, mai ales că intră pe autostrada Marsa Matruh, unde drumul deveni larg, drept și ușor de parcurs. Scoase fotografia Laylei din portmoneu și o puse pe panoul de bord pentru a-i aminti de ce făcea asta. Văzu o mașină de poliție în oglinda retrovizoare. Aceasta încetini când ajunse în dreptul lui. Mohamed privi țintă șoseaua din fața lui, iar mașina de poliție acceleră în cele din urmă. Bătăile inimii îi reveniră la normal.

Atinse fotografia Laylei. Dacă totul mergea bine, mâine va începe tratamentul intensiv cu radioterapie și chimioterapie. Starea ei era atât de gravă, că nu era timp de pierdut. Doctorul Rafai și echipa lui îi vor intoxica trupul cu bună-știință. În vreo două săptămâni, cu voia lui Allah, vor recolta măduvă din zona pelviană a lui Beesher, vor scoate sânge și fragmente osoase și i le vor transplanta Laylei. Dacă operația avea succes, Layla va face după aceea luni întregi analize, tratamente, reabilitare. Va dura cel puțin un an până vor ști sigur că se va face bine. Până

atunci, el trebuia să facă tot ce dorea Nicolas; pentru că acesta îi spusese pe șleau că putea să-i ia tot ce-i dăduse.

Mohamed avusese un excavator pe șantier. Se dovedise dificil să găsească un camion de mare tonaj cu care să-l transporte. Niciun furnizor al lui nu avea unul disponibil. Stătuse mult timp la telefon să-și sune toți prietenii și cunoștințele, până găsi pe cineva care avea un astfel de vehicul. Apoi fusese o problemă cu întocmirea actelor, cu aducerea camionului la șantier. Trebuise să încarce și să fixeze singur excavatorul, pentru că Nicolas nu voia să știe nimeni ce avea de gând să facă.

Și în tot acest timp, Mohamed se gândise de ce avea nevoie Nicolas de un asemenea utilaj în Siwa. Nu-l mulțumise niciuna dintre explicațiile care îi veniseră în minte. Soarele ce răsărea își arunca umbra departe în fața lui, pe șoseaua întunecată. Mohamed intră în ea, având o presimțire groaznică.

II

Deșertul e cel mai frumos în zori și spre seară, când soarele aruncă umbre întunecate pe dunele aurii și căldura e mai suportabilă. Dar, odată ce soarele ajunge la o anumită înălțime pe cer, transformă întregul loc într-un peisaj monocrom și neted, iar lumina lui intensă, necruțătoare te orbește, mai ales acolo unde nisipul e acoperit cu un strat de cristale de sare rămase de la o mare demult dispărută, așa că trebuie să-ți protejezi ochii; iar gura ți se usucă, te deshidratezi și bei mereu apă caldă din sticlă, deși nu-ți potolește niciodată setea.

Drumul pe care mergeau cu mașina Knox și Rick fusese folosit din Antichitate, era vechiul drum al caravanelor de la Nil la Siwa. Oase de cămile se vedeau pe ambele părți; ca și bidoane goale de benzină, cauciucuri dezumflate și sticle de apă aruncate pretutindeni. Poate că erau acolo de

o săptămână; poate de zeci de ani. În Deșertul de Vest nu se recicla nimic. Totul rămânea neschimbat ca într-o capsulă temporală. Într-una dintre călătoriile lui cu Richard pe urmele exploratorilor din Clubul Zerzura, care cartografiaseră Deșertul de Vest și Gilf Kabir, Knox găsise osemintele unui bărbat în haine de beduin, care murise probabil subit de infarct, lângă cenușa rămasă în urma unui incendiu în valea unei dune; și alături de el, pe ale cămilei lui șchioape, care pierise odată cu stăpânul ei, nemaiputând să pornească la drum.

— Ce-i asta? întrebă Rick, încruntându-se și arătând înaintea lui.

Parbrizul se pătase. Knox trebui să scoată capul pe geam. Se întunecase la orizont, de parcă stătea să plouă, dar nu erau nori pe cer, iar ploaia era ultimul lucru pentru care să-și facă griji în Deșertul de Vest.

— Am dat de necaz, mormăi Knox.

III

Locul în care murise tatăl lui Gaille se afla la marginea estică a depresiunii Siwa, la câteva ore de condus de orașul Siwa. Au făcut cam o sută de kilometri pe șoseaua Bahariyya, apoi au virat spre nord. Era un apus frumos, deși cam straniu. Stânci înalte se ridicau din marea de nisip, asemenea peretelui stâncos din Dover. Nu era vegetație cât vedeai cu ochii. Un șarpe alb se târî din calea lor, coborând o stâncă abruptă. În afară de această jivină, Gaille nu văzu nicio viețuitoare, nici măcar o pasăre.

Era un urcuș de cinci minute din locul unde parcaseră până la acela în care murise tatăl ei, la baza unei stânci înalte. Un morman de pietre marca locul. Numele lui întreg, Richard Josiah Mitchell, fusese scrijelit pe cea din vârf. Detestase întotdeauna să i se spună Josiah; dar prietenii săi cei mai buni – știind asta – îl tachinau fără

milă pe chestia asta. Luă piatra, îi întrebă pe ghizi dacă unul din ei scrisese numele. Ei scuturară din cap, sugerând că probabil o făcuse Knox. O puse la loc unde fusese, neștiind prea bine ce să creadă.

Cât stătu acolo, Mustafa îi spuse cum ei și Knox dăduseră fuga aici, dar îl găsiseră pe tatăl ei deja mort, cu sângele risipit peste tot; cum se oferiseră să-l ajute pe Knox să-i ducă trupul la camion; cum el se mâniase pe ei.

Ea se uită înspre locul unde parcaseră.

— Vreți să spuneți *acest* camion? întrebă ea.

— Da.

Gaille simți c-o lasă puterile.

— Corpul tatălui meu a fost în camionul vostru?

Mustafa părea un pic rușinat. Îi spuse fetei ce mult îl respectaseră el și Zayn pe tatăl ei, ce tragedie fusese, cât de absurdă. Gaille se uita fix înaintea ei în timp ce el îi vorbea. Peretele stâncii se înălța abrupt deasupra lor. O făcea s-o treacă toți fiorii. Se simțea amețită, îi era un pic greață. Avusese întotdeauna rău de înălțime. Făcu un pas înapoi, se împiedică, ar fi putut să cadă dacă n-o apuca Zayn de braț.

Senzația de amețeală nu o părăsi nici când începu să urce cu Mustafa. Zayn rămăsese la camion, în caz că apărea vreun hoț. Gaille pufnise disprețuitor când auzise una ca asta. Hoți! Nu era nici țipenie de om pe o rază de aproape șaptezeci de kilometri. Dar nu-l putea condamna că era atât de prevăzător. Căldura din ce în ce mai dogoritoare și înclinația pantei făceau urcușul mult mai greu decât se așteptase. Nu era nicio potecă, doar o serie de praguri abrupte de piatră, cu prea mult nisip pe ele ca să constituie adevărate puncte de sprijin. Mustafa mergea înainte în zigzag, de parcă dansa, fără să-i pese de veșmântul său alb și de rucsacul greu, de cinci ori mai voluminos decât al ei. De câte ori o lua cu mult înaintea ei, se așeza cu picioarele desfăcute ca o broască pe câte un pietroi, își aprindea una dintre țigările lui puturoase și se

uita îngăduitor la ea, care se chinuia să-l ajungă din urmă. Gaille era din ce în ce mai indignată. Oare nu știa omul ăsta că la vârsta lui nimeni n-ar trebui să poată băga în el atâta nicotină și să fie totuși în formă? Nu-și dădea oare seama că ar trebui să fie deja o ruină? Se uită chiorâș la el. El îi făcu voios semn cu mâna de sus. O dureau picioarele, deși purta ghete de piele. Gambele îi tremurau de atâta efort, gura îi era uscată de sete.

Îl ajunse în sfârșit din urmă, se prăbuși pe jos, înșfacă sticla cu apă, luă o înghițitură generoasă și întrebă pe un ton plângăreț:

— Cât mai avem de urcat?

— Zece minute.

Ea se uită la el neîncrezătoare. Îi spunea același lucru de fiecare dată.

IV

Furtuna de nisip nu a fost atât de violentă la început. Rick se rezemă de spătar, zâmbind ușurat.

— Nu e chiar așa rău, spuse el.

— Dacă nu se va înteți, încuviință Knox.

Era încă destulă lumină să vadă drumul, în ciuda nisipului izbit cu putere de portiera și geamul din dreptul lui. Furtunile de nisip se încadrau de obicei în două mari categorii. Una era de fapt o furtună de praf ce se înălța în aer la câteva sute de metri, acoperea soarele și te dezorienta, fără să fie foarte violentă. Cealaltă – ca aceea prin care treceau acum – era adevărata furtună de nisip, când vântul sălbatic biciuia la mică înălțime grăuncioarele de nisip de pe dunele joase și trăgea cu acestea întocmai ca o armă automată, dezlănțuind un fel de grindină orizontală.

Nu după mult timp, Rick începu să-și regrete starea de mulțumire, căci vântul bătea cu atâta forță că îi legăna pe

suspensii, carcasa mașinii și geamurile fiind asediate de un val așa frenetic de nisip, încât părea că va pătrunde prin metalul și sticla șubrezite. Vizibilitatea se micșora treptat, iar Knox abia mai vedea drumul și derapa mereu pe nisipul fin ce se depunea sub roți și pe pietrele ascuțite care amenințau să le înțepe cauciucurile, așa că trebui să bage în viteza întâi și aproape să se târască.

— N-ar trebui să oprim? întrebă Rick.

Knox scutură din cap. Dacă se opreau fie și un minut, vântul le-ar fi spulberat nisipul de sub roți și s-ar cufunda în gropile astfel făcute, până ar rămâne blocați acolo; și apoi fie ar trebui să iasă de acolo și să înfrunte furtuna fie să aștepte să se strângă nisipul în jurul mașinii până o îngropa și să spere că le va veni cineva în ajutor; dar șansele de a fi salvați erau foarte mici.

Vântul deveni din ce în ce mai violent. Mașina se legăna ca barca pe valuri. Roțile din stânga se afundară brusc într-o groapă nu prea adâncă, tocmai când o rafală îi lovi cu atâta putere, încât avură o clipă impresia că îi va răsturna.

— Iisuse! îngăimă Rick, aplecându-se în cealaltă parte și apucând mânerul portierei într-o doară, când se treziră trântiți înapoi pe toate cele patru roți.

— Ai mai trecut prin așa ceva?

— Da, spuse Knox.

— Cât durează?

— Cea mai lungă a fost de opt zile.

— Îți bați joc de mine.

Knox își permise să zâmbească. Nu-l vedea prea des pe Rick așa descumpănit.

— Ai dreptate, admise el. Cred că n-a ținut mai mult de șapte zile și jumătate.

V

Elena era în culmea furiei când ajunse la vila lui Ibrahim abia întoarsă din călătoria la Cairo.

— Ai întârziat, spuse Ibrahim, supărat, apoi o conduse în bucătărie, unde Filip Dragoumis stătea la masă și făcea planuri cu Bastiaan, Costis și alți câțiva tipi duri. Ți-am spus să fii aici la nouă.

Doar la vederea lui Filip, Elena își simți mai grea geanta pe umăr. Dar acum nu era momentul.

— Am avut ceva de făcut, spuse ea. De ce atâta grabă?

— Trebuie să ajungem în Siwa până se înnoptează.

— Siwa! protestă ea. Mi-ai cerut să fac atâta drum până aici doar ca să mă întorc de unde am plecat.

Nicolas dădu din cap înspre camera de supraveghere.

— E spre binele tău, afirmă el. Ai fost înregistrată când ai sosit. Mâine-seară vei fi filmată plecând din nou. Iar Ibrahim va jura că ai fost aici în tot acest timp, sau tânăra lui prietenă Layla va plăti pentru el.

— Atunci cum…

— E o poartă în spate, zise Nicolas. Am defectat camera de pe ea, să nu mai ia imagini. Se uită la ceas. Dar trebuie să plecăm acum. Dă-mi mobilul, te rog.

— De ce?

— Pentru că, dacă vorbești la mobil pe drum, putem fi urmăriți, spuse el cu o răbdare exagerată. Ce rost mai are să avem un alibi dacă tu ni-l demontezi vorbind la telefon?

— Atunci cum vom comunica?

— Avem telefoane mobile în mașini, spuse Nicolas. Acum dă-mi-l, te rog.

— Nu-l am la mine, recunoscu Elena, cam încurcată. L-am aruncat.

Nicolas se încruntă.

— Cum de l-ai aruncat? De ce?

— Contează așa mult? Acum zi-mi despre ce e vorba. Ar fi mai bine să fie ceva bun.

— Cred că o să ți se pară ceva bun, mormăi Nicolas.

Ea se uită urât la el. Nicolas îi făcu semn să vină cu el la

masă. Deschise două cărți despre Siwa și le puse pe masă în fața ei, împreună cu o fotografie a mozaicului.

— Iisuse! exclamă Elena.

— Îți poți închipui cât de mult ne va servi cauza? Tot ce trebuie să facem e să-l aducem acasă.

Elena se uită la el îngrozită. Era arheolog; siturile și artefactele erau sfinte pentru ea.

— Să-l aduceți acasă?

— Desigur. Pentru ce crezi că ne-am străduit atâta?

— Dar… e o nebunie. N-o să scăpați niciodată nepedepsiți.

— De ce nu?

— În primul rând, poate că nu e nimic acolo.

— Dacă nu găsim nimic, asta e, zise Dragoumis, dând din umeri. Dar nu cred. Și până nu suntem siguri…

— Dar săpături ca astea pot dura săptămâni întregi. Poate ani.

— Nu avem la dispoziție decât o noapte, îi spuse el. Noaptea asta. Ne așteaptă un excavator acolo. Nikos și Vasileios vin cu alte echipamente și un tir. Două dintre navele mele se îndreaptă spre Alexandria. Vor acosta până dimineață, la timp să încărcăm orice găsim. Crede-mă, căpitanii mei știu să joace alba-neagra când vine vorba de containere sigilate. În câteva zile, va fi înapoi în Salonic și vom putea să anunțăm pe toată lumea.

— Să anunțați? Dar nu puteți! Toți vor ști că l-am furat.

— Și? Nu vor putea s-o dovedească, spuse Nicolas. Mai ales dacă anunțăm că Fundația Arheologică Macedoneană a făcut descoperirea în munții Macedoniei. Pentru că ești un arheolog respectat, oamenii te vor crede pe cuvânt, cel puțin până…

— Nu pot crede așa ceva! protestă Elena. Ar fi o glumă internațională.

— Nu văd de ce, zise Nicolas. Dacă este posibil ca Alexandru să aibă un mormânt în Siwa, de ce nu în Macedonia?

— Avem o explicație pentru Siwa. Codul lui Alexandru.

— Da, aprobă Dragoumis. Și ce zice exact? Că hopliții i-au pregătit lui Alexandru mormântul în locul unde era îngropat tatăl său; și că au traversat deșertul ca să-l ducă acolo. Asta se aplică la Siwa, cu siguranță. Amon era tatăl divin al lui Alexandru, iar Siwa e situată în Deșertul de Vest. Dar se aplică și la Macedonia. Filip era tatăl muritor al lui Alexandru. Și hopliții ar fi trebuit să traverseze deșertul din Sinai să ajungă la el.

Elena rămase cu gura căscată. Nu avea cum să respingă această logică, dar tot îngrozită era.

— Dar lumea tot va afla, spuse ea cu o voce pierită.

— Așa și sperăm, zise Nicolas cu un zâmbet.

— Ce vrei să spui?

— Care îți închipui că va fi reacția când Atena sau comunitatea internațională vor încerca să-l scoată din Macedonia, odată ce i-a fost înapoiat după atâta amar de vreme? Poți să îți închipui ce revoltă ar stârni în rândul macedonenilor?

— Ar fi război, spuse Elena fără vlagă.

— Da, o aprobă Nicolas zâmbind.

Elena se întoarse spre Filip.

— Credeam că sunteți un pacifist, îi zise ea.

— Așa și sunt, încuviință el. Dar fiecare popor are dreptul să se apere. Iar al nostru nu face excepție.

IV

Fumul de tutun prost îi intră pe gât lui Gaille și o făcu să tușească. Mustafa ridică o mână, aruncă în praf mucul de țigară și îl strivi cu șlapul. Gaille își turnă puțină apă în palmele făcute căuș, se dădu pe frunte și se ridică în picioare fără tragere de inimă.

— Cât mai avem? întrebă ea.

Mustafa clătină din cap, părând destul de convins.

— Zece minute, zise el.

Fata strânse din dinți. A naibii să fie dacă îi va da satisfacția de a mai întreba o dată. Îl urmă obosită într-o viroagă de pe panta dealului. După scurt timp ajunse în vârf, de unde vedea deșertul auriu până la zeci de kilometri depărtare. Părea nesfârșit.

— Vezi, îi spuse Mustafa, arătându-i locul cu un gest de impresar. Zece minute au și fost.

O, Doamne, ce sus erau! Gaille se apropie de marginea prăpastiei. Se căsca sub ea până la pietrele de jos, cu pereții stâncoși plini de umbre negre. O ieșitură îngustă se afla deasupra prăpastiei, apoi ajungeai din nou într-o viroagă, la adăpost. Forma un podeț ridicol de îngust, mai degrabă erau niște pietre pe care să pășești decât o potecă.

— Ai mai trecut pe aici? întrebă ea.

Mustafa ridică din umeri. Își dădu jos șlapii, trecu repede pe puntea aceea, cu mâna stângă pe peretele abrupt și cu tălpile căutând cele mai neînsemnate puncte de sprijin. Luă o piatră mai mică și o aruncă în prăpastie. Ea se ținu cu o mână de peretele stâncos și se aplecă puțin să se uite cum cădea. Pietricica se lovi de o proeminență a stâncii, apoi căzu în continuare. Și tot căzu. Abia zărea tumulul pe stâncile din depărtare.

Mustafa ajunse în partea cealaltă.

— Vezi, n-a fost greu deloc, îi zise el cu zâmbetul pe buze.

Ea scutură din cap. Îi era imposibil s-o facă. Era greu și la nivelul solului. Dar acolo sus… Mustafa ridică din umeri, se întoarse la ea s-o ajute. Pe Gaille o trecură toți fiorii doar uitându-se la el. El îi puse o mână pe spate să-i dea curaj. Ea întinse piciorul stâng până la prima piatră, apoi îl duse acolo și pe dreptul. Se uită o veșnicie după următorul loc unde să-și pună piciorul. Făcu brusc un pas și apoi altul. Tot ce era în jurul ei i se păru neclar și distorsionat. Parcă se apropia și se depărta de ea în același timp. Voia

să se întoarcă, dar nu se putea clinti din loc. Închise ochii, se lipi cu spatele de peretele stâncos, își întinse brațele pentru echilibru. Degetele de la mâini și picioare n-o mai ascultau, genunchii i se înmuiau. În acea clipă își dădu seama ce pățise tatăl ei, parțial din vina lui Knox. Din ochi îi curseră lacrimi când realiză ce nedreaptă fusese cu el, cât greșise…

— Nu pot să fac asta, spuse ea. Nu pot…

Mustafa o apucă de mână și o trase la loc sigur.

— Vezi, asta era tot ce trebuia să facă și Knox, îi zise el zâmbind.

Ea clătină din cap spre el și se prăbuși, gâfâind, într-o adâncitură din stâncă, de unde nu avea cum să cadă. Se întoarse cu spatele, își duse mâna la ochi și își simți lacrimile șiroindu-i pe obraji. Polița de asigurare pe viață a tatălui ei includea un bonus substanțial în caz de moarte prin accident. Mama ei răsese veselă când aflase asta. Banii îi ajunseseră lui Gaille să-și cumpere un apartament. *Un apartament!* Se simțea distrusă. Dar făcu un efort să se ridice pe picioarele fără vlagă și îl urmă pe Mustafa în lunga coborâre, în timpul căreia rămaseră amândoi tăcuți.

CAPITOLUL 32

I

Knox și Rick conduseră prin furtuna de nisip ore în șir, cel puțin așa li se păruse. Scâncetul, scrâșnetul și bubuitul urgiei îi înspăimântaseră ca niște harpii ce voiau să le prindă în gheare mașina, încercând să ajungă la ei. Și motorul părea din ce în ce mai gripat, iar de la radiator începuseră să se audă gâlgâieli îngrijorătoare. Dar, în cele din urmă, furtuna se mai domoli; și într-o clipă vântul încetă să mai bată; se terminase. Nu mai era în jurul lor decât spațiul deschis al deșertului. Evident că se abătuseră de la drumul care nu se mai vedea pe nicăieri, fiind complet acoperit de nisip. Aveau puține repere după care să se orienteze și nici GPS sau hartă.

— Știi unde suntem acum? întrebă Rick.

— Nu.

— Și ce naiba facem?

— Nu-ți face griji, spuse Knox. Nu cred că suntem departe de drum.

Opri mașina, se dădu jos, se sui pe capotă să scruteze orizontul cu binoclul. Oamenii cred că deșertul este o întindere netedă, fără personalitate și trăsături distincte. Dar nu e deloc așa, nu după ce te duci de câteva ori acolo. Fiecare zonă își are propria personalitate și un aspect diferit. Unele regiuni sunt netede ca-n palmă pe kilometri întregi, ca întinderile de pământ acoperite de sare din America, unde mașinile de curse au stabilit recorduri de viteză. Altele sunt ca valurile unei mări agitate care au încremenit în dune; și, cu toate că nisipul se mai mișcă, principalele forme nu se schimbă niciodată. Iar în altele, erau dealuri și lanțuri muntoase de calcar, pe unele chiar Knox le explorase.

În aer persista o pâclă; vizibilitatea nu era din cele mai bune. Totuși, departe spre nord, Knox zări niște formațiuni stâncoase ce i se păreau cunoscute. O jumătate de oră de condus și vor fi din nou pe cai mari. Se uită la ceas. Aveau timp.

— Ar fi cazul să mâncăm ceva, îi spuse el lui Rick. Să lăsăm și motorul să se răcească puțin.

Se așezară la adăpostul jeepului și spălară orez și legume în timp ce motorul bolborosea și gemea, răcindu-se. După ce terminară de mâncat, umplură radiatorul cu apă și porniră, ajungând la drum exact în punctul în care bănuise Knox, apoi rulară în continuare pe întinderea de nisip ce li se părea nesfârșită. Dar nu era chiar așa. Și, cu puțin timp înainte de înserare, ajunseră pe o șosea asfaltată, pe care puteau să meargă mai repede, așa că într-o oră erau în Siwa și parcau în piața mare.

— Aș face moarte de om pentru o băutură rece, mormăi Rick.

— Nu și dacă o văd eu mai întâi.

II

Mohamed alimentă la cincizeci de kilometri nord de Siwa, apoi mai merse o jumătate de oră, cu mobilul pe locul de lângă el, așteptând să aibă semnal. Când se întâmplă asta în cele din urmă, trase pe marginea șoselei să o sune pe Nur. Îi făcea bine să-i audă vocea. Presimțirea că va muri i se întărise cu fiecare minut care trecea. Dar, când Nur pomeni de Layla, Mohamed îi spuse disperat cât de mult le iubea pe amândouă, iar dacă pățea ceva și nu-l va mai vedea…

— Nu vorbi așa! Mâhnirea din vocea lui Nur îl șocă.

Inspiră de câteva ori să se calmeze, o asigură că totul era bine, că se vor vedea mâine-seară. Apoi închise mobilul pentru ca ea să nu-l mai poată suna și se uită la ceas. Era

aproape cinci, scosese un timp excelent. Sări din vehicul, făcu câțiva pași înapoi pe marginea șoselei, apoi se ghemui acolo. Luă un pumn de nisip, îl lăsă să i se scurgă din mână și se uită la crestele ce îi rămăseseră pe degete și la văile dintre ele. După o zi cu un soare dogoritor, nisipul era atât de fierbinte că îi înroși pielea. Mai luă un pumn, de parcă ar fi vrut să se pedepsească singur ca să n-o facă alții mai târziu.

Un beduin într-un camion alb, plin de praf îl claxonă și scoase capul pe geam să-l întrebe dacă avea nevoie de ajutor. Mohamed îi mulțumi, dar îi făcu semn să plece. Era atât de obosit, timpul părea să se scurgă cu jumătate din viteza obișnuită. Soarele cobora la orizont și apuse în cele din urmă. Se întunecă repede. El tot își ațintea privirea pe șosea, înspre coastă. Era așa dreaptă și netedă că i-ar fi făcut pe romani să plângă de fericire. Când văzu apropiindu-se cele două mașini de teren și tirul, se ridică, își scutură pantalonii de nisip și se urcă la loc în cabina camionului. Vehiculele încetiniră când trecură pe lângă el. Nicolas scoase capul pe geam și îi făcu semn lui Mohamed să-i urmeze. Îi făcu și semnul victoriei și trecu în spatele lui. Convoiul mai merse câțiva kilometri pe șoseaua spre Siwa, apoi o luă prin deșert, tot mai departe.

III

Gaille se plimba prin oraș când îl văzu pe Knox împreună cu un alt bărbat, dând pe gât cu poftă sticle întregi de apă rece ca gheața pe terasa unei cafenele. Ezită un pic, apoi se duse la ei. Knox își ridică ochii, uimit s-o vadă acolo.

— Gaille, spuse el stânjenit.

— Daniel, îi rosti și ea numele, clătinând din cap.

— El e Rick, zise Knox, făcând semn din cap spre însoțitorul lui. Un prieten.

— Putem vorbi? Între patru ochi?

— Sigur. El făcu un gest spre stradă. Ea încuviință. El se întoarse spre Rick. Nu te superi, așa-i?

— Nu te grăbi. Eu o să-mi comand ceva de mâncare.

Knox și Gaille se îndepărtară unul lângă celălalt.

— Ei bine? întrebă el.

— Am fost acolo astăzi.

— Unde acolo?

— În locul unde a murit tatăl meu. M-au dus Mustafa și Zayn.

— Aha.

Ea se întoarse cu fața la el.

— Daniel, vreau să știu ce s-a întâmplat atunci. Vreau adevărul.

— Sunt sigur că ți-au spus ei adevărul.

— Sunt sigură că mi-au spus ce-au văzut, replică Gaille, luând-o din loc. Dar nu e același lucru, nu?

Knox se uită chiorâș la ea.

— Ce vrei să spui?

— Ai fost alături de tatăl meu, numai tu. N-ai fi făcut asta dacă nu țineai la el. De ce l-ai lăsat să cadă?

— N-a fost așa.

— Ba da. Trebuie să fi avut un motiv. Cred că știu care a fost. Era oricum pe moarte, nu?

— Nu știu despre ce vorbești.

— Ce avea? SIDA?

— A fost un accident, spuse Knox.

Ea scutură din cap.

— Mustafa și Zayn mi-au zis că te-ai opus când au vrut să te ajute să cari corpul. Tot sângele acela. D-aia m-am gândit la SIDA.

— A fost un accident.

— Și apoi ai insistat să-l incinerezi cât mai repede.

— Ți-am spus, a fost un accident.

— Trebuie să susții asta, nu-i așa? Sau ai fost implicat în fraudarea firmei de asigurări.

Knox deschise gura să spună ceva, dar nu-i ieși niciun

cuvânt. În întunericul străzii lăturalnice, era greu să-i citești expresia de pe față.

Dar ea perseveră oricum.

— Te-a făcut să-i promiți că îmi scrii, nu? Să-mi spui că s-a gândit la mine. Te rog, trebuie să știu.

Knox rămase tăcut o vreme. După aceea spuse:

— Da.

Ea dădu din cap de mai multe ori. Deși intuise totul, îi era greu să accepte adevărul.

— Spune-mi totul, te rog.

— Nu era doar SIDA, oftă Knox. Se topea pe picioare. Avea și cancer. Organele îi cedau unul după altul. Era doar o chestiune de timp. De timp și suferință. Nu era genul de om care să vrea să-și prelungească viața într-un spital sau să fie o povară pentru alții. Ar trebui să știi. Voia să plece de pe această lume într-un loc ales de el, pe care îl îndrăgea. Și voia să realizeze ceva pentru tine, ceva care să compenseze faptul că nu fusese un tată bun.

— Nu fusese un tată bun pentru mine? întrebă Gaille pe un ton sumbru. Așa a spus?

— Da.

— Și l-ai lăsat… să facă ce a vrut?

— Nu mi-a dat de ales. Cel mult, puteam să aleg dacă să fiu acolo sau nu. Era prietenul meu. Am ales să fiu lângă el. Regret dacă crezi că n-am făcut bine, adăugă el cu încăpățânare.

— Nu cred așa ceva, spuse ea. Regret doar că n-am fost și eu lângă el.

— Ai fi putut dacă voiai.

— Da, încuviință ea. Nu e nevoie să-mi spui că m-am purtat urât. O știu și eu. Și îmi pare atât de rău.

Se întoarseră pe drumul pe care plecaseră. Rick îi văzu și le făcu semn cu mâna. Se duseră la el.

— Pui crocant și cartofi prăjiți, spuse el. Deci tu ești faimoasa Gaille?

— Gaille, da, admise ea. Dar nu știu să fiu faimoasă.

— Și cum merge treaba?

— Care treabă?

— Cu fiul lui Amon și toate celelalte.

Ea se uită pe rând la el și la Knox.

— De unde știi de asta?

Rick dădu din cap înspre Knox. Acesta ridică din umeri și zâmbi.

— Nu ești tu singura care se poartă urât.

— Ce vrei să spui?

— Îți amintești când ai coborât în mormântul macedonean din Alexandria? Se strâmbă și îi imită vocea la perfecție: „E cineva acolo!”

Ea făcu ochii mari.

— Tu erai! exclamă ea, râzând și amintindu-și cât de îngrozită fusese. Daniel, asta-i groaznic!

— Știu, zise el cu un zâmbet. Ai avut noroc?

— Nu pot să vorbesc despre asta. Mi-am dat cuvântul.

— Cui? întrebă Knox cu dispreț în glas. Elenei? Lui Nicolas Dragoumis?

— Nu. Lui Yusuf Abbas.

Knox râse cu gura până urechi.

— Nemernicul ăla? Omul e corupt, Gaille.

— E șeful CSA.

— L-a distrus pe tatăl tău.

— Nu știu, oftă Gaille, luându-și capul în mâini. Nu știu în cine să mai am încredere.

— În mine, spuse Knox. Și tatăl tău a avut. Sau, dacă vrei să discuți cu o persoană de încredere, du-te la doctorul Sayed. Poți să-ți pui viața în mâinile lui.

— Oare?

— Ce vrei să spui?

Ea ezită o clipă, apoi zise:

— A văzut ceva în fotografii. Sunt convinsă. Apoi au dispărut unele cărți din biblioteca lui.

Knox se încruntă.

— Și crezi că le-a luat de acolo ca să nu vezi tu ceva?

— Poate.

— Crede-mă, Gaille, dacă a făcut așa, nu a fost ca să-ți pună ție bețe în roate. A fost ca să-l oprească pe Yusuf să mai pună mâna pe vreun obiect antic. Să mergem la el.

Ea scutură din cap.

— Nu e aici. S-a dus la o întrunire a CSA. Casa lui e încuiată.

— Atunci e bine că-l avem pe Rick cu noi, rânji Knox. Are un talent de care ne putem folosi.

CAPITOLUL 33

I

Curajul lui Ibrahim, care niciodată nu fusese prea mare, îl părăsise cu desăvârșire de când Nicolas îi pusese la gât cuțitul acela ascuțit. Era ușor să visezi la fapte de vitejie. Se lăsase terorizat până la limita suportabilității, apoi scrisese și semnase mai multe autorizații pentru săpături în Deșertul de Vest, deși zona nu era câtuși de puțin în jurisdicția CSA. De atunci, fusese silit să nu plece de lângă telefon, în caz că Nicolas întâmpina dificultăți și era sunat să-și confirme semnătura.

Nu era lăsat niciodată singur. Manolis și Sofronio, pilotul și copilotul lui Nicolas, stăteau tot timpul cu ochii pe el. Încuiaseră ușile și ferestrele din exterior, își băgaseră cheile în buzunare, îi confiscaseră mobilul, se țineau după el peste tot, în dormitor, la baie. Iar Sofronio, care vorbea și citea un pic în arabă, îi asculta convorbirile de câte ori îl suna cineva, era pregătit să deconecteze telefonul dacă Ibrahim încerca să-i dea de gol.

Cu inima grea, Ibrahim se duse la ferestrele ce urcau până în tavan. Nicolas și oamenii lui plănuiau să jefuiască o comoară istorică inestimabilă din Siwa. Își dedicase viața moștenirii culturale a Egiptului, iar acum îi ajuta pe niște gangsteri să fure din ea. Se întoarse brusc și se îndreptă spre biroul său. Manolis se luă după el.

— Mă duc doar să-mi iau ceva de lucru, spuse el, oftând.

Manolis veni totuși cu el. Ibrahim scoase niște hârtii din sertarul de sus, se uită la broască și plecă. Cheia era pe dinăuntru, așa cum crezuse și el. Ieși din birou cu Manolis, apoi îngăimă mai mult pentru sine.

— Mi-am uitat stiloul.

Manolis așteptă să se întoarcă Ibrahim în birou și să ia

de pe masa de scris un stilou roșu și voluminos, pe care i-l arătă paznicului său. Inima începu să-i bată mult prea repede pentru un om sănătos și i se uscă gura. Din cauza vieții sedentare, își ieșise complet din formă. Puse mâna pe clanța ușii de la birou și își spuse că acum era momentul. Rațiunea îl îndemna să trântească ușa și să învârtă cheia în broască, să câștige timp, să-și răscumpere păcatele… dar mâna nu-l ascultă. Își pierdu curajul și ieși din încăpere. Bătăile inimii i se încetiniră. Adrenalina se revărsa din el. Avea un strop de acid uric pe vârful penisului. Lăsă capul în jos, rușinat de cum era cu adevărat. Un laș, un ratat, un om de nimic. Viața unui om e un dar de la Allah: ce mult își bătuse joc de ea!

II

Bir al-Hammam. Două vârfuri gemene legate printr-o șa joasă din piatră. Pante abrupte de nisip care cădeau ca o piramidă pe fiecare parte. Un lac cu apă dulce se afla la baza părții sudice, împrejmuit cu stufăriș și vegetație. Luna în creștere își reflecta lumina argintie în apele tulburate de ocazionalele rafale sau de săriturile insectelor și ale peștilor care le vânau. Liliecii scoteau sunete ascuțite pe când ieșeau din peșterile de calcar ca să se îndoape cu ce găseau prin livezile din Siwa.

Nicolas își aranjă vehiculele într-un semicerc la poalele dealului ca să-și ascundă mai bine activitatea. Nu că ar fi trecut cineva pe acolo. Erau la zece kilometri nord de Siwa și la cinci de cea mai apropiată șosea sau așezare. Trei saci din pânză cu echipament de excavare și protecție de care făcuseră rost prin Jabbar Munim și pe care Vasileios îl luase de la Cairo erau descărcați și conținutul împărțit. Lopeți, târnăcoape, lanterne. Leonidas își puse pe umăr o mitralieră AK47, apoi se sui în tir să stea de pază. Mohamed avea suficientă lumină naturală ca să vadă ce

face. Scotea cantități mari de nisip cu excavatorul lui automat, apoi le arunca în spate, așa că vehiculul său s-a aplecă treptat în față. Trebui să dea înapoi pentru a săpa un șanț. Dealul era ca un aisberg, mare parte din el ascunsă sub nisip. După trei ore, tot excavatorul lui intră în groapa făcută. Dar tot nu găsi nimic. La început Nicolas și oamenii săi priviseră cu entuziasm, dar interesul le scăzu pe măsură ce nisipul se răcea și nu aveau parte de succes. Uneori Nicolas îi spunea să se oprească cât timp examinau ei ce dezgropase. Mohamed se uită în jur. Dunele erau atât de reci și albe, încât păreau troiene de zăpadă. Leonidas coborî din tir, plângându-se cât de greu era. Nimeni nu se duse să-l înlocuiască. Dădură din umeri. Aveau țigări în căușul palmelor.

Mohamed mai umplu o cupă cu nisip și o aruncă în spatele lui. Nisipul cădea în cascade pe pante; parcă era o ploaie torențială. Mohamed se afla la mare adâncime în groapă, încât avea impresia că-și sapă propriul mormânt. Mintea i se încețoșase de oboseală. Nicolas ridică o mână pentru a-i indica să oprească motorul, apoi o luă înainte cu tatăl lui să examineze peretele din stâncă. Scutură din cap frustrat și lovi furios stânca. Mohamed încerca să nu pară optimist. Cel mai bine pentru el era să asculte de ordine și să nu găsească nimic. Nicolas ieși din groapă și veni la el. Mohamed coborî geamul.

— Suficient, îi spuse Nicolas. Nu e nimic aici. Plecăm imediat.

Mohamed dădu din cap înspre șanțul imens pe care îl făcuse.

— Îl umplem?

— N-avem timp, dădu din umeri Nicolas. Prima pală de vânt o să facă asta pentru noi.

— Cum spuneți dumneavoastră.

Mohamed se uită peste umăr ca iasă cu spatele din șanț. Era atât de obosit că uită să schimbe viteza și porni înainte, zguduind roca din deal cu cupa excavatorului. Un

strat de nisip solidificat se crăpă și căzu. Scutură din cap enervat pe sine însuși și dădu în marșarier ca să parcheze în spatele camionului. Se auziră strigăte entuziaste. Grecii se adunară în jurul stâncii cu lanternele în mână. Mohamed rămase în cabina excavatorului. Văzu o bucată de marmură trandafirie de Aswan cât o palmă. Îl cuprinse deznădejdea. Indiferent ce căutau tipii ăștia, el tocmai le găsise acel lucru.

III

Era liniște și întuneric în casa doctorului Sayed. Obloanele erau trase și ușa din față încuiată. Rick scoase sârma de oțel imediat ce intrară în curte.

— Nu-mi place asta, spuse Gaille cu nervozitate.

— Ai încredere în mine. Ali ne e prieten. Va înțelege. Hai să căutăm cărțile alea.

Rick le și găsi sub salteaua doctorului Sayed. Erau cinci volume cu totul. Le luară pe fiecare în parte și le răsfoiră. Gaille dădu peste poza cu Bir al-Hammam.

— Uite! exclamă ea, punându-l pe pat. Conturul dealurilor. E la fel ca în mozaic.

— Și în pictura cu Wepwawet, încuviință din cap Rick.

Ea se uită la el surprinsă.

— Ai fost și tu acolo?

— Noi am fost peste tot, drăguțo, îi făcu Rick cu ochiul.

— Deținătorul secretului, mormăi Knox. Acum știm care era: locul unde se construise mormântul pentru Alexandru, cu toate obiectele funerare încă înăuntru. Locul *exact,* adăugă el, arătând spre cele două grămezi de pietre aflate între genunchii desfăcuți ai lui Akylos și picioarele depărtate ale lui Wepwawet. Între ele au fost puse spada și drapelul.

Gaille oftă cu teamă. Knox se uită cu atenție la ea.

— Ce e?

— Am lăsat un mesaj pentru Ibrahim, spuse fata. L-am rugat să-mi găsească niște exemplare din aceste cărți și să mi le trimită. Apoi Elena a fost chemată la Alexandria. Iar doctorul Sayed la Cairo. N-aveți impresia că cineva *încearcă* să facă ceva?

— Nu știu, răspunse Knox. Dar avem nevoie de certitudini.

CAPITOLUL 34

I

Era noaptea târziu, așa că Knox merse încet cu jeepul până ieșiră din oraș, apoi prinse viteză pe drumul accidentat din deșert. Suspensiile vechi scârțâiau, iar mașina trepida și se zguduia. Aerul rece ca gheața pătrundea prin crăpăturile de la portiere și orificiile ventilatorului. Rick stătea în spate, aplecat între locurile din față, iar Gaille își băga mâinile la subsuori să și le încălzească.

— Trebuie să fii nebun! spuse ea, tremurând. De ce nu ne întoarcem dimineața?

— Nu putem risca.

— Ce să riscăm? bombăni ea. Chiar dacă știe de mormânt cine nu trebuie, nu poate să-l deschidă așa ușor și să-l jefuiască.

— Crede-mă: cei doi Dragoumis o să facă exact ce vor, dacă răsplata e destul de mare.

— Dar este oare destul de mare? Vreau să spun că sigur vor fi descoperiți. Oare ar risca să fie condamnați pe viață de un tribunal internațional doar pentru niște obiecte legate de numele lui Alexandru?

— Poate că nu asta caută. Poate cred că e mai mult acolo.

— De pildă, ce? întrebă Rick.

Knox făcu o grimasă.

— Ar fi un singur lucru pentru care ar risca totul.

— Care?

— Filip își dorește o Macedonie Egeică independentă. Asta se poate realiza doar printr-un război total. O știe foarte bine.

Dar oamenii nu merg la război așa, ca să se afle în

treabă. Au nevoie de o cauză în care să creadă. Ceva care să-i unească. Evreii porneau la luptă cu Chivotul Legii. Creștinii cu Adevărata Cruce. Dacă ai fi macedonean, care ar fi simbolul tău?

— Trupul lui Alexandru, spuse Gaille cu spaimă în glas.

— Nemuritorul, invincibilul stăpân al lumii, încuviință Knox.

— Dar asta nu e posibil, protestă Rick. Trupul lui Alexandru a fost expus în Alexandria la sute de ani după moartea purtătorilor de scuturi.

— Oare?

— Sigur, spuse Gaille. Iuliu Cezar l-a văzut. Octavianus, Caracalla.

Knox dădu din mână nerăbdător.

— Să trăiască ghidul Alexandriei! Dar gândiți-vă o clipă din alt unghi. Imaginați-vă că sunteți în locul lui Ptolemeu, tocmai instalat pe tronul Egiptului. Venise vestea că nenorociții ăia de hopliți o șterseseră cu trupul lui Alexandru. *Ai nevoie* de trupul acela. E singurul lucru care dă legitimitate domniei tale. Te duci după ei. Dar, până să pui mâna pe ei, nu găsești nici urmă de Alexandru, iar ei s-au sinucis cu toții. Ce naiba faci acum?

— O sosie? sugeră Rick. Vrei să spui c-a folosit o sosie?

— E posibil, nu? Ptolemeu folosise deja una când îl trimisese pe Perdicas în direcția greșită. Sunt sigur că ideea asta *i-a trecut prin minte.*

— Dar chipul lui Alexandru era cel mai cunoscut în Antichitate, protestă Gaille. Ptolemeu nu putea să îmbălsămeze o dublură și să spere că nimeni nu-și va da seama.

— De ce nu? Pe atunci nu era televiziune. Nici fotografii. Nu existau decât memoria și operele de artă, toate idealizate. Ascultă, Ptolemeu l-a ținut pe Alexandru în Memphis vreo treizeci, patruzeci de ani, apoi l-a dus la Alexandria. Asta i-a consternat pe arheologi zeci de ani. Crezi că i-ar fi luat atâta timp să construiască un mormânt

demn de marele conducător? Sau că Ptolemeu a ținut intenționat în secret mutarea trupului ca să facă din asta un mare eveniment cu ocazia urcării pe tron a fiului său? Prostii! Poate că avea *alt* motiv. Probabil că Ptolemeu nu putea risca să aducă trupul într-un oraș grecesc, pentru că nu era al lui Alexandru, și trebuia să aștepte până când toți cei care îl cunoscuseră pe marele rege erau morți sau prea bătrâni ca să-și aducă aminte cum arăta marele rege.

— Cred că visezi.

— Oare? Tu mi-ai arătat pictura.

— Ce pictură?

— Cea din anticamera criptei macedonene. Apelles din Cos și Akylos după bătălia de la Issos. Explică-mi asta: de ce și-ar fi pierdut timpul pictorul personal al lui Alexandru să picteze un hoplit? Sau Akylos i-a pozat în locul lui Alexandru? Nu i-am găsit niciodată trupul în Alexandria, așa-i? Și ai văzut mozaicul. Akylos era scund și zvelt, cu părul roșcat. Exact ca Alexandru.

— Nu, spuse Gaille cu o voce pierită. Nu se poate. Dar o treceau fiori reci pe șira spinării.

Knox îi citi pe față emoția.

— Ce e? o întrebă el. Spune-mi.

— Întotdeauna mi s-a părut ciudat că Kelonymus i-a îngropat pe purtătorii de scuturi în Cartierul Regal. Pentru că aici era chiar centrul puterii lui Ptolemeu. Să-i aducă aici ar fi însemnat sinucidere curată.

— Dacă nu cumva?

— Kelonymus a scris în codul lui Alexandru că a făgăduit solemn să-i reunească pe cei treizeci și trei în moarte, așa cum fuseseră uniți în viață. Dacă ai dreptate, adică dacă Akylos a fost înmormântat la Alexandria în locul lui Alexandru, atunci necropola ar fi fost cât se poate de aproape, astfel încât Kelonymus să-i fi putut aduce alături de el și pe ceilalți hopliți. Așa s-a străduit el să-i reunească.

Knox apăsă pe accelerație. Porniră în trombă prin nisip.

II

Elena îl privea vrăjită pe Mohamed, care dădea nisipul de pe placa de marmură, plasând dinții cupei excavatorului între partea de sus a lespezii și buiandrugul de calcar și trăgând spre el. Tresări când căzu placa, îngrozită din motive profesionale de un asemenea vandalism, dar nisipul era moale și aceasta nu se sfărâmă. Era la fel de hotărâtă ca întotdeauna să se răzbune; dar trebuia să vadă mai întâi ce era înăuntru. Acesta era, indiscutabil, apogeul carierei sale.

Fiecare dintre ei avea lanternă și luminară gaura întunecată de jos. Un rând de trepte, aproape complet acoperite de nisip, ducea spre un coridor săpat în stâncă, destul de înalt și lat să încapă în el doi oameni umăr la umăr. Elena se luă după Nicolas și Dragoumis, făcu vreo cincizeci de pași, până ce din coridor se făcu o încăpere înaltă și spațioasă. Era goală, în afară de praf și diverse obiecte. Un vas de băut spart; o amforă de lut; mânerul unui pumnal, oasele și penele unei păsări, probabil rămase aici de secole. Doar pereții le răsplăteau eforturile făcute să găsească acest loc, căci erau sculptați în semn de cruce cu scene din viața lui Alexandru. În basoreliefuri se găseau totuși artefacte adevărate. Pe cel din stânga lor, marele rege era înfățișat ca prunc gângurind în leagăn și sugrumând șerpi ca Hercule – și era clar că fuseseră odată șerpi adevărați acolo, deși timpul îi descompusese, lăsându-le doar pieile subțiri ca foaia de hârtie în pumnii strânși ai băiețelului. În al doilea basorelief, îl scotea pe Bucifal din propria sa umbră ca să-l îmblânzească mai bine. În al treilea, discuta însuflețit cu niște tineri și bătrâni, din care unul era probabil însuși Aristotel, care avea în mâini și citea din ceea ce fusese altădată o carte sau un manuscris, ce se prefăcuse în praf la picioarele lor.

Al patrulea îl înfățișa pe Alexandru călare pe un armăsar pursânge, adresându-se soldaților săi înaintea unei bătălii, probabil împotriva unui oraș-stat grecesc sau a barbarilor din nord. În al cincilea, înfigea o suliță din lemn cu vârf metalic în pieptul unui soldat persan care învârtea deasupra capului o secure din bronz. În următoarea scenă, se confrunta cu nodul gordian, a cărui dezlegare promitea să facă din persoana care reușea acest lucru stăpânul întregii Asii, însă era imposibil de desfăcut; o problemă pe care Alexandru a rezolvat-o cu simplitatea lui caracteristică, retezând nodul, reprezentat aici printr-un trunchi de copac sculptat, cu un capăt legat de jugul metalic al unui car de luptă, iar celălalt fixat într-o fantă din peretele de piatră. Și, în următoarea scenă, Alexandru consulta Oracolul din Siwa, iar marele preot îi confirma originea divină. Și scenele continuau, preamărind victorii, contraofensive și înfățișându-l pe Alexandru pe patul de moarte. Apoi venea cea mai mare scenă, pe peretele din dreapta coridorului, în care sufletul lui Alexandru se înălța la ceruri să li se alăture celorlalți zei pe vârful unui munte, probabil Olimp, unde aceștia îl întâmpinau ca pe un egal al lor.

Lumina lanternelor se răspândea printre sculpturile uimitoare, făcând umbre ce se întindeau, jucau, se înălțau și coborau, trezite parcă la viață după 2300 de ani. Nimeni nu cuteza să vorbească. Cu toții știau că, deși era o descoperire importantă, nu era ce căutau, ce le trebuia.

— Nu pot să cred așa ceva! spuse Nicolas, cu pumnii încleștați. E absurd! Toată munca noastră! Scoase un țipăt de frustrare și dădu cu pumnul în perete.

Elena îi ignoră reacția și se puse pe vine la poalele muntelui pe care urcase sufletul lui Alexandru.

— E o inscripție aici, îi spuse ea lui Dragoumis.

— Ce scrie? întrebă el.

Ea șterse praful, ridică lanterna într-un unghi care accentua umbrele și făcea mai ușor de tradus.

„Acum te urci în locurile tainice ale cerului, Alexandre”, citi ea cu voce tare, „și îți lași poporul aici în jale amarnică.”

— Mai e una și acolo, zise Costis, îndreptând lanterna spre basorelieful cu Alexandru prunc, sugrumând șerpii.

Dragoumis o traduse pe aceasta.

„Nu-ți cunoști limitele puterii, Alexandre. Nu știi ce faci.

Nu știi cine ești.”

Se uită nedumerit la Elena. Asta ce înseamnă?

— E din *Iliada,* nu?

Dragoumis încuviință din cap.

— Amândouă sunt. Dar pentru ce sunt aici?

Elena se lăsă pe vine lângă o a treia scenă înfățișând o bătălie crâncenă. Trebui să dea jos praful și nisipul ca să vadă inscripția de pe aceasta. Se părea că era câte una la fiecare scenă.

„Scutul se lovi de scut”, citi ea, „și lancea de lance, în lupta dintre bărbații în zale. Amarnic zgomot se făcu când se izbiră scuturile bombate unul de altul, amestecându-se cu țipetele muribunzilor și strigătele de victorie, iar pământul se înroși de atâta sânge.”

Dragoumis era acum la următoarea scenă. Inscripția de acolo părea mai greu de citit. Îi făcu semn lui Costis să vină cu lanterna, ca să aibă mai multă lumină.

„Omul care va dezlega nodul cu care e prins jugul va ajunge stăpânul întregii Asii”, spuse Dragoumis în șoaptă.

— Profeția nodului gordian, adăugă el, uitându-se în spate la Elena.

„Nu-mi vorbi de fugă”, citi ea cu voce tare, „căci n-am să te ascult. Sunt dintr-o seminție care nu știe ce-i teama sau fuga.”

Și tot așa citiră inscripțiile de pe toți pereții, una câte una. Când terminară, Elena se uită la Dragoumis.

— Ce zici? îl întrebă ea, dând din umeri.

— Cred că avem nevoie…

Dar chiar atunci se auzi o puternică bufnitură care reverberă pe coridor. Podeaua se zgâlțâi; praful căzu de pe pereți. Nicolas se uită în jur, apoi închise ochii, furios.

— Mohamed, șopti el.

III

Ocazia ce i se ivise îl luă pe Mohamed prin surprindere. Grecii – până la ultimul – intraseră în clădirea dinăuntrul dealului. Curiozitatea îi învinsese. Așteptă un minut sau două, crezând că-și vor da seama ce greșeală făcuseră și vor ieși de acolo. Dar când văzu că asta nu se întâmplă, prinse curaj. Dacă ar putea să-i blocheze înăuntru și apoi să se ducă după poliție cu o mașină de teren, ar fi condamnați la mulți ani de pușcărie și nu vor mai putea să-i facă rău Laylei sau să se răzbune. Se gândi să blocheze intrarea cu unul din vehicule, dar niciunul nu avea forma potrivită. Trebuia s-o închidă cu o lespede pe care s-o acopere cu nisip.

Vârî sub ea dinții cupei excavatorului și încercă s-o ridice. Era așa de grea, că roțile din spate se ridicară de la pământ, mecanismul hidraulic scrâșni și se gripă. Lespedea alunecă într-o parte și se prăbuși cu zgomot pe nisip. Scoase o înjurătură când auzi țipete alarmate de dinăuntrul dealului. Dădu în marșarier, apoi acceleră și își luă avânt ca s-o poată ridica. Un grec sosi la intrare chiar

în clipa când o bloca. Mohamed încercă din răsputeri, cu ajutorul cupei, s-o pună cât mai mult nisip pe deasupra ei. Exultă când reuși, nevenindu-i să creadă ce ușor fusese. Nur avea dreptate; spunea adeseori că, dacă îți învingi propriii demoni, poți câștiga orice…

Se auzi un foc de armă înfundat. Un al doilea. Mohamed se uită neputincios cum se tăcea în fața lui o groapă în nisip din ce în ce mai mare și adâncă. Văzu ceva negru pe fundul ei. Un om ieșea din ea. Mohamed azvârli cupa în el, dar omul își feri capul și ținti cu mitraliera AK47 drept în fața lui Mohamed. Mohamed își luă mâinile de panoul de bord și le ridică în semn că se predă. Ieși un al doilea om, apoi al treilea. Se gândi la Layla, ce se va întâmpla cu ea acum, și îl cuprinse disperarea. Grecii ieșeau din groapă ca niște șobolani. Costis deschise ușa de la cabina excavatorului, opri motorul și îi luă cheile. Apoi apăru Nicolas, scuturându-și nisipul de pe mâneci și pantaloni.

— Dacă unul dintre oamenii mei ar ști cum funcționează utilajul ăsta, ai fi mort acum, îi spuse el. Pricepi, nu?

— Da.

— Ai o fiică, adăugă Nicolas. Viața ei depinde de bunăvoința mea. Înțelegi?

— Da.

— Ai să cooperezi?

— Da.

Îi făcu semn lui Costis, care adusese o pereche de cătușe. Prinse una de volan, iar pe cealaltă la încheietura mâinii lui Mohamed, lăsându-i doar atâta spațiu de manevră ca să apese pe comenzi, dar nu și să scape de acolo. Apoi se încruntă și se uită peste umăr la dune. Mohamed auzise cu o clipă înaintea lui ce îi distrăsese atenția: zgomotul slab al unui motor venind din direcția orașului Siwa. Costis îi aruncă o privire lui Nicolas, care îi făcu semn să tacă. Zgomotul se opri un moment, apoi reveni, mai tare.

— Vrei să vedem cine e? îl întrebă Costis.

— Da, spuse Nicolas.

Costis le făcu semn lui Leonidas, Bastiaan, Vasileios și Dimitris să-l însoțească. Ei își luară armele și o luară la fugă spre mașinile de teren.

CAPITOLUL 35

I

În nisip erau șanțuri vechi făcute de roți. Knox intră cu mașina în ele, zdruncinându-i serios pe toți trei. Spre lauda ei, Gaille nu comentă, deși centura de siguranță din dreptul locului ei se rupsese de ani buni, iar Knox trebuia să întindă mai mereu mâna s-o țină pe scaun. Suspensiile antice al jeepului scoteau tot felul de zgomote ciudate. Knox schimbă viteza, viră și urcă pe o dună, forțând motorul vechi pe ultimii câțiva metri. Când ajunseră în vârf, Gaille văzu Bir al-Hammam în fața ei. Coborâră apoi oblic pe pantă, astfel că roțile din partea dreaptă se ridicară o clipă de la pământ. Knox o ținu pe Gaille pe locul ei până reveniră pe toate cele patru roți. Ea îi zâmbi. El se uită în oglinda retrovizoare și se încruntă. Ea se întoarse și văzu o mașină 4×4 bleumarin, cu farurile stinse, ca să nu se dea de gol. Knox coborî duna, prinzând viteză ca să urce pe alta. Apoi o coborî și pe aceea, intrând într-o vale de nisip.

— Sunt două, spuse Rick.

— Știu.

A doua mașină de teren le tăie calea. Knox viră ca să evite ciocnirea și roțile împroșcară nisipul. Încercă să se îndepărteze. Dar jeepul era vechi, iar mașinile 4×4 erau noi, rapide și ușor de manevrat. Îl ajunseră imediat din urmă, flancându-l. Knox făcu la stânga prin fața uneia din ele. Luminile de frână ale jeepului se aprinseră, partea din spate i se clătină ușor. Urcară o altă dună, dar panta era prea înclinată, nisipul prea moale. Roțile își pierdură tracțiunea și începură să se afunde. Knox trebui să renunțe și să lase gravitatea să ducă mașina în jos. Jeepul tot se mai legăna când o mașină 4×4 îi lovi într-o parte, așa că

ambele roți din dreapta se ridicară de pe nisip. Îi mai izbi o dată, mai tare acum, jeepul se înclină pe două roți, apoi căzu pe partea unde erau ei, trăgând o brazdă în nisip, înainte să cadă cu capota în jos. Gaille țipă și își ridică mâinile pentru a-și feri capul, iar Knox întinse brațul s-o țină pe locul ei, dar avântul ei era prea mare pentru el, așa că nu reuși, iar fata alunecă și se izbi de tavan și i se făcu negru în fața ochilor.

Portiera din dreapta se deschise. Un bărbat stătea deasupra ei, cu o mitralieră AK47 îndreptată spre ea. Îi făcu semn să iasă din mașină și ea încercă să-l asculte, dar nu-și mai putea folosi mâinile și picioarele. El o înhăță de păr și o trase de acolo cu atâta brutalitate, că scoase un țipăt de durere. Knox se târî afară și se năpusti la om, dar nu-l observă pe unul din camarazii lui, care îl pocni pe Knox în ceafa cu patul armei, așa că acesta se prăbuși cu fața în jos în nisip. Apoi ieși Rick din jeepul răsturnat, cu mâinile sus, părând speriat. Dar se prefăcea. De îndată ce avu spațiu de manevră, se aruncă asupra primului grec, dându-i un pumn care îl făcu să cadă pe spate, îi smulse mitraliera AK47 și o întoarse spre al doilea om, căutând trăgaciul cu degetul. Dar nu apucă să tragă. O flacără galbenă țâșni din mitraliera celui de-al doilea bărbat și se auzi zgomotul sacadat de armă automată, iar pe pieptul lui Rick se ivi o pată roșie. Căzu pe nisip și scăpă din mână mitraliera AK47.

— Rick! țipă Knox, târându-se până la prietenul său. O, Doamne! Rick!

— Iisuse, amice, îngăimă Rick, încercând să-și ridice capul. Ce naiba…?

— Nu vorbi, îl rugă Knox. Încearcă să reziști.

Dar era prea târziu, rănile lui erau prea grave. Îi slăbiră brusc mușchii gâtului și capul îi căzu fără viață.

Knox se întoarse, în ochi citindu-i-se ura și hotărârea. Dar gangsterul grec îl urmărea cu privirea, foarte sigur pe sine. Scuipă în nisip, de parcă ar fi vrut să spună că asta

însemna moartea lui Rick pentru el, apoi își îndreptă arma spre Knox.

— Mâinile la ceafa, îi ordonă el. Sau pe tine și pe fată vă așteaptă aceeași soartă.

Knox se uită urât la el, dar se supuse în silă, lăsându-l pe celălalt grec să-l lege de mâini și de picioare.

II

Ibrahim nu putea să doarmă. Stătea în pat treaz de ore întregi, chinuit de gânduri negre. De fiecare dată când reușea să se liniștească puțin, îl zguduia un alt spasm de rușine. Își dedicase toată viața studierii Egiptului antic. Să fie complice la jefuirea unui mormânt – și ce mormânt! – va fi veșnic o pată pe numele de Beyumi. Nu mai suporta încă o pată pe onoarea lui. Nu putea, însă, de fiecare dată când se ridica în capul oaselor, hotărât să acționeze în acest sens, îl părăsea curajul. Nu era genul ăsta de om. De fapt, era un nimeni. Și oricum, ce putea să facă? Îi luaseră mobilul, telefonul de pe noptieră, mufa lui universală. Îi încuiaseră ușile și ferestrele, îi luaseră cheile. Se ridică din pat, se duse la ușa dormitorului, rămase acolo cu mâna pe clanță. Se întoarse să-și ia halatul. Inspiră profund de trei ori ca să prindă curaj și deschise ușa. Manolis dormea pe o saltea pusă pe coridor, lângă ușă. Ibrahim stătu o clipă nemișcat să-și potolească bătăile puternice ale inimii. Întinse piciorul stâng peste Manolis. O scândură de sub covor scârțâi. Ibrahim înghेță de spaimă.

Manolis deschise ochii. Ibrahim îi văzu albul strălucitor al ochilor.

— Ce faci aici? mormăi el.

— Stomacul, spuse Ibrahim. Am nevoie de niște pastile.

— Așteaptă. Vin cu tine.

— E-n regulă. Eu…

— Vin cu tine.

III

Cele două mașini de teren 4×4 traseră în fața lui Nicolas, împroșcând nisip, cu frânele scrâșnindu-le. Bastiaan deschise portiera primei mașini și târî afară în nisip doi oameni. Primul era un străin mort înfășurat într-un covor, cu pieptul plin de răni și sânge. Apoi o trase pe fată, Gaille, năucită și palidă, legată la mâini și glezne cu frânghie. Costis mai scoase un bărbat din spatele celuilalt. *Knox!* Nicolas simți imediat că i se face greață. Omul ăsta avea ceva care îl făcea întotdeauna să se simtă neajutorat, de parcă lucrurile îi scăpau din mână.

Ochii lui Knox trecură de Nicolas și se opriră asupra tatălui său. Pufni disprețuitor.

— Filip Dragoumis, spuse el. N-am crezut niciodată că ești hoț de morminte.

— Dar nu unul *obișnuit,* îi replică Dragoumis, nepărând ofensat, așa cum cred că știi foarte bine.

— Deci l-ai găsit? întrebă Knox.

— Nu. Nu încă.

— Nu încă? protestă Nicolas. Ce vrei să spui prin „nu încă”? Doar nu e nimic acolo.

Dragoumis se uită ironic la fiul său.

— N-ai învățat nimic despre tipul ăla, Kelonymus? îl întrebă cu nerăbdare în glas. Chiar crezi că a fost genul de om care să-și divulge cel mai mare secret la prima înfrângere? Arătă înspre Gaille și le spuse oamenilor săi. Ea înțelege mai bine ce era în capul lui. Duceți-o înăuntru.

— Nu te duce, Gaille, zise Knox. Nu le spune nimic.

Dragoumis se întoarse spre el.

— Știi că sunt un om de cuvânt. Lasă-mă să-ți fac o ofertă. Dacă mă ajuți să găsesc ce caut, îți jur că-ți dau drumul.

— Sigur că da, își râse Knox de bătrân. După tot ce-am

văzut!

— Crede-mă, Daniel, după ce găsim ce căutăm, o să mă bucur să vorbiți în gura mare despre asta.

— Și dacă refuzăm?

— Chiar vrei să mă pui la încercare?

Cei doi bărbați se priviră fix câtva timp. Dragoumis era implacabil; nu ceda câtuși de puțin.

— Bine, spuse Knox cu ciudă. O să facem ce putem.

— E-n regulă, încuviință Dragoumis. Îi făcu semn lui Costis. Dezleagă-i picioarele! Dar nu și mâinile. Și fii cu ochii pe ei!

IV

Ibrahim și Manolis coborâră scările împreună. Covorul era gros, dar lui Ibrahim îi înghețaseră picioarele. Se uită în jos, așteptându-se să le vadă strălucind ca diamantele, albe-albăstrii. Sofronio sforăia pe canapea. Când Manolis aprinse lumina, bărbatul se ridică în capul oaselor, năuc de somn. Când văzu că era Manolis, îl înjură în grecește, punându-și mâna la gură să-și ascundă căscatul. Ibrahim căută intenționat prin toate dulăpioarele din bucătărie, trântind sertarele, bombănind. Cei doi greci stăteau de vorbă. Greaca lor era așa de guturală, că nu înțelegea niciun cuvânt, dar observă că se uitau bănuitori la el.

— Nu sunt aici, spuse Ibrahim cu seninătate. Trebuie să fie în birou.

Se îndreptă în pas sprinten spre birou. Sofronio și Manolis tot turuiau în graiul lor păsăresc. „Acum sau niciodată”, se gândi Ibrahim. Își luă avânt și începu să fugă.

V

— Mișcă, fir-ai să fii! zise Costis, lovindu-l pe Knox în șale cu țeava mitralierei AK47.

Knox îi aruncă o privire fioroasă peste umăr.

— Ai să plătești pentru ce i-ai făcut lui Rick, îi spuse.

Dar Costis râse nepăsător și îl mai lovi o dată, mai tare. Adevărul era că Knox nu se găsea în situația în care să-l amenințe. Străbătând coridorul acela întunecat din măruntaiele dealului, doar la lumina pâlpâitoare a lanternei, trebuind să-și ferească adesea capul să nu se lovească de tavan, avea senzația că merge printr-un mormânt, propriul său mormânt și al lui Gaille, în caz că nu reușea să întoarcă situația în favoarea lor.

Coridorul dădea brusc într-o sală spațioasă. Era clar că grecii mai fuseseră aici, pentru că nu păreau deloc uimiți de minunatele basoreliefuri de pe pereți. Dar lui Knox i se păreau atât de frumoase, că uită pentru o clipă de situația grea în care se afla. Mâinile îi erau tot legate, dar în față, așa că putea să țină o lanternă. Luă una de la Nicolas, apoi se duse în dreptul unei sculpturi a lui Alexandru călare, conducând un atac. Gaille veni lângă el, apoi și Elena cu Dragoumis, creând astfel fantastica impresie că erau patru oameni de știință la o conferință despre Antichitate, discutând despre un artefact oarecare.

Gaille fu cea care se opri să citească inscripția.

> „Apoi Pallas Atena îi sădi în inimă curajul și convingerea”, citi ea cu voce tare, „că putea să-i întreacă pe alții și să se acopere de glorie. Zeița făcu să-i iasă flăcări din scut și coif, strălucitoare ca soarele în amiaza zilei.”

Fata se întoarse cu fața la Elena și Dragoumis.

— Așa ați traduce și voi? îi întrebă ea.

— Cam așa, o aprobă Elena. Apoi adăugă, puțin nesigură: E din *Iliada,* nu?

— Da, încuviință Gaille. Puțin adaptată.

Elena dădu din cap, mai încrezătoare în cunoștințele ei.

— Se vede că îi plăcea Homer, spuse ea. Toate inscripțiile sunt din *Iliada.*

— Nu-i așa, o corectă Dragoumis. Făcu semn spre peretele de vizavi. Asta e profeția cu Nodul gordian. Nodul gordian nu apare în *Iliada,* așa-i?

— Nu, se încruntă Knox. Se duse acolo și se opri să citească inscripția în șoaptă, parcă pentru sine.

> „Omul care va dezlega nodul gordian de la acest jug va ajunge stăpânul întregii Asii.”

Se uită amuzat la Dragoumis.

— Ți-ai dat cuvântul, nu? îl întrebă.

— Da, spuse Dragoumis.

— Bine, zise el. Se duse la basorelieful care îl înfățișă pe Alexandru într-un duel. Deși avea mâinile legate, înșfacă mânerul de bronz al securii din mâna adversarului lui Alexandru cu ambele mâini. Arma era rece și surprinzător de grea.

— Oprește-te! îi strigă Nicolas. Pune-o la loc!

— Taci din gură, Nicolas! îi spuse tatăl său pe un ton iritat.

Knox se duse cu securea înapoi la Nodul gordian. Apoi lovi cu putere bușteanul cu lama tăioasă, despicându-l puțin. Îl izbi din nou, apoi a treia oară, fiecare lovitură trimițându-i junghiuri dureroase prin degete și palme, dar lama pătrundea tot mai adânc în lemn până îl despică în două. O bucată rămase pe loc; cealaltă intră în zidul de piatră ca un șarpe care își caută un refugiu, dar cu atâta forță, de parcă ar fi avut legată o greutate. O clipă sau două se auzi un scârțâit înfundat, apoi se lăsă tăcerea. Așteptară cu toții înfiorați. Dar secundele treceau una după alta și nimic nu se întâmpla.

— Asta-i tot? spuse Knox, batjocoritor. Sper să nu credeți că…

Și apoi începu un bubuit slab în roca de deasupra, care crescu în intensitate, scuturând praful din tavan, făcând podeaua să vibreze ușor. Toți se uitară în sus, apoi cu teamă unul la altul, întrebându-se ce se întâmpla. Dar zgomotul încetă în scurt timp și se așternu din nou tăcerea. Toată lumea dădu din umeri, începând să se liniștească, și…

Peretele din dreapta lui Knox explodă brusc, bucăți de piatră zburând peste tot. Knox nici nu avu timp să reacționeze. Scăpă securea și se aruncă la pământ, trăgând-o și pe Gaille după el, ținându-i fața lipită de pieptul lui, pe când bucățile de rocă îi cădeau sfărâmându-se pe spate și picioare, iar un fragment tăios ca un ciob îl zgârie pe cap, provocându-i o durere acută și dându-i sângele.

Totul se termină înainte să-și dea ei seama ce se întâmpla. Ploaia de pietre încetă, zgomotul puternic la fel, lăsându-i cu urechile țiuind. Toți începură să tușească și să se sufoce de la praful de gresie ce umpluse încăperea, apoi se controlară cu grijă unul pe celălalt să vadă ce răni aveau. Unul dintre greci înjura, dar nu prea convingător; părea să-și fi scrântit o gleznă sau o încheietură a mâinii. În afară de omul acela, avuseseră cu toții noroc. Dar erau așa năuciți, că, pentru o clipă, Knox se gândi dacă el și Gaille n-ar putea să profite de asta, dar când se uită în jurul lui să evalueze situația, primul lucru pe care îl văzu a fost rânjetul lui Costis, care parcă știa ce era în capul lui Knox și îndrepta arma spre el.

Se ridică, o ajută și pe Gaille să facă același lucru. Cineva își recuperase lanterna și lumină locul unde fusese basorelieful cu muntele. O gaură mare se căsca în mijlocul său. În spatele acesteia era întuneric, ceea ce indica o încăpere și mai mare, iar pe jos strălucea ceva metalic. Pe toți i-a atras acel obiect, așa că s-au dus să vadă ce era, călcând prin moloz. Knox se uită în sus. Deasupra lui era un puț circular de aerisire, care se înălța aproape vertical

în interiorul dealului înainte să dispară în beznă. Tăierea Nodului gordian declanșase probabil căderea pietrelor de sus. Dar apoi, când trecu de partea cealaltă a găurii, alte lucruri îi atraseră atenția. Puțul o lua în zigzag ba la stânga, ba la dreapta, de parcă ascundea înadins ce se afla dincolo de pietre. Apoi începu să se lărgească. Firide erau săpate în pereți, care adăposteau statui de alabastru pictat, nimfe, satiri și un cal de rasă, și Dionisos stând pe o canapea, cu capul dat pe spate, bând dintr-un potir mare și având capul încununat cu frunze de viță și ciorchini de struguri brumării. Vase grecești cafenii, roșii și negre erau pictate cu scene din viața lui Alexandru, prea stângace ca să fie operele lui Kelonymus, ci probabil daruri făcute de hopliți. O machetă de lemn a unui car de luptă. Câteva figurine de lut nu prea bine realizate. O carafă de argint pentru vin și cupe asortate. Un cazan de bronz. Un vas de aur cu o sumedenie de pietre prețioase și semiprețioase netăiate: rubine, peruzele, lazulite, ametiste, diamante, safire. O cupă de aur gravată cu simbolul stelei în opt colțuri. Un clopoțel de aur care îi aminti dureros lui Knox de Rick. Și, pe peretele din dreapta, o pictură cu Alexandru în carul său de luptă, cu un sceptru de aur în mână, exact ca în friza de pe catafalc descrisă de Diodor din Sicilia; acum Knox era în stare să răspundă la o întrebare care îl frământa de mult – cum găsiseră Kelonymus și hopliții resurse pentru toate strădaniile lor? Avuseseră catafalcul. Poate că acei purtători de scuturi fuseseră chiar oamenii cărora Ptolemeu le poruncise să-l aducă în Egipt, numai că ei își schimbaseră planurile când și-au dat seama că Ptolemeu nu respectase ultima dorință a lui Alexandru.

Costis îl împinse din nou cu arma în spate. Plecară mai departe. Acum ajunseră într-un fel de bibliotecă antică: suluri de papirus prinse cu inele de fildeș și puse în *loculi* săpați în peretele de piatră și cărți aflate în cutii de aur deschise, cu tușul încă vizibil pe pergamentul îngălbenit;

mai erau și scrisori și câteva desene îngălbenite și îndoite cu plante, flori și animale.

— O, Doamne! murmură Gaille, privindu-l pe Knox cu înflăcărare, perfect conștientă de inimaginabila valoare intrinsecă și istorică a descoperirii lor.

Ajunseră apoi într-o mare încăpere boltită, de două ori mai mare decât precedenta, unde scânteiau ca praful de cuarț artefacte metalice împrăștiate pe jos, iar pereții erau decorați cu frunze de aur, așa că fasciculele lanternelor întâlneau peste tot doar lucruri strălucitoare. Mai erau obiecte funerare, puse pe douăsprezece altare, inele și coliere, amfore, monede și sicrie. Și arme: o spadă, un scut, un coif, o platoșă, un coif cu panaș. Iar în centrul încăperii, având în jur altarele, se afla o piramidă înaltă, ridicându-se în trepte spre vârful unde era așezat un splendid sicriu de aur cu o figură umană sculptată pe el.

Toți știau acum perfect ce descoperire făcuseră.

CAPITOLUL 36

I

Ibrahim trânti ușa biroului și o încuie exact când Sofronio se năpusti cu umărul s-o dărâme. Ibrahim se dădu înapoi și țipă când văzu lemnul umflându-se și cadrul clătinându-se. Sofronio se mai năpusti o dată. Dar ușa rezista încă. Ibrahim prinse curaj. Ajunse la birou din câțiva pași mari, își luă telefonul și formă 122. Sună de două ori până să i se răspundă. Își dădu numele și adresa, începu să explice în ce situație era, dar se întrerupse legătura. Se uită la firul alb de telefon în locul în care intra în perete, de unde se ducea în restul casei. Se holbă la cablu în tăcere. Acum auzi altfel de bătăi la ușă, mai stridente și mai tari; erau date cu o gheată, nu cu umărul; doi oameni o atacau cu rândul. Cadrul începu să cedeze lângă uscior. Lui Ibrahim îi scăpă receptorul din mână, se dădu înapoi și se uită îngrozit cum lemnul începea să crape. Nu avea unde să se ascundă. Ușa livingului era singurul loc prin care putea să iasă, în afară de ferestre, care erau încuiate și Manolis ținea cheile. Pe birou erau un cuțit de tăiat hârtia și un prespapier. Cuțitul cu lama de oțel era ascuțit, dar Ibrahim știa în adâncul sufletului că îi lipsea curajul de a-l folosi, chiar și la mânie. Aruncă în schimb prespapierul în fereastră, apoi sări pe birou. În acea clipă, cadrul ușii cedă într-un final și Ibrahim văzu o dâră de lumină galbenă la usciorul dat cu lac. Cei doi bărbați se năpustiră în cameră. Ibrahim se repezi spre fereastra spartă, dar Sofronio îl apucă de gleznă, oprindu-l; căzu la podea pe un ciob lung și ascuțit. Avu o senzație stranie, mai mult de la lovitură decât de la tăietură. Picioarele i se înmuiară. A fost târât din nou în cameră, căzând cu bărbia de birou, apoi pe covor. Simți că i se

despică stomacul când fu întors pe spate și văzu cu o mândrie perversă șocul de pe fața lui Manolis în timp ce îl apăsa cu ambele mâini pe burtă, încercând în zadar să îi închidă plaga ca să nu-i iasă mațele. Sofronio închisese ochii să nu vadă priveliștea înfiorătoare.

Ibrahim zăcea acolo pe când cei doi se sfătuiau ce să facă. Manolis răsturnă cărțile de pe rafturi, Sofronio se duse să aducă o sticlă de alcool, pe care o vărsă peste cărți, documente și biroul de lemn. Se aplecă să dea foc la tot cu bricheta lui galbenă de plastic, după care plecară amândoi în fugă. Lui Ibrahim îi veni în minte una dintre învățăturile profetului, că un musulman trebuie să-și păstreze intacte sângele, bunurile și onoarea. Aproape chicoti ireverențios, căci și le pierduse pe toate trei într-un mod spectaculos. Simți că-i amorțesc degetele de la mâini și picioare. Fusese mult timp atât fascinat, cât și scârbit de aspectele morții, cum ar fi: dacă uitarea vine odată cu oprirea bătăilor inimii; dacă creierul încetează să funcționeze ca un radio vechi; dar îi fusese prea scârbă să-i întrebe pe alții. Flăcările cuprinseră camera învăluită în nori negri de fum. Ochii îl ardeau. Auzi sirene, zgomot de metale ce se loveau, focuri de armă, iar apoi zări oameni mascați în uniforme care năvăleau înăuntru, îngenunchind pe urmă lângă el. Dar era prea târziu; mult prea târziu. Spre surprinderea lui, simți că-l cuprinde o stare vagă de euforie care deveni din ce în ce mai pronunțată. Adusese o dezonoare cumplită atât numelui și neamului său, cât și orașului său de baștină; dar oamenii poate vor spune că se sacrificase ca să îndrepte lucrurile.

II

În camera subterană din deal, Knox, Gaille și grecii urcară împreună piramida până în vârf. Păstrară o clipă de tăcere respectuoasă când ajunseră în jurul sicriului, ridicat

până la înălțimea taliei pe un catafalc din marmură, având capacul frumos sculptat cu scene de vânătoare și război. Cu muchia palmei, Knox dădu deoparte nisipul și praful depuse acolo de-a lungul mileniilor. Puteai deosebi aurul de bronz, pentru că bronzul se înnegrea în sute de ani. Acesta era aur.

Dragoumis își puse mâinile pe sicriu, ca un mare preot.

— Deschideți-l, le ordonă oamenilor săi.

Capacul era foarte greu, așa că a fost nevoie de toți să-l ridice, să-l dea deoparte și să-l pună alături de sicriu. Se uitară cu lăcomie înăuntru, înghesuindu-se și întinzându-și gâtul ca să vadă mai bine. Un trup de bărbat zăcea liniștit acolo, acoperit de praf și urme de petale și mirodenii, având pe cap o coroană cu un rubin enorm, brațele încrucișate pe piept, o spadă într-o parte și un sceptru din aur în cealaltă. Era clar că fusese acoperit cu foiță de aur, care se cojise în unele locuri, lăsând la vedere pielea ca pergamentul înnegrit și membrele din care nu rămăseseră decât oasele. Era negru cu auriu, ca multe creaturi periculoase de pe această lume. În lumina tremurătoare, Knox se uită la cicatricele de pe corp. Da. Chiar după toate aceste secole, se mai zăreau urmele slabe ale rănii de la gât căpătate la Cyropolis, gaura din umăr provocată de o catapultă în Gaza, locul de pe piept străpuns de o săgeată indiană și coapsa tăiată adânc la Issos. Knox începu să tremure. Se simțea slăbit.

— El este, murmură. E Alexandru.

Lui Dragoumis i se umeziră ochii.

— Atunci e timpul să-l aducem acasă, spuse el.

III

A fost relativ ușor să transporte capacul sicriului până la tir. Nu se dovedi decât o problemă de timp și efort. Dar sicriul era cu totul altceva. Era mult prea greu să-l poată

ridica, așa că trecură frânghii pe sub el ca să-l coboare cu grijă pe treptele piramidei, apoi împrăștiară o substanță lubrifiantă pe culoar și îl târâră după ei, trăgându-l cu toții, inclusiv Knox și fata. Deși mergea greu, deplasându-l cam jumătate de metru la fiecare efort comun, ajunseră până la urmă la ieșire și îl puseră pe o rampă făcută de Mohamed din nisip. Legară o frânghie groasă de bara de remorcare a unei mașini de teren și încercară să-l scoată astfel, dar roțile vehiculului se învârteau zadarnic. Aduseră a doua mașină 4×4 și își uniră eforturile, așa că reușiră în sfârșit să târască sicriul până la tir.

Urcarea în tir se dovedi și mai dificilă. Mohamed încercă să-l ridice cu brațul excavatorului, dar îl răsturnă peste utilaj. În cele din urmă, bătrânul Dragoumis găsi o soluție: să sape Mohamed o groapă adâncă în nisip în care să intre cu tirul în marșarier, sub nivelul la care se afla sicriul, apoi să umple spațiul dintre cele două, trăgând sicriul peste arborele axial, ca să fie mai ușor de condus. Când operațiunea s-a încheiat, Dragoumis s-a uitat la ceas. Nu mai era timp să ia și altceva. Se lumina de zi. Poate vor reuși să se întoarcă pentru celelalte artefacte în curând. Acum aveau ce căutaseră și nu trebuiau să se lăcomească.

IV

Elena se duse la mașina de teren parcată să-și ia geanta. Își cumpărase un pistol ieri-seară doar oprind un taxi în Cairo și oferindu-i o sumă de bani șoferului, care începuse să dea telefoane. După două ore, un dealer îi arăta colecția lui de arme. Știa pe care o dorea înainte ca el să i le arate. Era un pistol negru și masiv, și doar la vederea lui căpăta încredere. Când îl îndreptase spre dealer, acesta o aprobase cu entuziasm. Bună alegere! Un Walther P99. O armă semiautomată cu două încărcătoare. Omul începuse să-i arate cum funcționează, dar ea îi spusese să nu se

ostenească. O dusese în schimb pe niște alei din Orașul Morților și îi arătase cum funcționează piedica. Ea trăsese patru gloanțe într-un zid. Asta îi dăduse încredere și speranță, sentimente pe care le încerca și acum, când lua pistolul în mână.

Avea trei vieți de luat. Apoi va fi pe deplin răzbunată.

Se întoarse la ceilalți. Mohamed îngropa în nisip intrarea în mormânt. Knox și Gaille erau păziți cu atenție de Bastiaan mai încolo, la mașini. Nicolas și oamenii lui erau în tir, unde repartizau uniform încărcătura. Costis și Dragoumis stăteau lângă vehicul, privind cu lăcomie. Costis ținea mitraliera AK47 într-o mână, dar nu prea strâns. Căci nu se aștepta la necazuri. Elena nu și-ar fi putut dori o ocazie mai bună. Se duse la ei, cu pistolul Walther ascuns la spate.

Cei doi oameni se întoarseră spre ea când o văzură venind. Dragoumis se încruntă, de parcă observase ceva schimbat la ea.

— Ce e? o întrebă el.

Îl ochi pe Costis mai întâi, apăsând pe trăgaci în clipa în care el își ridica mitraliera. Primul glonț îl nimeri în piept. Reculul îi devie Elenei mâna, așa că al doilea îi intră omului sub gât și căzu pe spate. Femeia nu mai avea simțul spațiului și timpului. În stânga ei, niște oameni săreau pe ușa din spate a tirului, strigând, alergând după arme. Nu-i băgă în seamă. Se simțea invulnerabilă. Costis scotea țipete ciudate, stridente. Își lăsă capul în jos să se uite la pieptul lui rănit, apoi încercă să și-l apere cu brațele. Ea făcu un pas în direcția lui, îl ținti în nas și trase încă o dată. Glonțul îi sfărâmă osul nasului și i se înfipse în frunte. Căzu moale pe nisip.

Elena se întoarse spre Dragoumis. Bătrânul se făcuse alb ca varul. Părea țintuit locului. Ea îi apăsă țeava pistolului în dreptul inimii.

— Spune-le oamenilor tăi să stea pe loc, zise ea.

Dragoumis nu-i răspunse. Ea ridică arma și i-o puse la

frunte. Când îl văzu că tremură, simți o mare bucurie. Apoi își dădu seama că nu tremura de frică, ci de mânie.

— Nu eu l-am omorât pe Pavlos, spuse el fără nicio inflexiune în voce.

— Ba da.

El scutură din cap.

— Ai cuvântul meu. A fost un accident.

— Nu e adevărat, ripostă ea. Crede-mă, știu totul. Știu că ai pus o curvă să-l seducă pe Pavlos. Știu că ai dat ordin să fie filmați împreună, că i-ai arătat filmul. Știu și că l-ai amenințat că-mi trimiți și mie o copie dacă nu înceta să ceară o anchetă.

— Atunci trebuie să știi și că nu aveam nevoie să-l omor.

Elena simți lacrimi scurgându-i-se pe obraji.

— Chiar ai crezut că poți să exerciți control asupra lui Pavlos? Nicio șansă. Nu tu. Nici eu. Nimeni de altfel. A venit la mine. Mi-a destăinuit totul. De la el știu că tu ești de vină.

Lui Dragoumis îi zvâcni un mușchi pe față.

— Îți dau cuvântul meu, spuse el. Jur pe Macedonia. Pe trupul lui Alexandru. Pe soția mea moartă. N-am dat niciodată ordin să fie omorât Pavlos.

— Nu, zise ea. Nu tu, ci *eu.* Am pus să fie ucis din cauza nenorocitului tău de film.

Îi zâmbi lui Dragoumis, care începea să priceapă ce-i spusese ea, cât de important era, și o privea oarecum conștient de moartea lui apropiată; și, văzând asta, bucurându-se, Elena îl împușcă în frunte, iar fragmente de creier și os se împrăștiară ca semințele în nisip. Apoi, gândindu-se la Pavlos, fiindu-i un dor nebun de el, își puse în gură țeava fierbinte a pistolului, închise ochii, îi rosti numele și apăsă pe trăgaci pentru ultima oară.

CAPITOLUL 37

I

Nicolas Dragoumis tresări și închise ochii o fracțiune de secundă înainte ca Elena să-i omoare tatăl și apoi să se sinucidă. Când îi deschise din nou, tatăl lui zăcea pe o parte, cu un braț larg deschis, celălalt sub el, și picioarele îndoite ca două părți ale unei svastici. Se tot uită, incapabil să priceapă ce vedea. Era imposibil ca un asemenea om să piară așa repede, de parcă nici nu ar fi fost. Păși nesigur peste corpul întins pe jos al Elenei ca să ajungă lângă el, așteptând să se miște, să se ridice, să-l ia de sus, să dea ordine.

Tresări când cineva îl atinse pe braț. Se întoarse și îl văzu pe Leonidas vorbindu-i. Buzele omului se mișcau, dar Nicolas nu reușea să înțeleagă ce spunea. Se uită din nou în jos. Încet, începu să-și vină în fire. Toți muriseră; dar misiunea lor nu se sfârșise. Misiunea tatălui său trebuia îndeplinită. Se mai uită o dată în jurul lui. Soarele lumina deja orizontul. Intrarea în mormânt dispăruse deja sub nisip. Oamenii lui îl priveau, așteptând ordine.

— Săpați o groapă, le spuse el. Îi îngropăm aici pe Elena și pe Costis.

Calmul și autoritatea din vocea lui îl surprinseră. Dar, la urma urmelor, de ce nu? Tatăl lui fusese reîncarnarea lui Filip II, părintele lui Alexandru cel Mare. Și asta ce făcuse din el? Da.

Ce făcea din el?

— Și tatăl tău? se încruntă Leonidas.

— Crezi că-l las aici? se răsti Nicolas. Îl luăm cu noi. Va fi înmormântat cu toate onorurile.

— Și ăștia doi? întrebă Leonidas, tăcând semn din cap înspre Gaille și Knox, pe care Bastiaan îi făcuse să se urce

în una dintre mașinile 4×4.

Nicolas simți că-i revine furia când văzu un mijloc de a și-o potoli. Dădu din cap și se opri să ia pistolul Walther P99 din mâna Elenei. Verifică încărcătorul. Se trăseseră cinci gloanțe. Se îndreptă spre mașina de teren.

— Scoate-l pe Knox! îi ordonă lui Bastiaan.

Bastiaan îl târî afară pe Knox cu pușca în spate și îl aruncă pe nisip. Nicolas îl ținti cu pistolul în piept. Fata țipă, implorând milă. Bastiaan o lovi în tâmplă cu patul armei și ea căzu pe spate pe banchetă. Nicolas clătină din cap înspre Knox.

— Nu poți să spui că nu te-am avertizat, zise el pe un ton glacial.

— Tatăl tău și-a dat cuvântul că ne lasă să plecăm dacă vă ajutăm să-l găsiți pe Alexandru.

— Tatăl meu a murit, spuse Nicolas.

Zâmbi țintindu-l pe Knox și apăsă pe trăgaci.

II

Mohamed își frecă încheietura stângă, acolo unde îi intrase în carne cătușa de oțel. Nu știa cine era bărbatul pe care se pregătea Nicolas să-l împuște, în schimb o recunoscu pe Gaille, care fusese drăguță cu el în timpul săpăturilor de la necropolă, întrebându-l mereu de Layla. Era sigur că va fi omorât cineva, iar el va fi implicat într-o crimă.

Se gândi că viața Laylei merita orice sacrificiu. Era un bărbat puternic, dar nu destul ca să smulgă volanul din montură. Și cheile de la cătușe erau pe un lanț la cureaua lui Costis. Asta cel puțin îi oferea șansa unei lupte. Porni excavatorul, îl băgă în viteză, apoi acceleră. Plecarea lui bruscă îi luă pe greci prin surprindere. Nicolas se întoarse și trase un foc, dar Mohamed folosi cupa ca pe un scut și devie glonțul. Apoi se năpusti spre Nicolas, care trebui să

se dea deoparte. Urmă o ploaie de gloanțe. Mohamed își feri capul în timp ce umbla la comenzi ca să-l ia în cupă pe Costis din nisip. Apoi coborî panta, folosindu-se de înclinație și gravitație ca să accelereze. Excavatorul se smuci și se zdruncină. Costis se clătina în cupă, dar nu cădea. Mohamed ajunse pe teren mai plat și îl aruncă pe Costis în nisip, apoi trase utilajul lângă el, punând excavatorul masiv între el și greci. Deschise portiera cabinei și se întinse pe jos. Nu putea să ajungă la Costis. Răsuci de volan la maximum, mai încercă o dată. Tot nu reuși, nu putea decât să-l atingă cu vârfurile degetelor, oricât s-ar fi străduit. Grecii zbierau, alergând spre el, trăgeau focuri înnebuniți, apoi porniră motoarele mașinilor de teren. Își prinse gheata stângă sub capul lui Costis, îl ridică suficient ca să-l apuce de păr. Îl înșfacă de bărbie, de guler, în cele din urmă de curea și de lanțul cu cheile. Patru chei, două cu emblema BMW. Celelalte erau mici, nu aveau nimic pe ele. Trebui să-l ridice cu greu pe Costis din nisip ca să ducă prima cheie la cătușă. Nu se deschise. O încerca pe a doua când ceva îi explodă în spatele urechii și văzu negru în fața ochilor.

III

Nicolas își auzi demonii urlându-i în piept, dar reuși să-i țină zăvorâți acolo.

— Mi-am schimbat planurile, spuse el, încordat, când îl găsi pe Mohamed fără cunoștință, cu sângele curgându-i dintr-o tăietură la cap. Puneți toate cadavrele în remorcă. Aruncați-le în lac, împreună cu excavatorul.

Vasileios aduse a doua mașină de teren și o parcă. Dădu din cap înspre bancheta din spate.

— Și fata?

Nicolas se uită înăuntru. Gaille zăcea leșinată acolo. La vederea ei, își dădu brusc seama că uitase de Knox și că

toți oamenii lui erau acolo cu el. Își ridică ochii și se uită în locul unde fusese Knox. Nu era nici urmă de el, în afară de frânghiile cu care fusese legat, aruncate pe jos. Trebui să închidă ochii o clipă, să i se potolească furia. Uneori i se părea că Dumnezeu nu era de partea lor. Sări în mașina de teren cu Vasileios și Bastiaan și se întoarseră. Locul era plin de urme, fiind imposibil de depistat ale cui erau. Knox ar fi putut să fugă în orice direcție. Ar fi putut să se ascundă sub nisip, să urce un deal și să fi coborât până acum pe partea cealaltă. Soarele se înălța pe cer. La lumina zilei nu erau în siguranță. Într-o zi senină, se vedea totul în deșert până hăt departe. Vehiculele vor ieși în evidență ca niște balize pe mare. Turiștii și pasionații de păsări plecau deja din hoteluri. Probabil că sunase deja deșteptarea în barăcile armatei. Trebuiau s-o ia imediat din loc.

Nicolas o trase pe Gaille aproape total de pe bancheta din spate și îi puse pistolul Walther la tâmplă.

— Ascultă aici, zbieră el. Fata asta moare dacă ne dai de furcă. Mă auzi? Dacă ne faci necazuri, moare fiica bunului tău prieten!

Vocea lui răsună pe deal, apoi se așternu tăcerea.

CAPITOLUL 38

I

Knox se uită de pe pragul de piatră la grecii care încărcau în remorcă trupurile Elenei, al lui Rick și al bătrânului Dragoumis, apoi porniră vehiculul și aruncară în lac cadavrul lui Rick. Acesta iscă valuri mari, pluti un timp, după care se duse la fund. Îi veni rău și se simți profund nefericit să-și vadă vechiul prieten încredințat adâncurilor. De n-ar fi fost el, nu ar fi ajuns acolo. Nici Gaille nu ar fi aici. Dar acum nu avea timp de regrete și suferință. Trebuia să se miște repede.

Șoferul înotă înapoi spre mal și se duse la excavator. Îl porni și repetă figura. Cabina dispărea sub apă și șoferul înota din nou către mal când îl văzu pe egipteanul cât un munte ieșind la suprafață, tușind și sufocându-se. Dar nu pentru mult timp, căci excavatorul îl târî înapoi sub apă, fiind legat de volan cu o cătușă. Lui Knox i se strânse inima. Omul, total străin pentru el, se sacrifica pentru a-i da lui o șansă.

Grecul spuse o glumă când ajunse la mal. Camarazii lui pufniră în râs. Se urcară toți în mașina de teren și porniră în urma tirului, îndreptându-se spre nord.

Knox așteptă până nu se mai văzură, apoi coborî de pe stâncă și o luă la fugă pe dune înspre lac, scoțându-și hainele de pe el.

II

Faptul că fusese cât pe ce să se înece a fost un șoc care l-a făcut pe Mohamed să-și revină în fire, însă se părea că numai pentru a trece prin alte clipe de spaimă.

Excavatorul îl trăgea la fund fără milă. Reuși să mai respire o dată până se scufundă în apa tulbure. Motorul se opri. Portiera atârna deschisă, întregul utilaj înclinându-se într-un unghi periculos, părând că avea să se răstoarne pe fundul lacului. Mohamed se trase înăuntru. Mai rămăsese puțin aer în cabină. Inspiră și aprinse lampa de pe tavan. Arunca raze de lumină galbenă ce se reflectau în apa nămoloasă, arătându-i ce puține rezerve de aer mai avea. Se așeză, lăsându-se în jos, și se strădui să-și elibereze mâna din cătușă, dar nu reuși din cauza degetului mare. Încercă să smulgă volanul din montură. Inutil. Efortul nu făcu decât să consume puținul oxigen din cabină. Cheia era în contact. O răsuci, dar motorul nu porni. Se ridică să mai ia o gură din aerul rămas sus. Excavatorul se înclină și mai tare. În apă se răspândiră prețioase bule de aer. Își aminti că citise despre un alpinist care își tăiase cu un briceag brațul prins sub o stâncă și reușise să scape cu viață. Putea și el să facă asta pentru Layla. Mai luă o gură de aer, se lăsă în jos, căută pe podea cioburi de la spărtura făcută de împușcătură, dar nu găsi decât fărâme de geam securit. Se ridică iarăși.

Apa se agită, ceva i se prinse de mânecă. Aproape că muri de spaimă când văzu capul unui om lângă el. Bărbatul pe care voise Nicolas să-l omoare.

— Unde e cheia? îl întrebă.

— La grecul mort, îngăimă Mohamed. La cureaua lui.

Bărbatul dădu din cap, ieși din cabină și dispăru.

Era așa de puțin aer, că începea să-i fie rău. Își lipi obrazul de tavanul metalic și încercă să-și păstreze calmul. I se părea că trecuse o veșnicie. Aerul era din ce în ce mai îmbâcsit. Vedea ca prin ceață. Îl durea capul între ochi. Se rugă ca Layla să se vindece, să aibă o viață fericită după ce trecea de această boală îngrozitoare. Ce ar mai fi putut-o opri atunci? Toți tații erau mândri de fiicele lor, dar care dintre ei avusese de luptat ca el?

Cabina se înclină din nou. Scoase un țipăt de groază

când văzu alte bule de aer ieșind din cabină. Ăsta era necazul cu speranța; venea doar cu prețul unei spaime teribile. Trebui să întindă mâna încătușată la maximum ca să ajungă la aerul rămas. Mirosea urât, îl intoxica, trebuia să respire mai repede ca să ia tot oxigenul din el. Cabina se răsturnă pe o parte. Tot aerul ieși din ea. Își astupă gura cu mâna ca să mai reziste, dar pe urmă o deschise, căci plămânii lui cereau aer. Apa intră înăuntru. O scuipă o dată, dar apoi o lăsă să-i curgă în gâtlej. Simți o vâltoare de culori, forme, senzații și arome liniștitoare; fu învăluit de căldura iubirii lui Nur și a Laylei; apoi o explozie de lumină albă, strălucitoare.

III

Nicolas era în fruntea convoiului când ajunseră la șoseaua dinspre coastă. Verifică mobilul din mașină să vadă dacă are semnal, apoi sună la vila lui Ibrahim. Nu-i răspunse nimeni. Îl sună pe Manolis pe mobil și apoi pe Sofronio. Tot niciun răspuns. Îl cuprinse teama. Se uită la Vasileios.

— Ce e? întrebă Vasileios.

— Nu știu.

Se uită în jurul lui. Tirul era imediat în spatele lor. Încărcat cu prețioasa comoară, se străduia să prindă 80 de kilometri pe oră. În acest ritm, le va lua zece ore să ajungă în Alexandria. Zece ore! Dumnezeule! Cine știe ce se putea întâmpla până atunci cu Knox în libertate? Și crezuse că totul va merge ca pe roate! Aruncă o privire la mobil și tocmai se pregătea să-i sune iar pe Ibrahim și oamenii lui, când semnalul slăbi și se pierdu. Dacă drumul lor cobora mereu, nu va mai avea semnal până se apropiau de Marsa Matruh și de coastă.

Nu aveau ce să facă decât să meargă mai departe.

IV

Bule de aer și gaze ieșeau la suprafața lacului. Pete de ulei și alge se învârteau în cercuri. Knox înotă de la un vehicul la altul, scufundându-se. Camionul ajunsese mai departe în lac decât excavatorul. Apa, de obicei atât de limpede, era acum plină de nămol. Knox se orienta pe bâjbâite. I se termină aerul din plămâni când atinse ceva metalic. Ieși la suprafață să respire, apoi se mai scufundă o dată, intră în cabina camionului pe un geam deschis. Căută cu mâinile. Primul cadavru pe care îl găsi era al lui Rick. Simți că i se face rău. Îl împinse în jos. Al doilea avea păr lung. O femeie. Elena. O dădu deoparte și apucă un picior, avea pantaloni, și îl pipăi până la curea. O desfăcu și simți cum alunecă un lanț cu chei, apoi îl prinse bine în mână, ieși din cabină și urcă spre suprafață să ia o gură de aer, apoi se scufundă din nou în locul unde credea că e excavatorul. Îl dureau ochii. Excavatorul se răsturnase pe o parte. Intră pe geamul spart. Tot aerul ieșise. Mohamed se prăbușise și murise. În graba lui, Knox scăpă cheile. Până să le găsească, presiunea i se acumulase în plămâni, iar creierul îi țipa după aer. Luă mâna lui Mohamed. Prima cheie nu se potrivi. Nici a doua. Cuprins de panică și disperare, încercă din nou cheile. Tot nimic. Îi venea să țipe. Avea nevoie de aer. Cealaltă cătușă era prinsă de volan și încuiată, încercă s-o descuie cu prima cheie, apoi cu a doua. Aceasta intră în broască. O răsuci, cătușa se deschise, îl luă pe om de guler, îl trase prin geam și îl scoase la suprafață, înotând apoi cu un singur braț până la apă mai puțin adâncă, trăgându-l pe Mohamed după el cu celălalt braț până pe mal.

Își puse o mână pe pieptul lui, alta la gât. Inima omului cât un munte nu mai bătea. Sigur că se oprise. În ultimele sale trei minute de viață, nu-i intrase pe nas și pe gură

decât apă. Knox își aminti frânturi din cursul de prim ajutor în caz de înec pe care îl făcuse ca să obțină calificarea de instructor de scufundări. Când apa intră pe căile respiratorii, oamenii fac imediat spasm laringian; adică li se contractă gâtlejul pentru a devia apa înghițită în stomac. Dar, după stopul cardiac, căile respiratorii se relaxează adesea din nou, permițând apei să intre cu întârziere în plămâni. Kurt, un sfrijit de australian, cu barba lungă până la sfârcuri, îi învățase din cărți resuscitarea cardio-pulmonară fără drenare; dar, într-o diatribă vehementă, afirmase că, dacă viața *lui* ar fi în joc, ar cere să i se facă mai întâi manevra Heimlich, indiferent de tendințele moderne, pentru că, dacă sunt blocate căile respiratorii, este afectat și creierul. Knox îi înconjură cu ambele mâini talia omului cel solid, își făcu mâna dreaptă pumn, apăsă cu degetul mare sub cutia toracică și îi presă abdomenul cu o mișcare energică în sus. Apă înspumată și întunecată îi țâșni ca sângele pe gură și pe nas. Repetă manevra până nu mai ieși nimic, apoi îi dădu capul pe spate să-i deblocheze căile respiratorii, îl ținu de nas și îl ventilă de două ori. Îi luă pulsul, nimic. Continuă să pompeze aer în el și să-l ventileze până când Mohamed avu deodată un spasm, icni, se înecă, dădu afară mai multă apă din gât și din gură, începu să respire din nou. Knox se prăbuși pe nisipul umed de lângă el, gol, epuizat, tremurând.

Apoi își aminti cu groază că Gaille era în mâinile lui Nicolas.

Cu toată oboseala, se ridică în picioare, își strânse hainele. Picioarele îi erau moi, ca de cauciuc. Dar chiar în situația în care era, se forță să străbată dunele în fugă ca să vadă dacă își mai putea recupera jeepul.

CAPITOLUL 39

I

Nicolas dădu ordin convoiului să tragă pe marginea șoselei. Trebuia să ajungă la o stație de benzină ca să alimenteze și să dea niște telefoane, dar nu cu Gaille zăcând pe bancheta din spate. Deschiseră tirul. Soarele încă nu se înălțase pe cer și nu ardea. O târâră pe Gaille înăuntru și o legară de o bară de oțel din spatele cabinei. Apoi îi porunci lui Vasileios să stea cu ea ca nu cumva să încerce ceva. Șoseaua era dreaptă și nu se vedeau pe ea decât uniforme de poliție sau armată. Întorși în mașina de teren, porniră din nou. Parcurseră câțiva kilometri până găsiră o stație de benzină cu telefon. Vasileios alimentă, iar Nicolas dădu câteva telefoane. Ibrahim, Soffonio sau Manolis tot nu răspundeau. Ce naiba se întâmpla? Sună la biroul lui din Salonic și îi dădu ordin Katerinei să se intereseze. Dar îi era din ce în ce mai teamă când se urcă în mașina de teren cu tracțiune integrală.

II

Jeepul lui Knox zăcea cu roțile în sus la o treime din panta unei dune. Împinse din răsputeri și reuși să-l clintească, dar nici nu putea fi vorba să-l readucă în poziție normală. Atunci săpă cu mâinile goale o groapă în nisipul de sub acoperiș ca să-l poată înclina mai mult, apoi încercă din nou. În cele din urmă, cu o puternică bufnitură, îl întoarse pe o parte, apoi aproape în poziție normală, doar că se mai clătină puțin. Era cât pe ce să cadă iar pe o parte, dar Knox se aruncă pe vehicul cu toată greutatea lui, picioarele alunecându-i pe nisipul moale, dar nu se

dădu bătut și mașina rămase, zăngănind, pe cele patru roți ale sale, împrăștiind nori de nisip și praf.

Cheia era încă în contact. O răsuci cu emoție și motorul porni din prima. Ochii i se umplură de lacrimi. Ce afurisită de mașină, frumoasă. Minunată! O porni spre lac. Mohamed respira ușor, dar regulat, deși nu-și recăpătase cunoștința. Knox nu avea inimă să-l lase aici, chiar dacă își făcea griji pentru Gaille. Omul cântărea o tonă. Reuși totuși să-l urce pe bancheta din spate. Pe urmă porni înapoi spre Siwa, la spitalul de acolo, făcându-și planuri pe drum.

III

Era aproape de amiază când Nicolas se apropie suficient de coastă ca să aibă semnal la mobil. Sună imediat acasă la Ibrahim, apoi pe Manolis și Sofronio. Tot nimic. Telefonă la Salonic, dar acum nici Katerina nu mai răspundea. Îl durea stomacul de frică. Manolis și Sofronio erau pilotul și copilotul lui. Fără ei, vor rămâne blocați în țara asta de rahat. Alexandria era la șase ore distanță, dar trebuia să știe ce se întâmplă ca să-și facă un plan corespunzător. Sună și la mobilele celorlalte mașini de teren. Le ordonă șoferilor să meargă drept înainte și să afle ce se întâmpla.

IV

Knox parcă în fața spitalului din Siwa, claxonând frenetic. Un om în halat ieși pe ușa din față, ferindu-și ochii de soarele dimineții. Knox deschise portiera din spate și i-l arătă pe Mohamed, cu blestemata aceea de cătușă încă încuiată.

— Ce-a pățit? întrebă omul în arabă.

— I s-a oprit inima, îi răspunse Knox. Era să se înece.

Asistentul intră în spital, de unde ieși după câteva clipe cu un coleg, aducând amândoi o targă.

— Poliția va vrea să vă pună câteva întrebări, spuse el.

— Nicio problemă.

Îl puseră cu grijă pe Mohamed pe targă și îl duseră înăuntru.

— Veniți cu noi, îi spuse asistentul. Va trebui să explicați exact ce s-a întâmplat.

— O clipă, zise Knox, am nevoie de ceva pentru jeep.

Și ieși din clădire. La naiba cu poliția. Se știa că egiptenii nu prea reușeau să-i scoată pe ostatici în viață din mâinile răpitorilor și n-avea de gând să riște viața lui Gaille. Oriunde în altă parte a lumii, nu ar fi avut nicio speranță să-l prindă pe Nicolas cu avansul pe care îl avea acesta. Dar aici era altfel. Aici era în Siwa. Tirul nu avea decât un singur drum de ieșire din oază. Era imposibil să o ia prin deșert, pe unde veniseră el și Rick, așa că o va lua sigur spre nord, către coastă, apoi la est, spre Alexandria. Odată ce ajungeau la Alexandria, era cel mai simplu să plece din Egipt, dar mai aveau încă multe ore de drum. Avea timp. Își puse mâna pe panoul de bord.

— Mai am un singur drum de făcut. Ajută-mă, Doamne! se rugă el. Apoi porni în trombă.

V

Mobilul lui Nicolas sună când trecea de El Alamein.

— Da, cine e?

— Bastiaan. Suntem la vilă.

— Și?

— A ars până-n temelii. Băieții nu sunt pe nicăieri. În schimb, polițiștii mișună peste tot. Incendiu. Poliție. Salvări.

Nicolas rămase tăcut când își dădu seama de proporțiile dezastrului. Alibiurile pe care le pregătise să-i protejeze

aveau să-i ducă acum la spânzurătoare. Fuseseră filmați cu toții intrând în vilă de camerele de supraveghere. Și chiar dacă focul distrusese printr-o minune filmele, mașinile închiriate de afară îi vor conduce cu siguranță pe polițiști la aeroport, la semnalmentele și avionul lor. Nu puteau risca să se ducă acolo acum; ar intra direct în cursa întinsă. Îi ordonă lui Bastiaan să se întoarcă și să se vadă cu ei în afara Alexandriei. Apoi o sună iar pe Katerina la Salonic. Îi răspunse de această dată, dar nu apucă să spună o vorbă, că ea îl și întrerupse, spunându-i cu afectare că nu avea voie să discute politicile companiei în acea privință, dar putea să cheme pe cineva să…

— Sunt oameni acolo?

— Da.

— Polițiști?

— Da.

— Te ascultă?

— Nu.

— Înregistrează convorbirile?

— Încă nu.

— Poți să te duci în altă parte și să mă suni mai târziu?

— Nu imediat, domnule.

— De îndată ce poți.

Nicolas își rodea unghiile în timp ce aștepta. Trecură douăzeci de minute până să-l sune Katerina.

— Îmi pare rău, domnule, spuse ea, gâfâind. Sunt polițiști peste tot. Au mandate. Se pare că egiptenii le-au cerut să…

— Știi ceva de Manolis și Sofronio?

— Nu de la ei, domnule. Am auzit un polițist. Cred că a fost o luptă între ei și poliție. Se pare că Manolis e rănit. A trebuit să fie dus la spital. Se spune că a omorât un om. Ce se întâmplă? Ne acuză pe toți de lucruri îngrozitoare. E o nebunie aici. Oamenii sunt foarte speriați. Polițiștii caută ceva prin dosarele firmei. Ne verifică conturile. I-am auzit pe doi dintre ei zicând că ne recheamă vasele în port.

— Nu pot să facă așa ceva, protestă Nicolas. Zi-i lui Mando să se ocupe de asta.

— I-am spus deja. Zice c-a să-i ia două zile să…

— Nu am două zile la dispoziție! zbiera Nicolas. Rezolvă acum.

— Da, domnule.

— Și sună-mă imediat ce afli ceva.

— Da, domnule.

— Mai dă-mi o dată numărul lui Jabbar Munim. Și repede.

— Da, domnule.

VI

Lui Knox îi era din ce în ce mai teamă. Își forțase bietul jeep șapte ore de-a rândul și încă nu ajunsese din urmă tirul, iar Alexandria era acum la doar douăzeci de kilometri. Era oare posibil să fi calculat greșit? Oare găsise Nicolas altă rută? Oare plecase cu un avion din Marsa Matruh? Sau trecuse granița în Libia? Nu, ambele variante ar fi fost nebunești, ca să nu mai spunem că erau imposibil de realizat într-un timp atât de scurt. Ăsta *trebuia* să fie drumul pe care au luat-o. Trebuia să meargă în continuare.

La cinci kilometri înainte de intersecția principală, i se păru că-i vede în fața lui. Da, tirul și o mașină de teren bleumarin cu tracțiune integrală în fața acestuia. Frână imediat, rămase în urma lor la o distanță sigură și îi urmări cu discreție.

CAPITOLUL 40

I

Nicolas dădu ordin convoiului să iasă de pe șosea în momentul în care li se alătură Bastiaan. Coborâră pe un drum scurt prin nisip până la malul unui lac, unde ceața se ridica de la suprafața apei și pescari amărâți își conduceau bărcile șubrede, sondând nivelul apei cu niște prăjini, pe canale înguste între insulițe cu trestii. Intenția lui fusese să le explice situația oamenilor săi, să vină și ei cu idei, să discute diverse planuri, dar nervii le erau atât de încordați de frică după ce își dădură seama în ce pericol se aflau, încât începură să zbiere, să se înghiontească și să dea vina unul pe altul. Era bine că îi sunase telefonul, le dădea timp să se liniștească.

Katerina îi dădu numărul lui Jabbar Munim. Oamenii lui tot se ciondăneau. Trebui să urle la ei să facă liniște, ca să-l poată nota corect, apoi îl apelă. Îi răspunse o femeie. Nicolas îl ceru pe domnul Munim și își dădu numele. Fără să mai verifice, ea îi spuse că domnul Munim nu putea să vină la telefon. Îi ceru mai insistent să-l caute. Țipă la ea. Secretara îi repetă ce zisese adineauri, pe un ton imperturbabil. Nicolas trase adânc aer în piept și o întrebă cât de politicos era în stare când putea domnul Munim să-l sune. Se părea că domnul Munim era foarte ocupat toată săptămâna. Poate săptămâna viitoare sau cealaltă. Nicolas închise telefonul, făcându-i-se brusc teamă că era pus sub urmărire. Veștile despre o infracțiune circulau în lumea asta cu viteza luminii. Dădu cu podul palmei în tir. Răsună înfundat. Zborul cu avionul le era compromis, ca și călătoria pe mare. Numele și semnalmentele lor, numerele pașapoartelor și cele de înmatriculare ale mașinilor erau deja transmise peste tot, ca o boală contagioasă. Închise

ochii. Disperarea luă locul furiei.

Knox. Numai Knox era de vină. Ciripise.

Se duse în spatele tirului. Îi spusese clar la ce să se aștepte dacă îi trăda. Acum nu mai era vina lui. Dacă vrei să fii luat în serios, trebuie să-ți pui amenințările în practică. Portierele tirului erau deschise, dar înăuntru tot era cald ca într-un cuptor. Fata zăcea pe jos cu un căluș în gură, cu mâinile legate de bara din oțel, cu buzele uscate și crăpate. Nicolas o dezlegă și o târî după el până la ieșirea din tir. Ea se trezi și se zbătu puțin. O aruncă disprețuitor pe nisip. Un bagaj în plus. Care mai și vorbea. Lăsase pistolul Walther în mașina de teren. Îi făcu semn lui Leonidas.

— Dă-mi, te rog, mitraliera.

Leonidas îl privi revoltat.

— E doar o fată!

— Ești prost? strigă Nicolas. A văzut totul. Vrei să-ți petreci restul vieții într-o nenorocită de pușcărie egipteană?

Fata își scuipă călușul, care îi atârna acum la gât ca un laț.

— Te rog, hohoti ea. Te rog. Fața îi era murdară de mucozități amestecate cu lacrimi. Era așa urâtă, că Nicolas nu suportă să se uite la ea.

— Nu mă omorî, se tângui ea, târându-se în genunchi spre el. O, Doamne, n-o să spun nimic. Jur. Nu mă omorî. Te rog, nu mă omorî. Nu vreau să mor.

— Tatăl tău ura violența, spuse Leonidas. Tatăl tău…

— Tatăl meu e mort, se răsti Nicolas, dar îi tremura mâna.

Dacă nu era tare, toți vor râde de el. Dă-mi odată nenorocita aia de pușcă! I-o smulse lui Leonidas. Acesta se întoarse cu spatele, de parcă i-ar fi fost greață. Era bine de știut cine avea tăria să facă lucrurile dificile.

Fata tot plângea, agățându-se de pantalonii lui. O lovi cu patul armei, se dădu un pas înapoi și și-o puse pe umăr. Nu

mai omorâse pe nimeni cu mâna lui. Dăduse ordine, bineînțeles. Și se antrenase pe cele câteva cadavre aduse de la morgă sus în munți. Să tragi gloanțe, chiar și într-un trup neînsuflețit, era ceva care te întărea. Ajunsese aproape să-i placă senzația pe care o avea când își înfigea baioneta într-o burtă. Trebuia să ataci cu multă convingere, altfel nu reușeai să străpungi pielea. Dar acum era altceva. Crezuse că e o bucurie, aproape un extaz să ucizi, dar se dovedea a fi ceva urât, scârbos.

Ea îngenunchease, îi îmbrățișa și săruta picioarele. Era mai bine că nu îi vedea fața. Avea în fața ochilor doar părul ei negru. Ea își ridică din nou fața către el. Nicolas își întoarse privirea de la ea. S-o împuște între ochi sau în frunte l-ar fi făcut să se simtă foarte prost. De ce naiba nu-și lăsa capul în jos? De ce nu avea măcar atâta considerație față de el? O amenință din nou cu arma. Ea căzu pe spate. Fața îi era schimonosită de groază. Îi făcu semn să se întoarcă pe burtă. Ea nu voia. Rămase acolo, uitându-se la el cu perversitate, de parcă îi știa zbuciumul din suflet. El strânse din dinți. Ăsta era prețul pe care trebuia să-l plătești când erai șef. Acesta era prețul pentru libertatea Macedoniei. Se întări la gândul onorurilor și gloriei de care va avea parte. Apoi o luă în cătare și se mai uită o dată la fața ei.

II

Knox se luase după convoi pe drumul accidentat și, din spatele unei dune, îi văzuse pe oameni certându-se și intrând în panică. Când își dădu seama ce intenții avea Nicolas cu Gaille, realiză că nu prea putea să facă nimic să-l împiedice. Nu avea mobil; autoritățile care îi puteau veni în ajutor erau la peste douăzeci de minute de condus. Avea de ales: să stea ascuns și să se salveze sau să-și asume un risc nebunesc. Dar ea era fiica lui Richard, iar

între ei se formase o legătură puternică, bazată pe prietenie și încredere, în aceste ultime zile și ore, așa că nu putea să asiste impasibil la moartea ei. Alergă la jeep și spuse o rugăciune când îl porni.

III

Nicolas auzi un motor în spatele lui. Se întoarse pe călcâie. Tresări, nevenindu-i să creadă când văzu un bărbat năpustindu-se asupra lor cu un jeep vechi. *Knox!* Omul nu voia să înțeleagă că nu avea nicio șansă. Nicolas rămase acolo încremenit, dar Leonidas îi smulse mitraliera și trase o rafală în capota jeepului. Capota se deschise brusc; motorul scoase aburi și luă foc. Îl auzi pe Knox ambalându-l inutil; jeepul mai înaintă puțin și se opri în fața lor. Capota căzu la loc. Knox deschise portiera și o luă la fugă, dar unul dintre gloanțe îl nimerise în picior, așa că șchiopăta. Bastiaan se aruncă asupra lui și îl doborî, iar el țipă de durere când ateriză pe piciorul rănit.

Nicolas luă înapoi mitraliera de la Leonidas. S-o împuște pe fată era un lucru, iar pe Knox, altul. Duse arma la umăr, ținti în jos.

— Așteaptă! strigă Knox, ridicându-și brațele în semn că se preda. Pot să te scot din Egipt.

— Sigur că poți, îi râse Nicolas în față, cu degetul pe trăgaci, îți vor crește aripi și ne vei lua în zbor, nu?

Dar Leonidas împinse în jos țeava puștii lui Nicolas.

— Cum? întrebă el.

— Eu pun întrebări aici, se răsti Nicolas la el. Se întoarse spre Knox și ridică din nou arma. Brusc, se simți ridicol. Cum? întrebă și el.

— Am relații, spuse Knox.

— Deci așa, *ai* relații? îl ironiză Nicolas. Cu toții avem relații.

— Îl cunosc pe Hassan al-Assyuti, zise Knox.

Nicolas se încruntă.

— Armatorul?

— I-am salvat viața, adăugă Knox. Un accident la scufundări. I-am făcut respirație gură la gură. Mi-a spus că dacă am nevoie vreodată de ceva…

Nicolas se uită fix la el.

— Minți.

— Du-mă la el. Își are sediul în Suez. Întreabă-l și tu. O să-ți spună.

— *Să te duc* la el? pufni Nicolas. E prietenul tău de nădejde și nu ai numărul lui de telefon?

— Până acum n-a trebuit să-l sun niciodată să-mi facă vreun serviciu.

Nicolas ezită. Knox punea ceva la cale. Era sigur de asta. Dar dacă era un sâmbure de adevăr în ce spunea… își deschise mobilul, o sună pe Katerina și îi ceru să-i găsească un număr de la firma lui al-Assyuti. Se învârti în cerc cât așteptă să-l sune ea. Când o făcu în cele din urmă, își notă numărul și îl formă. Ceru cu al-Assyuti, dar fu lăsat să aștepte. Nu-l slăbi din ochi pe Knox în tot acest timp, așteptându-se la o reacție din partea lui, să dea înapoi, să-și recunoască minciuna. Îi răspunse o femeie care încercă să-l mintă cu profesionalism, zicându-i că Hassan e într-o ședință și că putea ea să preia mesajul și să i-l transmită cât mai repede cu putință…

— Trebuie să vorbesc cu el chiar acum, spuse Nicolas. Spune-i că îl caută Daniel Knox.

— Daniel Knox? Era vădit surprinsă. O, da. Bine… Vă fac imediat legătura.

Nicolas nu reuși să-și ascundă uimirea. Ținu telefonul în așa fel ca Knox să poată vorbi și el să asculte. Se auzi vocea lui Hassan.

— Knox? Tu ești? întrebă el.

— Da, spuse repede Knox. Ascultă, trebuie să ne vedem.

Urmă o pauză. Apoi Hassan întrebă, parcă nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Vrei să vii să mă vezi?

— Da. Vreau să scot ceva din Egipt. Dacă vin la tine, te ocupi de asta?

Se așternu tăcerea.

— Vii tu singur? E adevărat?

— Dacă ești de acord să mă ajuți cu transportul afară din țară.

— Despre ce fel de transport e vorba? Unde?

— Îți spun când ne vedem.

— Bine. Poți să ajungi în Suez?

— Sigur. Dă-mi șase ore.

— Atunci te aștept în șase ore. La terminalul de marfa.

Dădu instrucțiuni pe care Nicolas le notă. Apoi închise telefonul, ceea ce făcu și Nicolas.

— Ei bine? întrebă Leonidas.

— A fost de acord să ne ajute, recunoscu Nicolas în silă. Ceva nu era în regulă; dar nu știa exact ce. Dar era o speranță de salvare; nu putea să renunțe la ea.

— Tu stai în tir până la Suez, îi spuse lui Knox. Un sunet și ești mort. Înțelegi?

— Da.

— Scoate-ne din Egipt și ești liber împreună cu fata. Ai cuvântul meu.

Îi zâmbi lui Knox în timp ce spunea asta și se uita fix în ochii lui. Nu-și putea permite ca Knox să-și dea seama că nu va lăsa niciodată liberi doi oameni care fuseseră martori la tot ce se întâmplase.

CAPITOLUL 41

I

Knox și Gaille aveau călușuri în gură și erau legați de bara din spatele cabinei tirului, iar unul dintre greci stătea cu ochii pe ei. Se făcu beznă totală după ce se închiseră portierele. Și îngrozitor de cald. Când gardianul lor își aprinse o țigară, flacăra îl orbi pe Knox. După ce aruncă chiștocul, omul bău dintr-o sticlă, apoi își dădu cu apă din belșug pe păr și frunte. Chiar și sunetul făcut de apa împroșcată era chinuitor. Knox închise ochii și se gândi la cascade și cuburi de gheață.

Sicriul de aur și capacul erau așa de grele că frânele tirului scrâșniră când se opriră să alimenteze. Gardianul se ridică și îl amenință cu arma pe Knox până porniră din nou. Se lăsă în jos foarte încet, apoi se așeză din nou. Transmisia scârțâi și motorul gemu când vehiculul se strădui să prindă viteză, chiar dacă șoselele Egiptului erau atât de lipsite de denivelări.

Gaille suspina și plângea din nou în hohote, cu tot călușul din gură. Avusese deja două sau trei accese de acest fel între lungi perioade de calm. Spaima era prea greu de îndurat. Și pe Knox îl treceau periodic fiori reci pe șira spinării, când cămașa i se îmbiba de transpirație. Dar în restul timpului, mintea îi era limpede.

Gardianul lor își mai aprinse o țigară, flacăra brichetei împrumutând strălucirea roșiatică-aurie a sicriului lui Alexandru. Ce sfârșit pentru un astfel de om, un pion în interminabilele jocuri politice și o victimă a propriilor ambiții! Dar, deși era atât de trist, parcă și meritase întru câtva ce i se întâmplase. Viața lui Alexandru se sfârșise jalnic, poate și din cauza grozăviilor petrecute în deșertul Gedrosian, în care dusese 40 000 de soldați și slujitori și

din care ieșiseră doar 15 000. Chiar și cei mai înfocați admiratori ai lui Alexandru, precum Knox, trebuiau să admită că regele devenise mai crud, mai puțin tolerant și mai puțin simpatic în ultima perioadă a vieții sale. Unul dintre motive era că puterea absolută corupe absolut, altul era că planurile sale de a cuceri lumea fuseseră dejucate de trupele cărora le era dor de patrie și de lipsa unor adversari de valoare; un alt motiv fusese faptul că își pierdea cei mai buni prieteni, care mureau sau erau dezamăgiți de el; iar ultimul motiv avea mai multe aspecte: abuzul de alcool, efortul prea mare și rănile căpătate în bătălii, care i-au slăbit în cele din urmă organismul. Deși era încă un bărbat relativ tânăr, drama lui Alexandru li se păruse și contemporanilor săi că ajunsese la ultimul act.

Un înțelept filosof indian pe nume Calanus l-a însoțit pe Alexandru în multe campanii. Alexandru îl îndrăgise foarte mult, dar la un moment dat, omul s-a îmbolnăvit și a preferat să ardă de viu decât să sufere chinuri inimaginabile până la moarte, în pofida protestelor lui Alexandru. S-a suit demn pe rugul construit de Ptolemeu, unde a murit fără să scoată un țipăt. Se spune că le-a zis celor care îl jeleau că îl va întâlni din nou pe rege în Babilon, orașul în care Alexandru urma să moară în scurt timp. S-a ținut un concurs de băut în onoarea filosofului indian, la care Alexandru a oferit un premiu enorm celui care reușea să bea cel mai mult. Patru sute unu macedoneni au murit de comă alcoolică, inclusiv învingătorul, care rezistase totuși patru zile după ce a dat pe gât trei galoane de vin neîndoit cu apă. Apoi a murit Hefaistion, cel mai bun prieten al lui Alexandru din copilărie, tot în urma unui concurs de băut, lucru care a fost neîndoielnic o lovitură grea pentru dorința de a trăi a lui Alexandru. După aceea, a ținut-o numai în chefuri monstruoase, pentru care a cheltuit ostentativ sume mari. Pe deasupra, când s-a apropiat de Babilon, un sobor de preoți l-a întâmpinat pentru a-l avertiza să nu intre în oraș.

El n-a ținut seama de avertismentul lor. Avea să moară la trei luni după ce a pus piciorul în Babilon.

Dar, înainte de toate astea – moartea lui Calanus, a lui Hefaistion și venirea la Babilon – l-a cuprins deprimarea când s-a dus la mormântul lui Cirus cel Mare, în Pasargadae. Cirus fusese cel mai mare cuceritor și împărat înainte de Alexandru, o figură semidivină venerată în toată Persia. Alexandru îl admira enorm și se proclamase urmașul său, făcând cel puțin un pelerinaj la mormântul acestuia; acum se întorsese acolo și găsise osemintele lui Cirus împrăștiate pe jos, după ce hoții încercaseră să ia sarcofagul de aur.

Inscripția de pe mormântul lui Cirus suna așa: „Tu, omule, oricine ai fi și de oriunde ai veni, căci știu că vei veni, eu sunt Cirus care le-a mărit perșilor imperiul. Așadar, nu mă pizmui pentru pumnul ăsta de țărână ce-mi acoperă trupul.” Inscripția l-a impresionat așa mult pe Alexandru, încât a tradus-o personal în greacă. Iar acum, văzând că și marele Cirus era tratat fără respect de oameni al căror singur gând era să se îmbogățească, a presimțit probabil care avea să-i fie soarta.

Se spune că, atunci când era pe patul de moarte în Babilon, și-a dat seama că i se apropia sfârșitul; și, în loc să-l aștepte în liniște, și-a târât trupul slăbit până la râul ce curgea lângă palat, ca să fie înghițit de ape pentru ca lumea să creadă că un nemuritor îl dusese în locul ce i se cuvenea, printre zei; și poate cu gândul de a nu-și lăsa contemporanii să-i trateze rămășițele pământești cu aceeași lipsă de respect și lăcomie ca pe cele ale lui Cirus. Sau poate că Alexandru a vrut să-i rămână trupul acolo, în adâncul fluviului. Nu în Siwa, nici în Alexandria sau Macedonia, ci neștiut de nimeni, în apele cele nepăsătoare.

În apele cele nepăsătoare. *Da.* Lui Knox îi încolți o idee în minte.

I se păru o veșnicie până se opri din nou tirul. Ușile containerului scârțâiră când se deschiseră. Knox își rezemă capul de peretele metalic. Simțea frica pe piept ca un șirag de mătănii. Stelele se zăreau jos la orizont. Ziua se sfârșea. Poate ultima lui zi de viață. Nicolas și unul din oamenii lui urcară în tir. Părul lui Nicolas era ciufulit pe o parte a capului, de parcă trăsese un pui de somn rezemat de un geam. Îndreptă pistolul Walther spre Knox.

— Am ajuns la Suez, spuse el, în timp ce oamenii săi îi scoteau călușul lui Knox și îl dezlegau. Acesta își făcu mâinile pumni și le desfăcu pentru a-i reveni circulația. Se ridică încet în picioare și își masă coapsele.

Nicolas îi făcu semn lui Knox să se îndrepte spre ieșirea din tir. Knox îi ignoră gestul. Luă de jos sticla cu apă a gardianului. Mai rămăseseră câteva guri. Îi scoase lui Gaille călușul, îi duse sticla la buze și o înclină până se goli. Apoi o sărută pe creștet.

— Voi face tot ce pot, îi promise el.

— Știu.

— Mișcă, îi zise Nicolas, înfigându-i Walterul în coaste.

Knox trecu pe lângă captură – cărți și picturi și artefacte de aur, apoi sări pe asfalt, gemând când își lăsă greutatea pe piciorul rănit. Erau în colțul unei imense parcări goale. Mirosea a gaze de eșapament și cauciuc ars. Din depărtare, de la o stație de benzină, venea muzică arăbească. Deasupra copacilor, cerul era scăldat într-o lumină roșiatică.

— Uite cum facem, spuse Nicolas. Tu și Leonidas vă duceți la al-Assyuti. Negociați plecarea noastră în Grecia în perfectă siguranță. Dacă Leonidas e mulțumit, mă sună și…

— Rahat! exclamă Knox. Nu fac nimic până nu-i dai drumul lui Gaille.

Nicolas zâmbi forțat.

— Dacă Leonidas e mulțumit, mă sună, și atât tu, cât și fata veți fi liberi.

— Las-o moartă. Dă-i drumul lui Gaille și te voi ajuta. Ai cuvântul meu.

Nicolas oftă.

— Fata e garanția noastră. Nu te aștepta să-i dăm drumul.

— Și Hassan e garanția mea, ripostă Knox. Nu vorbesc cu el până nu eliberezi fata.

Se auzi o sirenă pe șoseaua principală. Apărură lumini albastre și roșii. Toți se întoarseră în acea direcție, vrând să pară calmi, să nu arate că erau îngrijorați. Era doar o ambulanță. Așteptară până ce mașina dispăru din câmpul lor vizual.

— Nu-i dăm drumul fetei. Nici pomeneală, spuse Nicolas.

Knox ridică din umeri.

— Dar de asta ce zici? îi propuse el. Mă duc la Hassan, așa cum dorești. Cu omul tău. Dar vine și Gaille cu noi.

Nicolas pufni disprețuitor.

— Chiar așa tâmpit mă crezi?

— Vrei să pleci din Egipt, nu? Tot ce vreau e să te scot de aici și gata. Putem merge cu toții la Hassan, dacă n-ai încredere în mine.

— Cum să nu! râse Nicolas. Direct în cursa pe care ne-o întinzi.

— Ce cursă? Cum naiba aș fi putut să-ți întind o cursă? Pe lângă asta, va trebui să te lași pe mâna lui al-Assyuti la un moment dat.

Nicolas se uită urât la Knox, apoi le făcu semn lui Leonidas și Bastiaan. Cei trei bărbați se duseră puțin mai încolo, se sfătuiră aferați, dar încet. După vreun minut, Nicolas se întoarse la Knox.

— Mergem cu toții, spuse el. Fata rămâne în tir cu Eneas. Își duse mobilul la ureche. Dacă încerci ceva, dacă numai *miros* ceva suspect, fata va muri. Înțelegi?

Knox se uită fix în ochii grecului. Văzu acolo diavolul, marea cea albastră, stânci și locuri periculoase, Scilla și

Caribda. Îi trebuia multă iscusință să scape din craterul gata să erupă, dar nu avea încotro.

— Da, încuviință el.

Nicolas îi făcu semn spre mașina de teren cu tracțiune integrală.

— Bine. Atunci vino cu mine.

— Dacă Gaille rămâne în tir, acolo stau și eu.

— Foarte bine, se încruntă Nicolas. Bastiaan și cu mine o luăm înainte.

II

Cabina tirului era înaltă. Lumina farurilor care se apropiau îi pătrunse lui Knox direct în creier. Fluxul de adrenalină adăuga strălucire cerului albastru ca sineala. Mintea îi era ciudat de limpede, ca un mecanism scânteietor de alamă abia curățat. Bastiaan conducea tensionat, trăgând de comenzi, mormăind, nefiind în largul său cu asemenea încărcătură. Nicolas înfipse țeava pistolului în spatele lui Knox. Intrară într-o zonă industrială cu depozite joase din beton crăpat. Nu mai era niciun vehicul pe drum. Toate birourile erau închise. Pe trotuare, la fiecare douăzeci de metri, lămpile cu halogen își reflectau spoturile de lumină galbenă în marea cea întunecată. Macarale înalte se înșiruiau pe chei. O serie de panouri pe care scria PROPRIETATE PRIVATĂ: ACCESUL INTERZIS, cu logoul Al-Assyuti Trading, se aflau de-a lungul gardului înalt din plasă metalică. Bastiaan se uită în oglinda retrovizoare și încetini când se apropiară de gard, cu roțile ciocnindu-se de trotuar. Bastiaan opri la barieră și coborî geamul ca să-i atragă atenția paznicului bătrân care juca dame de unul singur într-o gheretă cu pereții de sticlă, urmărit cu atenție de un Doberman în lesă. Omul oftă și ieși de acolo șchiopătând. Avea pe bărbie tăieturi de la ras. Se uită în sus la Bastiaan și îl întrebă în arabă ce

dorea. Bastiaan dădu din umeri, uitându-se la Knox și Nicolas.

— Sunt Daniel Knox, zise Knox. Domnul al-Assyuti mă așteaptă.

— Pe voi toți? întrebă paznicul.

— Da.

Sirena unui vapor se auzi de departe. Bătrânul ridică din umeri și scutură din cap, apoi se întoarse în gheretă și dădu un telefon. Cu fereastra deschisă, intra în vehicul aerul răcoros al nopții cu miros de motorină, sare și pește stricat. O cameră de supraveghere țiui și se îndreptă spre ei. Bariera se ridică. Bastiaan trecu dincolo, încercând să prindă viteză. Clădirile de birouri erau la capătul îndepărtat al terminalului. Peste tot erau grămezi de containere, așezate precum cuburile unui joc pentru copii. Nu se vedea nici țipenie de om, nu tu docheri, nici șoferi de elevatoare cu furcă, nici camionagii sau macaragii. Totul era pustiu și cufundat în tăcere. Mașinile de teren cu tracțiune integrală flancară tirul aproape zburând. O navă enormă înainta cu greu pe canal. Luminile de pe punte se reflectau în apă.

Nicolas tastă un număr pe mobil. Knox îl auzi sunând în tir până răspunse Eneas. Nicolas îi arătă numărul lui Knox.

— Eu o fac, îl avertiză el. Fata o să moară.

Cuvintele lui îi treziră o amintire. Spuse în șoaptă, aproape pentru sine:

— Elena nu l-a omorât pe Pavlos. A pus pe cineva să-l omoare. Așa a spus.

Nicolas se încruntă.

— Și ce-i cu asta?

— Elena era arheolog, nu nevastă de mafiot. Cum să pună să fie omorât cineva?

— De unde naiba vrei să știu eu?

— De cât timp lucrează Costis pentru tine? întrebă Knox. Îl cunoștea Elena pe atunci?

— Unde vrei să ajungi cu asta? întrebă Nicolas, dar

vocea îi era cam iritată.

— Elena s-a dus la Costis, spuse Knox. L-a angajat să-l omoare pe Pavlos.

— Oprește-te.

— De aceea l-a împușcat Elena. Nu pentru că era lângă tatăl tău, ci pentru că era omul care aranjase accidentul.

— Gata, ajunge!

— Iar Costis era pe statul tău de plată.

— Te avertizez pentru ultima dată.

— N-ar fi acceptat niciodată o asemenea misiune fără să vorbească mai întâi cu tine.

Nicolas îl pocni pe Knox în tâmplă cu țeava pistolului.

— Te-am avertizat, zise el.

— Ai știut că în mașină va fi familia mea, nu? întrebă Knox.

— Taci dracului din gură!

— Ai știut c-o să fie și sora mea, nu?

— Tacă-ți fleanca odată!

— Avea 16 ani, spuse Knox. Numai 16 ani.

— Așa-i la război! țipă Nicolas. Nu înțelegi? Mai sunt și victime colaterale.

Urmă un moment de tăcere tensionată, de parcă niciunul din ei nu credea ce spusese Nicolas. Își îndreptă pistolul Walther spre fruntea lui Knox cu mâna tremurându-i de furie și rușine, cu degetul pe trăgaci, părând că vrea să-l omoare ca să nu-i mai vadă reproșul din ochi. Dar apoi frânele tirului scrâșniră când Bastiaan îl opri în fața birourilor și un om ieși prin ușile duble, lăsându-le să se trântească după el.

— Cine-o fi? E oare Hassan? îngăimă Nicolas.

Knox scutură din cap.

— Nu, Nessim.

— Nessim?

— Șeful gărzilor lui Hassan.

— Gărzi? Vocea lui Nicolas se stinse, înecată de un presentiment.

Nessim își făcu mâinile pâlnie când văzu tirul și mașinile oprindu-se.

— Ieșiți cu toții din mașini! strigă el.

Peste tot în jurul lor, pe acoperișurile magaziilor erau oameni care ținteau în jos cu puștile automate. Ferestrele cu cercevele se ridicară în clădirea de birouri, ieșind pe ele țevi de arme.

— Sunteți înconjurați. Armele jos! Mâinile pe cap! Deschideți încet portierele. Nu vrem să moară nimeni.

Nicolas își duse mobilul la ureche.

— E o cursă! strigă el. Omorâți…

Knox se aruncă într-o parte și-i trase una lui Nicolas peste mâna cu telefonul. Dar grecul încă avea pistolul în cealaltă și se întoarse spre Knox, apăsând pe trăgaci. Knox își dădu capul pe spate, așa că glonțul îl atinse pe obraz, apoi sparse geamul din dreptul șoferului. Părea un pistol care dă startul într-o cursă. De îndată se iviră dâre luminoase de la focurile trase prin geamurile coborâte ale mașinii cu tracțiune integrală din stânga lor. Nessim se aruncă la pământ. O ploaie de gloanțe căzu de pe depozite și clădirea de birouri, ciuruind imediat mașina de teren, proiectilele zburând, șuierând și intrând în metal. Knox îl apucă pe Nicolas de încheietură și i-o răsuci până scăpă din mână Waltherul. Bastiaan băgă tirul în marșarier, dar era atât de greu, că îi luă ceva timp să prindă o oarecare viteză. Peste tot în jurul lor se auzeau strigăte, țipete de durere, zgomot de pași, focuri de armă, însă, nu se știe cum, tirul scăpă neatins. A doua mașină de teren întoarse, descriind un cerc mare, și puști automate trăgeau în acest timp de la geamurile sale. Asupra ei se îndreptă acum ploaia de gloanțe, cu toată furia, proiectilele înfigându-se în metal și sfărâmându-l. Se deschise o portieră din spate și sări un om. Făcu vreo cinci pași, trăgând orbește în spatele lui, înainte să fie secerat și să se prăbușească la pământ.

Bastiaan tot apăsa pedala de accelerație, tirul prinzând

viteză pe când dădea în spate. Nicolas și Knox încercau amândoi să ia Waltherul de sub scaunul de lângă șofer. Un singur glonț desenă pe parbriz o pânză de păianjen, iar Bastiaan scoase un geamăt și căzu în față, cu o gaură roșie în frunte și alta mai mare în moalele capului. Începură imediat să piardă viteză. Nicolas găsi Waltherul. Îl îndreptă din nou spre Knox. Acesta îi trase un pumn în nas, apoi îi lovi mâna de panoul de bord până scăpă iar pistolul. Knox îl dădu deoparte pe Bastiaan, apăsă pe accelerație. Prinseră din nou viteză. Nicolas bâjbâia pe jos după pistol; Knox învârti volanul, dând înapoi spre canal. Nicolas ridică Waltherul și îl ținti pe Knox pe când roțile din spate ale tirului trecură de marginea digului și începură să cadă. Remorca hârșâi de peretele canalului. Greutatea aurului din tir blocă remorca la marginea digului și aruncă în aer cabina. Nicolas țipă când se treziră azvârliți în sus, apoi cufundați în apă. Întregul tir se zdruncină când lovi suprafața, apoi, sub acțiunea gravitației, sicriul și capacul se izbiră de ușile din spate, ca doi berbeci în zidurile unei cetăți, scoțându-le din țâțâni, apoi căzând din vehicul în canal și cufundându-se.

Tirul se clătină de două ori, se înclină în față, căzând apoi cu putere pe burtă. Fără sicriul de aur care să-l tragă în jos, rămase destul aer în cabină și remorcă pentru a le face să plutească. Nicolas încercă să deschidă portiera din dreapta, dar presiunea apei îl împiedică. Atunci coborî geamul și năvăli înăuntru apa înspumată. Nicolas încercă să iasă pe fereastră, dar Knox îl apucă de gleznă și ridică geamul, țintuindu-și adversarul cu brațele în jurul taliei. Cabina se înclină puțin pe o parte, iar Nicolas rămase sub apă. Dădu disperat din picioare, dar nu reuși să se elibereze. Knox își aminti de sora și părinții lui, apoi de Rick, și i se împietri inima. I se păru că a trecut o veșnicie până Nicolas încetă să se zbată. Coborî din nou geamul, împinse afară trupul fără viață al lui Nicolas, apoi ieși și el și începu să înoate între dig și tir. Ochii îl dureau de la apa

poluată; înainta mai mult pe bâjbâite. Sicriul de aur ajunsese cu siguranță pe fundul nămolos al canalului, dar probabil că osemintele lui Alexandru se împrăștiaseră în apa acidă, care începuse fără îndoială să-i distrugă pielea ca pergamentul și scheletul casant, poate deja sfărâmat la puternicul impact al sicriului cu ușile metalice. Knox deschise puțin ochii pentru o clipă și nu știu dacă era o iluzie sau chiar văzu ceva mișcându-se în apa tulbure. Era sigur că imaginația îi juca feste, dar i se păru că îl privesc fix orbitele goale ale unui craniu cu o diademă cu rubine pe frunte, până căzu pe o parte, ieșind bule de aer din interiorul lui, de parcă își dădea ultima suflare, apoi se rostogoli în întuneric.

Knox scutură din cap să-și limpezească mintea. Morții cu morții, viii cu viii; el trebuia să se gândească la Gaille. Ușile din spate ale tirului se deprinseseră complet. Se împinse înăuntru. Vehiculul era două treimi sub apă și se scufunda rapid. Totul se răsturnase, inclusiv Eneas, în timpul căderii. Totul în afară de Gaille, ale cărei mâini erau încă legate cu frânghie de bara metalică, așa cum sperase și el. Se străduia să se ridice unde era aer. Knox începu să dezlege frânghiile ude. Nu avea timp de pierdut. Nivelul apei creștea constant. Gaille era trasă sub apă. În cele din urmă, simți frânghia cedând suficient ca să-i scoată fetei un deget și, brusc, nodurile se slăbiră îndeajuns ca Gaille să se elibereze complet. Tirul era aproape plin cu apă. O luă de mână și amândoi dădură din picioare spre ieșire, apoi urcară la suprafață împreună, înnebuniți după aer, în timp ce tirul dispărea sub apă, scoțând ultimele bule.

Mai mulți oameni erau înșirați pe chei, cu armele la ochi. Nessim ieși din rândul lor și le arătă niște trepte ce duceau afară din apă. Fluxul de adrenalină care îl mobilizase până acum i se scurse din vene până la ultima picătură. Simți că totul se terminase pentru el, dar poate reușea să-i dea o șansă lui Gaille. Hassan avea reputația unui tip dur, dar nu rău la suflet. Înotă până la scară, ieși

din apă și o ajută și pe Gaille. Ea îi luă mâna. El încercă să i-o dea jos, vrând să pună o oarecare distanță între ei, dar ea își dădu seama de intenția lui și i-o strânse. Urcară împreună treptele în tăcere, ținându-se de mână, insuflându-și curaj unul altuia.

— Urmați-mă, porunci Hassan.

Piciorul lui Knox zvâcnea dureros, așa că nu-și putu ascunde șchiopătatul. Oamenii lui Hassan scoteau cadavrele din mașinile de teren. Se deschise o ușă din spate și capul lui Vasileios căzu, urmat de mitraliera AK47, care zăngăni pe asfalt. Armele se întoarseră imediat în direcția de unde venise zgomotul, cu piedicile trase. Când oamenii își dădură seama că nu erau în primejdie, unul dintre ei spuse o glumă și toți râseră, eliberându-se de tensiunea luptei. În hainele îmbibate de apă, lui Knox i se făcea din ce în ce mai frig. O luă de umeri pe Gaille, o strânse și o sărută pe tâmplă. Lacrimile acide de la apa poluată îi arseră obrajii. Și le șterse. Se tot gândea la clipa în care Nicolas se mai înfiorase o dată și apoi murise, la pragul dintre viață și moarte, în care se aflau și ei acum. Deși îi era frică, nu îi venea să fugă. Nu mai depindea de el; juriul se retrăsese deja pentru deliberări. Nessim îi duse într-un birou mizer, cu un pește împăiat enorm într-o vitrină și planșe vechi cu specii marine și de apă dulce pe pereți. Ieși pentru o clipă, se întoarse cu două prosoape murdare și azvârli câte unul fiecăruia. Se șterseră pe față și brațe. Knox își bandajă cu al lui piciorul rănit.

— Și acum ce facem? întrebă el, așezându-se.

— Așteptăm, zise Nessim.

— Ce?

— Domnul al-Assyuti era la Sharm când l-ai sunat. Va fi aici din clipă în clipă.

— Asta n-are nicio legătură cu fata, spuse Knox. Dă-i drumul.

— Îl așteptăm pe domnul al-Assyuti, zise Nessim.

— Te rog, zise Knox.

Nessim scutură din cap. Knox oftă și își luă capul în mâini. Vedea cu ochii minții imagini ale tuturor zeilor pe care îi luaseră din mormânt plutind prin apa aceea murdară. Toate cunoștințele. Toată istoria. Nu se pierduseră pentru totdeauna doar cărțile, picturile și trupul deshidratat al lui Alexandru; ci și toate celelalte artefacte, sicriul, ornamentele din aur și bijuteriile, armele, coșciugele inscripționate, celelalte obiecte funerare. Fără îndoială că al-Assyuti va draga tot ce putea de pe fundul mâlos al canalului, apoi va topi metalele prețioase și va smulge nestematele din monturi, ștergând orice urmă a provenienței lor. Și cine putea să știe dacă al-Assyuti nu va pune mâna și pe restul comorii din Siwa? El sau Yusuf Abbas sau amândoi. Îl îmbolnăvea gândul că doi oameni atât de corupți puteau să folosească în propriul lor avantaj o descoperire epocală. Întreaga sa viață, Knox căutase asemenea obiecte, dar nu pentru valoarea lor intrinsecă, ci pentru informațiile pe care le ofereau despre trecut. Totuși, tăind nodul gordian și apoi răsturnând intenționat tirul în canal, distrusese cu bună-știință cea mai măreață descoperire a arheologiei moderne, doar pentru ca el și Gaille să aibă o șansă de a supraviețui, pe care se părea că o pierduseră acum. Nu-i ieșiseră lucrurile așa cum sperase. Se uită la fată și simți o anumită pace sufletească, pentru că știa sigur că, dacă ar trebui să o facă încă o dată, nu ar avea nici cea mai mică ezitare. Îi zâmbi, și ea lui, îi luă mâna, i-o strânse cu putere.

Trecu un sfert de oră; se văzu prin fereastră lumina unor faruri. Lui Knox îi bătu inima mai tare. Întâlni pentru scurt timp privirea lui Gaille. Părea la fel de speriată ca și el. Zgomotul de pași deveni mai tare. Ușa se deschise. Hassan al-Assyuti intră grăbit în cameră, cu mâinile la spate. Părea mai înalt decât și-l amintea Knox. I se păru că nu mai purta urmele bătăii încasate până zâmbi și i se văzu proteza îmbrăcată în aur acolo unde fuseseră înainte dinții săi albi.

— Dă-i drumul fetei, spuse Knox imediat. Ea nu știe

nimic.

Hassan pufni în râs.

— Ești un om greu de găsit, Knox. Mi-am pus cei mai buni oameni să scotocească tot Egiptul.

— Am făcut un târg, spuse Knox. Ți-am zis că vin la tine. Mi-ai spus că faci un transport pentru mine. Despre ea era vorba. Ține-ți cuvântul. Scoate-o de aici.

— Nu crezi că tu ți-ai încălcat făgăduiala față de mine? Nu crezi că trei mașini pline de oameni înarmați și ostili îmi dau dreptul…

— Te rog, insistă Knox. Te implor. Fă ce vrei cu mine, dar fetei dă-i drumul.

— Asta nu se va întâmpla, spuse Hassan. Knox simți că-i vine rău. Voi doi veți fi diseară pe toate canalele de știri din Egipt. Poate că nu știi. Amicul tău, cel pe care l-ai lăsat la spital în Siwa, a vorbit până la urmă. Acum știe toată lumea de mormântul lui Alexandru, de aurul pe care l-ați găsit, de hoții ăia greci, de cum te-ai aruncat în lac să-i salvezi viața. Ești un *erou.* După ce ai sunat, n-a fost greu să pun lucrurile cap la cap.

— Ce fericit cred că ai fost, spuse Knox pe un ton amar. Să îți aduc tot aurul ăsta. Nu ai destul până acum?

— Da, am, încuviință Hassan, spre mirarea lui Knox. Dar mai sunt alte lucruri de care am nevoie, pe care le consider mai greu de obținut, dar pe care asta mă va ajuta să le dobândesc.

— Cum ar fi?

Hassan deschise larg brațele.

— Legitimitate, spuse el. Respectabilitate. Un loc în inimile oamenilor. Pentru mine, pentru familia mea. Le voi dobândi acum pe toate pentru că am salvat cea mai mare comoară pentru Egipt.

— *Ai salvat-o?* se încruntă Knox, uluit. Pentru Egipt?

Hassan încuviință din cap.

— Crezi că pot eu să recrutez într-un timp atât de scurt treizeci de lunetiști înarmați? Atunci îmi judeci greșit

puterea și scopul. Oamenii ăștia sunt din trupele paramilitare, cele mai bune ale Egiptului, vechi camarazi ai lui Nessim. Asta este o operațiune oficială. De ce crezi că n-ai fost atacat când te-ai apropiat de Suez? De ce crezi că nimeni n-a tras în tir decât atunci când șoferul a vrut să fugă? Zâmbi forțat. Totul trebuia să meargă mai bine, dar un tâmpit a tras un foc și totul s-a dus dracului.

— *Tu* ai chemat armata? întrebă Knox, încercând să pună lucrurile cap la cap. Dar… ce s-a întâmplat pe iaht?

Hassan dădu din mână, de parcă nu era important.

— Ai vrut să-ți aperi prietena. Ai înțeles greșit ce se petrecea între mine și ea. A fost un incident regretabil, dar de înțeles. Hai să uităm ce s-a întâmplat și să nu mai vorbim despre asta. Hassan zâmbi când văzu ce șocat era Knox. Poate îți vine greu să crezi, domnule Knox, dar nu sunt un om violent, așa cum îți închipuiai. Am crescut într-un loc unde nimeni nu putea îngădui altora să-l trateze cu dispreț și să supraviețuiască, ca să nu mai spunem să le meargă bine. Totuși, mie mi-a mers bine. Reputația mea de om temut a fost neprețuită pentru mine, așa că am încurajat-o, răspândind povești care nu mă avantajau. Dar acum toate poveștile astea mă împiedică.

Knox se încruntă.

— Eu nu…

— Poporul nostru este condus de o generație îmbătrânită, domnule Knox, spuse Hassan. Egiptul și întreaga lume arabă au nevoie de un influx de sânge tânăr, de oameni fără prejudecăți și tradiții adânc înrădăcinate, cu idei noi și energie să le pună în practică. Cred că sunt un astfel de om. Dar nu e ușor să pătrunzi în mediile politice ale Egiptului, mai ales pentru un om cu… trecutul meu. Așa că trebuie să schimb percepția despre mine. Trebuie să-mi conving compatrioții că nu sunt o brută nebună, așa cum mă descriu ziarele răuvoitoare și adversarii invidioși. Ai să spui că ai luat legătura cu mine azi, acum câteva ore, pentru că mă cunoșteai din Sharm și

știai că pun binele Egiptului mai presus de orice, și s-a dovedit că ai avut dreptate, căci tocmai am acționat în acest sens.

Hassan îi aruncă lui Knox o privire amenințătoare, din care reieșea ce se va întâmpla cu el și cu Gaille dacă îi refuza oferta. Apoi se relaxă puțin și încercă să zâmbească, întinzând mâna să i-o strângă pe a lui Knox.

Nu era o alegere dificilă. Knox trăsese destulă spaimă pentru o zi. De fapt, pentru toată viața. Îi strânse repede mâna lui Hassan. Și Gaille făcu la fel.

— Bine, spuse Hassan, conducându-i pe amândoi spre ușă. N-ar fi bine să vorbim cu poliția chiar acum, ce ziceți?

EPILOG

Nebunia începu în momentul când Knox și Gaille ieșiră pe ușa din față. Blițuri, reporteri agresivi care le băgau în față microfoane mari și gri, iar cei din spate se ridicau pe vârfuri să le strige întrebările lor sau treceau de gardul de protecție ori se aplecau pe ferestre. Iar după aceștia, veneau reflectoarele și camerele televiziunilor, purtate pe umăr sau puse pe trepieduri mobile înalte. Cei patru egipteni de la pază din fața lor ezitară o clipă, șocați de priveliște, dar apoi își făcură curaj și își croiră drum cu forța prin mulțimea de reprezentați ai presei, spre mașina pe care CSA o pusese la dispoziția lui Knox și Gaille să-i ducă oriunde doreau.

— Daniel! strigă o femeie pe când ei doi coborau în grabă treptele. Daniel! Aici! El se uită în direcția ei și fu aproape orbit de bliț, ochii fiindu-i încă sensibili din cauza apei poluate în care îi ținuse deschiși cu o seară înainte. L-ai găsit pe Alexandru? răcni ea.

— Cum poți fi sigur că era el? zbieră altul.

— Gaille! Aici, Gaille!

— E adevărat că acolo e mai mult aur?

— Daniel! Daniel! Aici!

Unul dintre polițiștii din fața lui deschisese portiera din spate. Knox o lăsă pe Gaille să urce prima, apoi intră repede după ea, trântind portiera în urma lor. Șoferul le zâmbi, deși se speriase și el puțin de nebunia subită de afară.

— Încotro? întrebă el.

— Oriunde, spuse Knox. Numai scoate-ne de aici.

Ușor de spus, greu de făcut. Un fotograf se suise pe capotă și făcea poze prin parbriz, cu degetul pe declanșatorul automat, când gărzile încercară să-l dea jos de acolo. Alții își lipeau aparatele de geamuri, așa că atât

Knox, cât și Gaille își acoperiră instinctiv fețele cu mâinile. Șoferul claxona mereu și accelera treptat prin mulțime, sperând să se dea deoparte din bun-simț; iar în clipa în care nu mai era nimeni în fața lui, ambală motorul și se îndepărtă în viteză.

Knox se rezemă pe locul său, simțindu-se ușurat și râzând. Apoi se uită la Gaille, care stătea lângă el. Era prima dată de douăsprezece ore când era relativ singur cu ea; nu avuseseră încă ocazia să stea de vorbă, atât de copleșiți fuseseră de succesiunea rapidă a evenimentelor.

— Ei bine, asta a fost doar prima dată că ne-a încolțit presa, remarcă el.

— Obișnuiește-te, îl îndemnă ea.

— Nu pot. O să-mi schimb numele, îmi las barbă și mă ascund până trece nebunia asta.

— Și eu. Însă doar o să mă ascund. Nu mă gândesc să-mi las barbă.

— Mă bucur. Se cutremură de spaimă ca un actor. Nu m-am gândit niciodată că am să dau mâna cu Yusuf Abbas.

— Știu, încuviință Gaille. Mai ales după ce i-a făcut tatălui meu. Dar, sincer, Daniel, nu cred că am avut de ales.

Knox ridică din umeri. Părea adevărat. La început, polițiștii le ceruseră informații, jubilând, aproape felicitându-se pentru ce făceau. Se spuseseră bancuri, își strânseseră mâinile. La urma urmei, el și Gaille erau considerați niște eroi. Și, spre satisfacția lor, îl văzuseră pe Yusuf Abbas la televizor în direct, fiind încolțit să spună ce relații avea cu tatăl și fiul Dragoumis, de ce dăduse autorizație FAM-ului să facă săpături în deltă și în Siwa, de ce îi ceruse Elenei Koloktronis să-i facă o vizită la Cairo. Dar apoi se schimbase totul. Un alt ofițer superior, pe nume Wazir, venise la secția de poliție din Suez. Avea perciuni, un nas ascuțit și ochi iscoditori și părea să se îndoiască de tot ce îi spunea Knox și să fie dornic să găsească ceva împotriva lui. Nu îl interesau Nicolas

Dragoumis și oamenii lui, de parcă jaful și crimele nu erau importante pentru el. În schimb, se axa pe ce făcuse Knox în ultimele zece zile, întrebându-l mereu de siturile CSA din Alexandria și din deltă.

— Nu știu despre ce vorbești, îi spusese Knox. Habar n-am de siturile astea.

— Oare? zisese Wazir. Atunci poate îmi explici cum de am găsit fotografiile lor pe laptopul și camera digitală din jeepul tău.

Lui Knox i se opri inima în loc. Uitase complet de pozele acelea. Trebuia să tacă acum sau să ceară un avocat, ar fi fost culmea să admită că avea ceva de ascuns. Ar fi periculos să-l mintă pe un om ca ăsta, dar așa ar scăpa basma curată. Și trebuia să aibă grijă de reputația lui Rick. Nu va îngădui ca reputația bunului său prieten să fie pătată după sacrificiul pe care-l făcuse.

— Aștept, spuse Wazir.

— N-am făcut nimic rău, răspunse Knox.

— Asta-i părerea ta, afirmă Wazir. Dar în țara noastră, pătrunderea prin efracție într-un sit al CSA e socotită un delict grav. Foarte grav. Mai ales în cazul unui om despre care se știe că a vândut antichități pe piața neagră.

— Nu știți nimic. Nu m-am ocupat niciodată…

— Atunci ce-i cu fotografiile, domnule Knox?

— Care fotografii?

— Știi care-i pedeapsa pentru furtul de antichități? îl întrebă Wazir, pufnind disprețuitor. Chiar și pentru tentativă de furt poți să iei zece ani.

— E ridicol. Tocmai am contribuit la salvarea unei mari comori pentru Egipt.

— Cu toate astea, spuse Wazir, un om inteligent trebuie să fie conștient de gravitatea situației în care se află. Și dumneata ești un om inteligent, nu-i așa, domnule Knox?

Knox își miji ochi la ofițer.

— Ce vrei să spui?

Wazir se rezemă de spătar.

— Trebuie să existe o explicație a prezenței dumitale în aceste situri, pe care m-aș bucura s-o accept.

— Serios?

— Poate te-ai dus acolo cu autorizație de la CSA. Adică de la secretarul general, Yusuf Abbas.

Knox închise ochii.

— Deci asta e, constată el. Trebuie să spun tuturor că lucram pentru Yusuf, iar el nu va mai fi învinuit că era prieten bun cu cei doi Dragoumis. Spune-mi, ție ce-ți iese din asta?

Wazir zâmbi și se uită la ceas.

— Poate trebuie să ne mai uităm o dată pe declarația dumitale. Presa așteaptă cu sufletul la gură mai multe informații, după cum știi. Dar, de data asta, te rog să începi cu telefonul pe care i l-ai dat lui Yusuf Abbas pentru a-i împărtăși suspiciunile tale în privința celor doi Dragoumis, apoi să spui că el te-a autorizat să acționezi în numele lui.

— Altfel ce?

— Altfel toată lumea are de pierdut. Yusuf, dumneata, fata.

Knox simți că i se face rău.

— Fata?

— Egiptenii vor să fie pedepsit cineva, domnule Knox, și toți grecii sunt morți. Dar ea lucra pentru ei. A fost dusă cu avionul acum câteva zile să se vadă cu Filip Dragoumis. Era colega Elenei Koloktronis în Siwa. Crede-mă, pot s-o scot vinovată de toate relele din lume cu mai puține probe decât am acum. Și ar fi păcat. Așa o fată tânără și drăguță! Îți închipui cum s-ar simți într-o pușcărie egipteană!

— Nu te cred, mormăi Knox.

Wazir se aplecă spre el.

— Gândește-te și la asta: dacă ești de acord, vei fi un erou. Am fost autorizat să-ți spun că CSA te va primi înapoi cu surle și trâmbițe și va privi cu ochi buni orice cerere de săpături vei dori să faci pe viitor.

Knox dădu din cap. Simțea o nevoie teribilă să respingă oferta lui Wazir. Acum cinci ani, când era mai tânăr și mai încăpățânat, așa ar fi făcut. Dar viața te învață multe.

— Dacă accept, am și eu o condiție, spuse el.

— Care?

— Instituirea unui nou premiu CSA. Premiul Richard Mitchell, care să fie acordat anual unui tânăr arheolog promițător de însuși secretarul general. Primul să i se dea postum lui Rick.

Wazir zâmbi vag.

— Mă scuzi o clipă?

— Da.

Se uită la Wazir cum pleacă, apoi își întinse piciorul rănit care îl supăra încă. Nu avea nimic rupt, fusese asigurat. Într-o săptămână, nu vor mai rămâne decât o cicatrice și amintirea celor întâmplate.

Wazir se întoarse în birou.

— Nu Premiul Richard Mitchell, ci Mitchell, în semn de recunoaștere a contribuției aduse de întreaga familie. Mi s-a spus că mai mult nu se poate. Și îl cred pe omul meu de legătură.

Knox dădu din cap aprobator. Era sincer surprins că Yusuf mersese așa departe. Era de fapt o recunoaștere a faptului că Mitchell era nevinovat; și, dacă așa era, atunci cine altul decât Yusuf putea fi vinovat? Trebuia să se fi simțit foarte încolțit. Și, din acest motiv, se gândi o clipă să refuze târgul. Dar nu era numai viața lui în joc. Trebuia să aibă grijă de Gaille. Și de reputația lui Rick. Dacă nu accepta oferta, avea să fie întotdeauna considerat un hoț de morminte și nu merita așa ceva. Knox scutură din cap. Întâi trebuise să facă un târg cu Hassan, acum cu Yusuf; avea nevoie de multă pricepere ca să pună doi diavoli cu botul pe labe.

— Bine, zise el în cele din urmă. Dar ai nevoie și de acceptul fetei.

— Îl am deja, spuse Wazir. Se pare că nu a vrut să te

bage în pușcărie mai mult decât tu pe ea.

— Pot s-o văd?

— Nu chiar acum. După ce rescriem declarațiile, va fi o conferință de presă. Tu, fata și Yusuf le veți spune jurnaliștilor cum ați colaborat ca să dejucați planurile ticăloșilor de greci. După asta, veți putea sta de vorbă cât doriți.

Și așa s-a întâmplat. Knox și Gaille au stat de o parte și de alta a secretarului general și au repetat scenariul convenit presei din toată lumea, anunțând că mormântul și trupul lui Alexandru fuseseră în sfârșit descoperite, dar n-au fost în stare să răspundă la majoritatea întrebărilor care li s-au pus, căci Abbas refuza să răspundă la aproape toate, invocând ancheta în derulare și interdicția de a deconspira detaliile operațiunii de salvare a CSA.

— Nu-mi vine să cred că Yusuf scapă și de data asta, spuse Knox.

— N-am avut încotro nici tu, nici eu, zise Gaille, punându-i mâna pe braț în semn de înțelegere. Nu există nicio probă împotriva lui Yusuf. Dar împotriva noastră sunt. În plus, nu noi suntem de vină că el e secretar general.

— Chiar și așa, tatăl tău n-ar fi fost niciodată de acord.

— Tatăl meu era un încăpățânat nebun. Ca și mine. Dar eu sunt măcar dispusă să învăț. Oricum, nu mai avem ce face. Să uităm totul, ce zici?

— Da.

— Bine. Și acum ce facem?

Knox se gândi cu tristețe la Rick.

— Trebuie să mă duc la o înmormântare.

— Da, bineînțeles. Clătină din cap, apoi întrebă: Și după aceea?

Knox ridică din umeri.

— Nu m-am gândit. Dar nu era în întregime adevărat. Acum că avea posibilitatea să facă săpături în tot Egiptul, nici n-ar fi făcut altceva. Dar tu?

— Mă întorc la Paris.
— Păcat. Îi strânse mâna. Serios?
— Îmi dau demisia. Am datoria să le-o înmânez personal. Au fost foarte drăguți cu mine.
Knox nu-și putu reține zâmbetul care îi lumina întreaga față.
— Așa. Și pe urmă?
— Mă întorc aici. Să-mi caut un post de arheolog. Să învăț secretele meseriei, știi. Ultima dată când l-am văzut, Augustin mi-a spus că are nevoie de o asistentă pe care s-o învețe să facă scufundări și…
— Augustin! protestă Knox. Țapul ăla bătrân! Sper că nu vorbești serios!
— Credeam că îți e prieten.
— *E* prietenul meu. De asta nu vreau să lucrezi pentru el.
Gaille ridică din umeri.
— Am nevoie de o slujbă. Ai vreo idee mai bună?
Knox își luă ochii de la ea și se uită prin parbriz. Zări deșertul deschizându-se în fața lui. Ce minunat era să faci din nou săpături! Numai gândindu-se la asta, că începea să se entuziasmeze. Coborî geamul și trase adânc în piept aerul Egiptului, odată cu mirosul de mirodenii, gaze de eșapament și sudoare. Departe de politică, ambiții, corupție și trădare. Din nou în căutarea adevărului istoric. Se întoarse spre Gaille.
— Și eu o să am nevoie de un colaborator imediat ce se termină toată chestia asta, îi spuse fetei.
— Serios?
— De cineva care să lucreze pe mai nimic, din pasiune. Cineva cu niște competențe care să le completeze pe ale mele. Un expert în limbi vechi ar fi ideal. Preferabil unul care să facă poze destul de bune. Doi angajați plătiți cât unul, știi. Așa zgârcit sunt.
Gaille pufni în râs și ochii îi scânteiară.
— Și pot să te întreb ce veți căuta voi doi?

El îi zâmbi.
— Adică ce vom căuta noi doi?
— Da, spuse ea, fericită. Chiar asta vreau să spun.

Cel mai misterios războinic din istorie. Mormântul său legendar, o minune a lumii antice, părea dispărut pentru totdeauna. Dar o echipă de muncitori a deschis intrarea intr-o catacombă din Alexandria, declaşând astfel o cursă pe viaţă şi pe moarte pentru dobândirea celei mai mari comori a tuturor timpurilor.

Daniel Knox este un egiptolog căzut în dizgraţie pe care fascinaţia pentru Alexandru cel Mare şi mormântul acestuia l-ar putea costa viaţa. Deja fugind ca să scape de răzbunarea unui armator pentru care lucrase ca scafandru şi cu care avusese un conflict, câştigarea acestei curse ar putea fi şansa lui de a supravieţui. Oricum există şi alte persoane pe urma comorii, iar acestea nu s-ar da în lături de nimic pentru a şi-o adjudeca...

editura rao